முதல் தாய்மொழி

அல்லது

தமிழாக்க விளக்கம்

மொழிஞாயிறு

ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.,

154, டி. டி. கே. சாலை, சென்னை-18.

1991 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED

கிளைகள் :

79, பிரகாசம் சாலை, (பிராடுவே) சென்னை-108.

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 சேலம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி 2

கழக வெளியீடு : சுளடுகூ

முதற்பதிப்பு : சனவரி 1953
மறுபதிப்பு : சூன் 1991

P-1, J11
J3

MUTHAL THAIMOZHI
OR
TAMIZHAAKKA VILAKKAM

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-108

பதிப்புரை

உலகிடை வழங்கும் மொழிகள் யாவும் மக்களின் குறிப்பினால் தோன்றியனவே. அது போன்றே செந்தமிழ்மொழியும் நம் மக்களின் அகக்குறிப்பு முகக்குறிப்பினால் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்த வரலாற்றை அ, இ, உ என்னும் முவ்வகைச் சுட்டினின்றே பிறந்தன என இந் நூலில் விளக்கமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இதனை ஆக்கித்தந்தவர், மெய்ப்பொருள் காணும் பேரறிவு படைத்த புலவர் திரு. தேவநேயனாராவர்.

இந் நூலை நல்ல அமைப்புடன் செப்பஞ் செய்து வெளியிட்டுள்ளோம். தமிழ் நன்மக்கள் யாவரும் வாங்கிக் கற்றுப் பெரும் பயன் எய்துவாராக.

—சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முகவுரை

மாந்தன் அறிவு வளர வளரப் புதுப்புதுக் கலைகள் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அவற்றுள் மொழி ஒன்று.

கணிதமும் அறிவியலும் எங்ஙனம் திட்டமும் துல்லியமுமான நூற்கலையோ, அங்ஙனமே மொழி நூலும். ஆயின், கணிதம் முற்றும் அறிவியல் ஒருவாறும் நிறைவடைந்து விட்டன; மொழிநூல் இன்னும் அடைய வில்லை.

ஒவ்வொரு நூற்கலைக்கும், (1) ஆய்வுநிலை (Empircal stage), (2) பாகுபாட்டுநிலை (Classificatory stage), (3) முடிபுநிலை (Theoritical stage), என முந்நிலைகளுண்டு. அவற்றுள், முதலிருநிலைகளே மொழி நூல் அடைந்துள்ளது. இக்குறைபாட்டைச் சில ஆய்விலி களும் அடிமை மனப்பான்மையரும் பயன்படுத்திக் கொண்டு, மொழிநூல் முற்றும் பாணிப்புக்கலை என்றும், மொழியாராய்ச்சி பயனில் முயற்சியென்றும், கூறி வருகின்றனர்.

ஒவ்வொரு நூற்கலைக்கும் சில பல நெறிமுறைகள் உள. அவற்றைக் கண்டுபிடிக்கும்வரை, ஆராய்ச்சியாளர் அடி சறுக்குவதும் குன்றுமுட்டிய குரீஇபோல் இடர்ப் படுவதும் இயல்பே. நெறிமுறைகளைக் கண்டுவிடின், கதிரவன் முன் காரிருள்போல் அனைத்திடர்ப்பாடும் அகன்றுவிடும்.

அறிவுப் பெருக்கமும் ஆராய்ச்சிவன்மையும் ஒருங்கே கொண்ட மேனாட்டார்க்கும் மொழிநூல் நெறிமுறைகள் முற்றத்தெரியாதபோது, நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு தற்குறிகளும் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக் கட்டையான மூடக் களஞ்சியங்களும் பகுத்தறிவில்லா உருவேற்றிகளும் குடிகொண்ட இந்நாட்டில், மொழி நூலைப்பற்றித் தவறான கருத்திருப்பதில் வியப் பொன்றுமில்லை.

இதுபோது மக்கள் பயிலும் கலைகளுள் ஆசிரியப் பயிற்சியும் ஒன்றாம். ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளிகளும் கல்லூரிகளும் தோன்றுமுன், ஆசிரியத் தொழிலிற்புகும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஆசிரியர் தமக்குக் கற்பித்த முறையில் ஒரு கூற்றையன்றி வேறொன்றும் அறியாத வராயிருந்தனர். அதனால், அவரது ஊழிய முற்பகுதியில் மாணவருளங்கொளக் கற்பிக்கும் ஆற்றலற்றவராயிருந்தனர். தற்காலக் கற்பிப்பு முறையில் ஒரு பகுதியை அதாவது நுவற்சி நெறிமுறைகள் சிலவற்றைக் கண்டறிதற்கும், அவர்க்கு நீண்டகாலஞ் சென்றது. ஆகவே, அவருடைய பிற்கால மாணவரே அவர் கற்பிப்பால் பெரும்பயன் பெறமுடிந்தது. ஆயின், ஆசிரியப் பயிற்சி ஏற்பட்ட பின்போ, ஆசிரிய வூழியத்தை மேற்கொள்ள விரும்பும் ஒவ்வொரு மாணவரும், அவ்வூழியத்தைத் தொடங்கு முன்னரே, நுவற்சி நெறிமுறைகளெல்லாவற்றையும், ஆசிரியப்பயிற்சி வாயிலாய் ஒருங்கே அறிந்துகொள்கின்றனர்; அந் நெறிமுறைகளெல்லாம் ஒருவராலேயே அல்லது ஒரே தலைமுறையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையல்ல. பல நூற்றாண்டுகளாக, பற்பல நுண்மாண் நுழைபுல ஆசிரியரால், ஒவ்வொன்றாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நுவற்சிநெறிமுறைகளின் தொகுதியே, இற்றை ஆசிரியப் பயிற்சியாகும்.

முதற்கால மாந்தர் உணவுப்பொருள்களைப் பச்சையாகவே உண்டுவந்தனர். அதன்பின் சுட்டுண்ணக் கற்றனர். அதன்பின் முறையே, அவித்துண்ணவும், உப்பிட்டவித்துண்ணவும், மசாலையென்னும் கறிச்சரக்குச் சேர்த்துக் குழம்பு கூட்டு சாறு முதலியன காய்ச்சவும், வறுவல் பொரியல் சுண்டல் புழுக்கல் முதலிய முறைகளைக் கையாளவும், அற்றைப் பலகாரஞ் செய்யவும், நீண்ட நாட் பலகாரஞ் செய்யவும், கற்றனர். இவற்றிற்குச் சென்றகாலம் எத்துணையோ வூழிகளாகும். ஆயின், இன்றோ, பன்னீடூழிகளாகப் படிப்படியாய் வளர்ந்துவந்த மடைக்கலையை, ஒருவர் சின்னாளில் முற்றும் பயின்றுகொள்கின்றனர்.

இங்ஙனமே, மாந்தன் தோன்றியதிலிருந்து கழி பல வூழிகளாக வளர்க்கப்பட்ட கருத்தறிவிப்புக் கலையாகிய மொழியும், இன்று ஒவ்வொருவராலும் பெற்றோர் மற்றோர் வாயிலாகப் பிள்ளைப்பருவத்திற் கற்கப்படுகின்றது. ஆயின், இற்றை மொழிநிலை என்றும் இருந்திலது. முதலாவது, விலங்கும் பறவையும் போலப் பல்வேறு குறிப்பொலி

களாலேயே மாந்தர் தம் கருத்தைத் தெரிவித்து வந்தனர். பின்பு, அக்குறிப்பொலிகள் சொன்னிலை யெய்தின. அச் சொற்கள், முற்கூறியவாறு, முறையே அசைநிலை புணர்நிலை பகுசொன்னிலை கொளுவுநிலை ஆகிய நால்வகை நிலைகளை அடைந்தன. அதன்பின், தனிச்சொல்லும் (Simple word) கூட்டுச்சொல்லும் (Compound word) ஆன சொற்களின் பெருக்கம் ஏற்பட்டு, மொழியானது இற்றை நிலையடைந்தது. இங்குக் கூறப்பட்ட ஒவ்வொரு நிலைக்கும் ஒவ்வொரு பேரூழி சென்றதென்பதை அறிதல் வேண்டும்.

கி. மு. பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தலைச் சங்கத்தமிழ் முத்தமிழாயிருந்ததினால், அம் முத்தமிழும் ஒன்று சேரற்கும், அவற்றுக்கு மூலமான இயற்றமிழின் இலக்கணம் அமைதற்கும், அவ்விலக்கணத்திற்கு மூலமான இலக்கியம் எழுதற்கும், அவ்விலக்கியத்தின் சிறந்த வடிவான செய்யுள் தோன்றற்கும், அச் செய்யுட்கு மூலமான உரைநடை அல்லது மொழி தோன்றற்கும், எத்துணையோ வூழிகள் சென்றிருத்தல் வேண்டும்!

தமிழ் அல்லது தமிழன் பிறந்தகம் குமரிக்கண்டமே என்பதற்குக் காரணங்கள்

(1) தமிழ் தொன்று தொட்டுத் தென்னாட்டில் வழங்கிவரல்.

(2) தமிழ் நாட்டில் தெற்கே செல்லச் செல்லத் தமிழ் தூய்மையாகவும், வடக்கே செல்லச் செல்ல அது திரிந்தும் இருத்தல்.

(3) தமிழ்நாட்டையடுத்து வடக்கும் மேற்கும் தமிழின் திரிபான திராவிடமொழிகள் வழங்கல்.

(4) இந்தியாவில், வடக்கே செல்லச் செல்லத் திரவிட மொழிகள் திரிதல்.

(5) வடஇந்தியாவில் திரவிடமொழிகளும் ஆரிய மொழிகளும் வழங்கல்.

(6) இந்தியாவிற்குப் புறம்பாகப் பெலுசித்தானத்திலன்றி வேறோரிடத்தும் திரவிடமொழி வழங்காமை.

(7) தமிழிலக்கிய மெல்லாம் தென்னாட்டிலேயே இயற்றப்பட்டிருத்தல்;

(8) வணிகத்தால் பிறநாடுகளினின்று வந்த கருப்பொருள்களன்றி, பண்டையிலக்கியத்திற் கூறப்பட்டுள்ள முதல் கரு வுரியாகிய மூவகைப் பொருள்களும், தென்னாட்டிற்கே யுரியவையாயிருத்தல்;

(9) பழம் பாண்டிநாடு குமரிக்கண்டப் பகுதியாகக் கூறப்பட்டிருத்தல்;

(10) தமிழ் ஒலிமுறைமை தென்னாட்டிற்கன்றி வேறொரு நாட்டிற்கும் ஏலாமை.

மொழியானது இந்நாட்டிற் பொதுவாய்க் கருதப் படுகிறபடி, இறைவனாற் படைக்கப்பட்டதுமன்று; இயற்கையாய் உள்ளதுமன்று; மாந்தனால் ஆக்கப் பெற்றதே. ஆயின், ஒருவனால் மட்டுமன்று; கழிபல ஊழிகளாகக் கணக்கற்ற தலைமுறையாளரால் சிறிது சிறிதாய் ஆக்கப் பெற்றதாகும். இங்ஙனம் ஆக்கப் பெற்ற மொழிகள் உண்மையில் ஒரு சிலவே. அச்சிலவே, அவற்றின் பல்வேறு நிலைகளில் நிகழ்ந்த திரிபு, சுருக்கம், பெருக்கம், கூட்டு, கலப்பு என்னும் ஐம்முறைகளால்; ஏறத்தாழ மூவாயிரம் மொழிகளாகக் கிளைத்து உலகு மெங்கும் பரவியிருக்கின்றன. அம்மூல மொழிகளுள் முதன்மையானது தமிழே என்றும், அது தோன்றிய இடம் மாந்தன் பிறந்தகமாகிய குமரிநாடே என்றும், பத்தாண்டிற்கு முன்னரே வெளியிட்டேன். அதை மெய்ப்பிக்கும் வகையில், முதலாவது இந்நூல் வெளி வருகின்றது. அறிஞர் நடுநிலையாய் ஆய்ந்து தெளிக.

தமிழ் எங்ஙனம் ஒன்றன் சார்பின்றித் தானே தோன்றி வளர்ந்துளதென்பது, இந் நூலில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுளது. இதில் ஏதேனும் விளங்கா திருப்பின், அது அடுத்துவரும் செந்தமிழ்ச் சொல்லியல் நெறி முறைகள், 'வடமொழி வரலாறு' என்னும் நூல்களால், வெள்ளிடை மலையாம்.

> பகுத்தறிவைச் சற்றும் பயன்படுத்தார் கல்வி
> மிகுத்ததினால் ஏது பயன்?

சேலம்,
21—2—'49

ஞா. தே.

உள்ளுறை

பிழை திருத்தம்

கூடலியல்—கூடல்துறையில், உறையுள் என்னுந் தலைப்பின் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள,

"குள்—குடி.....................குடி—குடில்—குடிலம்" என்னும் பகுதியை,

துளைத்தலியல்—குழித்தல் துறையில், புழை என்னுந் தலைப்பின் கீழ்ச் சேர்த்துக்கொள்க.

முன்னுரை

"ஓங்க லிடைவந் துயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்றும் — ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது
தன்னே ரிலாத தமிழ்."

குமரிக்கண்டமே மாந்தன் பிறந்தகம்

வரலாற்று நூல், நிலநூல் (Geology), கடல்நூல், (Oceanography), உயிர் நூல் (Biology), மாந்தனூல், (Anthropology) முதலிய பலநூல் ஆராய்ச்சியாளரும் குமரிக்கண்டமே (Lemuria) மாந்தன் பிறந்தகமாயிருந் திருத்தல் வேண்டுமென, ஓரிரு நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே கூறிப்போந்தனர். மொழிநூலும் தமிழிலக்கியமும், அவர் தத்தம் நூற்சான்றுகொண்டு செய்த முடிபை வலியுறுத்து கின்றன. ஆயினும், வேற்றோர் பகைமையாலும் தன்னோர் அக்கறையின்மையாலும், இவ்வுண்மை இன்னும் மறையுண்டு கிடக்கின்றது.

குமரிக்கண்டமே மாந்தன் பிறந்தகம் என்பதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) குமரிக்கண்டத்தின் தொன்முது பழைமை:

மாந்தன் மட்டுமன்றி அவனுக்கு முந்திய விலங்கும் பறவையும் தோன்றுமுன்புகூட, குமரிக்கண்டம் நீண்ட காலமாக நிலைத்திருந்ததென்று, யோவான் இங்கிலாந்து (John England) கூறுகின்றார்.

(2) தென்ஞால மக்களின் முந்தியன்மை (Primitiveness)

முந்தியல் மாந்தருட் பெரும்பாலார் தென்ஞாலத்திலேயே வாழ்கின்றனர். செவ்விந்தியரின் முன்னோரும் எசுக்கிமோ வரின் முன்னோரும் தென்ஞாலத்தினின்றே ஆதியில் வட ஞாலத்திற்குச் சென்றதாகத் தெரிகின்றது.

(3) தென்ஞால மொழிகளின் முந்தியன்மை:

பண்பாடு பெறாதனவும், இலக்கியமில்லாதனவும் சொல்வளம் அற்றனவும், எட்டும் பத்தும் பன்னிரண்டுமாகச்

சிறுதொகையான மெய்யொலிகளைக் கொண்டனவுமான, பழஞ்சிறுமொழிகள், தென்ஞாலத்திலேயே மிகுதியாக வழங்குகின்றன.

(4) ஞாலத்தின் நடுமை.

மாந்தன் பிறந்தகமாகக் கருதப்படும் பல்வேறு இடங்களுள், நண்ணிலக்கோட்டைச் சார்ந்து ஞாலத்தின் நடுமையமாக இருப்பது குமரிக்கண்டமிருந்த இடமே.

(5) மாந்த எலும்புக்கூடுகளில் மிகப் பழைமையானது சாவகத்தில் எடுக்கப்பட்டமை.

இதுபோது கிடைத்துள்ள பழைய மாந்த எலும்புக் கூடுகளில், மிக முந்தியல் வாய்ந்தது, குமரிக்கண்டவெல்லையைச் சார்ந்த சாவகத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

(6) மாந்தவினத்திற்கு அடுத்து முற்பட்ட காலவகைக் குரங்கினமும் குமரிக்கண்டத்திற்கே யுரிமை.

இனங்களின் தோற்றத்தில், மாந்தர்க்கு முற்பட்டவையாகக் கொள்ளப்படும் முசு (lemur), வானரம் (monkey), கபி (ape), மாந்தற்போலி (anthropoid)) என்னும் நால்வகைக் குரங்கும் குமரிக்கண்டத்திற்கேயுரியன. அவற்றுள் ஈற்றது இன்று இறந்துபட்டிருப்பினும், சாவகத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ள மாந்த எலும்புக்கூடு 'நிமிர்ந்த குரங்கு மாந்தன்' (pithecanthropos erectus) என்னும் மாந்தவகைக்குரியதாகக் கூறப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. கபிக்கும் நிமிர்ந்த குரங்கு மாந்தனுக்கும் இடைப்பட்டது மாந்தற் போலி, நிமிர்ந்த குரங்கு மாந்தனே மாந்தனின் முந்துநிலை, முசு மடகாசுக்கரிலும் (Madagascar) கீழிந்தியத் தீவுக்கணத்திலும், கபியைச்சேர்ந்தவற்றுள் கானரம்'* (Orangoutang) கிபன் (Gibbon) என்னும் இரண்டும் கீழிந்தியத் தீவுக்கணத்திலும், வாழ்கின்றன.

கபிகள் மாந்தற்போலிக்கு நெருக்கமாயிருப்பதுபற்றி, அவற்றை மாந்தற்போலிக்கபி (anthropoid ape) என அழைப்பர்.

(7) குமரிக்கண்டம் வெப்பமண்டிலத்தைச் சேர்ந்திருந்தமை.

*கான்ரம் (கான்நரம்) = காட்டுமாந்தன்.

உடல் முழுதும் அடர்ந்த மயிர் போர்த்துக் குரங்கு நிலையிலிருந்த மாந்தற்போலி, மயிருதிர்ந்து மாந்தனாதற்கு வெப்பமண்டிலமே ஏற்றதாம்.

மேலும், ஞாலத்தின் முதுபழங்காலத்தில் வடக்கிலும் தெற்கிலும் சமதட்பமண்டலத்தில் உறைபனியூழிகள் (Glacial periods) மாறிமாறி நிகழ்ந்ததாக நிலநூல் வல்லார் கூறுவதால், அதனாலும், நண்ணிலக்கோட்டைச் சார்ந்த வெப்பமண்டிலமே மாந்தன் பிறந்தகமாகக் கொள்ளப்படத் தக்கதாம்.

(8) குமரிக்கண்டத்தின் வளச்சிறப்பு.

குரங்கினங்களும் அநாகரிக மாந்தனும் இயற்கை யுணவையுண்டு வாழ்தற்குப்போதிய வளச்சிறப்பையுடையது தென்ஞாலமே; அதிலும் குமரிக்கண்டமே.

உயிர்நூலும் மாந்தனூலும் பற்றிய பல்வேறு சான்று களைக்கொண்டு, குமரிக்கண்டத்தில் மடகாசுக்கருக்கு அண்ணிய இடமே மாந்தன் பிறந்தகமாயிருந்திருத்தல் கூடுமென ஊகிக்கின்றார் உயிர்நூல் வல்லாரான எக்கேல் (Haeckel) பேராசிரியர்.

மக்கள் ஞாலத்திற் பரவியவகை

குமரிக்கண்டத்தில் தோன்றிய மாந்தனினம், ஞாலத்திற் பலவிடத்தும் பரவியமைக்குக் காரணங்களாவன:—

(1) இனப்பெருக்கம்.

மாந்தவினம் தோன்றியதிலிருந்து அது மேன்மேலும் பெருகிவருவதால், மக்கள் ஞாலமெங்கும் பரவியுள்ளமைக்கு முதற்காரணம் இனப்பெருக்கமே. ஒரேயிடத்தில் மிகப்பலர் கூடிவாழும்போது, இடவசதியும் உணவுவசதியும் குறை கின்றன. அவற்றை முற்றும் பெறுதற்குச் சிலர் பிரிந்துவாழ நேர்கின்றது.

(2) இயற்கை விளைவு போதாமை.

மாந்தன் அநாகரிக நிலையிலிருந்தபோது இயற்கை விளைவையே முற்றுஞ் சார்ந்திருந்தான். ஒவ்வொரு விளையுட்கும் ஒவ்வொருகாலமும் இடமுமுண்மையால், பழங் கால மாந்தர் பழுமரந்தேரும் பறவைகள்போல் அடிக்கடி இடம் பெயர்ந்து வாழவேண்டியிருந்தது; முதன்முதற்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த அநாகரிக மாந்தர் பிறநிலங்கட்குச் சென்றமைக்கு இதுவே பெருங்காரணம்.

(3) செயற்கை விளைவு.

மாந்தர் செயற்கை விளைவைக் கண்டுபிடித்தபின் பலர் நிலவளமும் நீர்வளமும் ஒருங்கேயுள்ள மருத நிலந்தேடிச் சென்று ஆங்காங்கு வாழநேர்ந்தது.

(4) நிரைமேய்ப்பு:

ஆடு மாடு எருமை ஆகிய முந்நிரையின் பயனையே உண்டு வாழ்ந்தவர், அவற்றிற்கு வேண்டும் புன்னிலந்தேடிச் சென்று நாடோடியர் ஆயினர்.

(5) விலங்கச்சம்

குறிஞ்சியிலும் அடவியான முல்லையிலும் வாழ்ந்த மாந்தர், என்றும் கொடிய விலங்குகளொடு போராட வேண்டியிருந்ததினால், அப் போராட்டத்தினின்று நீங்குதற்கு அவருட் சிலர் காட்டுச் சார்பைவிட்டு நாட்டுச்சார்பை யுற்றனர்.

(6) கொள்ளையும் போரும்.

வறண்ட நிலமாந்தரும் உணவு விளைக்காத கூட்டத்தாரும், அண்டையயலிருந்த உழவரையும் இடையரையும் கொள்ளையடித்தும் கொன்றும் வந்ததினாலும், முந்தியல் மாந்தரின் போரிலெல்லாம் தோற்றகுலத்தார் அனைவரும் கொலையுண்பது மரபாதலாலும், கொள்ளைக்குலத்தையும் பகைக்குலத்தையும் அடுத்துவாழும் எளிய குலத்தார் தொலைவாகச்சென்றுவிடுவதுமுண்டு.

(7) இயற்கைப் பேரூறு:

கடல்கோள், எரிமலைக்கொதிப்பு, நிலநடுக்கம் முதலிய இயற்கைப் பேரூறு நிகழ்ந்தவிடத்தாருள், இறவாதெஞ்சியவர் வேறிடஞ்சென்றுவிடுவது பெரும்பான்மை.

(8) வணிகம்.

இருவகை வணிகமும்பற்றி நிலங்கடந்தும் நீர்கடந்தும் நெடுந்தொலைவு சென்று வாழ்பவர் பலர்.

(9) கடற்புயலும் கலச்சேதமும்;

கலஞ்செல் மக்களுள், கடற்புயலால் ஒதுக்கப்பட்டவரும், கலமுழுகித்தப்பியவரும், அடுத்த தீவிலும் நாட்டிலும் கரையேறித் தங்கி விடுவதுண்டு.

(10) துணிசெயல் (adventure).

உறுவிலியுங் கடுமறமுங் காரணமாக, துணிசெயல் நாடிச் சேணெடுந்தொலைவு சென்றுவாழும் இளைஞருமுளர்.

(11) பஞ்சம்.

ஒரு நாட்டிற் பஞ்சம் நீடிப்பின், அந்நாட்டார் வளநாடு தேடிச் சென்றுவிடுவர்.

(12) தண்டனை.

காட்டிற்குத் துரத்துவதும் நாடுகடத்துவதும், கடுங்குற்றவாளிகட்குப் பன்னாட்டரசியலாரும் தொன்று தொட்டு இட்டு வருந் தண்டனையாகும்.

(13) அரசியற் கொடுமை.

ஒரு நாட்டில் ஏதேனுமொரு காரணம் பற்றி அரசியலாரால் ஒடுக்கப்படுபவர், விடுதலை நாடிப் பிறநாடுசெல்வர்.

(14) பிறநாட்டுவிருப்பம்.

ஓர் அயல் நாட்டின்மேல் ஒருவர் விருப்பங்கொண்டவிடத்து அங்கு சென்று வாழ்வது இயல்பு.

மொழி தோன்றிய வகை

இயற்கை விளைவையே முற்றுஞ் சார்ந்திருந்த அநாகரிக மாந்தர், மணவுறவும் மகவுவளர்ப்பும் பற்றி நிலையற்ற குடும்ப அளவான கூட்டுறவு பூண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். அவர் கூடி வாழ்ந்தபோது ஒருவர்க்கொருவர் தத்தம் கருத்தைப் புலப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. அதற்குக் கண்சாடை முகக்குறிப்பு, சைகை, நடிப்பு, உடலசைவு முதலிய செய்கைகளையும்; உணர்வொலி (Emotional Sound). ஒப்பொலி (Imitative Sounds), குறியொலி (Symbolic-Sounds), வாய்ச்செய்கையொலி (Gesticulatory Sounds), குழவி வளர்ப்பொலி (Nursery-Sounds), சுட்டொலி (Deictic Sounds), ஆகிய

அறுவகையொலிகளையும்; இயற்கையாகவும் செயற்கையாக வும் ஆண்டு வந்தனர்.

செயற்கை விளைவை அறிந்துகொண்ட முந்தியல் மாந்தர், பயிர்த்தொழிலைச் செய்தற்கும் தற்காப்பிற்கும் தத்தம் பிள்ளைகளுடனும் பேரப்பிள்ளைகளுடனும் கொட் பேரப்பிள்ளைகளுடனும், கூட்டங்கூட்டமாக ஒவ்வோரிடத் தில் நிலைத்து வாழத் தொடங்கியபின், நிலைத்த விரிவுபட்ட கூட்டுறவு ஏற்பட்டது. நாகரிகம் தோன்றி வளர்ந்தது; கருத்துக்கள் பல்கின. அவற்றைக் குறிக்கச் சொற்கள் வேண்டியிருந்தன. பழைய அறுவகை யொலிகளினின்றும் படிப்படியாய்ச் சொற்கள் பிறப்பிக்கப்பட்டன.

சொற்கள், முறையே,

(1) அசைநிலை (Monosyilabic Stage),
(2) புணர்நிலை (Compounding Stage),
(3) பகுசொன்னிலை (Inflexional Stage),
(4) கொளுவு நிலை (Agglutinative Stage),

என்னும் நால்வகை நிலைகளையடைந்து நிறைவடிவுற்றன.

கருத்துக்கள் மேன்மேலும் புதிது புதிதாய்த் தோன்றத் தோன்றச் சொற்களும் ஆக்கப்பட்டுக்கொண்டே வந்ததி னால், மொழியானது வளர்ச்சியடைந்துகொண்டேயிருந்தது. பிற்கால மொழியை நோக்க முற்கால மொழிநிலை குறை பாடுள்ளதேனும், ஒரு குறிப்பிட்ட காலமொழிநிலையைத் தனிப்பட நோக்கும்போது, அது அக்காலத்திற்கேற்ப நிறைவுள்ளதாகவே யிருக்கும்.

குறிஞ்சி நிலத்தைவிட முல்லை நிலத்திலும், முல்லை நிலத்தைவிட மருத நிலத்திலும், உழவு சிறப்பாய்ச் செய்யப் பட்டது உழவிற்குத் தக்க ஊர்ப்பெருக்கமும், ஊர்ப் பெருக்கத்திற்குத் தக்க நாகரிகமும், நாகரிகத்திற்குத் தக்க மொழி வளர்ச்சியும், ஏற்பட்டன.

குறிஞ்சியினின்று மாந்தர் பிற நிலங்கட்குச் செல்லு முன்னரே, மொழிக்கு அடிப்படையான சொற்களெல்லாம் தோன்றிவிட்டன. பிறநிலங்களில், வெவ்வேறு பொருட் களையும் வினைகளையுங் குறித்தற்கு, வெவ்வேறு சொற் றொகுதிகள் எழுந்தன. பண்டமாற்றினாலும் ஆட்சிவிரிவி னாலும் திணைமயக்கம் ஏற்பட்டதினால், நானில அல்லது

ஐந்திணைச் சொற்றொகுதிகளுஞ் சேர்ந்து வளமுள்ள ஒரு பெருமொழி தோன்றிற்று. இங்ஙனம் குமரிக்கண்டத்தில் தோன்றிய மொழியே தமிழாகும்.

உலக முதற் பெருமொழியாக்கம் மிக மெல்ல நடைபெற்றிருக்குமாதலானும், அதன் பின்னிலைகளினும் முன்னிலைகள் அமைதற்கு நீண்ட காலஞ் சென்றிருக்கு மாதலானும், நிமிர்ந்த குரங்குமாந்தன் (p. e.) காலம் கி. மு. 500,000 என்று மாந்தனூல் வல்லார் கூறியிருத்தலானும், தமிழ்மொழி குறிப்பொலி நிலையினின்று நால்வகைச் சொன்னிலையும் அடைதற்கு, ஏறத்தாழ ஓரிலக்கம் ஆண்டுகள் சென்றிருத்தல் வேண்டும். அதன் திருந்திய மொழிநிலை கி. மு. 25,000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

தமிழ் முதல் தாய்மொழி யென்பதற்குக் காரணங்கள்

(1) மாந்தன் பிறந்தகமாகிய குமரிக்கண்டத்தில் தமிழ் தோன்றியுள்ளமை.

(2) இதுபோதுள்ள மொழிகளுள் தமிழ் மிகப் பழமையான தாயிருத்தல்.

(3) தமிழ் எளிய வொலிகளைக் கொண்டிருத்தல்.

(4) தமிழிற் சிறப்புப்பொருள் தருஞ் சொற்கள் பிற மொழிகளிற் பொதுப்பொருள் தருதல்.

எ-டு: செப்பு (தெ.), தா (இலத்தீன்).

(5) தமிழ் இயற்கையான சொல்வளர்ச்சி யுடைமை (செயற்கையான சொல்வளர்ச்சியின்மை).

(6) ஆரிய சேமிய மொழிச் சொற்கள் பலவற்றின் வேரைத் தமிழ் தன்னகத்துக் கொண்டிருத்தல்.

(7) பல மொழிகளின் மூவிடப் பதிற்பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர்களைப் பெரிதுஞ் சிறிதும் ஒத்திருத்தல்.

(8) தாய்தந்தையரைக் குறிக்கும் தமிழ் முறைப் பெயர்கள், ஏறத்தாழ எல்லா மொழிகளிலும் திரிந்தும் திரியாதும் வழங்கிவருதல்.

(9) தமிழ்ச்சொற்கள் வழங்காப் பெருமொழி உலகத்திலின்மை.

(10) ஒரு தனி மொழிக்குரிய தோற்ற வளர்ச்சி முறைகளைத் தமிழே தெரிவித்தல்.

(11) சில பல இலக்கண நெறிமுறைகள் தமிழுக்கும் பிறமொழிகட்கும் பொதுவாயிருத்தல்;

(12) பல மொழிகள் தமிழிலுள்ள ஒரு பொருட் பல சொற்களுள் ஒவ்வொன்றைத் தெரிந்துகொண்டிருத்தல்;

எ-டு. இல் (தெலுங்கு), மனை (கன்னடம்), அகம் (கிரேக்கம்), குடி (பின்னியம்);

(13) பிறமொழிகட்குச் சிறப்பாகக் கூறப்படும் இயல்களின் மூலநிலைகள் தமிழிலிருத்தல்; (எ. டு.) ஆரிய மொழிகளின் அசையழுத்தமும் சித்திய மொழிகளின் உயிரிசைவு மாற்றமும் அமெரிக்கமொழிகளின் பல்தொகை நிலையும் போல்வன.

பெரும்பான் மொழிகள் தமிழை ஒவ்வாதிருத்தற்குக் காரணங்கள்

தமிழ் முதல் தாய்மொழியாயினும், பெரும்பான் மொழிகள் அதை ஒத்திருக்கவில்லை; அதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) குமரிக் கண்டத்தில் மொழிதோன்று முன்னமே, சில மாந்தர் கூட்டங்கள் வெவ்வேறு திசையிற் பிரிந்து சென்று, ஆங்காங்கு வெவ்வேறு முறையில் ஒவ்வொரு சிறு மொழி வளர்த்துக்கொண்டமை.

(2) தமிழின் நால்வகை நிலையிலும் மக்கள் குமரிக் கண்டத்திலிருந்து வெவ்வேறிடம் பிரிந்து சென்றமையும், அவர்கள் மொழிகள் பலவகையில் திரிந்துபோனமையும்.

(3) குமரிக் கண்டத்திலிருந்து பிரிந்து சென்ற மக்கள், சென்ற தேயத்துச் சூழ்நிலைக்கேற்பப் புதுச் சொற்களை ஆக்கிக்கொண்டபின், இன்றியமையாத அடிப்படைச் சொற்கள் தவிர ஏனைய தமிழ்ச்சொற்களெல்லாம் வழக்கின்றி மறைந்து போனமை.

(4) ஏறத்தாழ ஐம்பான் சொல்லாலும் அறுபான் சொல்லாலும் தம் கருத்துக்களையெல்லாம் தெரிவிக்கும்

அரை நாகரிக நாடோடிச் சிறு குல மாந்தர், அடிக்கடி தம் மொழியை அடியோடு மாற்றிக்கொண்டிருந்தமை.

(5) போராலும் வலக்கரத்தாலும் வெல்லப்பட்ட மக்கள், வென்ற மக்களின் மொழியை முற்றும் அல்லது பெரும்பாலும் மேற்கொண்டமை.

(6) மொழிகள் மேன்மேலுந் திரிந்துகொண்டே வந்தமை.

மொழிகள் மாந்தன் அமைப்பே

மொழிகள் என்றுமுள்ளவையென்றும், இறைவனால் படைக்கப்பட்டவை யென்றும், இயற்கையாய் அமைந்தவை யென்றும்; சில மொழிகள் தேவமொழி யென்றும்; பல தவறான கருத்துக்களை இன்றும் பல இந்தியர் கொண்டுள்ளனர்.

மொழிகளெல்லாம் படிப்படியாகவும் சிறிது சிறிதாகவும் மாந்தனால் வளர்க்கப்பெற்றவையே. அவற்றுள் ஒரு சில தனித்தனி யெழுந்த தனி மொழிகள்; ஏனைய இரண்டும் பலவும் கலந்த கலவை மொழிகள். உலகிலுள்ள மொழிகளெல்லாம் மக்கள் மொழிகளே.

மொழிகள் மாந்தன் அமைப்பே யென்பதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) மொழியில்லாத அநாகரிக மாந்தர் இன்றும் சில மலைகளிலும் காடுகளிலும் வாழ்ந்துவருதல்.

(2) மொழியுள்ள மக்களின் பிள்ளைகளெல்லாம், தம் பெற்றோர் மொழியை, அவரிடத்தும் பிறரிடத்தும் சிறிது சிறிதாய்த் தம் பிள்ளைப் பருவத்திற் கற்றே பேசப் பழகுதல்.

குழவிப் பருவத்திலேயே மக்கட் கூட்டத்தினின்று பிரிக்கப்பட்டு, பேச்சுக் கற்கும் வாய்ப்பு சிறிதுமில்லாமல் வளர்க்கப்படும் எந்த ஆடவனும் பெண்டும், ஒரு மொழியும் பேசாது ஊமையாய்த்தானிருக்க முடியும்; பிறவிச் செவிடர் எல்லாரும் ஊமையரா யிருத்தலை நோக்குக.

(3) மொழிகள், அவற்றைப் பேசும் மக்களின் நாகரிக அளவிற்கேற்ப வளர்ச்சியடைந்திருத்தல்.

(4) இருமொழியும் பல மொழியும் கலந்து பல கலவை மொழிகள் ஒரு சில நூற்றாண்டுகட்கு முன் புதிதாய்த் தோன்றியிருத்தல்.

(5) பல மொழிகள் வரவர வளர்ச்சியடைந்து வருவது வரலாற்றாலறியப்படல்.

(6) மொழிகள் பலவாயிருத்தல்.

இறைவன் படைப்பாகவாவது இயற்கையமைப்பாக வாவது மொழியிருந்திருப்பின், ஒரேயினமான உலக மக்கட் கெல்லாம் ஒரே மொழியே யிருந்திருத்தல் வேண்டும்.

(7) கற்கப்படாத மொழிகள் ஒருவனுக்கு விளங்காமை.

மொழிகள் இறைவன் படைப்பாகவாவது இயற்கை யமைப்பாகவாவது இருந்திருப்பின், எல்லாமொழியும் எல்லார்க்கும் இயல்பாகவே தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

(8) இனத்தொடர்புள்ள மக்களின் மொழிகள் சொல்லிலும் இலக்கண நெறிமுறையிலும் பெரும்பாலும் ஒத்தும், அத் தொடர்பில்லா மக்களின் மொழிகள் அவ் விரண்டிலும் பெரும்பாலும் ஒவ்வாதும், இருத்தல்.

(9) இற்றைஞான்றும், புதுக் கருத்துக்களைக் குறிக்கும் புதுச்சொற்கள், ஒவ்வொரு மொழியிலும் தோன்றிக் கொண்டும் சேர்க்கப்பட்டுக்கொண்டும் வருதல்.

கருத்துக்களைக் குறிக்கும் ஒலிக்குறிகளே சொற்கள். கருத்துக்கள் வரவரப் பல்கி வருகின்றன. அநாகரிகக் காலத்தில் கருத்துக்கள் சில்கி யிருந்திருக்குமாதலின், அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களும் சில்கியே இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

மொழிவளர்ச்சி ஒரு திரிந்தமைவு (evolution)

மக்கள் கற்றிருக்கும் ஒவ்வொரு கலையும், அதன் துவக்க நிலையிலிருந்து மெல்ல மெல்லத்திரிந்து வளர்ந்து நீண்ட காலத்திற்குப் பின் நிறைவடைந்ததேயன்றி, ஒரேயடியாய்த் தோன்றியதன்று. இதனை ஈரெடுத்துக் காட்டுக்களால் விளக்குவாம்.

முதல் தாய்மொழி

I. குறிப்பொலிக் காண்டம்

1. உணர்வொலிப் படலம்

மக்கள் தம் உள்ளத்துத் தோன்றும் உணர்வுகளை, தம்மையறியாமலே உடன் வெளிப்படுத்தும் வாயில் ஒலிகள், உணர்வொலிகளாம்.

எடுத்துக்காட்டு :

உணர்வு	ஒலிகள்
மகிழ்ச்சி	ஆ, ஊ, ஏ, ஐ, ஆய், ஓ
நோவு	ஆ, ஈ, ஊ
வியப்பு	ஆ ஆஆ (ஆவா)—ஆகா, ஏ, ஐ, ஓ
இழிவு	ஊ, பூ
இரக்கம்	ஆ, ஆஆ—ஆவா
தெளிவு	ஓ, ஓஓ—ஓவோ—ஓகோ

இவை போல்வனவே பிறவும்.

இவ்வொலிகள், குரல் வேறுபாட்டாலும், மாத்திரை வேறுபாட்டாலும், அசையழுத்த (Accent) வேறுபாட்டாலும், அலகுநிலை (Pitch) வேறுபாட்டாலும், அவ்வவ்வமையத்திற் கேற்ப வெவ்வேறு உணர்வுகளை உணர்த்தும்.

சில உணர்வுகள் மெல்லிய சகரவொலியால் மட்டும் உணர்த்தப்படும். அவை என் என்னுந் துணைவினை சேர்த்துக் கூறப்பெறும்.

எ-டு: ஊசு ஊசெனல் (உறைத்தற் குறிப்பு).

2. ஒப்பொலிப் படலம்

இருதிணைப் பொருள்களும் இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் பிறப்பிக்கும் ஒலிகளைப் போன்ற ஒலிக்குறிப்புக் களும், அவற்றை அடியாகக்கொண்ட சொற்களும், ஒப்பொலிச் சொற்களாகும்;

எ - டு :

(1) உயர்திணை யொலிகள்

ஒலிக்குறிப்பு	சொல்
சப்(பு)	சப்பு—சப்பிடு—சாப்பிடு—சாப்பீடு): சாப்பாடு
சவ(க்கு)	சவை—சுவை, சுவண்டை
கறு	கறி (கறித்தல் = மெல்லக் கடித்தல்)
கடு	கடி
இக்(கு)	விக்கு—விக்கல்
ஏவ்	ஏப்பம்
இ இ இசி	இசி—சிரி
கெக்கக் கெக்க	கெக்கரி
ஏ	ஏங்கு (ஏங்குதல் = பெருமூச்சு விடுதல்)
து	துப்பு
கார்	காறு
ஆ	ஆவலி—அவலி—அவலம் (= அழுகை, துன்பம்)

ஒலிக்குறிப்பு	சொல்
குறட்டு	குறட்டை
துறட்டு	துறட்டை
சீ	சீழ்க்கை, சீத்தை
வீள்	வீளை

(2) அஃறிணை யொலிகள்

(உயிரி யொலிகள்)

ஒலிக்குறிப்பு	சொல்
மா	மாடு
காள்—காழ்*	காழகம், கழுதை (தெ. காடிதெ)
ஞள்	ஞள்ளை—ஞெள்ளை, ஞாளி—நாளி (=நாய்)
குர்	குரங்கு
கீர்	கீரி
சரசர (என்று நகர்வது)	சாரை
கா கா	காக்கா—காக்கை, காகம்
கூ	குயில்
கூம்	கூகை
சிள்	சிள்
ஈ	ஈ
உர்	உரறு
உர்	உறுமு
ஊள்	ஊளை
கும்	குமுறு—குமுறி (ஒரு வகைப்புறா)
கே	கேர்—கேரு (கேருதல்=கோழி முட்டையிடக் கத்துதல்
கொக்கக் கொக்க	கொக்கரி
இம்	இமிர்—ஞிமிறு—மிஞிறு, இமிழ்
சீத்(து)	சீறு—சீற்றம்

(உயிரிலியொலிகள்)

ஒலிக்குறிப்பு	சொல்
சல்சல்	சலங்கை—சதங்கை, சிலங்கை
கிலுகிலு	கிலுகிலுப்பை
கிண்கிண்	கிண்கிணி
உர்	உரும்—உருமு (இடி)
விண் (யாழ் நரம்பொலி)	வீணை

வில்நாணைத் தெறிக்கும்போது எழுமொலியை விண் என்றொலிக்கிறது என்பதையும், வில்லினின்று வில்யாழும் வில்யாழினின்று வீணையாழும் பிறந்திருத்தலையும், புண்பட்ட

---

* "கழுதைக்குக் காதில் உபதேசம் பண்ணினாலும் 'காழ் காழ்' என்கிறதை விடாது" என்பது பழமொழி.

நிலையில் உடல் நரம்பு துடிப்பதை விண் விண்ணென்று தெறிக்கிறது என்பதையும், ஓர்ந்துணர்க.

(உறுமி, கஞ்சுரா (கிஞ்சிரி), கிறி, குடுகுடுப்பை (குடுகுடுக்கை), சல்லரி, சல்லிகை, சாலர், சிங்கி, தகுணிச்சம், தம்புர், பறை, மதங்கம் (மிருதங்கம்), முதலிய இசைக் கருவிப் பெயர்களும்; அகவு கனை குரை பிளிறு முதலிய கத்து வினைச்சொற்களும் : ஒலிக்குறிப்பை யடியாகக் கொண்டு பிறந்தவையே.

சில அஃறிணை யொலிக்குறிப்புக்களும் சொற்களும் கடுமை அல்லது இழிவுபற்றி மக்கள் செயலையுங் குறிக்க வரும்.

எ - டு : சள்ளெனல்=நாய்போற் சினத்தல். சீறுதல்= அராப்போற் சினத்தல்.

(3) விரவுத்திணை யொலிகள்

ஒலிக்குறிப்பு	சொல்
அ(ள்)	அழு
இர்	இரை
ஈ	இயம், இயம்பு, இயங்கு*, இயை—இசை
ஏ	ஏங்கு (ஏங்குதல்=ஒலித்தல்)
ஓ	ஓசை—ஓதை
கர்	கரை
கூ	கூ, கூவு, கூப்பு—கூப்பிடு—கூப்பீடு—கூப்பாடு; கூச்சல், கூகை
பட்டு	படு (படுதல்=ஒலித்தல்)

பேரோசையைக் குறிக்கும் போது, ஓகாரமும் ஓகார உயிர்மெய்யுமாகிய இடைச்சொல்லாற் குறிப்பது வழக்கம்.

எ-டு : ஓவென்று இரைகிறது, கோவென்று அலறினான், சோவென்று மழை பெய்கிறது.

அழை, விளி முதலிய பல ஒலிவினைச்சொற்கள் ஒலிக் குறிப்படியினவாகத் தோன்றாவிடினும், உண்மையில் ஒலிக்

---

* இயங்கு—இயக்கு. இயக்குதல்=ஒலிப்பித்தல்.
"கொடுமணி யியக்கி" (திருமுருகாற்றுப்படை, 246).

குறிப்படியினவே. எண்ணிறந்த ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் வழக்கற்று மறைந்தன.

(4) ஒலிக் குறிப்புக்களைப்பற்றிக் கவனிக்க வேண்டியவை

(1) ஒலிக்குறிப்புக்கள், இத்துணையவென்றும் இத்தகையவென்றும் அறியப்படாவாறு, எண்ணிறந்தன; பல்திறத்தன.

(2) ஒலிக்குறிப்பெல்லாம் இடைச்சொல்லாம். சொல்லென்று விதந்து சுட்டப்பெறுவன பெயரும் வினையுமாகிய இரண்டே. சொற்றன்மை நிரம்பிய வொலி சொல்லும், நிரம்பாவொலி ஒலிக்குறிப்பும், ஆகும். மண்ணும் மரமும் போலக் கருவிநிலைப்பட்டவை ஒலிக்குறிப்புக்கள்; குடமும் பெட்டியும் போலச் செய்பொருள் நிலைப்பட்டவை சொற்கள்.

(3) ஒரேயொலி வெவ்வேறு செவிக்கு வெவ்வேறு வகையாய்க் கேட்பதால், ஓர் ஒலிக்குறிப்பு வெவ்வேறு வடிவிலும் அமையலாம்.

எ-டு:	குறட்டு, துறட்டு	(குறட்டையொலி)
	(சலக்கு)—சளக்கு, சளப்பு	(துப்பொலி)
	வீர்வீர், வீரா வீரா	(குழவி கதறொலி)

(4) சிலவொலிகள் ஒரே செவிக்கு வெவ்வேறு வகையாய்க் கேட்கலாம்.

எ-டு: குய், சுய் (சொய்) = தாளிப்பொலி.
ஓ, உவா—கக்கலொலி.

(ஓ—ஒக்களி, ஓங்களி; உவா—உவட்டு—உமட்டு—குமட்டு.)*

(5) சில வொலிகள் வாயடைத்த நிலையில் மூக்கு வழிப் பிறக்கும் மூச்சொலிகளாதலின், அவை சரியாய் ஒத்தொலித்தற்கரியன. அவற்றினின்று பிறக்கும் ஒலிக் குறிப்புக்களும் சொற்களும், அவற்றின் மூல வொலிகளை ஒருமருங்கே அல்லது இயன்ற அளவே ஒத்திருக்கும்.

---

* வழக்கில், ஒக்களித்தல் என்பது கக்கலுக்கு முந்திய வாயசைவையும், உமட்டல் (குமட்டல்) என்பது வாயசைவிற்கு முந்திய வயிற்றுணர்ச்சியையும், குறிக்கும்.

	ஒலிக்குறிப்பு	சொல்
எ-டு:	முக்(கு)	முக்கு — முற்கு
	மூங்	முனங்கு

முக்குதல் கனமான பொருள்களைத் தூக்கும்போதும், முனங்குதல் கடுநோய்ப்பட்டிருக்கும்போதும், நிகழ்வன.

(6) சில வொலிக் குறிப்பினின்று பிறந்த சொற்கள், மூலவொலியில்லாத எழுத்தையும் கொண்டிருக்கும்.

	ஒலிக்குறிப்பு	சொல்
எ-டு:	லுலுலுலு	குலவை

கடையர் மங்கல அமங்கல வினைகளில் வாயால் நிகழ்த்தும் ஒலி குலவை.

(7) ஒலிக் குறிப்புக்களிற் சில தாமே சொல்லாவன; சில தம்மினின்று சொற்களைப் பிறப்பிப்பின; சில இரண்டு மன்றி ஒலிக்குறிப்பாகவே நின்றுவிடுவன.

	ஒலிக் குறிப்பு	சொல்
எ-டு:	கூ	கூ(கூவு)
	காகா	காகம்
	சலக்கு	———

இங்குக் கூறப்பட்ட மூவியல்புகளும் மக்கள் செயலால் நேர்வனவே யன்றி, ஒலிக்குறிப்புக்கட்கு இயல்பாகவுரியன வல்ல. மக்கள் செயல் ஒலிக்குறிப்பின்மேல் ஏற்றிக் கூறப் பட்டதென்றே அறிக.

சில ஒலிக் குறிப்புக்கள் துணைவினையேற்று வினை யாகும்.

எ-டு: ஓ — ஓக்களி. வீர் (வீறு)—வீரிடு (வீறிடு)

(8) இருதிணை யுயிரிகளும் இயல்பாகக் கத்துவதைக் குறிக்கும் வினைச்சொற்கள், ஒலித்தல், கூப்பிடுதல் என்னும் இருபொருட்கும் ஏற்கும்.

எ-டு: கத்துதல்	=	ஒலித்தல்,	கூப்பிடுதல்.
கரைதல்	=	,,	,,
கூவுதல்	=	,,	,,
விளித்தல்	=	,,	,,
அழைத்தல்	=	கத்துதல்	,,

இவற்றுட் கரை அழை என்னுஞ் சொற்கள் அழுதலையுங் குறிக்கும்.

(9) தமிழிலக்கணத்திற் கொவ்வா ஒலிக் குறிப்புக்கள் இலக்கணத்திற் கேற்ப மாற்றப் பெறும்.

எ-டு: லொட்டு — நொட்டு, லலல— தலல.

(10) ஒலியெழும் வினைகளைக் குறிக்கும் சொற்களில், மெல்லோசை யுணர்த்த மெல்லொலி யெழுத்துக்களும் வல்லோசை யுணர்த்த வல்லொலி யெழுத்துக்களும் வரும்.

எ-டு: கறி—கடி.
கறித்தல், மெல்லக் கடித்தல்.

(11) ஒலிக் குறிப்புக்களைப் பின்வருமாறு ஐவகையாய் வகுக்கலாம்.

	வகை	எடுத்துக்காட்டு
க.	ஒற்றைக் கிளவி	கிண், மடார், கடக்கு
உ.	இரட்டைக் கிளவி	சலசல, நெருநெரு
௩.	அடுக்குக்கிளவி	கிண்கிண், சல்சல், துடும்துடும்
௪.	எதுகைக் கிளவி	தொப்புத்திப்பு, கிய்யா மிய்யா
ரு.	மோனைக்கிளவி	கிண்கிணீர், மடமடார்.

ஒருவர் அல்லது பலர் பொருளில்லாது வாயில் வந்தவாறு பேசுவதையும் கத்துவதையுங் குறித்தற்கு, ஆட்பெயரும் பொருட் பெயரும் அடுக்குக்கிளவியாக வருவதுமுண்டு.

எ-டு: ஆலே பூலே, காமா சோமா, கன்னா பின்னா.

(12) இரட்டைக் கிளவிகள் அசைநிலைக் காலத்தில் தனித்தும் வழங்கின. தொடர்ச்சி குறிக்கவே அவை

அக்காலத்தில் அடுக்குக் கிளவிகள்போல் இரட்டின. அவை தனித்து வழங்கிய அசைநிலைக்காலம் கடந்து கழிபல வூழிகளாய்விட்டமையின், அவை தனித்து வருந்தன்மை இன்றுணரப்படவில்லை.

(13) சில அடுக்குச் சொற்களும் தனிச்சொற்களும், 'என' அல்லது 'என்று' என்னும் சொற் சேர்க்கையால், ஒலிக்குறிப்புப் போலத் தோன்றும்.

எ-டு: மினுமினு வென்று மின்னுகிறது.

"குறுகுறு நடந்து."

சுள்ளென்று வெய்யிலடிக்கிறது.

வெள்ளென விளர்த்தது.

மினு என்பது மின்னு என்பதன் தொகுத்தல். குறு என்பது குறுகிய எட்டுவைத்தலைக் குறிக்கும் சொல். சுள் என்பது சுடுதலைக் குறிக்கும் பழைய வினைச்சொல். 'மினுமினு வென்று மின்னுகிறது' என்பது 'அடியடியென்று அடித்தான்' என்பது போன்ற வழக்காகும்.

(14) சில ஒலிக் குறிப்புக்கள் சுட்டொலியொடுங் கலந்துள்ளன. இவ்வுண்மை சுட்டொலிக் காண்டத்தால்தான் விளங்கும்.

(15) சில வொலிக்குறிப்புச் சொற்களினின்று ஒன்றும் பலவுமான வழிமுறைக் கருத்துச் சொற்கள் பிறக்கும்.

எ-டு: ஈ—ஈயல்—ஈசல். ஈ போன்றது ஈசல்.

ஒருவன் இருண்ட வேளையில் ஒரு தோற்றத்தைக் கண்டு அரண்டு குழறும் ஒலியினின்று, பே (பேபே) என்னும் ஒலிக்குறிப்புத் தோன்றியுள்ளது. பேபே என்று உளறுகிறான் என்பது வழக்கு. ஓர் அதிகாரியிடம் அல்லது கொடியோனிடம் ஒன்றை உரைக்கும்போது ஒருவன் அஞ்சிக் குழறுதலையும், பேபே என்று உளறுதல் என்பர். ஆகவே, பே என்பது ஓர் அச்சக் குறிப்பொலியாகும். இதனின்று பின்வருஞ்சொற்கள் தோன்றியுள்ளன.

பே—பேம் = அச்சம்.

"பேநாம் உருமென வரூஉங் கிளவி
ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள."

என்பது தொல்காப்பியம் (உரியியல், 67.)

பேதல் = அஞ்சுதல். பே—பேய் = அஞ்சப்படும் ஆவி அல்லது தோற்றம்.

பேய்தல் = அஞ்சுதல். 'பேயப் பேய விழிக்கிறான்' என்பது உலக வழக்கு.

பேய் — பேயன் = பேய் பிடித்தவன், பேயாடி, பேய் பிடித்தவனைப் போன்ற பித்தன், பித்தனைப் போன்ற மூடன்.

பே — பேக்கு = பேதை, மூடன். பேக்கு—பேக்கன். பேக்கு — பேக்கல். பேக்கல் + ஆண்டி = பேக்கலாண்டி.

பே — பேது = பேய் பிடித்தாற்போன்ற மருள், மயக்கம், அறியாமை. பேது + உறு = பேதுறு.

பேதுறுதல் = மயங்குதல், பேது — பேதை = மூடன், அறிவிலி, வெள்ளை (கள்ளமிலி) பேதை — ஏதை.

பேது — பேத்து. பேத்துதல் = அஞ்சி உளறுதல், உளறுதல்.

பேத்து — பேந்து. பேந்துதல் அஞ்சுதல். 'பேந்தப் பேந்த விழிக்கிறான்' என்பது உலக வழக்கு.

பேந்து = பேய். பேந்து — பேந்தான் = பேய்ப் பந்து என்னும் விளையாட்டு.

பேத்து—பீத்து. ஒ. நோ. தேஞ்சுவை — தீஞ்சுவை. பீத்துதல் = உளறுதல், தற்புகழ்ச்சியாய் உளறுதல்.

பீத்து — பித்து. ஒ. நோ. தீம் தித்தி.

பித்து = மயக்கம், மதிமயக்கம், மூளைக்கோளாறு, தலைக்கிறுக்கு, தலைச்சுற்றை யுண்டாக்கும் நீர் (Bile). அந்நீரைக்கொண்ட வுறுப்பு (Gall-bladder), மயக்க நிலைப் பட்ட காதல் அல்லது அவா.

பித்து பித்தன் = கிறுக்கன், கழிபெருங் காதலன் அல்லது பற்றினன். பித்து — பிச்சு — பிச்சன்.

பித்து — பித்தம் = பித்து. நீர், பித்தநாடி பித்தநீர் மிக்கநோய். அந்நோயால் உண்டாகும் தலைச்சுற்று, மூளைக்கோளாறு, மயக்கம், மயக்கக் காதல்

பித்தம் — பித்தல். பித்தலாட்டம் = மாறாட்டம், ஏமாற்று.

பித்து—பிதற்று. பிதற்றுதல்=உளறுதல். பிதற்று—பினற்று — பினத்து — பினாத்து. பினாத்துதல் = நோய் நிலையில் உளறுதல்.

3. குறியொலிப் படலம்

இசைவு வெறுப்பு முதலிய மனநிலைகளை யுணர்த்தற்கு, வாயாலும் மூக்காலும் இசைக்கும் அடையாள வொலிகள் குறியொலிகளாகும்.

எ-டு:

(1) வாயொலி

'ச்சு' என்பது போன்ற ஒலியை வாயாலிசைப்பது, பிறர் கூற்றை ஒப்புக்கொள்வதையும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் இகழ்வதையுங் குறிக்கும். இது 'உச்சுக்கொட்டல்' எனப்படும். மறுப்பொலி உடன்பாட்டொலியினும் வலியதாயும் முகக்குறிப்போடு கூடியதாயுமிருக்கும்.

கையால் வாயிலடித்துக்கொண்டு ஆ வென்று ஆரவாரித்தல் வெற்றிக்குறியாகும். இது 'ஆவலங் கொட்டல்' எனப்படும். (வலம்=வெற்றி.)

(2) மூக்கொலி

வாய் மூடியிருக்கும் நிலையில், 'ஊம்' என்பது போன்ற ஒலியை மூக்காலொலிப்பது, உடன்பாட்டைக் குறிக்கும். இது 'உம்மெனல்' அல்லது 'ஊங்கொட்டல்' எனப்படும். இது தனித்த நிலையில் உடன்பாட்டையும் இரட்டிய நிலையில் மறுப்பையுங் குறிக்கும்.

இனி, குரல் வேறுபாட்டாலும் மாத்திரை வேறுபாட்டாலும் அசையழுத்த வேறுபாட்டாலும், 'ஊங்கொட்டல்' வியப்பு இழிப்பு வெறுப்பு வெகுளி முதலிய பல குறிப்புக்களையும் உணர்த்தும். அன்று அததற்குரிய முகக்குறிப்போடு கூடிவரும்.

இனி, விலங்குகளையும் பறவைகளையும் விளிக்கப் பயன்படுத்தும் ஒலிகளும் ஒருசார் குறியொலிகளே.

ஆட்டை அழைக்கும் ஒலி — பாய்!
மாட்டை ,, ,, — பா!
நாயை ,, ,, — சூ சூ! தோ தோ!
துவா துவா!
கோழியை ,, ,, — பே பே!

இனி, சரியாய் ஒலித்துக்காட்ட முடியாதனவும் மொழிக்குப் பயன்படாதனவுமான, எத்துணையோ குறியொலிகள் உளவென அறிக.

4. வாய்ச்செய்கை யொலிப் படலம்

சில வாய்ச் செய்கைகளால் ஏற்படும் வாய் நிலைகளை, அச் செய்கைகளைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் முற்றுமாயினும் ஒரு மருங்காயினும் அமைக்குமாயின், அவை வாய்ச்செய்கை யொலியடிப் பிறந்தவையாம்.

எ - டு:

செய்கை	செய்கைக்கேற்கும் ஒலி	சொல்
வாய் திறத்தல்	அ, ஆ	அங்கா
வாய் (பெருமூச்சிற்கும் கொட்டாவிக்கும்)	ஆ	ஆவி
வாய்ப்பற்றுதல்	அவ்	அவ்வு-வவ்வு-கவ்வு
பல்லைக் காட்டுதல்	ஈ	இளி
காற்றை வாய்வழி முன்றள்ளல்	ஊ	ஊது

'ஆ வென்று வாயைத் திறக்கிறான்', 'ஈ யென்று பல்லைக் காட்டுகிறான்' என்னும் வழக்கையும் அவ் என்று சொல்லும்போது கவ்வுகிற வாய்நிலை யமைவதையும் காண்க.

(1) ஆவி

ஆவித்தல்=வாய்திறத்தல்; வாய்திறந்து பெருமூச்சு விடுதல், கொட்டாவி விடுதல்.

ஆவி=வாய்வழிவரும் காற்று, மூச்சு (உயிர்ப்பு), உயிர், ஆன்மா, உயிர்போன்ற தோற்றம்.

(2) அவ்வு

அவ்வு—வவ்வு—கவ்வு. இவை முறையே, ஔவு, வெளவு, கௌவு என்றும் எழுதப்படும்.

> ''அகரத் திம்பர் வகரப் புள்ளியும்
> ஔ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்''

அவ்வு (ஔவு)தல்=வாயாற் பற்றுதல். கன்று புல்லை அவ்வி (ஔவி)த் தின்கிறது என்பது வழக்கு.

அவ்—அவ—அவா = வாயினாற் பற்றுதல்போல் மனத்தினாற் பற்றும் ஆசை.

அவ—அவவு—அவாவு. அவாவுதல்—ஆசைப்படுதல்.

அவாவு—ஆவு. ஆவுதல்=ஆசைப்படுதல் ஆவு—ஆவல். ஆர்வத்தோடணைத்தலை ஆவிச்சேர்ந்து கட்டுதல் என்பர்.

வவ்வுதல்= வாய்ப்பற்றுதல்போற் கைப்பற்றுதல், பறித்தல். வவ்வு - வாவு—வாவல்=பெருவிருப்பம்.

கவ்வுதல்=வாயாற் பற்றுதல்.

கவ்—கவ—கவர். கவர்தல்=பற்றுதல், விரும்புதல்;

''கவர்வு விருப்பாகும்'' (தொல். உரியியல், 64)

கவ—கா—காதல். கா—காம்—காமம்—காமர்.

காம்+உறு=காமுறு. காமம்—காமன்.

கவ்வுதல்=கவ்வித்தின்னுதல், தின்னுதல்.

கவ்வு—கப்பு. கப்புதல்=கவளங்கவளமாக விழுங்குதல்.

கவ்வு—கவளம்=ஒருமுறை கவ்வும் அல்லது தின்னும் அளவான உணவு.

கவ்வு—கவியம்—கவிகம் = கறூழ் (bit).

கவ—கவவு = கவ்வுதல், கவ்வினாற்போல் அணைத்தல், அகப்படுத்தல், அகத்திடுதல்

"கவவகத் திடுதல்" (தொல். உரியியல், 59)

கவவுக்கை = அணைத்த கை.

கவர்தல் = பற்றுதல், அகப்படுத்துதல், வசப்படுத்துதல். கவர்—கவர்ச்சி. கவ்வு—கப்பு = கவர்ச்சி.

கவர்தல் = பற்றுதல், பறித்தல். கவாஅன் = கவருங் கள்வன்.

கவர்—கவறு = கவருஞ் சூதாட்டு, சூதாடு கருவி.

கவ்வு—கவுசனை—கவிசனை = அகத்திடும் உறை.

கவ்வு—கப்பு. கப்புதல் = அகத்திடுதல், மூடுதல்.

கவ—கவை. கவைத்தல் = அகத்திடுதல், இரு கையாலும் அணைத்தல்.

கவ்வு — (கவள்) — கவளி = கவ்வினாற்போல் மேலும் கீழும் சட்டம் வைத்துக்கட்டும் புத்தகக்கட்டு, கட்டு, வெற்றிலைக்கட்டு. கவளி—கவளிகை.

கவ்வு—கவுள் = கவ்வும் அலகு, கன்னம், உள்வாய். மேல்வாய் கீழ்வாயலகுகள் கவ்வுங் குறடு போலிருத்தலால், அலகு கொடிறு எனப்படுதல் காண்க. (கொடிறு = குறடு).

கவ—கவை = கவ்வும் அலகு போன்ற கவட்டை, கிளை. கவ—கவவு = கவட்டை. கவர்தல் = கவ்வும் அலகு போற் பிரிதல். கவர் = பிரிவு, கவை, கிளை. கவராசம் = இரு கவருள்ள கருவி. (Divider). கவ்வு—கப்பு = கிளை.

(கவள்)—கவடு = கவை போன்ற தொடைச்சந்து, கவர், கவட்டை, கிளை. கவடு—கவட்டி = கவை, தொடைச் சந்து, கவடு—கவட்டை = கவை, பிரிவு, கிளை, சுண்டுவில்.

(கவள்) — கவண் = கவட்டைபோன்ற கயிற்றுக்கருவி. கவண்—கவணை. கவண்—கவண்டு—கவண்டி.

கவணை கவண்டு கவண்டி என்னும் மூன்றும் கவண் என்பதன் மறுவடிவங்களே.

கவ—கவான்=தொடைச்சந்து, தொடை, தொடைச் சந்துபோல் இருமலைக்குவடுகள் பொருந்தியிருக்கும் இடம்.

கவ—கவல். கவலுதல்=பல கவர்படுதல், பலகவர் படுதல் போலப் பல நினைவுகொண்டு கலங்குதல். கவல்—கவலை=கவை, கிளை, கவர்த்த வழி, பல நினைவுக்கலக்கம், அக்கறை.

கவல்—கவலி. கவலித்தல்=கவலைப்படுதல்.

கவ்—கவ்வை=கவலை, கவலைப்பட்டுச் செய்யுங்காரியம், காரியம், வேலை. கவ்-கவை=காரியம். ஒரு காரியத்திற்கும் பயன்படாதவனைக் கவைக்குதவாதவன் என்பர்.

கவலி—கவனி. கவனித்தல்=கவலையோடு (கருத்தோடு) பார்த்தல். கவனி—கவனம்.

5. குழவி வளர்ப்பொலிப் படலம்

குழவி வளர்ப்புக் காலத்தில் குழவி வாயிலும் தாய் வாயிலும் பிறக்கும் ஒலிகள், குழவி வளர்ப்பொலிகளாம். அவற்றுள், குழவியொலிகள், உள்ளிய (Voluntary) வொலி உள்ளா (involuntary) வொலி என இருதிறப்படும். பச்சிளங்குழவிகள் எண்ணாது இயல்பாய்க் கத்தும் ஒலிகள் உள்ளாவொலியும், பேச்சுக் கற்கும் பிள்ளைகள் தப்பொலிகளாகக் கூறும் திருந்தாச் சொற்கள் உள்ளிய வொலியும், ஆகும்.

எ-டு.

(1) குழவியொலிகள்

(க) உள்ளாவொலி :

இங்கா=பால்.

குழவிகள் இயல்பாக மிடற்றிற் பிறப்பிக்கும் 'இங்கு' என்னும் பொருளற்ற வொலிக்கு, பால் என்னும் பொருளைச் செவிலியர் படைத்துக்கொண்டனர்.

அம்மா அப்பா என்னுஞ் சொற்கள் இவ்வகையிற் பிறந்தனவாக, மேலை மொழிநூல் வல்லார் கொள்வர். அது பொருந்தாது என்பது பின்னர் விளக்கப்பெறும்.

(உ) உள்ளியவொலி :

மிய்யா (பூனை)
ளொள் ளொள் (நாய்)
பீப்பீ (ஊதுகுழல்)
டும்டும் (மேளம்)

இத்தகைய வொலிகள் பல, ஆப்பிரிக்க மொழிகளும் ஆத்திரேலிய மொழிகளும் போன்ற திருந்தா மொழிகளில், சொல்லாக வழங்குகின்றன.

ஆங்கிலத்திலுள்ள mew, bow - vow, pipe, tom - tom என்னுஞ் சொற்கள் இத்தகையனவே.

தமிழிலும், காக்கை (காக்கா), ஞள்ளை (ஞள்), துந்துமி தும்தும்—துப்துப்—துந்துபி, (வ.), சடபுடா முதலிய சொற்கள் இம்முறையிலேயே அமைந்துள்ளன.

இத்தகையவொலிகளெல்லாம் உண்மையில் ஒப்பொலி களேயாயினும், குழவி வாயினின்று வருவன என்னும் சிறப்புப்பற்றி வேறு பிரித்துக் கூறப்பட்டன என்க. இவற்றின் தொகுதியைக் குழவிமொழி (child-language) என்பர்.

(2) தாயொலிகள்

குழவியைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாய் லாலாவென் றொலித்தாட்டுதல் லாலாட்டு. ஆங்கிலரும் இதை lullaby எனபர்.

லாலா—ராரா—ராராட்டு: ராரா — ரோரோ — ரோ ராட்டு. லகரம் தமிழிற் சொன்முதலெழுத்தன்மையின், லாலாட்டு என்பது தாலாட்டு எனப்படும். ல—த, போலி.

ஒ. நோ. கலம்பம்—கதம்பம், சலங்கை—சதங்கை.

பிள்ளைத் தமிழ்ப் பனுவலில், தாலாட்டுப்பருவம் தாலப்பருவம் எனப்படும். தாலம் என்பது தால் எனக் கடைக் குறைந்தும் வரும். தாலப்பருவச் செய்யுட்களில் மகுடமாக வரும் 'தாலோ தாலே லோ' என்னுந் தொடர், தாலாட்டுச் சொல்லாகும்.

தாலாட்டு—தாராட்டு.

மக்கள் தொடக்கூடாததும் குழந்தைகள் தின்னக் கூடாததுமான இழிபொருளை, தாய்மார் குழந்தைகளிடம் 'சுக்கா' என்னுஞ் சொல்லாற் குறிப்பர்.

இக்காண்டத்திற் கூறப்பட்ட ஐவகையொலிகளுள், உணர்வொலிகளும் குறியொலிகளும், சிறுபான்மையிலும் மொழிவளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை செய்யா வகையிலும் ஓரன்னதன்மைய. ஏனை மூன்றனுள், குழவியொலிகளினும் வாய்ச்செய்கையொலிகளும், வாய்ச்செய்கையொலிகளினும் ஒப்பொலிகளும், இவ்விருவகையிலும் சிறந்தனவாம்.

———

2. சுட்டொலிக் காண்டம்

1. சுட்டுக் கருத்து வளர்ச்சிப் படலம்

மொழி வரலாற்றில், முதன்மையாய்க் கவனிக்க வேண்டிய மூன்று காலங்கள் உள. அவை, சைகைக்காலம், குறிப்பொலிகாலம், சுட்டொலிக்காலம், என்பன.

விலங்கும் பறவையும்போல உணர்வொலிகளை மட்டுங் கொண்டு, அவற்றால் உணர்த்த முடியாத பிற கருத்துக்களை யெல்லாம் சைகைகளைக்கொண்டே உணர்த்திய காலம், சைகைக்காலமாகும். இச் சைகை முறையைச் சைகைமொழி (Gesture-language) என்பர். சிறுபான்மை சைகைகளைத் துணைக்கொண்டு, உணர்வொலி முதலிய ஐவகைக் குறிப்பொலிகளையுங் கையாண்ட காலம், குறிப்பொலிக் காலமாகும். இக் குறிப்பொலி மொழியை இயற்கை மொழி (Natural language) என்பர். குறிப்பொலிகளுடன் சுட்டொலிகளையுங் கையாண்டு, அவற்றினின்று பல்லாயிரக் கணக்கான சொற்களைத் திரித்துக்கொண்ட காலம், சுட்டொலிக்காலமாகும். சுட்டொலிகள் தோன்றியபின்னரே மொழி வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிற்று. இதுபோதுள்ள தமிழ்ச் சொற்களில், நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு விழுக்காடு சுட்டொலியடிச் சொற்களே. உண்மையில் சுட்டொலியடிச் சொற்றொகுதியே மொழியெனினும் இழுக்காகாது. சுட்டொலிகள் தோன்றியபின் சொல் வளர்ச்சியடைந்த மொழியைப் பலுக்கு மொழி (Articulate language) என்பர். இதுவே மொழியெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது. ஆகவே, சுட்டொலித்தோற்றம் முற்கால மொழியாகிய திருந்தா மொழிக்கும் பிற்கால மொழியாகிய திருந்திய மொழிக்கும் இடைப்பட்ட எல்லைக் கோடாகும்.

(1) சுட்டொலிகள்

முந்தியல் மாந்தர், முன்னிலைக்கும் அண்மைக்குமன்றிப் பயன்படாமையும் தெளிவின்மையும் சில கருத்தறிவித்தற் கியலாமையும் ஆகிய முக்குறைகள் சைகைமுறைக்கிருத்தலைக் கண்டபின், அண்மை சேய்மையாகிய இருமைக்கும் பயன் படுமாறு அறுவகை ஒலிகளைக் கருத்தறிவிக்கும் வாயிலாகக்

கையாண்டு வந்தனர். அவற்றுள் சுட்டுக்கருத்தைத் தெரிவித்தற்குக் கையாளப்பட்டவை ஆ (அ), ஈ (இ), ஊ (உ) என்பன. இம்மூன்றையும், முறையே, சேய்மைச் சுட்டாகவும் அண்மைச் சுட்டாகவும், முன்மைச் சுட்டாகவும் ஆண்டு வந்தனர்.

முதற்காலத்தில் சைகைகளே பெரும்பாலும் கருத்தறிவிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டமையின், பின்னர் அவற்றிற்குப் பதிலாக ஒலிகளைக்கையாண்டபோதும், அவற்றையும் ஒருவகைச் சைகைகளாகவே கருதிவந்தனர். உண்மையில், ஒப்பொலிகளும் வாய்ச்செய்கையொலிகளும் ஒலிச்சைகைகள் (Sound-gestures) என்னத் தக்கனவே. ஒரு காக்கையின் வடிவைக் கைச்சைகையால் நடித்துக் காட்டுவதுபோன்றதே, அதன் குரலைக் காக்கா வென்று ஒலிச்சைகையால் நடித்துக் காட்டுவதும். ஒருவனுடைய உடல் நிலையை அல்லது உளநிலை அதற்குரிய உணர்வொலிகளால் இன்னொருவன் நடித்துக்காட்ட முடியுமாதலின், உணர்வொலிகளும் ஒலிச் சைகைகளாகப் பயன்படுத்தக் கூடியவையே.

சுட்டொலிகளும் முதலாவது வாய்ச் சைகை யொலிகளாகவே பிறப்பிக்கப்பட்டன. வாய்ச் செய்கை யொலிகட்கும் இவற்றிற்கும் வேறுபாடென்னையெனின்: அவை ஓரிடத்தையுஞ் சுட்டாது சில வாய் வினையைச் சுட்ட, இவை எவ்வினையையுஞ் சுட்டாது மூவிடத்தையும் அவற்றிலுள்ள பொருளையும் சுட்டுவதே.

சேய்மை அண்மை முன்மை ஆகிய மூவிடங்களையும் முறையே சுட்டக்கூடிய ஒலிகள், ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூன்றாய்த்தான் இருக்க முடியும். வாயை ஆவென்று விரிவாகத் திறந்து சேய்மையைச் சுட்டும்போது ஆகார வொலியும், ஈயென்று பின்னோக்கி யிழுத்துச் சேய்மைக்குப் பின்மையாகிய அண்மையைச் சுட்டும்போது ஈகாரவொலியும், ஊவென்று முன்னோக்கிக் குவித்து முன்மையைச் சுட்டும் போது ஊகாரவொலியும், பிறத்தல் காண்க. நெடிலின் குறுக்கம் குறிலும் குறிலின் நீட்டம் நெடிலுமாதலின் ஆ, ஈ, ஊ எனினும் அ, இ, உ எனினும் ஒன்றே. குறிலினும் நெடில் ஒலித்தற் கெளிதாதலானும், குழந்தைகள் குறில்களைப் பெரும்பாலும் நெடிலாகவே யொலித்தலானும், குழந்தை நிலையிலிருந்த முந்தியல் மாந்தன் வாயில் நெடில்களே முந்திப் பிறந்திருத்தல் வேண்டும்.

வாயினால் சேய்மை அண்மைமுன்மை ஆகிய மூவிடங்களையும் சுட்டவேண்டுமாயின், இன்றும் மேற்கூறிய மூவகையிலல்லது வேறுவகையில் சுட்ட முடியாது. அம் மூவகைச் சுட்டு நிலையில், ஆ, ஈ, ஊ தவிர வேறெழுத்தொலிகளையும் பிறப்பிக்க முடியாது. சேய்மையைச் சுட்ட வேண்டுமாயின் வாயை விரிவாய்த் திறத்தல்வேண்டும். அந்நிலையில் ஆகாரந்தான் ஒலித்தற்கியலும். சேய்மைக்குப் பின்மையாகிய அண்மையைச் சுட்டவேண்டுமாயின வாயைப் பின்னோக்கி யிழுத்தல் வேண்டும். அந்நிலையில் ஈகாரம் தான் ஒலித்தற்கியலும். முன்மையைச் சுட்ட வேண்டுமாயின் வாயை முன்னோக்கிக் குவித்தல் வேண்டும். அந்நிலையில் ஊகாரந்தான் ஒலித்தற்கியலும். ஆகவே, சுட்டொலிகள் மூன்றும் கணிதம்போல் அளவைப்பட்டனவும், திட்டமானவும், எவ்வகையிலும் மாறாதனவும் ஆகும்.

ஆகார ஈகாரச் சுட்டுக்களை இக்கால மக்கள் முந்நியல் மாந்தர்போல் ஒலிப்பதில்லை. ஊகாரச் சுட்டு இதழ் குவிந்தொலிப்பதாதலின், அதை ஓரளவு முன்னோரொத்தொலிக்கலாம். ஆயின், அது இன்று வழக்கற்றது.

சைகைக் கால மாந்தர் கைச் சைகையால் சேய்மை யண்மை முன்மையிடங்களைச் சுட்டி வந்தது போன்றே, சுட்டொலிக்கால மாந்தரும் வாய்ச் சைகையாற் சுட்டி வந்தனர். முச்சுட்டுக்களையும் ஒலிக்கும்போது, அவர் வாய்ச் சைகையை முதன்மையாய்க் கவனித்தனரேயன்றி, அவ்வொலிகளையன்று. அறுவகை யொலிகளினின்றும் சொற்கள் தோன்றி மொழி வளர்ச்சியுற்ற பின்னரே, மக்கள், வாய்ச் சைகை யுணர்ச்சியின்றி ஒலிகளையே அல்லது சொற்பொருளையே நோக்கி வருகின்றனர்.

சுட்டொலிகள் தோன்றிய காலம் அசைநிலைக்கால மாதலின், அன்று அவை வாய்ச் சைகை யொலிகளாகவே யிருந்து செவ்வையாய்ப் பலுக்கப்பட்டன. பின்பு ஈரசைச் சொற்களும் மூவசைச் சொற்களுந்தோன்றி, வாய்ச் சைகையின்றிச் சொற்களே சுட்டுப் பொருளை யுணர்த்துந் திறம் பெற்றபின், வாய்ச் சைகை விட்டு விடப்பட்டது. அதனால், இன்று சுட்டொலிகளின் வாய்ச்சைகைத் தன்மை பொதுவாய் உணரப்படவில்லை. இதனை ஓர் ஓரன்ன நிகழ்ச்சியால் விளக்கலாம்.

ஒருவரால் கொடுக்கப்பட்ட பொருளின் சிற்றளவைக் குறித்தற்கு, ஆட்காட்டிவிரலின் நுனியில் ஒரு சிறு பகுதியைப்

பெருவிரலால் தொட்டுக்காட்டி, 'இத்துணையுண்டு (இத்துணைப்போலக்) கொடுத்தான்' என்று முன்பு சைகையோடு கூறிய கூற்று, இன்று சைகையின்றியே பொருளுணரப் படுதலால், சைகையில்லாமலே கூறப்படுதல் காண்க. இங்ஙனமே சுட்டொலிகளும். 'இத்துணையுண்டு' 'இத்துணைப்போல' என்னுந் தொடர்கள், இன்று கொச்சை நடையில் 'இத்துனூண்டு' 'இத்தினிப்போல' எனத் திரிந்து வழங்குகின்றன.

மூவகைச் சுட்டுக் கருத்துக்களினின்றும், சிறப்பாக முன்மைச் சுட்டுக் கருத்தினின்று, பற்பல கருத்துக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகவும் ஒன்றினின்றொன்றாகவும் தொடர்ந்து தோன்றியுள்ளன. அவற்றைக் குறித்தற்கே மூவகைச் சுட்டொலிகளினின்றும் கணக்கற்ற சொற்கள் திரிக்கப்பட்டு, மொழி வளர்ச்சியடைந்து வளம்பெற்றுள்ளது.

மூவகைச் சுட்டுக்களுள், முன்மையென்பது அணுகிய எதிர்நிலை. அண்மையென்பது, முன்மையினும் பிற்பட்ட அல்லது பேசுபவனுக்கும் முன்நின்று கேட்பவனுக்கும் இடைப்பட்ட, அருகுநிலை. முன்மைக்கப்பாற்பட்டது சேய்மை. உரையாடும் இருவருள் முன்னிற்பவன் நிற்கக் கூடிய தொலைவரையும் முன்மையிடமாக. ஊகாரச் சுட்டு வழக்கற்றதினாலும், முன்மையென்பது சேய்மைக்கும் அண்மைக்கும் ஒருவகையில் இடைப்பட்டதாதலானும், இடைக்காலத் திலக்கணியர் முன்மைச் சுட்டை இடைமைச் சுட்டெனக் கருதினர் போலும்!

மூவகைச் சுட்டுக்களையும் ஆ, ஈ, ஊ என்ற முறையிற் கூறுவதே நெடுங்கணக்கு மரபாயினும், அம்மூன்றும் சொற்பெருக்க வகையில் முறையே ஒன்றினொன்று சிறந்திருத்தலால், 'சிறப்புடைப் பொருளை முற்படக் கிளத்தல்' என்னும் உத்தி பற்றி, அவை ஈங்கு ஊ, ஈ, ஆ முறையிற் கூறப்படும்.

(2) ஊகாரச் சுட்டுக் கருத்து வளர்ச்சி

ஊகாரச்சுட்டு, முற்கூறியபடி முதலாவது முன்மையைக் குறிக்கும். முன்மையென்பது, காலமுன், இடமுன், முன்னிலை, முன்னுறுப்பு, முற்பகுதி, முனி (நுனி) முதலிய பல கருத்துக்களைத் தழுவும்.

முன்மைக் கருத்தினின்று முன் வருதலாகிய தோன்றற் கருத்துப் பிறக்கும். வித்தினின்று முளையும் மரத்தினின்று துளிரும் தாயினின்று சேயும்போல, எப்பொருளும் ஒன்றினின்றே தோன்றுதலானும்; குட்டியுங் குழவியும் முகமும் முன்னுங் காட்டியல்லது புறமும் பின்னுங் காட்டித் தோன்றாமையானும்; எப்பொருட்கும் முற்பகுதி முகம் எனப்படுதலானும்; முகத்திற்கு எதிர்ப்பட்ட பக்கம் முன்மையாதலானும்; புதிதாய் ஒன்றினின்று ஒன்று தோன்றுதலெல்லாம் முன்வருதலேயாதல் அறிக.

தோன்றற் கருத்தினின்று முற்படற் கருத்துப் பிறக்கும். ஒரு மரத்தில் தோன்றிய தளிர் முன்னால் நீண்டு வளர்வதும், ஓர் உடம்பில் தோன்றிய உறுப்பும் கொப்புளமும் முன்னுக்குத் தள்ளியும் புடைத்தும் வருவதும், இவை போல்வன பிறவும், முற்படலாகும்.

முற்படற் கருத்தினின்று முற்செலவுக் கருத்துப் பிறக்கும். இடம்பெயரும் இருதிணையுயிரிகளும் ஓரிடத்தினின்று இன்னோரிடத்திற்குச் செல்வதெல்லாம் முற்செலவே. பிற்செலவெல்லாம், பெரும்பாலும், உயிரிகள் சிறிது வளர்ச்சியுற்றபின்பும் குறுந்தொலைவிற்கும் வேண்டுமென்றே நிகழ்த்தப் பெறுவதால், இயற்கையான செலவெல்லாம் பொதுவாக முற்செலவென்றேயறிக. கீழிருந்து மேற்செல்வதும் ஒருவகை முற்செலவாதலின், முற்செலவு என்பது எழுதல் அல்லது உயர்தலையுந் தழுவும்.

முற்செலவுக் கருத்தினின்று நெருங்கற் கருத்துப் பிறக்கும். ஒரு மரக்கிளை நீண்டு வளர்ந்து இன்னொரு கிளையை அடுப்பதும், இருதிணையியங்குயிரிகளும் முன் சென்று தாந்தாம் விரும்பும் இடத்தையும் பொருளையுங் கிட்டுவதும், நெருங்கலாகும்.

நெருங்கற் கருத்தினின்று தொடுதற் கருத்துப் பிறக்கும். ஒரு பொருள் எத்திசையிலாயினும் மேன்மேலும் சென்று கொண்டேயிருப்பின், ஏதேனுமொரு பொருளைத் தொட்டே தீரல் வேண்டும். முன்னோக்கிச் செல்லும் உயிரிகளும் தாம் விரும்பிய பொருளையும் இடத்தையும் தொட்டடையும். தொடுதல் என்பது, மெலிதாய்த் தொடுதல் வலிதாய்த் தொடுதல் என இருபாற்பட்டு, தீண்டுதல், தழுவுதல், முட்டுதல், குத்துதல், உறைத்தல் முதலிய பல கருத்துக்களைத் தழுவும்.

தொடுதற் கருத்தினின்று கூடற் கருத்துப் பிறக்கும். கூடல் என்பது, ஒன்றிய கூடல், ஒன்றாக் கூடல் என இரு வகை. மண்ணொடு மண்ணும் நீரொடு நீருங் கூடுவது ஒன்றிய கூடல்; உடலொடு உடலும் கூலத்தோடு கூலமுங் கூடுவது ஒன்றாக்கூடல். ஒன்றாக்கூடல் மீண்டும் தொட்டுக் கூடல் தொடாது கூடல் என இரு திறத்தது.

கூடற் கருத்தினின்று வளைதற் கருத்துப் பிறக்கும். ஒன்றாக்கூடலில், சில பொருள்கள் வளைவதுண்டு. ஒன்றை யொன்று முட்டிய இருபொருள்கள் ஒன்றாதவையாயின், அவற்றுள் மெலியது கம்பிபோல் நீண்டிருப்பின் வளையும். கல்லை முட்டிய வேரும் கடினமான பொருளை முட்டிய ஆணியும் வளைதல் காண்க. வழிச்செல்வோன் தெரு வடைத்த சுவரை முட்டித் திரும்புவதும், வேற்றிடஞ் சென்றவன் வினைமுற்றி மீள்வதும், அணிவகையில் வளை தலின்பாற்படும். வளைதல் என்பது, சாய்தல், கோணல், திருகல் வட்டம், சுற்றல், சூழ்தல், உருட்சி சுழற்சி முதலிய பல கருத்துக்களைத் தழுவும்.

கூடற் கருத்தினின்று பிறக்கும் மற்றொரு கருத்து துளைத்தற் கருத்தாகும். முட்டிய பின் வளையாத வலிய பொருள், தான் முட்டியதைத் துளைத்தும் செல்லும். ஆணி சட்டத்தையும், வண்டு மரத்தையும், பூச்சி புத்தகத்தையும், மாந்தன் மலையையும் துளைக்கலாம் துளைத்தல் என்பது, குழித்தல், தோண்டுதல், துளையிடுதல், புகுதல், துருவுதல் ஆகிய பல கருத்துக்களைத் தழுவும். துளைத்துப் புகுதலும், துளைக்குட் புகுதலும் எனப் புகுதல் இரு வகைத்து. உயிரிகள் தத்தம் உறைவிடத்திற்குட் புகுதல் துளைக்குட் புகுதலாகும். ஒன்றைத் துருவிய பொருள் இறுதியில் வெளிப்படும். அது தோன்றல் அல்லது முன்வருதல் போன்றதாகும். அதன்பின் நிகழக்கூடியவை, தோன்றல் முதல் துருவல் வரை கூறியுள்ள பல நிகழ்ச்சிகளே. இவை ஒரு பொருளின் காலமெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்ந்து கொண்டே யிருக்குமாதலின், ஊகாரச் சுட்டுக் கருத்து வளர்ச்சி முற்றுறும் எல்லை துருவற்கருத்தே. ஆகவே, தோன்றல் முதல் துருவல்வரையுள்ள கருத்துக்களெல்லாம் ஒரு சுழல் சக்கரமாதல் காண்க.

ஊகாரச் சுட்டால் முறையே உணர்த்தப்பெறுங் கருத்துக்களில், முதன்மையானவையே இங்குக் குறிக்கப்

பட்டுள. இவற்றின் நுட்ப வேறுபாடுகளையும், இவற்றுக் கிடையிடை தோன்றும் ஏனைய நுண் கருத்துக்களையும், நூலுட் காண்க.

(3) ஈகாரச் சுட்டுக் கருத்து வளர்ச்சி

ஈகாரச் சுட்டு, முதலாவது அண்மையைக் குறிக்கும். அண்மை முன்மைக்குப் பின்மையாதலாலும், ஈகாரத்தை யொலிக்கும்போது வாய் பின்னுக்கிழுப்பதாலும், அண்மைக்கடுத்த ஈகாரச் சுட்டுக் கருத்து பின்மையாகும்.

பின்மைக் கருத்தில் தோன்றுவது பிற்படற் கருத்து.

மாந்தன் நின்ற நிலையில் இயற்கையாய் ஒன்றை இழுப்பது முன்னின்று பின்னாதலின், பிற்படற் கருத்தினின்று பிற்படுத்தற் கருத்தாகிய இழுத்தற் கருத்துப் பிறக்கும்.

மேனோக்கிச் சென்ற பொருள் பிற்படுதல் இறங்கலாதலின், பிற்படற் கருத்தினின்று இறங்கல் அல்லது கீழுறற் கருத்துத் தோன்றும்.

ஈகாரச் சுட்டாலுணர்த்தப்பெறும் பெருங் கருத்துக்கள், அண்மை பின்மை கீழுறல் என்னும் மூன்றே. முதுகிற்குப் பின் நிகழ்வது ஒருவருக்குந் தெரியாமையானும், முன்னோக்கிக் கொண்டு பின்னுக்குச் செல்வது மாந்தனுக்கும் மற்றவுயிரி கட்கும். இயற்கையன்மையானும், பின்மைக் கருத்தில் வேறொன்றுந் தோன்றற்கில்லை. மேனின்றிறங்கும் ஒரு பொருள் நிலத்தில் அல்லது நீரில் விழுந்து அதற்குள் புகினும் கீழுறல் அல்லது இறங்குதலாகிய அளவே ஈகாரச் சுட்டுக் கருத்தெல்லைக்குட்பட்டதாம். ஒரு பொருளுக்குட் புகுவ தெல்லாம் துளைத்தலின் பாற்பட்டதாகலின். அது ஊகாரச் சுட்டின் ஆட்சிக்குட்பட்டதென அறிக.

(4) ஆகாரச்சுட்டுக் கருத்து

ஆகாரச்சுட்டு, ஒரு திசையையுஞ் சிறப்பாய்ச் சுட்டாது சேய்மையை மட்டுங் குறித்தலானும். ஒருசார் சேய்மை கண்முன் தோன்றும் அண்மைக்கப்பாற் பட்டதாதலானும், சேய்மையின் தொடர்ச்சியெல்லாம் சேய்மையேயாதலானும், சேய்மைக் கருத்தினின்று வேறொரு கருத்துந் தோன்றுதற் கின்று.

இங்ஙனம் உலகியல் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஊன்றிக் கவனித்து, சுட்டுக் கருத்துக்களோடு அவற்றைத் தொடர்பு படுத்தி, உளநூற்கொப்பவும் ஏரணநூற்கிசையவும், இயற்கையுண்மை எள்ளளவுந் தப்பாது, எல்லாக் கருத்துக்களையுங் குறிக்கும் சொற்களை ஆக்கிக்கொண்ட முன்னைத் தமிழரின் நுண்மாண் நுழைபுலம் என்னே!

மூவகைச் சுட்டுக்களிலும், முற்போக்குக் கருத்தையுணர்த்தும் முன்மைச் சுட்டே, மொழி வளர்ச்சியிலும் முன்னேற்றத்தை யுண்டுபண்ணியது, முன்னி மகிழ்த்தக்கது.

2. சுட்டொலித் திரிபுப் படலம்

மூவகைச்சுட்டுக் கருத்துக்களினின்றும் நூற்றுக்கணக்கான வழிமுறைக் கருத்துக்கள் தோன்றியுள்ளமையால், மூவகைச் சுட்டொலிகளினின்றும், ஒரு பொருட்பல சொல்லும் பல பொருளொரு சொல்லுமாக, பல்லாயிரக்கணக்கான சொற்கள் தோன்றியுள்ளன. ஓரசைச் சொல்லாக மட்டுமன்றி ஓரெழுத்துச் சொல்லாகவுமுள்ள ஆ, ஈ, ஊ என்னும் மூன்றே மூன்று சுட்டொலிகளினின்று, இத்துணை எண்ணருஞ் சொற்கள் தோன்றியுள்ளதெங்ஙனம்? பல்வகைத் திரிபுகளே அதற்குக் காரணம். ஒரு சொல்லின் பொருள் திரியும்போது அச்சொல்லும் உடன்திரிய வேண்டும் என்னும் சொல்லியல் நெறிமுறைப்படி, ஆ, ஈ, ஊ என்னும் முச்சுட்டுச் சொற்களும், மூவகைப் புணர்ச்சித்திரிபு, அறுவகைச் செய்யுள் திரிபு, பலவகைப் பண்புத்திரிபு, முக்குறை, மும்மிகை, மூவகைப் போலி, இலக்கணப்போலி, முறைமாற்று, இனத்திரிபு, மோனைத்திரிபு, எதுகைத்திரிபு, மரூஉ முதலிய பல்வகைத் திரிபுகளால் பல்லாயிரக்கணக்கான சொற்களைப் பிறப்பித்திருக்கின்றன.

இத்திரிபுகளெல்லாம் குறிப்பொலிகட்கும் செல்லுமேனும், சிறப்பாகச் சுட்டொலிகட்கே பொருந்துவதனால், இக்காண்டத்தில் கூறப்பட்டன. இங்கும் முக்கியமானவையேயன்றி ஏனைய விளக்கப்படா. இவை யெல்லாவற்றையும் எமது 'செந்தமிழ்ச் சொல்லியல் நெறிமுறைகள்' என்னும் நூலுட் கண்டுகொள்க.

சுட்டடிச் சொல்லாக்கத்திற்குப் பெருந்துணை செய்யுந் திரிபுகள், மும்மிகை, இனத்திரிபு, மோனைத்திரிபு என்னும் மூன்றாகும்.

மும்மிகை என்பன முக்குறைக்கு நேர்மாறானவை. அவை முதன்மிகை, இடைமிகை, கடைமிகை என்பன.

எ-டு: முதன்மிகை: உந்து—நுந்து
இடைமிகை: இலகு—இலங்கு
கடைமிகை: மூன்—முன்பு

இனத்திரிபு என்பது, உயிரினத்திரிபு, மெய்யினத்திரிபு என்னும் இருவகை இனவாரித் திரிபாகும். அவற்றுள் மெய்யினத்திரிபு. வல்லினத்திரிபு மெல்லினத்திரிபு முதலிய நால்வகைப்படும்.

எ-டு:

உயிரினத்திரிபு: பரு—பெரு, வாயில்—வாயல்
மெய்யினத்திரிபு: சலங்கை—சதங்கை, தொழுதி—தொகுதி
வல்லினத்திரிபு: பொற்றை—பொச்சை, அத்தன்—அச்சன்
மெல்லினத்திரிபு: கழங்கு—கழஞ்சு
இடையினத்திரிபு: பிள்—பிய்
ஒலியினத்திரிபு: ஒளிர்—ஒளிறு

இத்திரிபுகள் இரண்டும் பலவும் சேர்ந்தும் வரும்.

எ-டு: மலங்கு—விலங்கு (விலங்கு) இலந்தை—இரத்தி

மோனைத்திரிபு என்பது மோனையாகத்திரிந்து செல்வது. அது ஒருமடி திரிவதும், பலமடி திரிவதும் என இருதிறப்படும்.

எ-டு: கிண்டு—கெண்டு, நீள்—நெடு } ஒருமடி மோனை

தேம்—தீம்—தித்தி, குள் (குடம்)—கூள்—கொடு—கோடு } பலமடி மோனை

கூன் = வளைவு. வளைந்த வாழைப்பழ வகை கூனிவாழை யெனப்படுதல் காண்க. கோடு = வளைவு.

உயிரெழுத்துக்களில் எதுவும் எதுவாகவேனும் திரியலாமேனும், உ—அ, உ—இ, என்னுந்திரிபுகள் பெருவழக்கானவும் மொழிவளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை செய்பவும் முதன்மையாய்க் கவனிக்க வேண்டியவுமாகும்.

எ-டு: உ—அ உ—இ

உ—அ	உ—இ
உகை—அகை	துற்றி—திற்றி
குள்—கிள்	புணை—பிணை
குடும்பு—கடும்பு	புட்டம்—பிட்டம்
குட்டை—கட்டை	புய்—பிய்
குலை—கலை	புரள்—பிறழ்
குறுவாய்—கதுவாய்	புரண்டை—பிரண்டை
துக்குணி—தக்குணி	புழுக்கை—பிழுக்கை
துளிர்—தளிர்	முடுக்கு—மிடுக்கு
துணை—தணை	முண்டு—மிண்டு
முடங்கு—மடங்கு	முல்லு—மில்லு
முறி—மறி	முழுங்கு—விழுங்கு
முடி—மடி	முளகு—மிளகு

குறிலுக்குச் சொன்னது நெடிலுக்கும் ஒக்குமாதலின், மேற்கூறிய திரிபுகளை முறையே ஊ—ஆ, ஊ—ஈ என்றுங் கொள்ளல் வேண்டும்.

எ-டு: ஊ—ஆ ஊ—ஈ

தூண்டு—தீண்டு
(தூண்டா விளக்கு=தீண்டா விளக்கு)

ஊ—ஆ	ஊ—ஈ
மூட்டு—மாட்டு	நூறு—நீறு
	பூறு—பீறு
	நூன்—நீன்
	பூளை—பீளை
	பூட்டை—பீட்டை

மெய்யினத்திரிபுகளுள், ள்—ய் சிறப்பாகக் கவனித்தற்குரியது. பல ளகர மெய்யீற்றுச்சொற்கள் யகர மெய்யீற்றுச் சொற்களாகத் திரிகின்றன.

எ-டு : கொள்—கொய்
தொள்—தொய்
பிள்—பிய்
மாள்—மாய்

ஐகார ஔகார உயிர்ப்புணரொலிகள் (Vowel Diphthongs) தோன்றியபின், தனி அகரக்குறிலையடுத்த யகரமெய் அய் என்று எழுதப்படாமல் ஐ என்றே எழுதப்பட்டு வந்திருக்கின்றது.

"அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்
ஐ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்

என்று தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க. (மொழி மரபு, 23)

எ-டு : அள் = கூர்மை: அள்—(அய்)—ஐ = நுண்மை.
நொள்—(நள்—(நய்)—நை.
நொள்ளுதல் = தளர்தல். நொள்—நொள்கு.
நைதல் = தளர்தல்.
பொள்—பொய்—(பய்)—பை.
பொய் = உட்டுளையுள்ளது.
வள்—(வய்)வை = கூர்மை.

அன் என்பது அய் என்று திரிந்தபின் உயிரேறின் ஐகாரமாக எழுதப்படுவதில்லை.

எ-டு : (அய்) — அயில் = கூர்மை
பள்—(பய்)—பயம் = பள்ளம்
(வய்)—வயிர் = கூர்மை

இத்தகைய திரிபுகள் தமிழில் நிரம்ப வுள.

சில்லிடத்து உயிரினத்திரிபொடு மோனைத்திரிபு கலப்பது முண்டு. இம்முறையில், உ—அ என்பது ஒ— அ என்றாகும்; உ—இ என்பது உ—எ என்றாகும்; உ—எ என்பது மீண்டும் ஒ—எ என்றாகும். உ—ஒ, இ—எ, என்பன மோனையாதல் காண்க.

எ-டு ;

ஒ—அ	உ—எ	ஒ—எ
ஒழி—அழி	உகள்—எகிர்	சொருகு—செருகு

ஒடுங்கு — அடங்கு
குழுமு — கெழுமு
மொழுகு — மெழுகு
கொம்பு — கம்பு
துளி — தெளி
தொள்ளாடு — தள்ளாடு
தொளத்தி — தளத்தி
பொலிசை — பலிசை
மொக்கை — மக்கை

கம்பைக் கொம்பு என்பது வடார்க்காட்டு வழக்கு. அதுவே முந்து வடிவாகும்.

குறிலுக்குச் சொன்னது நெடிலுக்கும் ஒக்கும்.

எ - டு:

ஓ — ஆ	ஆ — ஏ	ஓ — ஏ
கோல் — கால்	ஊர் — ஏர் (எழுச்சி)	தோண்டு — தேண்டு
நோடு — நாடு	கூழ்வரகு — கேழ்வரகு	நோடு — நேடு
(நோட்டம் — நாட்டம்)		மோடு — மேடு
		மோளம் — மேளம்

இங்குக் காட்டப்பட்ட எடுத்துக்காட்டுச் சொற்களுள், முழுங்கு முளகு மொழுகு மோளம் என்பன பார்த்த அல்லது கேட்டவளவில் கொச்சை போலத் தோன்றும். ஆயின், அவையே மூலவடிவம் என்பதும், அவற்றின் இகர முதல் வடிவம் அவற்றின் திரிபே என்பதும், இந்நூன் முழுதும் நோக்குவார்க்கு விளங்கும்.

சுட்டடிச் சொல்லாக்கத்திற் கேதுவாக, முச்சுட்டொலிகளும் முதலாவது அடைந்த திரிபு கடைமிகை.

எ - டு: ஆ — ஆன் (ஆங்கு), ஆது.

சுட்டொலிகள் முதல் நிலையில் நெடிலாயிருந்தன என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

அடுத்தபடியாக நிகழ்ந்த சுட்டொலித் திரிபுகள் திரிதலும் இடைமிகையும்.

எ - டு: ஆங்கு, ஆண்டு.

ஞாங்கர் (ஆங்கர்) என்னும் முதன்மிகை புலவர் புனைவாகத் தெரிகின்றது.

நாளடைவில் முச்சுட்டொலிகளும் குறுகின.

எ-டு: ஆ—அ, ஆது—அது, ஆங்கு—அங்கு.

அதா—அந்தா, அதோ—அந்தோ முதலிய திரிபு களால், சுட்டுச் சொற்களின் இடைமிகை யுணரப்படும்.

சுட்டொலிகள் குறுகியபின், உகரச்சுட்டினின்று உல் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற மாபெரு மூலவடி தோன்றிற்று. அதுபின்பு, உகரத்தொடுகூடி மொழி முதலாகும். அறுமெய்யோடுஞ் சேர்ந்து. குல் சுல் துல் நுல் புல் முல் என்னும் அறுபெருங் கிளையடிகளைத் தோற்றுவித்தது. அவற்றினின்று, முற்கூறிய ஊகாரச் சுட்டுக்கருத்து ஒவ்வொன்றிற்கும், கவையுங்கொம்பும் கிளையுஞ்சினையும் போத்துங்குச்சும் இணுக்குங்கொழுந்துமாக, பற்பலசொற்கள் கிளைத்துந் தோன்றியுமுள்ளன. லகரமெய்யினின்று எங்ஙனம் பிறமெய்கள் திரிகின்றன என்பது 'செந்தமிழ்ச் சொல்லியல் நெறிமுறைக'ளில் காட்டப் பெறும்.

மூவின மெய்களுள் வல்லினமெய் தமிழ்ச் சொற்கு ஈறாவதில்லை. மெல்லின மெய்களுள் மகரமும் இடையின மெய்களுள் லகரமும், ஒலித்தற்கெளியவாம். இவ்விரண்டனுள் மகரமே முந்திய தாயினும், சொல்லாக்கத்திற்கு லகரவீற்றடியே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது.

சில கருத்துக்கட்குச் சில கிளையடிச் சொற்கள் மறைந்துவிட்டன. அவை வழங்கின நிலம் இந்துமாவாரியில் மூழ்கிப் போனமையாலும், அவை ஆளப்பெற்ற நூல்கள் இறந்து பட்டமையாலும், அவற்றை இன்று காட்டற்கில்லை. ஆயினும், அவற்றின் முன்னுண்மை, ஊகிப்பு ஒப்பு ஆகிய இருவகையளவைகளான் உணரப்படும். மறைந்துபோன சொற்கள் சில, தொடர்பு குறித்தற்குக் காட்டப்பட்டவிடத்துப் பிறைக்கோட்டுள் இடப்பட்டுள.

வகரம் உகரத்தோடுகூடி மொழி முதல் வரும் எழுத் தன்மையின், உகரச்சுட்டடிச் சொற்கள் வகர முதலவா யிருக்குமாயின், அவை பகரமகரச் சொற்களின் திரிபென்றே அறிதல் வேண்டும்.

எ-டு:

பண்டி—வண்டி, முழுங்கு—விழுங்கு. முடுக்கு—விடுக்கு. பண்டி என்னுஞ் சொல் புல் என்னும் கிளையடியினின்று பிறந்ததாகும். இது ஊகாரச் சுட்டுப்படலத்தில் வளைதலியலில் விளக்கப்படும். ஆண்டுக் காண்க.

உ — ஊ — ஒ — ஓ என்பது உகரமோனையுயிர் வரிசையாதலால், இதிலுள்ள எவ்வெழுத்து மொழி முதல் வரினும் ஒன்றே.

ஈகாரச்சுட்டு, உல் என்னும் மூலவடிக்கும் குல் சுல் முதலிய கிளையடிகட்கும் ஒப்பாக, ஒழுங்கான இனப் பெருக்க அடிகளைத் தோற்றுவித்திலது. ஆயினும், சில மெய்களோடு கூடிச் சில கருத்துப்பற்றிய சொற்களைப் பிறப்பித்துளது.

ஆகாரச்சுட்டு அதுவுமின்றிச் சுட்டுக் கருத்தொன்றே பற்றி நின்று, சில சுட்டுச் சொற்களைமட்டும் பிறப்பித்துளது.

வடமொழியில் வழங்குந் தமிழ்ச்சொற்கள் இந்நூலின் இடையிடைவருங்கால், அவற்றை வடசொல்லென மயங்கற்க. வடமொழி ஒரு தனி மொழியன்று என்பதும், அது தென்மொழி வழிப்பட்டதென்பதும், 'வடமொழி வரலாறு' என்னும் நூலில் விளக்கப்பெறும். தமிழைத் தமிழ் வாயிலாக வன்றி வடமொழி வாயிலாகவுணர்தல் கூடாது.

3. ஊகாரச் சுட்டுப் படலம்

(1) முன்மையியல்

(க) முன்மைச்சுட்டு

ஊ = முன்னிலையிலுள்ள.

உ = ,,

(உன்னா ! = உதோ !)

உது — உதோ ! (உந்தோ ! உதா ! உந்தா !).

,, = முன்னிலையிலுள்ளது.

உது — உதோ — உதோள் — உதோளி = (உவ்விடத்தில்) முன்னிலை யிடத்தில்.

ஊங்கு = முன்னிலையில், முன்பு

உங்கு = ,, உங்கு — உங்கா.

(ஊங்கு — ஊங்கண் — உங்கண் — (உங்கன்) — உங்ஙன் — உங்ஙனம் = உவ்விடம், உவ்வாறு).

உந்த = முன்னிலையிலுள்ள. (உந்த + இடம் = உந்திடம்)
(உன்ன) = முன்னிலையிலுள்ள, உத்தகைய.
உவ் — உவன் = முன் நிற்பவன், உவ் — உவ — உவை = முன்நிற்பவை.

குறிப்பு :— ஊ என்பது முதற்காலத்தில் பெயரும் பெயரெச்சமும் குறிப்பு வினையெச்சமுமாகிய சுட்டுச் சொல்லாக வழங்கிற்று.

(உ) முன்னிலைப் பெயர்

ஒருமை	பன்மை
ஊன்	ஊம் (முதல்நிலை)
நூன்	நூம் (இரண்டாம் நிலை)
நீன்	நீம்(மூன்றாம் நிலை)

முன்னிலைப் பெயரின் வேற்றுமையடி

ஒருமை	பன்மை
ஊண் — உன்,	ஊம் — உம்
நூன் — நுன்,	நூம் — நும்
நீன் — நின்,	நீம் — நிம்

குறிப்பு :—(1) மூவிடப் பதிற்பெயர்களும் நெடுமுதல் குறுகியே வேற்றுமையேற்கும். முதற்காலப்படர்க்கைப் பதிற்பெயர் தான் தாம் என்பன. பின்பு அவை தற்சுட்டுப் பெயராயின.

(2) மூவிடப் பதிற்பெயர்களிலும், னகரவீறு ஒருமையையும் மகரவீறு பன்மையையும் உணர்த்தும்.

(3) நீன், நீம் என்னும் இருபெயர்களும், இன்றும் தென்னாட்டுப் பழங்குடி மக்கள் வழக்கில் உள்ளன.

(4) நீம் என்பதன் வேற்றுமையடி வழக்கற்றது.

(5) நீன் நீம் நீங்கள் என்னும் முப்பெயரும், முறையே, இழிந்தோன் ஒத்தோன் உயர்ந்தோன் ஆகியோரைக் குறிக்க ஆளப்பெறும்.

ii. முன்னிலை யொருமைப்பெயர்

நீன் — நீ (நான்காம் நிலை)

ஒ. நோ. தம்பின் — தம்பி (கடைக்குறை)

நீ என்னும் பெயர் வேற்றுமையேலாதிருப்பது, அது நீன் என்னும் பெயரின் திரிபாதலை உணர்த்தும்.

iii. முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர்

பன்மைப்பெயர்	இரட்டைப்பன்மைப்பெயர்	
ஊம்	ஊங்கள்	4-ஆம் நிலை
நூம்	நூங்கள்	
நீம்	நீங்கள்	

iv. இரட்டைப் பன்மைப் பெயரின் வேற்றுமையடி

ஊங்கள் — உங்கள்

நூங்கள் — நுங்கள்

நீங்கள் — நிங்கள்

v. முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர்

நீ + இர் = நீயிர்
= நீவிர் (இலக்கணப் போலி)
= நீர் (தொகுத்தல்) } 5-ஆம் நிலை

நீ என்னும் ஒருமைப் பெயரடியாகப் பன்மைப்பெயர் அமைக்கக்கருதி, அவர் என்னும் படர்க்கைப் பெயருக் கொப்ப ரகர விகுதியேற்றி, நீயிர் என அமைத்தனர் இடைக் காலத்தினர். நீம் என்னும் சொல் பலவகுப்பாரிடை வழக்கற்றுப் போனமையே இதற்குக் காரணம். நீம் என்னுஞ் சொல்லைப்போன்றே நீர் என்பதும் ஒத்தோனைக் குறித் தலையும், இவற்றுள் பின்னது நிர் என வேற்றுமைத் திரிபு கொள்ளாமையையும், நோக்குக.

''நீயிர் நீவிர் நான் எழுவா யலபெறா''

என்னும் நூற்பாவில், நீர் என்பதையுஞ் சேர்த்துக்கொள் ளாமை நன்னூலாரின் மொழியாராய்ச்சி யின்மையையே காட்டும்.

(ங) முன்மை (காலமும் இடமும்)

ஊங்கு = முன்பு. (ஊங்கண் — ஊங்கணோர் = முன்னோர்.) புரம் = முன்.

முகம்=முன்பு, காரணம்.

முகம்—முகர்—முகரி=தொடக்கம்.

முதல்—முன், தொடக்கம், அடி, காரணம்.
(முதலி=முதலிலுள்ளவன்—ள்—து.)

முந்து—முந்தை—முத்தை.
(முந்துரி—முந்திரி=முதற் சிற்றிலக்கம்)

முன் முன்னம்—முனம். முன்னம்—முன்னர்.
முன்—முன்பு. முன் முன்று.

முன்=முனை—முனைவன்=முன்னோன், கடவுள்.

முன்மையைக் குறிக்குஞ் சொற்கள், முன்வாயான உதட்டிற் பிறக்கும் பகர மகர முதலவாயிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

(ச) முதன்மை

முன்னிடத்தில் வைக்கப்பெறுவது சிறந்த பொருளாதலால், முன்மைக் கருத்தில் முதன்மைக்கருத்துத் தோன்றிற்று.

முகம்=தலைமை. முகம்—முகமை—முகாமை.

முகம்—முகர்—முகரி=தலைமை.

முகம்—முகன்—முகனை=தலைமை.

முகு—முக்கு—முக்கியம் (வ.)

முதல்—முதன்மை. முதன்—முதலி=தலைவன், படைத்தலைவன். படைமுதலி சேனைமுதலி என்பன படைத்தலைவன் பெயர். முதலியார்=படைத்தலைவர் வழியினர்.

(ரு) முதுமை

முன் பிறந்தவன் பின் பிறந்தவனை நோக்க முதியவனாதலால், முன்மைக் கருத்தில் முதுமைக் கருத்துத் தோன்றிற்று. துய்ப்பு (அனுபவ) மிகுதியால் அறிவு வளர்தலின், மைப் பெயர் அறிவையும் குறிக்கும்.

புரை=பழமை.

முகம்—முகர்—முகரி=பழமை, கிழம். முகரி—மூரி=கிழம், கிழவெருது, பழமை.

முகரிமை=பேரறிவு.

முது—முதுமை. முது—முதார்—முதாரி=முதிய கன்று, முதுமை, முதிர்ச்சி.

முது—முதை=பழங்கொல்லை. முதை—முதையல்=பழங்காடு.

முது—மூ—மூப்பு.

முது—முதுவல்=பழைமையாற் பழுதானது.

முது— முதிர்—முதிர்ச்சி= மூப்பு, முற்றிய விளைவு.

முது=மூப்பினாலுண்டாகும் அறிவு. முது—முதுக்கு=அறிவு. முதுக்குறைதல்=மகளிர் உலகியலறிவடைதல், பூப்படைதல்.

முதுவன்=மூத்தோன், அறிஞன்.

முது—(முத்து)—முற்று. முற்றுதல்=முதிர்தல்.

(கூ) முன்னுறுப்பு

உத்தம்=முன்தள்ளிய முந்திரிக்கொட்டை.

உதடு=வாயின் முற்பகுதி. உதடு (உதழ்)—இதழ்=உதடு, உதடுபோன்ற பூவிதழ்.

துதி=யானைக்கு. முன்னிநக்குங் கை. துதிக்கை=துதியாகிய கை.

(நுத்தி)—நெத்தி—நெற்றி.

நுதல்=மண்டையின் முற்பாகம்.

முகம்=முகத்தில் முன் நீண்டிருக்கும் மூக்கு, மூக்கும் வாயும் சேர்ந்த மூஞ்சி (muzzle) மூஞ்சியும் கன்னமுஞ் சேர்ந்த முகரை, முகரையும் நெற்றியுஞ் சேர்ந்த முகம் (face) முகம்—முகன்.

குறுக்காக வளரும் அஃறிணை யுயிரிகளுடைய உடலின் முன்புறத்தில் முகமும், முகத்தின் முன்புறத்தில் மூஞ்சியும், மூஞ்சியின் முன்புறத்தில் மூக்கும், இருத்தல் காண்க. பறவையின் மூஞ்சிக்கு மூக்கு அல்லது அலகு என்று பெயர். மக்கள் முகம் தலையின் முன்புறத்திலிருப்பது.

முகம் முகர்=மூக்கு. முகர்—முகரி=மூக்கின் அடி. (முகம்—முக. முகத்தல்=மூக்கால் மணத்தை நுகர்தல்.

முக—மோ—மோப்பு—மோப்பம்.

முகம்—முகர். முகர்தல்=மணத்தை நுகர்தல்.

முகர்—நுகர். முகர்—மோர்)

முகம்—முகர்—முகரை—மோரை. முகவாய்—மோவாய்.

முரு—முக்கு—மூக்கு=முகரும் உறுப்பு, பறவையலகு.

மூக்கு—(மூங்கு)—மூங்கா=மூக்கு நீண்ட கீரி.

முதாரி=முன்கை வளையல்.

முந்துரி—முந்திரி=முன்தள்ளிய கொட்டையுள்ள பழம், அப்பழமரம் (அண்டிமா). முந்திரி—முந்திரிகை.

குறிப்பு:—முகம் என்னுஞ் சொல்லின் அடி 'முகு' என்றும், அதன் முக்கியமான எழுத்து 'மு' என்றும் அதற்கும் உயிர் நாடியானது 'உ' என்னும் உயிர் என்றும், அறிதல் வேண்டும். முகன் என்னுங் கடைப்போலி வடிவத்தை மு+கன் என்று பிரித்து, 'மு' முன்னொட்டு (Prefix) என்றும், கன் என்பது தோண்டுதலைக் குறிக்கும் வினைச்சொல் என்றும், முகன் என்பது தோண்டப்பட்டது போன்ற வாயைக் குறிக்கும் பெயர் என்றும், பொருந்தாப் புளுகலாகக் கூறுவர் வடநூலார். முகம் என்னுஞ் சொல் வடமொழியிலும் முகத்தைக் குறிக்கு மென்றும், கன் என்னுஞ் சொல்லும் கல் என்பதன் திரிபே யென்றும் அறிந்துகொள்க. கல்லுதல் தோண்டுதல்.

இத்தகைய மாயை மாறாட்டமெல்லாம் 'வடமொழி வரலாறு' என்னும் நூலில் விளக்கப்பெறும்.

முகம் என்னும் சொல் வடமொழியில் வாயைக் குறித்தற்குக் காரணம், பறவைகட்கு மூக்கும் வாயும் இணைந்திருப்பதும், அவற்றின் வாயான அலகு மூக்கு என்று அழைக்கப்பெறுதலுமே.

(எ) முற்பகுதி

முகம் உடலின் அல்லது தலையின் முற்பகுதியாதலால், முகம் என்னுஞ் சொல் இடம் பொருள்களின் முற்பகுதியையுங் குறிக்கும்.

உரைமுகம் துறைமுகம் நான்முகம் போர்முகம், முகவுரை முகதலை முகமண்டபம், முதலிய பெயர்களை நோக்குக.

முகம்—முகப்பு=முன் மண்டபம், முனைப்பகுதி.

முகம் — முகன் — முகனை — மோனை = சீர்களின் முதலிடம், அவற்றின் முதலெழுத்துக்கள் ஒன்றிவரல், முகப்பு.

முகம்—முகர் —முகரி=முன்புறம்.

முந்து—முந்தி=முன்றானை.

முன்—முனை. (போர் முனை—War front)

முன்று—(முன்றம்)—முற்றம். முன்று+இல்=முன்றில்.)

இனி, குவிந்த அல்லது கூரிய பொருள்களின் முற்பகுதியைக் குறிக்குஞ் சொற்களாவன :—

குனை — கொனை = நுனி (வடார்க்காட்டு வழக்கு.)

துள் — தூய் = நுனி.

நுதி = நுனி.

(நுன்)—நுனி, நுனை.

முன்— முனி, முனை.

முள் —முளை = முனை.

(2) முன்னுறலியல்

(க) தோன்றுதல்

ஒன்றினின்று இன்னொன்று முன்வருதலே தோன்றுதலாதலின், முன்மைக் கருத்தில் தோன்றுதற் கருத்துப் பிறந்தது. ஒரு பொருள் எத்திசையில் தோன்றினும், அதன் முகத்தை நோக்க அது வருந் திசை அதற்கு முன்மையாதல் காண்க. இதனால், தோன்றுதலை முகஞ்செய்தல் என்று கூறும் வழக்கையும், நோக்குக.

முன்மை என்பது முன்னாகவுள்ள நிலைமையையும், முன்னுறல் என்பது முன்வரும் இயக்கத்தையும். குறிக்குமென வேறுபாடறிக.

"உம்மை வினைவந்துருத்த லொழியாதெனும்"

(மணி. 26 ; 82) உருத்தல் =தோன்றுதல்(உ.வே.சா.உரை•

"ஊழ்வினை யுருத்து வந்தூட்டும்" (சிலப். பதிகம், 52)

உருத்து = வெளிப்பட்டு (அரும்பதவுரை.)

உருத்து = உருக்கொண்டு (அடியார்க்கு நல்லாருரை.)

உருத்தல் = தோன்றுதல், முளைத்தல், உருவெடுத்தல்.

உரு = தோற்றம், வடிவம், உடல், படிமை, தெய்வச் சிலை, ஓவியம், ஓவியவேலையான பூத்தொழில், வடிவுள்ள தனிப்பொருள்.

உரு — உருவு — உருவம்.

உருப்படி = ஓர் உருவின் படி (copy) யான பொருள், படியான தனிப்பொருள், தனிப்பொருள் (article).

உருப்படுதல் உருகுலைதல் என்பன, உடம்பின் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளைக் குறிக்கும் வழக்காறுகள்.

உருப்போடுதல் = மணிமாலையிலுள்ள ஒவ்வோர் உருவிற்கும் ஒவ்வொரு முறையாக ஒரு மந்திரத்தை ஓதுதல், அல்லது ஒரு மந்திரத்தின் ஒலிவடிவைப் பெருக்குதல்; மந்திரம்போல ஒன்றை மனப்பாடஞ் செய்தல். உருவேற்றுதல் என்பதும் இதுவே.

உரு = ஒரு தனியிசை வடிவு, பண், பாட்டு, மெட்டு. தோற்றவகையைக் குறிக்கும் நிறம் வண்ணம் முதலிய சொற்களும், இசை வகையைக் குறித்தல் காண்க.

உரு — உருவு — உருபு = பெயர் வேற்றுமையின் வடிவான ஈறு, உவமையின் வடிவான சொல்.

அகத்தியத்தை நோக்க வழிநூலும் அதற்கு முந்திய நூல்களை நோக்கச் சார்பு நூலுமான தொல்காப்பியத்தில், உருபு என்பது ஓர் இலக்கணக் குறியீடாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பதனாலும், அது தமிழிலக்கணந் தோன்றிய தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் மரபுச் சொல்லாதலாலும், அது தூய தமிழ்ச் சொல் என்பது ஒருதலை. தோன்றுதலைக் குறிக்கும் வேறு பல சொற்களும் உகரத்தையேனும் உகரமோனையை யேனும் உகரத்திரிபையேனும் முதற் கொண்டிருத்தல் காண்க.

உரு — (உரும்பு) — அரும்பு. அரும்புதல் = தோன்றுதல்.

கருத்தல் = தோன்றுதல்.

"அதினின்று மொருபுருடன் குருத்தான்"
(விநாயகபு. 72, 4)

(குரு)—கரு = முதற் பொருளில் தோன்றும் பொருள்.
துளிர்த்தல்=தோன்றுதல்.
நுனை—நனை. நனைதல்=தோன்றுதல்.
நுதலுதல்=தோற்றுவித்தல்.
பூத்தல்=தோன்றுதல். பொடித்தல்=தோன்றுதல்.
முகிழ்த்தல்=தோன்றுதல்.
முளைத்தல்= ,,
முறிதல்= ,,

இச் சொற்களெல்லாம் முன்வருதல் அல்லது முன் தள்ளுதல் என்பதையே வேர்ப்பொருளாகக் கொண்டவை என்பது, நுள் (தள்), முள் (முட்டு) முதலிய சொற்களால் உணரப்படும். துள் என்னும் அடியினின்று பிறந்த துருத்து என்னும் சொல்லும், முள் என்னும் அடியினின்று பிறந்த முட்டு என்னும் சொல்லும், முன் தள்ளுதலைக் குறித்தல் காண்க. தோன்றுதலை (முன் வருதலை)க் குறிக்கும். உருத்தல் என்னும் வினைச்சொல் வடமொழியில் வழங்காமையையும், உருவம் என்னும் பண்புப் பெயரின் திரிபான 'ரூப' என்பது மட்டும் அதில் வழங்குதலையும், நோக்குக.

(உ) இளமை

ஒரு பொருள் தோன்றிய நிலை அதன் இளம்பருவ மாதலின், தோன்றற் கருத்தில் இளமைக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

i இளமை (நிலைத்திணை)

உல்லரி=தளிர். (உலிர்)—இலிர். இலிர்த்தல் = தளிர்த்தல்.

உரு—(உரும்பு)—அரும்பு = மொட்டு. அரும்புதல்= தோன்றுதல், முளைத்தல். அரும்பு—அருப்பம் = முளைக்கும் மீசை.

(குள்)—கொழுந்து = தளிர். குள்—கெழு—கெழுமு. கெழுமுதல்=முளைத்தல்.

குரு—குருகு = குருத்து.

குரு—குருத்து—குருந்து = தென்னை. பனை முதலியவற்றின் இளவிலை.

(குருந்து)—கருந்து = மரக்கன்று (கோடைமலை வழக்கு.)

குரு—குரும்பு—குரும்பை = தென்னை, பனை முதலியவற்றின் பிஞ்சு.

(சுலிர்)—சிலிர் = தளிர். சிலிர்த்தல் = தளிர்த்தல்.

துள்—துளிர்—தளிர்.

நுகும்பு = பனையின் இளமடல். நுங்கு = பனையின் இளங்காய்.

நுகு—(நகு)—நாகு = இளமை.

நுள்—நுழு—நுழுந்து = இளம்பாக்கு. நுழாய் = இளம்பாக்கு.

நுனை = அரும்பு. நுனை—நனை.

நுரு = தளிர். நொரு = இளம்பிஞ்சு.

நுரு—(நுறு)—நறு—நாறு—நாற்று = இளம்பயிர். நாறுதல் = தோன்றுதல். நாறு = முளை, இளம்பயிர்.

புள்—(பிள்)-பீள் = இளங்கதிர், இளமை.

பூட்டை = இளங்கதிர். பூட்டை—பீட்டை.

(புகு)—பூ—போ—போத்து = இளங்கிளை

போந்து = பனங்குருத்து. போந்து—போந்தை = பனங்குருத்து.

பொகில் = அரும்பு. பொகில்—போகில் = அரும்பு.

புதல் = அரும்பு.

முள்—முளை = முளைக்கும் வேர் தளிர் முதலியன; மரக்கன்று.

முருந்து = இளந்தளிர், இளவெலும்பு. முருந்து—முருந்தம் = கொழுந்து.

முறி = தளிர். முறிதல் = துளிர்த்தல்.

முகுரம் = துளிர்.

முகுள்—முகுளம் = அரும்பு. முகுள்—முகிள்—முகிளம் = அரும்பு. முகிள்—முகிழ் = அரும்பு. முகிழ்—முகிழம். முகை = அரும்பு.

மொக்கு = அரும்பு. மொக்கு—மொக்குள் = அரும்பு.

முட்டு = பிஞ்சு. முட்டுக்காய் = பிஞ்சுக்காய், முட்டுக் குரும்பை = சிறு குரும்பை.

மூசு = பிஞ்சு (பலா).

முட்டு—மொட்டு = அரும்பு,

முதள் = அரும்பு.

இங்குக் காட்டப்பட்ட சொற்களெல்லாம், முன்வருதல் அல்லது முன்றள்ளுதல் என்னுங் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. (Shoot, bud முதலிய ஆங்கிலச் சொற்களுடன் இவற்றை ஒப்பு நோக்குக.)

ii. இளமை (இயங்குதிணை)

உரு = கரு (Embryo).

(குள்)—குழ—குழவு = இளமை, குழந்தை, குட்டி. குழவு—குழவி = குழந்தை, குட்டி.

குழவு—குழகு = இளமை, குழந்தை. குழகு—குழகன் = இளைஞன். குழ—குழந்தை. (குள்)—குட்டி.

கொழுந்து = கொழுந்துபோன்ற மகன் அல்லது மகள். குலக் கொழுந்து என்னும் வழக்கை நோக்குக.

குரு—கரு = சூல், முட்டை, குழவி, குட்டி.

''காசறைக் கருவும்'' (சிலப். காட்சி. 52.)

கரு—கருப்பு—கருப்பம்.

குரு—குருந்து = குழவி.

குருகு = விலங்கின் குட்டி.

குருளை = குட்டி.

குது—(குதல்)—குதலை = மழலை. குதல்—(கதல்)—கதலி = சிறியது. கதலி—களி = கெண்டைக்குஞ்சு. [கதல்—(கசல்)—கச்சல் = பிஞ்சுக்காய்.]

புள்—புரு = குழந்தை.

புள்—பிள் = பிள்ளை, பிள்ளைமை யழகு.

"தன் பிள்ளழியாமே" (திருவிருத். 14, வியா. பக். 94.)

பிள்—பிள்ளை. பிள்—பீள் = கரு, கருப்பைக் குழவி, இளமை.

"பீட் பிதுக்கி" (நாலடி. 20)

(புது)—புதல்வு—புதல்வன், புதல்வி.

முல்—(முன்)—முனி = யானைக்கன்று.

"முனியுடைக் கவளம் போல" (நற்றிணை 360)

முள்—முளை = இளமை. முளையன் = சிறுவன். முளையான் = சிறு குழந்தை.

முள்—முட்டு—மொட்டு—மொட்டை. மொட்டைப் பயல் = சிறு பயல்.

முள்—முரு—முருகு = இளமை, இளைஞன், சேயோன். முருகு—முருகன்.

முறி—மறி = சிறியது, விலங்கின்குட்டி, சில விலங்கின் பெண்.

விலங்கினத்தில் பெண்பால் ஆண்பாலினுஞ் சிறிதாயிருப்பதால், மறி நாகு என்னும் இளமைப்பெயர்கள் சில விலங்கின் பெண்பாலையும் உணர்த்தும்.

முகு—மக—மகவு. மக—மகன், மகள்.

முது—(முதல்)—மதல்—மதலை = இளமை, குழவி.

முள்—மள்—மள்ளன் = இளைஞன், வீரன்.

மள்—மழ = இளமை, குழவி.

"மழவுங் குழவும் இளமைப் பொருள" (தொல். உரி. 14)

மழ—மழவு = இளமை, குழவி. மழவு—மழவன் = இளைஞன், வீரன்.

மழ—மழலை = இளமை. மழ—மாழை = இளமை.

முள்—விள்—விளவு = இளமை.

விள்—விளர் = இளமை, முற்றாமை.

விளர்—விளரி = இளமை. விள்—விழை—விழைச்சு = இளமை. விழை—விடை = இளம் பறவை. விடை—விடலை = இளைஞன், வீரன்.

(ஃ) மடமை

எவ்வகை யுயிரினத்திலும் இளமையில் அறியாமை மிக்கிருப்பது இயற்கையாதலால், இளமைக் கருத்தில் மடமைக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

மழ—மத—மட—மடம்=இளமை, மடமை.

மட—மடப்பு—மடப்பம்= இளமை, மடமை.

மட—மடை—மடைமை.

இரு திணையிலும், பெண்பால் ஆண்பாலினும் மடம் மிக்கதாகக் கருதப்படுவதால். மடவரல் மடந்தை (பேதை, ஏழை) முதலிய பெயர்கள் உயர்திணையிலும், மந்தி மூடு முதலிய பெயர்கள் அஃறிணையிலும், பெண்பாலைக் குறிக்க வெழுந்தன.

இளமையிலேயே அழகும் சிறந்திருப்பதால், முருகு மதவு மடம் முதலிய சொற்கள் அழகையும் உணர்த்தின.

(ச) புதுமை

எதுவுந் தோன்றியவுடன் புதுமையாயிருக்குமாதலால், தோன்றற் கருத்தில் புதுமைக் கருத்துத் தோன்றிற்று. ஒரு மாணவன் ஒரு கல்வி நிலையத்தில் சேர்ந்த துவக்கத்தில் புதுமாணவன் எனப்படுதலையும், ஒரு கருவி முதன்முதற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவுடன், புதுக்கருவியெனப்படுதலையும், நோக்குக.

(குது)—கொத்தம்=புதுமை. இச்சொல் இவ்வடிவில் இன்று தெலுங்கில் மட்டும் வழங்கி வருகின்றது.

கொத்த=புதிய. கொத்தகா=புதிதாய்.

இன்று தமிழில் வழங்கும் வடிவுகளாவன:-

குது—(குடு)—கடு—கடி=புதுமை.

"கடிமலர்ப் பிண்டி" (சீவக. 2739).

(குடு)—(கொடு)—கோடு—கோடகம்=புதுமை.

கோடு—கோடி=புதுமை, புத்தாடை.

நுது என்னும் தமிழ் அடியினின்றே நூதனம் என்னும் வடசொல் திரிந்துளது.

புது—புதுமை புது—புதுக்கு—புதுக்கம். புதுவல்= புதிதாய்த் திருந்திய நிலம். புதிர்=புதுநெல்.

புதுமுதல்=புதியவர்போற் பேசுதல், புதினம்=புதுமை, புதுச்செய்தி.

முள்—(மள்)—மழ—மழலை=இளமை, புதுமை. மழலைத்தேன்=புதுத்தேன்.

மழ—(வழ)—வழை=புதுமை.

''வழைமது நுகர்பு'' (பரிபா. 11, 66.)

வழை—வழைச்சு=புதுமை.

''வழைச்சற விளைந்த'' (பெரும்பாண். 280.)

5. பசுமை

புதுமையான முன்பருவத்தில், அதாவது இளம்பருவத்தில், பயிர் பச்சைகள் பசுமையாயிருப்பதால், புதுமைக் கருத்தில் பசுமைக் கருத்துத் தோன்றிற்று. பசுமை செழிப்பைக் குறிக்குமாதலால், புதுமைச்சொல் உடற் செழிப்பையும் உணர்த்தும்.

உடல் செழிம்பாயிருத்தலைப் புதுப்புது வென்றிருத்தல் என்பது மரபு. புது என்னும் சொல் இப்பொருளில் பெரும்பாலும் புசு என்று திரியும். புசுப்புசு வென்றிருத்தல்= மக்கள் உடல் செழிம்பாயிருத்தல். புது—புசு—புசுப்பு= உடற்செழிம்பு.

புசு—பசு—பசுமை=புதுமை, இளமை, மென்மை, பச்சை நிறம், செழிம்பு.

புதுமெழுக்கைப் ''பசுமெழுக்கு'' என்றார் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் (பட்டினப்பாலை, 166.)

பசு—பச்சு—பச்சை=பசுமை, பசிய பொருள். பசுமை கண்ணுக்கினிய நிறமாதலால், கண்ணுக்கினிதாயிருத்தலைப் பச்சென்றிருத்தல் என்பர்.

பச்சுடம்பு=இளந்த உடம்பு.

பச்சு—பச்சடி=வேவிக்காமற் பச்சையாகச் செய்யும் கூட்டு. சமைக்காத காய்கறிகள் பெரும்பாலும் பச்சை நிறமாயிருப்பதால், பசுமைச்சொல் சமையாமைப்

பொருளைத் தந்தது. பச்சைவெட்டு பச்சூன் பச்சரிசி பச்சை வெண்ணெய் பச்சைத் தண்ணீர் முதலிய வழக்குக்கள் இக்கருத்துப்பற்றியன. பச்சை என்னுஞ் சொல், உணவின் திருந்தா நிலையைக் குறித்தல்போல், மொழியின் திருந்தா நிலையையும் குறிக்கும். இடக்கர்ப்பேச்சு பச்சைப்பேச்சு எனப்படும்.

பசு—பச. பசத்தல்=பச்சையாதல், பச—பசள்—பசண்டை=பசமை.

பச—பசல்—பசலை=பசிய பொன்னிறத் தேமல், பசலை—பயலை=தேமல்.

பசு—பாசு—பாசம் (moss). பாசு—பாசி=பாசம், பச்சைப்பயறு.

பாசு—பாசவன்=பச்சூன் விற்பவன்.

பசு—(பசி)—(பயி)—பை. பைமை=பசுமை, இளமை, மென்மை.

"அகர இகரம் ஐகாரமாகும்" (தொல். 54.)

பை—பைத்து=பசுமை. பை—பையல்=இளைஞன், சிறுவன். பையல்—பையன்.

பையல்—பயல்—பயன்—பசன்.

பை—பைது—பைதல்=பையன், குழவி.

பை—பயிர்=பச்சையான புல்செடிகொடி. பயிர்பச்சை பைங்கூழ் என்பன வழக்கு

பை—பயறு=பச்சைப்பயறு, பிறபயறு, பயறு; பயறுபச்சை என்பது வழக்கு. பயறு—பயறி=பயற்றம்மை.

(கூ) மென்மை

இளமையில் எவ்வுயிரியும் மென்மையாயிருப்பதால், இளமைக் கருத்தில் மென்மைக் கருத்தும் தோன்றும். குதலை=மென்மை, மென்மொழி.

மழ—மழமழப்பு=மென்மை. மழலை=மென்மை, மென்மொழி. மழறுதல்=மென்மையாதல்.

மழ—மத—மட—மடம்=மென்மை.

பைமை=பசுமை, இளமை, மென்மை.

பைய = மெல்ல. பையப் பைய — பயப்பய — பைப்பய.

பை — பையா. பையாத்தல் = சிறுமைப்படுதல், துன்பத்தைத் தாங்கமுடியாவாறு மென்மையாதல், துன்புறுதல். பையுள் = துன்பம்.

(எ) முன்தள்ளிவருதல்

தோன்றிய பொருள் முன்னாக நீண்டுவருதல் முன்தள்ளிவருதலாகும்.

துந்து — துந்தி = முன்தள்ளிய வயிறு. துந்தி — தொந்தி.

துருத்துதல் = முன் தள்ளுதல். வயிறு துருத்திக்கொண்டிருக்கிறது என்பது தென்னாட்டு வழக்கு.

(துள்) — தள்.

புடைத்தல் — முன்தள்ளுதல், வீங்குதல்.

முலை = முன்தள்ளிய மார்பு. (மொஞ்சு) — மொஞ்சி = முலை,

(ஏ) தருதல்

வாழை குலையீனுதலைக் குலைதள்ளுதல் என்றும், தென்னை பனை பாளை விடுதலைப் பாளை தள்ளுதல் என்றும், நெல் புல் கதிர் ஈனுதலைக் கதிர் தள்ளுதல் என்றும், கூறுவர். மரஞ்செடி கொடிகள் காய் கனியோடிருக்கும் போது மக்கள் அவற்றைப் பறித்தல். அவை கொடுக்க அவர் கொள்வதுபோலிருத்தலால்; அவை காய்த்துக் கனி தலைப் பலன் தருதல் அல்லது பலன் கொடுத்தல் என்பர். இதனால், தள்ளுதற் கருத்தில் தருதற் கருத்துப் பிறந்தது.

தள் — தரு — தார் — தா — த. தார் — தர்.

தள் என்னும் வினை தருதற் பொருளில் தரு எனத் திரிந்து, அதன்மேலும், எதிர்மறை வினையில் 'தார்' அல்லது 'தா' என்றும் (தாரான், தரான்), ஏவல்வினையில் தா என்றும், இறந்த கால வினையில் 'த' என்றும் (தந்தான்), திரிந்துள்ளது.

யகர மெய்யீறாகத் திரியாத ளகர மெய்யீற்று இயற்சொற்களெல்லாம், பொதுவாக ருகரவீற்றவாகத் திரிகின்றன.

எ-டு : கள் — கரு — கார் (கருமை)

இளமையை உணர்த்தும் குரு நுரு முரு முதலிய அடிகளெல்லாம், குல் நுல் புல் முல் முதலியவற்றின் திரிபான குள் நுள் புள் முள் முதலியவற்றினின்று திரிந்தவையே.

கள்—கரு—கார் என்னும் திரிபு போன்றதே தள்—தரு—தார் என்பதும். முழுத்திரிபு நிலையிலும், தருதல் வினை வருதல் வினையை ஒத்துள்ளது.

வள்—வரு—வார்—வா—வந்து வார்—வர்.

இதன் விளக்கம் 'வளைதல்' இயலிற் கூறப்பெறும்.

அரும்பண்டத்தைக் குறிக்கும் தாரம் என்னும் சொல், தார் என்னும் திரிபடியாகப் பிறந்தது. கடல் தரும் பல பொருள் ''கடற்பஃறாரம்'' (புறம். 30.)

உயர்திணையிலும் இயங்குதிணையான அஃறிணையிலும், பிள்ளையை அல்லது குட்டியை ஈனும் தாய் குலைதள்ளும் அல்லது காயீனும் மரத்தைப்போலிருப்பதால், தாய்க்குத் தள்ளை என்று பெயர். ஒரு பெண்டு பிள்ளை பெற்றால், அவள் புகுந்தகத்திற்கு அல்லது கணவன் குடிக்கு ஒரு பிள்ளை தந்ததாகக் கருதப்படுவாள். மகப் பெறுதல் தருதல் எனப்படும்.

''புயங்கமெலாஞ் சுதையென்னுமாது தந்தாள்''

(கம்ப. சடாயுகாண். 28.)

பிள்ளை பெறுவதில் தாய் தந்தையர் இருவர் வினையுங் கலந்திருத்தலால், அவ்விருவருக்கும் தா என்பது பொதுப் பெயராம். ஆயினும், ஈன்றாளுக்கு ஆய், தாய் (தம்+ஆய்) முதலிய தனிப் பெயர்கள் வழங்குதலாலும், பிள்ளையைத் தோற்றுவிப்பவன் தந்தையேயாதலாலும், தா என்பது பெரும்பாலும் தந்தையையே குறிக்கும்.

தாதா—தாத்தா = தந்தையின் தந்தையாகிய பாட்டன். தாதா—தாதை.

புகுந்த குடிக்குப் பிள்ளையைத் தருபவள் தாயென்றும், மனைவிக்குப் பிள்ளையைத் தருபவன் தந்தை யென்றும், வேறுபாடறியப்படும்; தந்தை தருவது வித்து நிலை; தாய் தருவது பிள்ளை நிலை.

(கூ) முற்சொலவு

நுதலுதல் = முற்கூறுதல், கூறித் தொடங்குதல்.

நுதலிப்புகுதல் = இன்னது கூறுவேன் என்று கூறப்போகும் பொருளைச் சொல்லித் தொடங்கும் நூலுத்தி.

தூது = முன்விடுக்கும் செய்தி, அச்செய்தி சொல்பவர். தூது—தூதன் தூதுவன். அரசரும் காதலரும் ஒருவரொருவரிடைச் செல்வதை முன்னறிவித்தற்காக விடுக்கும் செய்தியே, முதன்முதல் தூது எனப்பட்டது. பின்பு அது செய்தி என்னும் பொதுப்பொருளில் வழங்கத் தலைப்பட்டது. கண்ணன் தூது, அங்கதன் தூது முதலியவற்றை நோக்குக.

(3) முற்செலவியல்

இயக்கத்தில் முன்னுறலுக்கு அடுத்தது மூற்செலவு. முன்னது இடத்து நிகழ்வும் பின்னது இடம் பெயர்வும் ஆகும்.

முற்செலவு, தானே செல்லலும் தள்ளப்பட்டுச் செல்லலும் என இருவகைத்து.

(க) முன்தள்ளல்

i. **காற்றை மூக்காலும் வாயாலும் தள்ளல்**

உய்—உயிர். உயிர்த்தல் = மூச்சுவிடுதல். மூச்சே உயிர்நாடியும் உயிர்நிலைக்கு அடையாளமுமாதலால், ஆவி உயிர் எனப்பட்டது. "உள்ளே போனால் மூச்சு, வெளியே போனால் போச்சு" என்னும் பழமொழியை நோக்குக. உயிரையும் உயிர்ப்பையும் வடநூலார் பிராணன் என்று கூறுதலையுங் காண்க. உய்த்தல் = முன்தள்ளல், செலுத்துதல்.

காற்றை உள்ளிழுப்பதும் வெளிவிடுவதும் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்ததே மூச்சாயினும் மிக வெளிப்படையானதும் ஒலி விளைப்பதும் வெளியிடுவதேயாதலின், மூச்சு உயிர்ப்பெனப்பட்டது. 'மூச்சு விடுதல்' என்னும் வழக்கும் இக்காரணம் பற்றியதே.

உந்து—உந்தி=பேசும்போது வாய்வழிக் காற்றைத் தள்ளுவதாகக் கருதப்படும் கொப்பூழின் உட்பக்கம், கொப்பூழ்.

"உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றி"

என்பது தொல்காப்பியம் (பிறப்பியல் 1.)

உந்தியிலிருந்து எழுப்பப்படும் காற்றைக் குறிக்கும் உதாலன் என்னும் வடசொல், உது என்னும் அடியைக் கொண்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

"உந்தியில் தோன்றும் உதான வளிப்பிறந்து"

என்பது நேமிநாதம் (6.)

தும்முதல்=மூக்கு வழியாய்க் காற்றைத் தள்ளுதல்.

துரத்துதல்=வாய்வழித் தீய காற்றை வன்மையாய்ச் செலுத்துதல் (Cough).

முசுமுசுத்தல்=குறட்டை விடுதல்.

முசு—மூசு. மூசுதல்=மூச்சை விடுதல், மோப்பம் பிடித்தல்.

மூசு—மூச்சு. மூசு—மூஞ்சு—மூஞ்சி=மூக்கு, மூக்குள்ள முகப்பகுதி (muzzle).

மூஞ்சுதல்=மூச்சு விடுதல், மோப்பம் பிடித்தல்.

மூஞ்சு—மூஞ்சுறு—மூஞ்சூறு=மூஞ்சி நீண்ட அல்லது எதையும் மோப்பம் பிடிக்கின்ற எலி; தென்னாட்டார் இதனை மூஞ்செலி என்பர்.

மூஞ்சு—மூஞ்சை=நீண்ட மூக்கு அல்லது முகம்.

ஒருவன் இளைத்துக் களைத்த நிலையில் விரைந்து வலிதாய் மூச்சுவிடின், "மூசு மூசென்று இளைக்கிறான்" என்பர். இவ்வொலிக் குறிப்பு ஒப்பொலியும் சுட்டொலியும் கலந்ததாகும்.

முசு—முசி. முசித்தல்=மூச்சிளைத்தல், களைத்தல், இளைத்தல், மெலிதல்.

முசிப்பாறுதல்=இளைப்பாறுதல்.

ii. காற்றைக் கையால் தள்ளல்

ஊதுதல் = வாயால் ஊதுதல்போல் கொல்லன் துருத்தியாற் காற்றைத் தள்ளுதல்.

ஊதல் = காற்று நிறைந்தாற்போற் பருத்தல், ஊத்தம் = ஊதல்.

துருத்து — துருத்தி = ஊதுலைக் குருகு, துருத்தி போன்ற தோற்பைக்குழல் (Bag-pipe). துருத்தி—துத்தி—தித்தி.

iii. பிற பொருள்களைக் கால் கையால் தள்ளல்

உதைத்தல் = முச்செலுத்துதல், காலால் முன் தள்ளுதல்.

''சிலையுதைத்த கோற் கிலக்கம்'' (கம்ப. கார்முக. 9)

உந்துதல் = முன் தள்ளுதல், தள்ளுதல்.

உந்து—உஞ்சு—உஞ்சல் = உந்தப்படும் தாப்பிசை.

உஞ்சல்—ஊஞ்சல் – ஊசல்.

உன்னுதல் = உந்துதல்.

(உந்து—உந்தி = தள்ளித் தள்ளிப் பறக்கும் தட்டான்.)

ஊங்குதல் = ஊஞ்சலாடுதல். ஊக்குதல் = ஊஞ்சலாட்டுதல்.

கொழித்தல் = முன் தள்ளுதல். புடைப்பவள் கூலத்தோடு கலந்துள்ள மண்ணையும், நீரலை அடிமண்ணையும், முன் தள்ளுதல் கொழித்தல் எனப்படும்.

சுண்டுதல் = விரலால் முன் தள்ளுதல் அல்லது தெறித்தல்.

(துள்) — தள். தள்ளுதல் என்னும் வினை முதலாவது முன்தள்ளுதலையே குறித்தது.

தூண்டுதல் = விளக்குத் திரியை முன்தள்ளுதல், ஊர்தி விலங்கை முற்செலுத்துதல், ஏவலனை முன் தள்ளுவதுபோல் ஒரு வினைமேல் ஏவுதல்.

தூண்டு — தீண்டு. தூண்டாவிளக்கு தீண்டாவிளக்கு எனப்படுதல் காண்க.

நுந்துதல் = திரியைத் தூண்டுதல். நுந்து—நொந்து. நுந்தாவிளக்கு நொந்தாவிளக்கு எனவும் படும்.

நூங்கு—நூக்கு. நூக்குதல் = முன் தள்ளுதல், தள்ளுதல்.

நூவுதல் = திரியைத் தூண்டுதல், நீரை முன் இறைத்துப் பாய்ச்சுதல்.

நூவு—நீவு. ''நீவாத தீபம்'' (மஸ்தான். 140.)

(நூ)—நீ. நீத்தல் = தள்ளுதல், செலுத்துதல்.

நீயான் = கப்பலோட்டி. நீயான்—நீகான்—மீகான்.

நீகான்—நீகாமன்—மீகாமன்.

(உ) நீக்கல்

வேண்டாவென்று தள்ளப்பட்ட பொருள் நீக்கப்பட்டதாதலின், தள்ளற்கருத்து நீக்கற்கருத்தைத் தழுவியதாகும்.

உத்துதல் = கழித்தல், நீக்குதல்.

உத்து—ஒத்து. ஒத்துதல் = தள்ளுதல். ஒத்திவைத்தல் = தள்ளி வைத்தல்.

ஒதுங்குதல் = தானே தள்ளுதல் (த. வி.) ஒதுக்குதல் = ஒரு பொருளைத் தள்ளுதல், ஒரு குறிப்பிட்ட பயனுக்காக ஒன்றைத் தள்ளிவைத்தல். (பி. வி.)

ஒதுங்கவைத்தல் = வழியிலும் அறை நடுவிலும் உள்ளவற்றை ஒருபுறமாகத் தள்ளிவைத்தல்.

ஒதுங்கு—ஒதுக்கு—ஒதுக்கம்.

கொழி—கழி, கழிதல் = நீங்குதல். கழித்தல் = நீக்குதல். ஒரு தொகையினின்று இன்னொரு தொகையை நீக்குதல்போற் குறைத்தல்.

(துள்)—தள். தள்ளுதல் = நீக்குதல்.

துர—துற. துறத்தல் = நீக்குதல். துற—துறவு—துறவி = பற்று நீக்கியவன்.

துற—துறக்கம் = துறவாற்பெறும் வீடு.

ஒ. நோ. விடு—வீடு=பற்று விடுகையாற் பெறும் பேரின்பம்.

துறக்கம் என்னும் சொல் முதலாவது வீட்டையே குறித்தது; பின், அதைப்போன்றே விண்ணிலுள்ளதும் இன்பந்துய்க்கப் பெறுவதுமான (அல்லது அங்ஙனம் உள்ளதும் பெறுவதுமாகக் கருதப்படுவதான) தேவருலகத்தைக் குறித்தது. ஸ்வர்க்கம் என்னும் வடசொல் சுவர் (உயரத்திலுள்ளது) என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்திருப்பதால், அதை இதனொடு மயக்குவது சரியன்று. மேலேழுலகங்களுள் சுவர்லோகம் என்பதொன்றாகக் கூறப்படுதல் காண்க. சுவர் என்னுஞ் சொல்லின் வேர்ப்பொருளை மேற்செலவியலில் 'உயர்தற்' பகுதியிற் காண்க.

தூர்த்தல்=குப்பை கூளத்தைக் கூட்டித் தள்ளுதல்.

நுதுத்தல்=நீக்குதல், அழித்தல், அவித்தல்.

"இன்னல் நுதுக்கும் தண்கவிகை வள்ளல்"

(விநாயக பு. 46, 4.)

"நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் என்றற்றாற் கெளவையால்
காமம் நுதுப்பேம் எனல்" (குறள், 1158.)

(நூ)—நீ, நீத்தல்=நீக்குதல். நீத்தார்=துறந்தார்.

(நூங்கு)—நீங்கு. நூக்கு—நீக்கு.

(ங) துள்ளுதல்

துள்ளுதலாவது குதித்தல். அது முன்னோக்கித் துள்ளுதலும் மேனோக்கித் துள்ளுதலும் என இருவகைத்து. முன்னது ஈண்டும் பின்னது மேற்செலவியலிலும் கூறப்படும். மேனோக்கும்போது மேற்றிசையும் முன்றிசையாகி விடுதலால், அதுவும் முன்றிசையின்பாற்பட்டதே.

உகளுதல்=தாவுதல். உகளித்தல்=குதித்தல்.

குதித்தல்=தாவுதல், தாண்டுதல், கடத்தல், கூத்தாடுதல்.

குதி—குதிரை=தாவிச் செல்லும் விலங்கு.

"கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும்" (குறள். 269) என்பதில், குதித்தல் கடத்தல் (வெல்லுதல்.)

குதி—கூத்து—கூத்தன்.

துள்ளுதல் = குதித்தல். துள்ளல் = கூத்தன்.

துள்—துள்ளி—துளி = துள்ளிவிழும் நீர்த்திவலை, சிற்றளவு. துள்—துள்ளம் = துளி. துளி—துமி.

(தூண்டு)—தாண்டு. தாண்டுதல் = தாவுதல், குதித்தல், கடத்தல்.

"தாய் எட்டடி தாண்டினால் குட்டி பதினாறடி தாண்டும்" என்பது பழமொழி.

தாண்டு—தாண்டவம் = கூத்து.

தாண்டு—தாண்டகம் = 24 எழுத்து ஆகிய அளவைத் தாண்டிச்செல்லும் அடிகளைக்கொண்ட செய்யுள்.

துமுக்கு (தெ.) = தாண்டு.

(தூவு)—தாவு. தாவுல் = தாண்டுதல்.

(ச) தெளித்தல்

தெளித்தலாவது ஒன்றை அள்ளி முன்னாக எறிதல் அல்லது இடுதல். நீரைத் தெளிக்கும்போது அது துளி துளியாகத் துள்ளி விழுதலால், துள்ளுதற் கருத்தில் தெளித்தற் கருத்துப் பிறந்தது.

உகுதல் = முன்துள்ளி விழுதல், சிந்துதல். உகுத்தல் (பி. வி.) = சிந்துதல், தூவுதல்.

துளித்தல் = துளி விழுதல் (த. வி.); துளிகளைச் சிந்துதல், தெளித்தல், தெறித்தல், இறைத்தல், சிந்துதல் (பி. வி.).

துளி—தெளி. தெளித்தல் = துளி துளியாய்ச் சிந்துதல்; மலர், அரிசி முதலியவற்றைச் சிற்றளவாய்த் தூவுதல்.

தெளி—தெறி. தெறித்தல் = துளி துள்ளி விழுதல், துள்ளுதல், விரலினால் ஒன்றை முன்னோக்கிச் சுண்டுதல் அல்லது துள்ளச் செய்தல்.

துள்ளு நடையைத் தெறிநடை என்பர்.

"தெறிநடை மரைக்கண மிரிய" (அகம். 224.)

"தாவுபு தெறிக்கு மான்" (புறம். 259.)

தூவுதல் = தெளித்தல், இறைத்தல், சிதறுதல்.

தூவானம் = இறைக்கும் மழை, தெறிக்கும் மழைத்துளி.

தூவல்—துவல். துவலுதல் = துளித்தல், தெளித்தல்.

துவல்—துதலை = துளி. துவலை—திவலை.

துவலை— துவாலை = துளி, சூதகப்பெருக்கு

துவல் — துவறு. துவறுதல் = மழை தூவுதல் (த. வி.)

துவறு — துவற்று. துவற்றுதல் = தூவுதல் (பி. வி.).

துவறு—தூறு. துவற்று—தூற்று.

தூறுதல் = மழைத்துளி விழுதல். தூறு — தூறல்; தூற்று—தூற்றல்.

தூற்றுதல் = பதரையும் மணியையும் பிரித்தற்குக் கூலத்தை முன்னாக வாரியிறைத்தல், மண்ணைவாரி யிறைத்தல், பழிச்சொற்களைப் பரப்புதல். தூறல் = மழைத் துளி, பழிச்சொல்.

தூறு = பழிச்சொல். அவதூறு = பழிப்பு.

துன்னல் = சிறு திவலை.

நீர்த்திவலையைக் குறித்தற்குத் துன்னல் என்றொரு சொல்லுண்மையாலும், தெறிக்கப்படும் ஒருவகைக் காய் தெல் என்று பெயர் பெற்றிருப்பதாலும், துள் துன் என்னும் ஈரடிகட்கும் பொதுவாகத் துல் என்றொரு வேருண்மை ஊகிக்கப்படும்.

பறவைகள் புணர்ச்சி வேளையிற் சிறப்பாகவும், பிற வேளைகளிற் பொதுவாகவும், தம் உடம்பினின்று மெல் லிறகுகளைத் தூவுவதினால், அவற்றிற்குத் தூவு என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

தூவு—தூவி.

தூவு—தூவல் = இறகு, இறகினாலான எழுதுகோல். Pen என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லும் இக்காரணம் பற்றியதே. L. penna, feather.

உகு துளி தூவு என்னுஞ் சொற்கள், முதலாவது முன் சிந்துதல் என்றே பொருள்பட்டு, பின்பு சிந்துதல் என்னும் பொதுப் பொருளை உணர்த்தி வருகின்றன. நீண்ட காலக் கடப்பினால் அவற்றின் முன்மைக் கருத்து இன்று மறைந்து விட்டது. இன்றும் தெளித்தல் வினை முன்னன்றி வேறு புறத்தில் நிகழாமை காண்க.

(ரு) முற்செல்லுதல்

இயற்கையான செலவெல்லாம் முற்செலவே.

துள்ளுதல் என்பது ஒரு முறை முன்னோக்கித் தாவுதல்; முற்செலவு என்பது நெடுகச் செல்லுதல். இது செல்லுதல் செலுத்துதல் ஆகிய இரண்டையுந் தழுவும்.

உய்தல் = முன் செல்லுதல், செல்லுதல்.

உய்த்தல் = செலுத்துதல்.

உய்—ஒய். ஒய்தல் = செலுத்துதல்.

"உப்பொய் ஒழுகை" (புறம். 116.)

ஒய் — எய். எய்தல் = அம்பைச் செலுத்துதல்.

எய் — ஏ — ஏவு. ஏவுதல் = செலுத்துதல், தூண்டுதல்.

ஏவு — ஏவல் — ஏவலன்.

ஏதல் = அம்பைச் செலுத்துதல். ஏ = எய்தல், அம்பு.

ஏவு = அம்பு.

எய் — எயின் = எய்யும் வேடர்குடி. எயின் — எயினன்.

இனி, எய்நன் — எயினன் — எயின் என்றுமாம்.

எய் — எயில் = மறவரிருந்து எய்யும் மதில்.

உகைதல் = செல்லுதல். உகைத்தல் = செலுத்துதல்.

உகை — அகை. அகைத்தல் = செலுத்துதல்.

ஓசுதல் = செலுத்துதல். ஓசுநன் = மீகாமன், படகோட்டி, பரவன்.

ஓசு — ஓச்சு. ஓச்சுதல் = செலுத்துதல், தூண்டுதல்.

துரத்தல் = போதல் (த. வி.) செலுத்துதல், தூண்டுதல், நடத்துதல் (பி. வி.).

துர — துரம் — துரந்தா — துரந்தரன் = செலுத்துவோன், நடத்துவோன், பொறுப்பாளி, தலைவன்.

ஒ. நோ. புர — புரம் — புரந்தா — புரந்தரன் = அரசன். (காவலன்), விண்ணரசன்.

துரம் = பொறுப்பு, தலைமை.

துர — துரை = தலைவன், சிற்றரசன்.

முன். முன்னுதல் = முற்படுதல், செல்லுதல்.

முள் — (முடு) — விடு. விடுத்தல் = முற் செலுத்துதல், அனுப்புதல். விடு—விடை—விடையில்—விடையிலான்.

விடு—விடுப்பு. விடை=செலவு, செல்ல உத்தரவு.

முள் — (முய்) — (முயம்) — வியம் = முற்செலுத்துதல், செலுத்துதல், ஏவுதல் தூண்டுதல்.

வியங்கொள்—வியங்கோள்=ஏவல், மதிப்பேவல்.

வியங்கொளுதல்=மாடு குதிரை முதலிய விலங்கைத் தூண்டிச் செலுத்துதல், தேரோட்டுதல், தூண்டுதல், ஏவுதல்.

'தேர்வியங்கொண்ட பத்து' என்னும் ஐங்குறு நூற்றுப் பிரிவுப் பெயரை நோக்குக.

(ச) விரைவு (துடுக்கு)

விரைவு அல்லது வேகம் என்பது, ஒப்பு நோக்கிச் சொல்லும் உறவுப் பண்பாகும். ஒன்றன் செலவைத் தனிப்பட வேகம் என்று சொல்ல முடியாது. மாட்டு வண்டியைவிடக் குதிரை வண்டியும், குதிரை வண்டியை விட மிதிவண்டியும், மிதிவண்டியைவிடப் புகைவண்டியும், புகைவண்டியைவிட இயங்கி (Motor) வண்டியும், வேகமாகச் செல்லும். ஒரே வண்டியை எடுத்துக்கொள்ளினும், அதன் மென்செலவொடு ஒப்புநோக்கியே அதன் கடுஞ்செலவு வேகம் எனப்படும்.

ஆகவே, இயங்கும் பொருள் ஒன்றாயினும் பலவாயினும், ஒன்றைவிட இன்னொன்றும் ஒரு செலவைவிட இன்னொரு செலவும் முன் செல்வதே வேகம் எனப்படுகின்றது. ஆதலால், முற்செலவு என்பது இயல்பான செலவென்றும், ஒரு செலவினும் இன்னொரு செலவு முற்படுவதே வேகம் என்றும், அறிந்துகொள்க.

விரைவு என்பது ஒரு வினையை முந்தித் தொடங்கி முந்தி முடிப்பதையும், வேகம் என்பது ஒருவினை செய்தற்கண் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குரிய வினை வீதத்தையும், குறிக்கும்.

i. லகர னகர வெதுகை

ஒல்—ஒல்லென=விரைவாக.

ஒய்—ஒய்யென=விரைவாக.

துள்ளுதல் = விரைதல். துள் — துண் — துண்டை = துடுக்கானவன்.

துண்ணெனல் = விரைதல்.
துனைதல் = விரைதல்.
துவல் = விரைவு, துவலுதல் = விரைதல்.
பொள் — பொள்ளென = விரைவாக.

முள் — முண்டு — மண்டு. மண்டுதல் = விரைந்து செல்லுதல்.

''கடற்படை குளிப்ப மண்டி'' (புறம். 6.)

(முள்) = (முய்) — முயல் = வேகமாக ஓடும் சிறு விலங்கு வகை.

(முள்) — (மள்) - மழ — மழமழ (விரைவுக் குறிப்பு)
(முல்) — (மல்) — வல் = விரைவு. வல்லே = விரைவாக.
வல் — வல்லை = விரைவு.

''ஒன்றின வல்லே செயிற் செய்க'' (நாலடி. 4.)

ii. ரகர வெதுகை

சுரு — சுருக்கு = விரைவு சுருக்காய் வா என்பது வழக்கு.
சுருசுருப்பு = ஊக்கம். சுரு — சரு — சருக்கு (வி. கு.).
சரு — சரேல் (வி. கு.). சரு — சர — சரசர (வி. கு.).
சர — சரட்டு (வி. கு.).

துர — துரை = வேகம். துரத்தல் = ஆணியை முடுக்குதல். துர — துரத்து (பி. வி.) துரத்துதல் = முடுக்குதல், வேகமாய் ஓட்டுதல்.

(புரு) — பர — பரபர — பரபரப்பு.

(புரு) — பரு — பரி = வேகம், வேகமான செலவு, வேகமாகச் செல்லுங் குதிரை. பரிதல் = ஓடுதல்.

(புரு) — பொரு — பொருக்கு (வி. கு.). பொருக்கென்றெழுந்தான் என்று கூறுதல் காண்க. பொருக்கு — பொக்கு (கொச்சை வழக்கு). பொருக்க = விரைவாக.

(முரு) — விரு — விருவிரு — விருவிருப்பு = விரைவு. விருவிருவென்றுபோ என்னும் வழக்கைக் காண்க.

விரு — விருட்டு (வி. கு.).
விரு — விர — விரை — விரைவு. விரை — விரைசி.

iii. **றகர வெதுகை**

குறு — குறுகுறு. குறு குறுத்தல் = வேண்டாததைச் செய்ய விரைதல். குறு — குறும்பு = சேட்டை.

சுறு — சுறுசுறு — சுறுசுறுப்பு. சுறு — சுறுதி = வேகம்.

துறு — துறுதுறு. துறுதுறுத்தவன் = வேண்டாவினை அல்லது குறும்பு செய்துகொண்டேயிருப்பவன்.

(நூறு) — நொறு — நொறில் = விரைவு.

(முறு) — முறுக்கு = வேகம், துடுக்கு.

iv. **டகர வெதுகை**

(உடு) — (ஒடு) — ஓடு. ஓடுதல் = விரைந்துசெல்லுதல்.

குடு — குடுகுடு (வி. கு.). குடுகுடுவென்று ஓடுகிறான் என்னும் வழக்கைக் காண்க. குடுகுடுத்தான் = விரைவாளன் (அவசரக்காரன்).

குடு — கடு. கடுத்தல் = விரைதல், விரைந்தோடுதல். கடும்பா = விரைந்து பாடும் பா. கடுநடை = வேகநடை.

"காலெனக்கடுக்குங் கவின்பெறு தேரும்"

(மதுரைக். 388.)

கடு — கடுகு — கடுக்கம் = விரைவு.

கடுகுதல் = விரைதல்.

கடு — கடி — கடிது. கடி = விரைவு.

"எம்மம்பு கடி விடுதும்" (புறம். 9.)

சுடு — (சுட்டு) < சுட்டி = துடுக்கு, குறும்பு. சுட்டி — சுட்டிக்கை — சூட்டிக்கை = விரைவு.

சுடு — சடு — சடுதி. சடு — சடுத்தம் = விரைவு

சடு — சட்டு. சட்டென்று செய், சட்டுச் சட்டென்று செய், என்று ஏவும் வழக்கைக் காண்க*. சட்டு — சட்ட — விரைவாக.

துடு — துடுக்கு = வேகம், துணிவு, குறும்பு. துடு — துடும் (வி. கு.). துடு — திடு — திடும் (வி. கு.). திடு — திடீர்

---

* குதிரை வண்டி மாட்டு வண்டியைவிட வேகமாய்ச் செல்வதால், அது சடுக்கா (Jutka) வெனப் பெயர் பெற்றதாகக் கூறுவர்.

(வி. கு.). துடு—துடி—துடிப்பு+ஒன்றைச் செய்ய விரைதல்; துடித்தல்=விரைந்து அடித்துக்கொள்ளுதல்.

(நுடு)—நொடு—நொடுநொடு. நொடுநொடுத்தல்= துடுக்காயிருத்தல். நொடு—நொடுக்கு (வி. கு.).

(புடு)—பொடு—பொடுக்கு (வி. கு.). பொடுக்கென்று போய்விட்டான் என்னும் வழக்கைக் காண்க. பொடு—பொடுபொடு (வி. கு.).

(புடு)—படு)—பட—படபட—படபடப்பு.

பட—படக்கு. படக்குப்படக்கெனல் = துடித்தல், அச்சத்தால் நெஞ்சம் துடித்தல்.

முடு—முடுகு—முடுக்கு, முடுகுதல்=விரைதல்.

முடுக்குதல் = வேகமாய் ஓட்டுதல்.

முடுகுவண்ணம் = விரைந்து செல்லும் குறிலிணை வண்ணம்.

முடுக்கு—மொடுக்கு (வி. கு.).

முடு—மொடு—மொடுமொடு (வி. கு.).

முடு—(மடு)—மட—மடமட (வி. கு.).

V. தகர வெதுகை

குது—குதுகுது—குதுகுதுப்பு=விரைவு.

குது—கது—கதும் (வி. கு.).

கது—கதழ்—கதழ்வு=விரைவு.

''கதழ்வும் துனைவும் விரைவின் பொருள''

(தொல். உரியியல், 17.)

கது—கதி. கதித்தல் = விரைதல். கதி = விரைவு, வேகம்.

(புது)—(பது)=பதறு—பதற்றம்=பதட்டம்.

(பது)—பதை—பதைபதை—பதைபதைப்பு.

(முது)—(மது)—மத—மதமத (வி. கு.).

(முது)—விது—விதுவிது—விதுவிதுப்பு = நடுக்கம், விரைவு.

விது—விதும்பு—விதுப்பு. விதும்பல் = விரைதல், விரைந்துகூட விரும்புதல். விதுப்பு—விரைவு, விரைந்த வேட்கை.

'அவர்வயின் விதும்புதல்', 'கண்விதுப்பழிதல்' என்னும் திருக்குறள் அதிகாரப் பெயர்களை நோக்குக.

vi. சகர வெதுகை

(குசு)—கிசு—கிசுக்கு (வி. கு.).

புசு—புசுக்கு—பொசுக்கு (வி. கு.).

புசு—பொசு—பொசுபொசு.

(முசு)—விசு—விசுவிசு (வி. கு.).

விசு—விசுக்கு (வி. கு.).

பொசுக்கென்று போய்விட்டது, விசுவிசுவென்று பிடித்தெரிகிறது, விசுக்குவிசுக்கென்று நடந்து போகிறான், என்பன வழக்கு.

விசு—விசை = வேகம்.

(எ) (நடுக்கம்) அச்சம்

உடலும் நெஞ்சாங்குலையும் விரைந்து அசைவது அச்சத்தைக் குறிக்குமாதலால், விரைவுக் கருத்தில் அச்சக் கருத்துப் பிறந்தது.

துள்—துண். துண்ணெனல் = திடுக்கிடுதல், அஞ்சுதல்.

துண்—துணுக்கு. துணுக்கிடுதல் = திடுக்கிடுதல். துணுக்கு—துணுக்கம் = நடுக்கம், அச்சம்.

துண்—திண்—திடு—திடுக்கு.

நுடு—நடு—நடுங்கு—நடுக்கு—நடுக்கம்.

விது—விதிர்—விதிர்ப்பு = நடுக்கம். விதிர்விதிர்ப்பு = நடுநடுக்கம். விது—விதுக்கு. விதுக்கு விதுக்கெனல் = அச்சத்தால் நெஞ்சம் படக்குப் படக்கென்று அடித்துக் கொள்ளுதல். இங்ஙனம் அடித்துக்கொள்ளுதலை வெருக்கு வெருக்கென்றிருக்கின்றது என்பர். விதுக்கு—விருக்கு, —வெருக்கு—வெருவு—வெரு = அச்சம். வெருவுதல் = அஞ்சுதல். வெரு—வெருள்—வெருளி = அச்சுறுத்தும்

புல்லுரு. வெருள்—விரள் — மிரள். விரள் — விரட்டு. விரட்டுதல் = அச்சுறுத்துதல், அச்சுறுத்தி வேகமாக ஓட்டுதல்.

(அ) வீசுதல்

ஒருவன் வேகமாய் நடக்கும்போது, அவன் கை வேகமாய் வீசுவதாலும், அங்ஙனம் வீசும்போது அது நீளுவதாலும், வேகமாய் நடப்பதைக் குறிக்கும் விசு என்னும் சொல், வேகமாய் ஒன்றை வீசுவதையும் நீட்சியையுங் குறிக்கும் சொற்களைப் பிறப்பித்துள்ளது.

விசு—விசிறு—விசிறி ÷ சிவிறி. விசிறுதல் = வேகமாய் வீசுதல், வீசி யெறிதல்.

விசு—விசுக்கு. விசுக்குதல் = விரைந்து கைவீசுதல், விசிறுதல். விசுக்கு விசுக்கென்று நடக்கிறான் என்பது வழக்கு.

விசு—வீசு. வீசுதல் = வீசியெறிதல், வாரிக்கொடுத்தல், நீளுதல், மிகுதல், நீளவாசனை வருதல்.

வீசு — வீச்சு = வேகம், வீசுதல், ஊஞ்சலாட்டு, நீளம், மிகுதி.

வீச்சாய் நடக்கிறான், கைவீச்சுப் பெரிதாயிருக்கிறது, ஊஞ்சலை ஒரு வீச்சு ஆட்டினான், வீடு வீச்சாயிருக்கிறது, வீச்சாய்க்கொடு என்பன, முறையே மேற்குறித்த பொருள் கட்கெடுத்துக்காட்டாம்.

வீச்சு ÷ வீச்சம் = நாற்றம்.

காற்றானது நீண்டு செல்வதால், அதனொடு கலந்த வாசனையும் நீண்டு செல்கின்றதென்க. வீசுதல் என்னும் சொல் வழக்கில் தீய நாற்றத்தையே குறிக்கும்.

வீசு — வீசை = நீண்டுவளரும் மேலுதட்டு மயிர். தலைமயிரும் தாடியும் நீண்டு வளர்வனவே யாயினும், குறுக்காக நீண்டு வளர்வது மீசையொன்றேயாதலின், அது வீசையெனப்பட்டது.

வீசை ÷ மீசை.

ஒரு சில சொற்கட்குக் கற்றோர் வழங்கும் வடிவினும் கல்லார் வழங்கும் வடிவே முந்தினதாயுள்ளது.

(கூ) ஊக்குதல்

ஊக்குதல் ஊக்கமுண்டாக்குதல். ஊக்கமாவது முயற்சிக்கேதுவான முனைப்பு. ஒருவன் தன் மனத்தாலேனும் பிறனாலேனும் ஒருவினை செய்யத் தூண்டப்பட்டவிடத்தே, அவனிடத்து அதற்குரிய முயற்சி பிறக்கும். தூண்டுதல் என்பது முற்செலுத்துதல். ஒரு குதிரை முற்செல்லுமாறு அதனை ஊர்பவன் அதைத் தூண்டிவிடுவது போன்றதே, ஒருவன் ஒரு வினை செய்யுமாறு அவனது உள்ளம் அவனைத் தூண்டிவிடுவதும்.

உள் — உள்ளம் = ஊக்கம். உள்ளுதல் = ஊக்குதல்.

''உள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்''

என்று வள்ளுவனார் 'ஊக்கமுடைமை' யதிகாரத்தில் (592) கூறியிருத்தல் காண்க.*

உள் — (உய்) — (உயல்) — உஞல் — உஞற்று.

உஞற்றுதல் = உள்ளந் தூண்டுதல், முயற்சி செய்தல், வருந்தி யுழைத்தல்.

முன் — முனை. முனைதல் = முற்படுதல், முயற்சிசெய்தல், ஊக்கங் கொள்ளுதல். முனை — முனைப்பு.

முள் — (முய்) — முயல் — முயற்சி. முயல் — முயற்று. முயலுதல் = முனைந்துழைத்தல்.

முசு — முசுமுசு — முசுமுசுப்பு = ஊக்கம்.

(4) மேற்செலவியல்

திறந்த வெளியில் நிலமட்டத்திலிருந்து உயிரிகள் முற்செல்லக்கூடிய திசைகள், பக்கத்திசை எட்டும் மேற்றிசை ஒன்றுமாக ஒன்பதாம். அவற்றுள், மக்களும்

---

* உள்ளம் என்பதைப் பரிமேலழகர் ஆகு பெயராகக் கொண்டது பொருந்தாது. மனத்தைக் குறிக்கும் உள்ளம் என்னும் சொல்லும், ஊக்கத்தைக் குறிக்கும் உள்ளம் என்னும் சொல்லும், வெவ்வேறாம். மனத்தைக் குறிப்பது உள்ளிருப்பது என்றும், ஊக்கத்தைக் குறிப்பது முற்செலுத்துவது என்றும் பொருள்படும்.

மற்றப் பறவாவுயிரிகளும் முற்செல்லக்கூடிய திசைகள் பக்கத்திசையாகிய எட்டே. பறவை ஒன்றே ஒன்பான் திசையும் முற்செல்லக்கூடியதாகும்.

நிலத்திலும் நீரிலுமிருந்து மேலெழும் பொருள்கட்கெல்லாம் முற்செலவென்பது மேற்செலவே. மேற்செலவு முற்செலவில் ஒருவகையேயாதலால், முற்செலவைக் குறிக்கும் ஊகாரமே மேற்செலவையும் உணர்த்தும் என்க. மேற்செல்லுதல் அல்லது மேன்மேற்செல்லுதல் என்பது, முற்செலவையும் பிசைச்செலவையும் பொதுப்படக் குறித்தல் காண்க. ஏண் சேண் முதலிய சொற்கள் உயரத்தையும் தொலைவையும் பொதுப்படக் குறித்தலையும் நோக்குக.

(க) எழுதல்

எழுதலாவது கிளர்தலும் துள்ளுதலும். துள்ளுதல் என்பது முன்னோக்கித் துள்ளுதலும் மேனோக்கித் துள்ளுதலும் என இருவகைத்து. அவற்றுள் முன்னது முற்செலவியலிற் கூறப்பட்டது: பின்னது இவண் கூறப்படும்.

உன்னுதல் = உயரவெழுதல்.

உசும்புதல் = உறங்கினவன் மெல்ல உடம்பசைத்தெழுதல். உசும்பு — உசுப்பு (பிறவினை).

உகலுதல் = அலையெழுதல்.

உகளுதல் = குதித்தல், உகைத்தல் = எழுதல், எழுப்புதல், உயரக் குதித்தல்.

உதித்தல் = உயரவெழும்புதல்.

குதித்தல் = உயரவெழும்புதல். குதி — கொதி. கொந்தளித்தல் = கடல்கிளர்ந்தெழுதல்.

துள்ளுதல் = குதித்தல்.

துள் — துளும்பு. துளும்புதல் = மீன் நீர்மட்டத்திற்குமேல் மெல்லத் துள்ளுதல்.

துளும்பு — தளும்பு. தளும்புதல் = கலம் அசைவதால் நீர் சிறிது துள்ளுதல். தளும்பு — ததும்பு. தளும்பு — தளம்பு.

துளும்பு—துடும்பு. துடும்புதல் = ததும்புதல்.

துள்—தள்—தள—தளதள—தளதளி—தத்தளி.

தள—தளை. தளைத்தல்=கொதித்தல்.

பொங்குதல்=எழுதல், கொதித்தல், மிகுதல்.

முள்—முளி. முளிதல்—பொங்குதல்.

முள்—முளு. முளுத்தல்=உலையரிசி மெல்லத் துள்ளுதல்.

முள்—முண்டு. முண்டுகல்=துள்ளுதல், விதை முளை நிலத்துள்ளிருந்து முட்டியெழுதல்.

முசுமுசுத்தல்=நீர் கொதித்தல்.

(உ) புளித்துப் பொங்குதல்

சூட்டினாற் பொங்குவதுபோன்று புளிப்பினாலும் சில பொருள்கள் பொங்கியெழும்.

உகின்—எகின்=புளி. உகின்—உகினம்—எகினம்= புளி.

நுர—நுரை=புளிப்பினால் எழும் சிறு குமிழி, அதன் நிறமான வெண்மை. நுரை வெண்மையாயிருந்தல் காண்க. நுரை—நரை=வெண்மை. நரைத்தல்=வெளுத்தல்.

"நரையான் புறத்திட்ட சூடு" (பழமொழி, 48).

நுதம்பு=கள். நொதித்தல்=புளித்துப் பொங்குதல்.

(புள்) புளி=புளித்துப் பொங்குவது, புளிப்புச்சுவை, புளிப்புப்பழம். புளித்தல்=புளித்துப் பொங்குதல். புளிக்க வைத்த மா எழும்பியிருத்தலைக்கொண்டே அது புளித்துவிட்டதென்று அறிந்துகொள்ளுதல் காண்க.

புளி—புளிச்சி=புளிச்சை.

(புள்)—(புர)—புரை—பிரை=புளித்த மோர், பாலைப் புளிக்க வைக்கும் மோர்.

பொங்கு—பொங்கல்=கள். பொருணி=கள். பெருகு= தயிர்.

(முள்)—முளி. முளிதல்=பொங்குதல். முளிதயிர் =நன்றாய்த் தோய்ந்த தயிர்.

முண்டகம்=கள். (முள்)—முர—முரப்பு. முரத்தல்= புளித்தல். முர—மோர்.

"முரமுரெனவே புளித்த மோரும்" என்று ஔவையார் கூறுதல் காண்க.

முர — முரை = நுரை.

முகிணி = புளி.

(௩) உவர்த்துப் பொங்குதல்

உவர் நிலமும் பொங்கியெழும்.

(உளம்) — உழம். உழமண் = உவர்மண். (உளம்)— அளம் = உப்பு.

உமண் = உப்பு. உமண் — உமணன்.

உப்புதல் = பொங்கியெழுதல். உப்பு = உவர்த்துப் பொங்கியெழும் சத்து, உவர்ப்புக் கல்.

உவர்—உவரி = உவர் நீர்க்கடல்.

(சுவர்)— சவர். சவர்த்தல் = உவர்த்தல்.

பொங்குதல் — நிலம் உவர்த்தெழுதல்.

பொருமுதல் ,,

(௪) உயர்ச்சி

உடம்பால் உயர்தலும் நிலைமையால் உயர்தலும் இடத்தால் உயர்தலும் என உயர்தல் மூவகை.

ஊ — உ — மேல், உயர்ந்த.

எ - டு: உத்துங்கள்.

உத்தரி, உத்தரியம், உத்தூளனம் முதலிய பல வட சொற்களில் முன்னொட்டாயிருந்து, உயர்ச்சி அல்லது மேலுறவுக் கருத்தை உணர்த்துவது உகரமே.

உல்லி—மதில்.

உள் = மேன்மை.

உகத்தல் = உயர்தல்.

"உகப்பே உயர்வு" (தொல். உரியியல், 8).

உகைத்தல் = உயரவெழும்புதல்.

உச்சம் — உயர்ச்சி. உச்சி = உச்சமான இடம். உத்தரம் = உயர்வு, உயரவிருக்கும் விட்டம், உயர்ந்த வடதிசை.

குமரிமலை மூழ்கிப் பனிமலை எழுந்தபின், வடதிசை உயர்ந்தது; தென்றிசை தாழ்ந்தது. இதனால், அவை முறையே உத்தரம் தக்கணம் எனப்பட்டன. உத்தரம் (உ+தரம்) = உயர்வு. தக்கணம் (தக்கு+அணம்) = தாழ்வு.

உப்புதல் = எழுதல், பருத்தல், வீங்குதல். உப்புசம் = வயிற்றுப் பொருமல்.

உம்பர் = மேல், மேலிடம், ஆகாயம், தேவருலகம், தேவர்.

உம்பரான் = உயர்நிலையிலிருப்பவன்.

உம்பரம் = மேலிடம், ஆகாயம், தேவருலகம்.

உம்பல் = உயரமான விலங்காகிய யானை.

உயர் — உயரம், உயர்வு, உயர்ச்சி, உயர்த்தி.

உவணம் = உயரப் பறக்கும் பருந்து. உவணம் — உவணன்.

"உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமா?" என்பது பழமொழி.

உவணை = தேவருலகம்.

உவச்சன் — ஓச்சன் — ஓசன் = தெய்வத்தை ஏத்துபவன்.

உறை = உயரம்.

உன் = உயர்ந்த, மிகுந்த.

எ-டு: உன்மத்தம்

உன்னுதல் = மூச்சடக்கி எழுதல், உயரக் குதித்தல். உன் — உன்னதம்.

உன்னிப்பு = உயரம்.

ஊங்கு = உயர்வு, மிகுதி.

ஊர்தல் = ஏறுதல், ஏறிச் செல்லுதல். ஊர் — ஊர்தி.

ஊர்த்தம் = மேல் > ஊர்த்வம் (Urdhva) — வ.

ஒய்யல் = உயர்ச்சி. ஒய்யாரம் = உயர்நிலை.

ஒயில் = ஒய்யாரம், உயரக்குதித்தாடும் கும்மி.

ஓங்கு — ஓங்கல் = யானை, மலை. ஓங்கு — ஒக்கு— ஒக்கம் = உயரம், பெருமை.

ஓச்சுதல் = உயர்த்துதல். ஓச்சு — ஓச்சம் = உயர்வு, கீர்த்தி.

"கடிதோச்சி மெல்ல வெறிக" (குறள், 572.)

ஒப்புதல் = உயர்த்துதல்.

ஓம்புதல் = உடல் உயருமாறு வளர்த்தல், பேணுதல், காத்தல்,

ஓர்கை = யானை.

ஓவர் = ஏத்தாளர்.

குடம் = உயர்ந்த மேற்கு. கொடுமுடி = உயர்ந்த மலைக் குவடு. கோடு = மலையுச்சி.

குவி = சுவர்.

சுவல் = மேடு. சுவலை = அரச மரம். "அரசுபோ லோங்கி'? என்னும் மரபுவமைத் தொடரை நோக்குக.

சுவர் = மதில்.

சுவணம் = கருடன் (உயரப் பறப்பது.)

சூளிகை = செய்குன்று.

துங்கம் = உயர்வு. துங்கன் = உயர்ந்தவன்.

தூங்குதல் = உயர்தல், மிகுதல் தூக்குதல் = உயர்த்துதல், எடுத்தல், எடுத்து நிறுத்தல்.

தூக்கு—தூக்கம் = உயரம், நிறை, விலையேற்றம்.

நூங்கு = உயர்வு, பெருமை, மிகுதி. நூங்கர் = தேவர்.

நூக்கம் = உயரம்.

புங்கம் = உயர்வு, புங்கவன் = உயர்ந்தவன்.

புகழ்தல் = உயர்த்துச் சொல்லுதல். புகல் = புகழ்.

"பொருபுக னல்லேறு" (கலித். 102.)

புகுதல் = ஏறுதல். புகு—புகவு = மேலேறுகை.

புகவரும் பொங்குளைப் புள்ளியன் மாவும்"

(பரிபா. 10, 14.)

புகல்வி = விலங்கின் ஆண். ஒ-நோ. ஏறு—ஏற்றை.

புழற்கோட் டாமான்புகல்வியும்'' (குறிஞ்சிப். 258)

புரம் = உயர்ந்த மனை, அஃதுள்ள நகர். குடி நகர், பதி முதலிய பிற சொற்களும் தனியில்லையும் ஊரையுங் குறித்தல் காண்க. உயர்ந்த கட்டிடங்களுள் தலைமை யானது கோபுரம். ஒ. நோ. கோநாய், அரசமரம், நாயகத் தூக்கம். புரம்—பரம் = மேல். பரம்—பரன், பரை.

பரண் = உயர்ந்த இருக்கை. பரம்—(பரந்து)—பருந்து = உயரத்தில் பறக்கும் பறவை.

பரன் = மேலோன், கடவுள்.

பர—பரவு—பராவு. பரவுதல் = உயர்த்துக் கூறுதல், புகழ்தல்.

பரம்—வரம்—வரன் = மேலானது.

''உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து'' (குறள். 24)

பரி = உயர்ச்சி (திவா.)

வார்தல் = உயர்தல், வார் = உயர்ச்சி. பர—வர—வார்.

புரவி = மதில் தாண்டும் உயர்ந்த குதிரை.

(திருவிளையாடற்புராணம், நரிபரியாக்கிய படலம், 87-94)

புரை = உயர்வு. புரையோர் = உயர்ந்தோர்.

''புரையுயர் வாகும்'' (தொல். உரியியல், 4)

புள் = (மேலெழும்) பறவை.

புள்—(பள்)—(பண்)—பணை = பரன், உயரம், மூங்கில் அரசு முதலிய உயர்ந்த மரம்.

பொக்கம் = உயரம், மிகுதி.

பொகுட்டு = மலை.

பொங்கம் = மிகுதி, பொங்கர் = மலை.

பொருப்பு = மலை.

பொற்றை—பொத்தை—பொச்சை = மலை.

பொறை = மலை. பொறையன் = மலைநாடன், சேரன்.

போற்றுதல் = புகழ்தல், வளர்த்தல், காத்தல்.

போற்றி = இறைவனை ஏத்துபவன், பூசாரி.

முகடு = உச்சி, மேலிடம், கூரை. முகடு—மோடு—மேடு—மேடை. மேட்டிமை = செருக்கு.

முகட்டுப்பூச்சி — மூட்டுப்பூச்சி — மூட்டைப்பூச்சி — மூட்டை.

(ஞ) உச்சி (தலை)

உச்சமான உறுப்பு உச்சியாகும்.

உளை = தலை, தலைமயிர்.

உக்கம் = தலை, உவ்வீ = தலை.

உச்சி = மேலிடம், தலை.

சுட்டி = மயிர்முடி.

சுடிகை = தலையுச்சி, மயிர்முடி, சூட்டு.

சூளி = உச்சிக்கொண்டை. சூளி—சூழி = உச்சி, உச்சிக் கொண்டை, மேலிடம். சூழியம் = உச்சிக்கொண்டை, மேலிடம்.

சூழியல் = சுவரின் எடுத்துக்கட்டி (cornice)

சூளிகை = நிலா முற்றம்.

சூளை—சூடை = தலை, குடுமி.

சூட்டு = உச்சிக் கொண்டை, மதிலுச்சியிலுள்ள ஏவறை.

சூடம் = தலையுச்சி. சூடாலம் = தலை.

சூடு = குடுமி, உச்சிக்கொண்டை.

(ஊ) உச்சி யணி

உளை = தலையாட்டம்.

உத்தி = திருமகளுருவம் பொறித்த தலையணி.

சுமத்தல் = மேற்கொள்ளுதல், தாங்குதல். சும—சுமை.

சுட்டி = நெற்றியணி.

சுடிகை = மகுடம், நெற்றிச்சுட்டி.

சூளிகை = தலையணிவகை. சூடிகை = மணிமுடி.

சூழி—யானையின் முகபடாம், சேணம்.

சூழியம் = உச்சிக்கொண்டையணி.

சூளை = முடிமணி (சூளாமணி). சூளை—சூடை = முடிமணி (சூடாமணி), சடைப்பில்லை.

சூடுதல் = தலையில் அல்லது கொண்டையில் அணிதல்-

பொறுத்தல்=சுமத்தல், மேற்கொள்ளுதல், தாங்குதல்.

(எ) தொங்கல்

தொங்குகிற பொருட்களெல்லாம் நிலமட்டத்திற்கு மேற்பட உயரத்திற் கட்டப்பட்டவை அல்லது அமைந்தவை யாதலின், உயர்ச்சிக் கருத்தில் தொங்கற் கருத்துத் தோன்றிற்று. ஒன்றற்கிடமாகும் கனப்பொருளெல்லாம் நிலத்தோடொக்கும்.

உறுதல்=உயர்தல். உறி=உயரத்திற் கட்டப்பட்ட தூக்கு.

உக்கம்=கட்டித் தூக்குங் கயிறு.

தூங்குதல்=உயர்தல், தொங்குதல், தொங்கு கட்டிலில் உறங்குதல். தூங்கு—தூக்கு—தூக்கம்.

தூக்குதல்=உயர்த்துதல், எடுத்தல், எடுத்து நிறுத்தல், தொங்க விடுதல், தொங்கவைத்துக் கொல்லுதல்.

தூக்கு=ஏற்றம், எடுப்பு, நிறுப்பு, ஒருநிறை, தொங்க வைப்பு, தொங்கவிடும் பை.

தூக்கு — தூக்கம்.

தூக்கு — தூக்கணம்=கூட்டைத் தொங்கவிடும் ஒருவகைக் குருவி,

தொங்குதல்=அடி ஒன்றிற்படாமல் வானத்து நிற்றல், ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு தொங்குதல் போல ஒருவனை நெருங்கி வேண்டல்.

தொங்கல்=தொங்கும் அணி, மாலை.

தொங்கல் — தொங்கலம் = தொங்குவதுபோல் ஆடை கீழிறங்குதல்.

தொங்கட்டம் — தொங்கட்டான்=தொங்கும் அணி. தொங்கும் கடிகார எடை.

தொங்கு—தொக்கம்=எலும்பு முதலியன செரியாமல் வயிற்றில் தொங்கிக்கொள்ளுதல்.

தொங்கல்=தொங்கும் பொருளுக்கும் நிலத்திற்கும் இடையீடிருப்பதுபோல வரவிற்கும் செலவிற்கும் இடையீடிருத்தல் (deficit) தொங்கல் விழுதல் என்பது வழக்கு.

(அ) உயர்ச்சி குறிக்கும் இகர முதற் சொற்கள்

முற்கூறிய உயிரினத் திரிபுப்படி, உயர்ச்சி குறிக்கும் உகர முதற் சொற்கள் இகர முதலவாகத் திரியும். உ—இ—ஈ.

இவர்தல் = ஏறுதல், உயர்தல்.

கிளம்புதல் = எழுதல். கிளம்பு—கிளப்பு. கிளர்தல் = எழுதல். கிளர்—கிளர்ச்சி.

சிமை = உச்சி.

நிவத்தல் = உயர்தல்.

மிகுதல் = மேற்படுதல்.

மிகு—மீ. மிகுதி—மீதி. மீ = உயரம், மேலிடம், ஆகாயம், மேன்மை. மீ—மீது.

மிசை = உயர்ச்சி, மேல், மேலிடம்.

மிடை = பரண்.

மிதத்தல் = மேலெழுதல், நீர்மேற் கிடத்தல்.

மித—மிதப்பு = உயர்ச்சி, மேடு, தெப்பம்.

மித—மிதவை.

மிதித்தல் = பாதத்தை ஒன்றன்மேல் வைத்தல்.

மிலைதல் = மேற்கொள்ளுதல், அணிதல். மிலை—மலை.

(கூ) உயர்ச்சி குறிக்கும் எகர முதற் சொற்கள்

உ—இ—எ—ஏ. உ—எ—ஏ

எஃகுதல் = ஏறுதல்.

எக்குதல் = வயிற்றை நிமிர்த்துதல். எக்கர் = மணல் மேடு.

எகிர்தல் = எழுதல், குதித்தல்.

எட்டுதல் = உயர்ந்து அல்லது நீண்டு தொடுதல். எட்டம் = உயரம், தூரம்.

எட்டன் = உயர்ந்தோன்.

எட்டர் = அரசனுக்கு நாழிகைக் கணக்குக் கூறும் ஏத்தாளர்.

எட்டி = உயர்ந்தவன், சிறந்தவன், பண்டைத் தமிழரசர் வணிகர் தலைவனுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பட்டம்.

எட்டி — செட்டி. செட்டி — செட்டு = செட்டியின் தன்மை. எட்டி — ஏட்டி. செட்டி—சேட்டி.

எடுத்தல் = தூக்குதல், நிறுத்தல். எடுப்பு = உயர்வு.

எடை = நிறை.

எண்ணுதல் = மேன்மேற் கருதுதல், மேன்மேற் கணக்கிடுதல்.

எண் = மேன்மேற் செல்லும் தொகை.

எம்புதல் = எழுதல், குதித்தல்.

எவ்வுதல் = எழுதல், குதித்தல்.

எழுதல் = உயர்தல், கிளர்தல். எழு—எழுவு.

எழு — எழும்பு — எழுப்பு, எழு — எழில் = உயர்ச்சி, அழகு. எழால் = எழுகை, இசையெழுகை.

ஏ = உயர்ச்சி, பெருமை.

"ஏ பெற்றாகும்" (தொல். உரியியல், 7)

ஏ = மேனோக்குகை.

"கார்நினைத் தேத்தரு மயிற் குழாம்" (சீவக. 87)

ஏக்கழுத்தம் = கழுத்து நிமிர்ப்பு, தலையெடுப்பு.

ஏடு = மேன்மை.

"ஏடுடைய மேலுலகோடு" (தேவா. 539, 2.)

ஏடு = விஞ்சையருலகம்.

ஏட்டன் = மேலோன்.

ஏண் = உயர்ச்சி. ஏணி = ஏறுங்கருவி, உயரவெல்லை, தூரவெல்லை, எல்லை.

"நளியிரு முந்நீர் ஏணியாக" (புறம். 36)

ஏணை = ஏந்தும் தொட்டில். ஏணாப்பு = இறுமாப்பு. ஏட்சி = எழுச்சி.

ஏத்துதல் = உயர்த்துதல், புகழ்தல், வழுத்துதல்.

ஏந்துதல் = மேலாகத் தாங்குதல். ஏந்தல் = மேலோன் அல்லது தாங்குவோன்.

ஏர்தல் = எழுதல். ஏர் = பயிரை எழச் செய்யுந் தொழில், அதற்குரிய கருவியாகிய கலப்பை.

ஏர்—ஏரி = ஏர்த்தொழிற்குரிய குளம்.

எருது (ஏர்து) = ஏர்த்தொழிற்குரிய காளை.

ஏற்றல் (ஏல்) = கையேந்தி வாங்குதல், கொள்ளுதல், மேற்கொள்ளுதல், சுமத்தல். ஏல்—ஏல்வை.

ஏல்—ஏனம் = ஏற்குங் கலம்.

ஏறுதல் = உயர்தல், எழுதல்.

ஏற்றம் = ஏறி மிதிக்கும் குத்துலக்கை, ஆளேறும் அல்லது நீரேற்றும் துலா.

ஏறு = பெண்ணின்மேல் ஏறும் ஆண் விலங்கு.

ஏறு—ஏற்றை—ஏட்டை.

சே = (பெண்ணின் மேலேறும்) ஆண் விலங்கு.

சே—சேவு—சேவல் = விலங்கு பறவைகளின் ஆண்.

சேண் = உயரம், சேய்மை, மலைமுகடு, ஆகாயம், துறக்கம். சேண = உயர. சேண் — சேணம் = துறக்கம், விலங்கின் மேலிடும் மெத்தை.

சேண் — சேணி = ஏணி, விஞ்சையருலகம்.

சேணியன் = விஞ்சையன், இந்திரன்.

சேணோன் = மலைவாசி, பரணிலிருந்து காப்பவன். சேண் — சேடு = உயரம், பெருமை.

சேடு—சேடன் = பெரியோன், கடவுள். சேடல் = உச்சிச் செலுந்தில் என்னும் மரம். சேடு — சேடி = விஞ்சைய ருலகம்.

சேடு—சேட்டம் = மேன்மை. சேட்டன் = பெரியோன், மூத்தவன், தமையன். சேட்டி = தமக்கை.

சேட்டை = மூத்தவள், மூதேவி.

ஏண் — சேண். ஒ. நோ : ஏமம்—சேமம்.

சேண் — சேடு — சேட்டம். ஒ. நோ. கோண — கோடு — கோட்டம்.

சேடம் = பெருமை, மிகுதி, மீதி. ஒ. நோ. மிஞ்சுதல் = மிகுதல், மீதல். மிஞ்சு — மிச்சம்.

எஞ்சுதல் = மேற்படுதல், மிகுதல், மீதல். எஞ்சு — எச்சு — எச்சம். மிகுதியாய்க் கொடுத்தலை எச்சாய்க் கொடுத்தல் என்பது கொங்கு நாட்டு வழக்கு.

எஞ்சுதல் = கடத்தல்.

"இரக்குவாரே னெஞ்சிக் கூறேன்" (பதிற். 61, 11)

தெண்டுதல் = நெம்புதல்; மேற்கிளப்புதல்.

தெண்டு — தெண்டில் = தலையை அடிக்கடி மேற்கிளப்பும் ஓணான்.

தேங்குதல் = உயர்தல், மிகுதல்.

தேங்கு — தேக்கு — தேக்கம்.

தேக்கு = உயர்ந்த அல்லது உயர்வான மரம்.

தேக்குதல் = அடிவயிற்றிலுள்ள காற்றை எழுப்புதல், ஏப்பம் விடுதல். ஏப்பம் என்னும் சொல்லும் ஒலிக் குறிப்பொடு எழுச்சி குறித்த ஏகாரங் கலந்ததே.

தேர் = உயரமான ஊர்தி.

தேரி = மணற்குன்று.

நெம்புதல் = கிளப்புதல்.

மெச்சுதல் = உயர்த்திப் பேசுதல்.

மெட்டு = மேடு, மண் திட்டு, யாழிசைத் தானக்கட்டை, இசைப்போக்கு, மேன்மை.

மெட்டு — மெட்டி.

மெத்துதல் = மேவிடுதல், பள்ளத்தை நிரப்புதல், மிகுதல், வெல்லுதல்.

மெத்தை = மேல்நிலை, மேல்தளம். மெத்து — மச்சு.

மே = மேல், மேம்பாடு.

"மேதக மிகப்பொலிந்த" (மதுரைக். 19.)

மேதுதல் = பள்ளத்தை நிரப்புதல்.

மேதை = மேன்மை, மேலோன், அறிஞன். மேதாள்வி — மேதாவி.

மேய்தல் = விலங்கு மேலாகப் புல்லைத்தின்னுதல்' கூரையின்மேல் இலை வைக்கோல் முதலியவற்றை இடுதல்.

மேய்—வேய்: வேய்தல்=மேலணிதல், கூரை மேய்தல், தலையின்மேல் முடி சூடுதல், உடம்பின்மேல் ஏதேனும் அணிந்து ஆள் அடையாளம் மறைத்தல். இவற்றிற்கு மூலக் கருத்து மேலிடுதல் என்பதாம்.

வேய் — வேய்ந்தோன் — வேந்தன் = முடி சூடியவன். சேர சோழ பாண்டியர் மூவரும் முடியுடை யரசராதலால் வேந்தர் எனப்பட்டமை காண்க. கொன்றை வேய்ந்தோன் என்னும் பெயர் கொன்றைவேந்தன் என மருவி யிருத்தலையுங் காண்க.

வேய்=ஒற்று. ஒற்றர் மாறுகோலம் பூண்டு பகைவர் மறைகளை அறிபவராதலால், ஒற்று வேய் எனப்பட்டது. உடம்பின்மேல் ஒன்றை அணிந்தல்லது கோலம் மாறுதல் இயலாது. வேய்—வேய்வு—வேவு = ஒற்று.

மேவுதல்=மேலிட்டுக் கொள்ளுதல், வேய்தல்.

மேல்—மேலை, மேலும், மேலாக, மேலிட்டு, மேலுக்கு, மேற்கொண்டு, மேற்பட்டு.

மேலாகு, மேலிடு, மேற்கொள், மேற்படு முதலிய வினைகள் மேல் என்னுஞ் சொல்லை முன்னொட்டாகக் கொண்டலை.

மேல் — மேலா — மேலாவு = மேலதிகாரிகள் (High Command).

மேல்—மேன்மை. மேல்—மேன்—மேன்படு—மேம்படு—மேம்பாடு.

மேலோன்—மேனோன். மேலன்—மேனன். மேல—மேன.

மேல்—மேன்—மேனி=உடம்பின் மேற்புறம், உடம்பு. திருமேனி=இறையுருவம், தூயோருடம்பு.

மேல் — மேற்கு — மேக்கு = மலையாலுயர்ந்த திசை அல்லது கதிரவன் செலவின் பிற்பகுதிக்குரிய திசை.

மேல்—மேலை—மேரை=மேலெல்லை, எல்லை, அளவு, மதிப்பு, மதித்தளிக்கும் மானியம்.

மேல்—வேல்—வேலி=எல்லை, எல்லையிலிடும் முள், எல்லைக்குட்பட்ட நிலம், ஒரு நில அளவு.

வேலி—வேலிகம்=வேலியில் வைக்கப்படும் கற்றாழை.

வேல்—வேலியில் இடப்படும் முண்மரம், முட்போற் குத்தும் ஆயுதம்.

வேல்—வேலை=எல்லை, நிலவெல்லையான கடல், காலவெல்லை, காலம்.

வேலை—வேளை=காலம்.

இங்குக் காட்டப்பட்ட இகர எகரவடிச் சொற்கள் பலவற்றிற்கு மூலமான உகர வடிச்சொற்கள், இறந்துபட்டன.

(கo) தன்மைப்பெயர்

மாந்தனுக்கு இயல்பாக நான் என்னும் அகங்கார மிருத்தலாலும், அவன் தன்னலத்தையே முன்னலமாகப் பேணுதலாலும், உயர்ச்சி குறிக்கும் ஏகாரத்தினடியாகத் தன்மைப் பெயரை அமைத்துக்கொண்டான் முன்னைத் தமிழன் என்க.

ஒருமை	பன்மை	
ஏன்	ஏம்	(முதல் நிலை)
யான்	யாம்	(2-ஆம் நிலை)
நான்	நாம்	(3-ஆம் நிலை)

வந்தேன் வந்தேம் என்னும் தன்மை வினைகளில், ஏன் ஏம் என்னும் தன்மைப் பெயர்கள் இன்றும் விகுதியாய் வழங்குதல் காண்க. இவை பிற்காலத்தில் பின்வருமாறு திரிந்தன.

ஏன்—என்—அன்—அல். ஏம்—எம்.

ஏம்—ஆம்—ஓம்

எம்—அம்—ஓம்

யாம் நாம் என்னும் பெயர்கள் வேரளவில் ஒன்றே யாயினும், திரிபு வேறுபாடு காரணமாகவும் வசதி நோக்கியும், முறையே தனித்தன்மைப் பன்மையாகவும் உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையாகவும் ஆளப்பட்டன.

முன்னிலையில் நீ நீம் (நீர்) நீங்கள் எனவும், படர்க்கையில் அவன் அவர் அவர்கள் எனவும், இழிவொப்புயர்வு ஆகிய மூந்நிலை பற்றிய பெயர்கள் ஏற்பட்டுவிட்டமையாலும்; தன்மையிலும், அரசரும் இறைவனும் தம்மை யாம் என்றே சுட்டுவதாகக் கூறுவது மரபாதலாலும்; யாம் நாம் என்னும் ஒற்றைப் பன்மைப் பெயர்களினின்று யாங்கள் நாங்கள் என்னும் இரட்டைப்பன்மைப் பெயர்கள் தோன்றியுள்ளன (4-ஆம் நிலை).

முதலாவது, யாங்கள் என்பது தனித்தன்மைப் பன்மையாகவும், நாங்கள் என்பது உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையாகவும், வழங்கின. பின்பு, யாங்கள் என்னுஞ் சொல் வழக்கற்றுப் போய்விட்டமையால், அதற்குப் பதிலாக நாங்கள் என்பது தவறாக வழங்கி வருகின்றது (5-ஆம் நிலை).

வேற்றுமைத் திரிபு

எழுவாய்	வேற்றுமையடி
ஏன், யான்	என்
ஏம், யாம்	எம்
நான்	நன்
நாம்	நம்
யாங்கள்	எங்கள்
நாங்கள்	நங்கள்

தமிழில், நன் என்பது இருவகை வழக்கிலும், நங்கள் என்பது உலக வழக்கிலும், அற்றன. "நங்கள் கோன் வசுதேவன்" என்று திருமங்கையாழ்வார் கூறுதல் காண்க.

தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் நன் என்னும் அடி இன்றும் வழங்குகின்றது.

(கக) வினாச்சொல்

ஒருவனை எவன் என்று வினாவுவது, ஓர் இடத்திலுள்ள பல பொருள்களுள் ஒன்றை உயர எடுத்துக்காட்டி இதுவா என்று கேட்பதுபோலிருத்தலால், வினாச் சொல்லும் எழுச்சி அல்லது உயர்ச்சி குறித்த ஏகாரச் சொல்லடியாகப் பிறந்துள்ளது.

ஏ ? — எது ?, எவை ? எவன் ? எவள்? எவர்? (முதல்நிலை)

ஏ — யா — எவை ? (2-ஆம் நிலை)

ஏ — ஏ (3-ஆம் நிலை) ஏவூர் ? (பண்டைத்தமிழ்) எவ்வூர் ? (இற்றைத் தமிழ்). எவன் — எது ? எவை ? (4-ஆம் நிலை). எவன் — என்.

ஏ — யா — ஆ. ஏவர் — யாவர் — யார் — ஆர்.

ஏ — ஆ — ஓ. வந்தானா ? வந்தானோ ? (5-ஆம் நிலை)

பெயர் : ஏவன், ஏவள், ஏவர், ஏது, ஏவை.

எவன், எவள், எவர், எந்து, எது, என்னது, எவ், எவை, என்ன.

யாவன், யாவள், யாவர், யாது, யா, யாவை ; யாவர் — யார், யாவது — யாது.

பெயரெச்சம் : எ, எந்த, என்ன, எனை.

வினையெச்சம் ; என்று (காலம்)

எங்கு, எவண், யாங்கு, யாண்டு (இடம்)

ஏன் (காரணம்)

ஏ எ யா என்னும் மூன்றே வினாவடிகளாய் அமைவதையும், ஆ ஓ என்னும் இரண்டும் ஈறாகவன்றி வேறாக வராமையையும், நோக்குக. எ 'ஏ'யின் குறுக்கம்; யா அதன் திரிபு. ஆதலால், மூலவினாவடி ஏ என்னும் ஒன்றே.

(௧௨) உயர்ச்சி குறிக்கும் அகர முதற் சொற்கள்

உ — அ — ஆ.

(உகைத்தல் = உயரவெழும்புதல். உகை — அகை.) அகைத்தல் = உயர்த்துதல்.

(உள் = மேன்மை. உள் — (உண்) — அண்.)

அண் = மேல், மேலிடம், மேல்வாய்.

அண்பல் = மேல்வாய்ப்பல்.

அண் — அண்ணம் = மேல்வாய். அண் — அணல் = மேல்வாய்.

அண்ணல் = உயர்வு, உயர்ந்தோன், அரசன், கடவுள்.

அண்ணன் = பெரியோன், மூத்தோன், தமையன்.

அண்ணி = அண்ணன் மனைவி.

அண்ணாத்தல் = மேனோக்குதல்.

அணத்தல் = தலையெடுத்து நிமிர்தல்.

அணர்தல் = மேனோக்குதல். அணரி = மேல்வாய்.

அத்தாசம் = அந்தரம். அத்தாசமாய்த் தூக்கிக் கொண்டு போகிறான் என்பது தென்னாட்டு வழக்கு.

அந்தரம் = ஆகாயம், தேவருலகம்.

அந்தரக்கோல் = மேலிசை நரம்பு, மேலிசை.

அம்பரம் = மேலிடம், ஆகாயம், தேவருலகம்.

(உம்பரம்—அம்பரம்.)

(குதி—கதி.) கதித்தல் = எழுதல்.

(கரு) குரவா பெயர்

ஒருவனுக்கு உயர்ந்தோரான ஐங்குரவருள்ளும் இரு முதுகுரவர் மிகச் சிறந்தவராதலின், அவரைக் குறித்தற்கு உயர்வு குறித்த உகரச் சுட்டின் திரிபான அகரத்தை அடியாகக் கொண்ட பல சொற்கள் கிளைத்துள்ளன.

தந்தை	தாய்
———	அக்கை
அச்சன்	அச்சி
அத்தன்	அத்தி
அப்பன்	அம்மை (அவ்வை)
———	அன்னி, அனி (அணி)
	அன்னை (அஞ்ஞை), அனை
ஆஞன்	———
———	ஆத்தை
———	ஆய்

குறிப்பு :—(1) கோடிட்ட இடத்திற்குரிய சொற்கள் வழக்கற்றன போலும்.

(2) தாயைக் குறிக்கும் சில சொற்கள் அன் ஈறு பெற்றும் வழங்குகின்றன.

எ-டு : அக்கை—அக்கன்

அம்மை—அம்மன்

இவற்றிலுள்ள 'அன்' ஈறு ஒருகால் மறங்குறிக்க வந்திருக்கலாம்.

(3) தாயைக் குறிக்கும் பல சொற்கள் முன்னொட்டுப் பெற்றும் பெறாதும் தமக்கையையும் குறிக்கின்றன.

எ-டு :	தாய்	தமக்கை
	அக்கை	அக்கை
		தமக்கை
	அச்சி	அச்சி
	அவ்வை	தவ்வை (தமவ்வை)

தந்தை பெயரும் இங்ஙனம் தமையனைக் குறிக்கும்.

எ-டு : ஐயன் — தமையன்.

(4) குரவர் பெயர்கள் சில விகுதிமாறி அவர்களின் உடன் பிறந்தாரைக் குறிக்கின்றன.

எ-டு : அத்தன் — அத்தை (தந்தையோடுடன் பிறந்தவள்)
அம்மை — அம்மான் (தாயோடுடன் பிறந்தவன்)

(5) தந்தை தாய் பெயர் முன்னொட்டுப் பெற்றும் வரும்.

தம் + அப்பன் = தமப்பன் — தகப்பன்.
(தம் + ஆய் = தாய்)

(6) குரவர் பெயர்களுட் சில பிறவற்றின் திரிபாகத் தெரிகின்றன.

எ-டு : அத்தன் — அச்சன்
அம்மை — அவ்வை
அன்னை — அஞ்ஞை

(7) ஆண்பால் குறிக்கும் அன்னீறும் பெண்பால் குறிக்கும் இகர வைகார வீறுகளும், முதற்காலத்தில் குரவர் பெயர்களொடு சேர்ந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

எ-டு : அப்பன் — அப்பு
அம்மை — அம்மு

(8) குரவர் பெயர்கள் பாட்டன் பாட்டியரைக் குறித்தற்குப் பால் மயங்காது மீமிசையாக அடுக்கி வருவதுண்டு.

எ-டு: அப்பச்சு (அப்பச்சி)=பாட்டன்
அம்மாச்சி=பாட்டி.

தாய் பெயர்கள் இங்ஙனம் தொடர்ந்து தாயையே குறிப்பதுமுண்டு.

எ-டு: அம்மணி (அம்மணி), அம்மனை.

தாய்பெயர் பாட்டியைக் குறிப்பதுமுண்டு.

எ-டு: அவ்வை=தாய், பாட்டி.

(9) அம்மை அப்பன் என்னும் பெயர்கள், தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி உலக மெங்கணும் அவ்வந் நாட்டிற் கேற்பத் திரிந்து வழங்குகின்றன.

(10) மேற்காட்டிய இருமுதுகுரவர் முறைப் பெயர்களை, விதப்பாக அம்மை அப்பன் என்பவற்றை, குழவி வளர்ப்பொலிகளின் பாற்படுத்துவர் மேலை மொழி நூல் வல்லார். ஆயின், அண்ணன் என்னும் பெயர் உயர்ந்தோனுக்கும் தமையனுக்கும் பொதுவாயிருத்தலாலும், ஐயன் என்னும் பெயர் முதலாவது பெரியோனைக் குறித்துப் பின்பு திரிந்தும் திரியாதும் ஐங்குரவரையும் பொதுப்படச் சுட்டுவதாலும், அம்மை அப்பன் முதலிய பெயர்கள் மூப்பும் அருமையும் பற்றிப் பிறருக்கும் பால் தவறாது வழங்குதலாலும், உயர்ச்சி குறிக்கும் உகரவடியின் திரிபான அகர வடியும் உயர்ச்சி குறித்தலாலும், அவற்றைச் சுட்டொலிகளின் பாற்படுத்துவதே சாலச்சிறப்புடைத்தாம்.

ஆரிய மொழிகளெல்லாம் திரிபுடை மொழிகளாதலின், அவற்றைத் தாய்மொழியாகக்கொண்ட மேனாட்டார் அம்மை அப்பன் என்னும் சொற்களை முறையே மா பா என்னுங் குழவி யொலிகளினின்று திரிந்தவையாகக் கொள்வது வியப்பன்று.

(கரு) பின்மை

குறுக்காக வளரும் விலங்கு பறவைகட்கு உடம்பின் உச்சமான இடம் அல்லது மேற்புறம் முதுகாதலின், உகரச்சுட்டிற்குப் பின்மைக் கருத்தும் சிறுபான்மை உரித்தாம்.

மேலும், காலமுன் இடமுன் என முன்மை இரு வகைப்பட்டு முன்மைக் கருத்தில் பின்மைக் கருத்தும்

பின்மைக் கருத்தில் முன்மைக் கருத்தும் மயங்குதலால், அதனாலும் முன்மைச் சுட்டு பின்மைக் கருத்தைத் தழுவுவதாம். இனி, மேல் என்னுஞ் சொல் உச்சம் முன்மை பின்மைகளை உணர்த்துவதையுங் காண்க.

எ-டு: மேல்=உச்சத்தில், மேனாள்=முன்னாள்; மேல்=பின்பு, அதன்மேல்=அதன் பின்பு.

உப் பக்கம்=பின்பக்கம்.

உத்தரம்=பின்சொல்லும் மறுமொழி.

உத்தரம் — உத்தரவு = வேண்டுகோளின் பின்தரும் ஆணை அல்லது விடை.

உம்மை=பிற்காலம் (எதிர்காலம்)

"..............................உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉம் சான்றோர் கடன்"

என்பது நாலடியார். (58)

(5) நெருங்கலியல்

(க) அணுகல்

முன்னோக்கிச் செல்லும் உயிரிகள் தாம் அடையக் கருதிய இடத்தை முதலாவது அணுகும். கருத்திலாது நீண்டு செல்லும் ஒரு மரக்கிளையும்கூட அண்மையிலுள்ள ஒரு பொருளை இயற்கையாக அடுக்கும்.

நெருங்கல் என்பது தொட்டு நெருங்கலும் தொடாது நெருங்கலும் என இருதிறத்ததாதலால், இவ்வியல் முற்செலவியலையும் தொடுதலியலையும் அரிமா நோக்காகத் தழுவும்.

(உள்)— அள்: அள்ளுதல்=நெருங்குதல்;

அள்—அண்—அணு கு—அணுக்கம்;

அண்—அண்டு—அண்டை. அண்—அண்மு.

அண்—அடு.

அள்—அரு—அருகு.

உறுதல் = நெருங்குதல்.

குள் — குழு — கெழு — கெழுமு. கெழுமுதல் = கிட்டுதல்.

(குட்டு) — கிட்டு. கிட்டுதல் = நெருங்குதல்.

கிட்டு — கிட்டம் = அண்மை. கிட்ட = நெருங்க.

துன்னுதல் = நெருங்குதல். துன்றுதல் = நெருங்குதல்.

துறுதல் = நெருங்குதல்.

தூர்தல் = நெருங்குதல்.

(நுள்) — நள் — நண் — நணுகு.

(நுள்) — (நெள்) — நெரு — நெருங்கு.

முட்டுதல் = நெருங்குதல். கிட்டமுட்ட எனனும் வழக்கை நோக்குக. முட்டடி = அண்மை.

முண்டுதல் = நெருங்குதல். முண்டு — மண்டு. மண்டுதல் = நெருங்குதல்.

(உ) செறிதல்

இருபொருள் ஒன்றையொன்றணுகுதல் நெருங்கலும், பலபொருள் ஒன்றையொன்றணுகுதல் செறிதலும் ஆகும். நெருங்கலினும் செறிவு மிக அணுக்கமாகும்.

(உள்) — அள் = செறிவு.

உறு — உற — உறப்பு = செறிவு.

(சுறு) — செறு. செறுத்தல் = செறிதல்.

"செறுத்த செய்யுள்" (புலம். 53)

செறு — செறி — செறிவு.

துன்னுதல் = செறிதல்.

துதைதல் = செறிதல். துதை — ததை.

துவன்றுதல் = செறிதல்.

துறுதல் = செறிதல். துறு — துறுவு — துறுமு — துறும்பு. துறுமுதல் = செறிதல். துறும்புதல் = செறிதல்.

நுள் — நள் — நளி = செறிவு. நள்ளுதல் = செறிதல்.

"நளியென் கிளவி செறிவும் ஆகும்." (தொல். உரியியல், 25)

பொதுளுதல் = செறிதல். முள் — முண்டு — மண்டு. மண்டு = நெருங்குதல், செறிதல். முறு — விறு — வெறு. வெறுத்தல் = செறிதல்.

விறு — விற — விறப்பு = செறிவு.

''விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்பும் செறிவே''
(தொல். உரியியல், 49)

முடை — மிடை: மிடைதல் = செறிதல்.
மொய்த்தல் = செறிதல்.

(ந) ஒடுங்கல்

ஒடுங்கலாவது நெருக்கமாதல். இரு அல்லது பல பொருள்கள் ஒன்றையொன்று நெருங்கும்போது நெருக்கம் உண்டாகும். அதனால் ஒடுக்கம் ஏற்படும். ஒடுக்கம் இடைவெளியொடுக்கமும், பொருளொடுக்கமும், ஒழுக்கவொடுக்கமும், என மூவகை.

உல் — உல்லி = ஒடுங்கிய ஆள். உல் — உல்லாடி = உல்லி. உல்லி — ஒல்லி. உல் — ஒல் — ஒல்லட்டை = ஒல்லி.

உல் — உல்கு — (உற்கு) — உற்கம் — உக்கம் = ஒடுங்கிய இடை.

உல் — ஒல் — ஒல்கு. ஒல்குதல் = சுருங்குதல். ஒல்கு — ஒற்கம் = ஒடுக்கம், சுருக்கம், தளர்ச்சி.

உல் — அல் — அல்கு — அல்குல் = சுருங்கிய இடை. அல்குதல் = சுருக்குதல். அல்கு — அஃகு. அஃகுதல் = சுருங்குதல்.

உள் — ஒள் — ஒரு — ஒருகு — ஒருக்கு. ஒருக்குதல் = ஒடுக்குதல். ஒருக்கு — எருக்கு.

உள் — உடு — உடுகு — உடுக்கு = இடையிலொடுங்கிய கோடங்கி.

உடுக்கு — உடுக்கை.

உடுகு — இடுகு. இடுகுதல் = நெருங்குதல்.

உடுக்கு — இடுக்கு — இடுக்கம் = நெருக்கம்.

இடுக்கு = சிறு சந்து. இடுக்கு — இடுக்கல்.

இடுக்குதல் = நெருக்குதல், நெருக்கிப் பிடித்தல் அல்லது ஏந்துதல். பிள்ளையை இடுப்பில் இடுக்குதல் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

இடுக்கு—இடுக்கி = நெருக்கிப் பிடிக்குங் கருவி.

உடு — இடு — இடை = ஒடுங்கிய மருங்குல். இடு—இடுப்பு.

இடு—இடுக்கண் = ஒடுக்கி அல்லது நேருக்கி வருத்தும் துன்பம்.

இடு—இடர். இடர்ப்படுதல் = துன்பத்தால் அல்லது வறுமையால் நெருக்குண்ணுதல்.

இடு—இடங்கு—இடங்கர் = சிறு வழி.

உள் — இள் — இண்டு = சிறிய இடுக்கு. இண்டும் இடுக்கும் என்பது வழக்கு.

இள் — இட்டு — இட்டிது = ஒடுங்கினது. சிறியது. இட்டிடை = சிறிய இடைவெளி. இட்டேறி = ஏற்றமான சிறிய வண்டிப்பாதை.

இட்டிகை = சிறு செங்கல்.

உடு—ஒடு—ஒடுங்கு—ஒடுக்கு—ஒடுக்கம்.

ஒடுங்கு — அடங்கு — அடக்கு — அடக்கம்.

அடங்குதல் = ஒடுங்கியமைதல். அடக்க வொடுக்கம் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

உற—உறங்கு — உறக்கு — உறக்கம். உறங்குதல் = ஒடுங்கித் தூங்குதல். ஊரடங்குதல் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

(குட்டு) — கிட்டு — கிட்டி = கெண்டைக்காலை நெருக்குங் கருவி.

குள் — குட்கு — குக்கு. குக்குதல் = ஒடுங்குதல்,

குள் — குடு — கொடு — கொடுகு. கொடுகுதல் = ஒடுங்குதல்.

கொடு—(கோடு) — கோடங்கி — கோடாங்கி = உடுக்கு.

சுள் — செள் — செறி. செறித்தல் = நெரித்தல், அடக்குதல்.

நுள் — நெள் — நெரு — நெருங்கு — நெருக்கு — நெருக்கம்.
நெரு — நெரி. நெரித்தல் = நெருங்குதல்.

முள் — முடு — முடுகு — முடுக்கு = சிறு சந்து.
முடுக்கு — முடுக்கர்.
முள் — (மள்) — வள் = நெருக்கம்.

(6) தொடுதலியல்

நெருங்கலுக்கு அடுத்து நிகழக்கூடிய தொடர்பு தொடுதல். முற்செல்லும் உயிரிகள் தாம் அடையக் கருதிய பொருள்களை அடுத்தபின் அவற்றைத் தொடும்; தற்செயலாக எதிர்ப்பட்ட பொருள்களையும் தொடலாம். இங்குத் தொடுதல் என்பது கையினால் தொடுவதைமட்டு மன்று, உடம்பாலும் குணத்தாலும் தொடுவதையும் குறிக்கும்.

(க) தொடுதல் துறை

மெலிதாய்த் தொடுதல்

(உள்) — அள் — அளவு — அளாவு. அளவுதல் = தொடுதல்.

உறுதல் = தோலால் தொடுதல். உறு ஊறு = தொட்டறிவு.

உல் — ஒல் — ஒற்று — ஒத்து.
ஒத்துதல் = மென்பொருளால் தொடுதல்.
ஒத்து — ஒத்தடம். ஒத்து — ஒற்று — ஒற்றி.
துவளுதல் = தொடுதல். துவளை = ஒத்தடம்.
துவ — துவை — துவைதல் = சாயந்தொடுதல்.
(தூண்டு) — தீண்டு — தீட்டு. தீண்டுதல் = தொடுதல்.
தொடுதல் = உறுதல்.
தோய்தல் = நீரையும் நிலத்தையுந் தொடுதல்.

"கால்நிலந் தோயாக் கடவுளை"
(நாலடியார், கடவுள் வாழ்த்து)

பொருதல் = பொருந்தித் தொடுதல். பொருங் கதவு, பொருமுகவெழினி முதலிய பெயர்களை நோக்குக.

முத்துதல் = முகத்தால் தொடுதல்.

i. தொடும் உறுப்பு (புறணி)

உரி = தோல், மரப்பட்டை. (உல்—உர்—உறு. உர்—உரி)

(தொல்) —தொலி—தோல்—தோடு—ஓடு.

(தொள்)—தோள் = தொடும் உறுப்பான கை, அல்லது சுவலைத்தொடும் புயம்.

துவ—துவக்கு = தோல்.

ii. தொடங்கல்

ஒரு கருவியைத் தொடுதலே அதைக்கொண்டு செய்யும் வினையைத் தொடங்கலாகும். ஒரு வினையைத் தொடங்கல் அதைத் தொடுதல் போலாம்.

உறுதல் = தொடங்கல்.

எ-டு: உரைக்கலுற்றான் = சொல்லத் தொடங்கினான்.

(துடு) — துடங்கு — துடக்கம். துடு—தொடு.

தொடு—தொடங்கு—தொடக்கம்.

தொடுதல் = தொடங்குதல். அன்றுதொட்டு = அன்று தொடங்கி.

(துவ) — துவங்கு— துவக்கம்.

தொன்றுதொட்டு, அன்று தொடுத்து, தொட்டகுறை (தொடங்கிவிட்ட வினைக்குறை) முதலிய மரபுத் தொடர்களை நோக்குக.

iii. தொடுப்பு

தொடுப்பாவது இருபொருட்குண்டான தொடர்பு. அது ஒன்றையொன்று தொட்டபின் நிகழ்வது.

(துடு) — துடை. தொடு—தொடை.

தொடுத்தல் = இணைத்தல்.

தொடு — தொடுக்கு. தொடுக்குதல் = தொட்டால் விழும் நிலையாய்த் தொடுத்துவைத்தல்.

தொடு—தொடுப்பு = இணைப்பு, தகாப்புணர்ச்சியுறவு.
தொடுக்கு — தொசுக்குத = காப்புணர்ச்சி.
தொடு—தொடுசு = வைப்பு. தொடுசு—தொடிசு.
தொடு—தொடுவு = வீட்டைத் தொடர்ந்த கொல்லை.

தொடு — தொடுவை = தொடுத்திருப்பது, புதிய யானையைப் பயிற்றும்படி தொடுத்துவிட்ட யானை, பாங்கன், வைப்பு.

தொடு — தொடர் — தொடர்பு.

(தொல்) — தொற்று — தொத்து.

iv. துடக்கு

துடக்காவது தொடுப்பாலுண்டாகுங் கட்டு.

(துடு) — துடக்கு = கட்டு. தொடு — தொடக்கு = கட்டு.

துவ — துவக்கு = கட்டு. துய — துயக்கு = கட்டு.

தொடு — தொடர் — தொடர்பு = கட்டு, கட்டப்பட்ட செய்யுள்.

v. தொடர்ச்சி

பல பொருள்கள் முறையே ஒன்றோடொன்று தொடுக்கப் படுவதால் தொடர்ச்சியுண்டாகும்.

தொடு — தொடர் = வரிசை.

அள் — அண் — அணி = வரிசை.

அணி = அணில் = முதுகில் மூவரிசை அல்லது வரியுள்ள அணில்.

அண் = அடு = அடுக்கு = அடுக்கம் = அடுக்கல்.

தொடர் = தொடரி. தொடர் = தொடர்ச்சி. தொடர் = தொடர்வு = தொடர்பு.

தொடு = தொடக்கு = தொடக்கி = தொடரி (சங்கிலி, கொடி).

தொடு = தொடல் = தொடலை = மாலை.

தொடு = தொடவு = தொடவல் = மாலை.

தொடு — தொடை — மாலை. தொடை — தொடையல் = மாலை.

(உ) முட்டல் துறை

i. வலிதாய்த் தொடுதல்

வலிய பொருள்கள் ஒன்றையொன்று வேகமாகத் தாக்குவது வலிதாய்த் தொடுதல்.

உதைத்தல்=தாக்குதல், எற்றுதல்.

ஒட்டுதல்=தாக்குதல்;

"மாந்தருறை நிலத்தோ டொட்டலரிது" (குறள், 499).

குட்டுதல்=முட்டியால் தலையைத் தாக்குதல்.

குட்டு—கொட்டு. கொட்டுதல்=முட்டியால் ஒன்றைத் தாக்குதல், குச்சால் பறையை அடித்தல், சுத்தியலால் ஒன்றைத் தட்டுதல். கொட்டுப்பிடி, செம்புகொட்டி முதலிய பெயர்களை நோக்குக.

சொட்டுதல்=தலையிற் குட்டுதல், பறவை ஒன்றைக் கொத்துதல்.

(துட்டு)—தட்டு. தட்டுதல்=கையாலுங் கருவியாலும் கொட்டுதல். தட்டு—தட்டான்.

நொட்டை(யிடுதல்)=சுவை மிகுதியால் அண்ணத்தில் நாவைச் சேர்த்துக்கொட்டுதல்.

பொட்டு—பட்டு. பட்டுதல் என்பது தட்டுதல் என்னும் பொருளில் வழங்கின பண்டை வினைச்சொல்; இன்று வழக்கற்றது. பட்டுதற்கு அடையாக வைத்துக்கொள்ளும் கல் பட்டடை என்றும், பட்டும் அறை பட்டறை என்றும், பட்டும் சாலை பட்டசாலை என்றும், வழங்குதல் காண்க.

முட்டுதல் = தலையாலும் முகத்தாலும் தாக்குதல். முகம் என்றது ஒரு பொருளின் முனை அல்லது முற்பகுதி. முட்டு=முட்டியில் வாங்கும் குண்டடி.

முட்டு—மொட்டு=தலையில் வாங்கும் குட்டு. மொட்டு மொட்டென்று தலையிற் குட்டினான் என்பது வழக்கு. கொங்கு நாட்டார் குட்டை மொட்டுக்காய் என்பர்.

இங்குக் காட்டிய சொற்கள் வல்லோசை மிகுமாறு டகரம் இரட்டியவை யாதலின், அவை பெரும்பாலும் கடினமான பொருள்களை வன்மையாகத் தொடுவதையே குறிக்கும், தகரவொலி டகரவொலியினும் மெல்லியதாதலின், தகரமிரட்டிய சொற்கள் சற்று மென்மையாகத் தாக்குவதைக் குறிக்கும். தகரம் தனித்து வருவனவும், டகரம் தனித்தும் மெலியோடு கூடியும் வருவனவும், மெலி தனித்தும் இரட்டியும் வருவனவும், இங்ஙனமே.

குத்துதல் = கையால் உடம்பிற் குத்துதல், உலக்கையாற் கூலத்தைத் துவைத்தல்.

குத்து—குற்று.

கும்முதல் = குத்துதல். குமைத்தல் = குத்துதல்.

முண்டுதல் = மெல்ல முட்டுதல்.

மொத்துதல் = உடம்பிற் கையாலும் கருவியாலும் அடித்தல்.

மோதுதல் = முட்டுவதினும் சற்று மெலிதாய்த் தாக்குதல்.

கையாலும் உலக்கையாலும் குத்துதல் போல் தொடுதலளவான குத்துதல்களே இங்குக் குறிக்கப்பட்டவை. உள்ளிறங்குமாறு கத்தியாற் குத்துவது போன்றது துளைத்தலியலிற் கூறப்படும்.

ii. முட்டுக் கொடுத்தல்

முட்டுக் கொடுத்தலாவது ஒன்று இன்னொன்றை முட்டித் தாங்கும்படி செய்தல்.

உள்—அள்—அண்—அண்டு. அண்டுதல் = நெருங்குதல், பொருந்துதல், முட்டுதல்.

அண்டு—அண்டை = முட்டு.

அண்டை (அண்டக்) கொடுத்தல் = முட்டுக் கொடுத்தல்.

பொது = ஒப்பு, பொருத்தம். பொது—(போது)—போதிகை = தூண்மேல் வைக்குந் தாங்கு கட்டை.

முள்—முட்டு.

முள்—முண்டு—மண்டு. மண்டுதல் = தாங்குதல்.

மண்டுகால் = முட்டுக்கால்.

iii. ஒலித்தல்

உயிரிகளின் வாயொலிகளல்லாத மற்றவொலிகளெல்லாம், பொருள்கள் ஒன்றையொன்று தொடுவதினாலேயே அல்லது தாக்குவதினாலேயே உண்டாகின்றனவென்று முன்னைத் தமிழர் அறிந்து, தொடுவதையும் தாக்குவதையும் குறிக்குஞ் சொற்களினின்று ஒலிபற்றிய சொற்களை அமைத்துக்கொண்டனர்.

உயிரிகளின் வாயொலிகளும், எழுத்தொலிகளாயின், அவற்றின் உடம்புள்ளிருந்தெழுப்பப்படும் காற்றானது, மிடறும்மூக்கும் போன்ற உறுப்பிடங்களையும், அண்ணமும் பல்லும் போன்ற உறுப்புக்களையும், தாக்குவதினாலேயே உண்டாகின்றனவென் றறிந்திருந்தனர் என்பது ;

''உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்துஞ் சொல்லுங் காலை''

என்னுந் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் (83) ஊகிக்கப்படும்.

உல்—உலம்பு. உலம்புதல்=அலப்புதல்.
உலம்பு—அலம்பு. அலம்புதல்=ஒலித்தல்.
உல்—ஒல்(ஒல்லெனல்)=ஒலிக்குறிப்பு.

ஒல்—ஒலி. ஒல்—ஓல்=ஒலி, தாலாட்டு. ஓலாட்டு= தாலாட்டு.

ஓல் – ஓலம்=ஒலி, ஓசை, கூவிளி.
குல்—குலை—குரை=ஒலி, ஆரவாரம்

''நுரைத்தலைக் குரைப்புனல்'' (பொருந. 240.)
''குவவுக் குரையிருக்கை'' (பதிற்றுப். 84, 20).

குல்—கொல் (கொல்லெனல்)=ஒலிக்குறிப்பு.
குல்—கல்.

''கல்லென் பேரூர்'' (சிலம். 12, 12)

கல்—கலி. கலித்தல்=ஒலித்தல்.

சுல்—சில் (சில்லெனல்)=ஒலிக்குறிப்பு. சில்—சிலம்பு. சிலம்புதல் = ஒலித்தல்.

சில் – சிலை. சிலைத்தல்=ஒலித்தல்.
சில்—லை, சிலைத்தல்=ஒலித்தல்.
சுல்—சொல்=ஒலி, மொழி. சொல்லுதல்=உரைத்தல்

சொல் ஒலி வடிவாயிருத்தலால், ஒலி பற்றிய பல சொற்கள் சொல்லையும் உணர்த்துகின்றன.

எ-டு: அறைதல் = ஒலித்தல், சொல்லுதல்.
இசைத்தல = ,, ,,
இயம்பல் = ,, ,,
கரைதல் = ,, ,,

துழனி = ஒலி. தொனித்தல் = ஒலித்தல், சொல்லுதல், தொணுப்புதல் = அலப்புதல்.

துணதுணத்தல், தொணுதொணுத்தல், தொணதொணத்தல் என்பன, அலப்புதலையும் விடாது பேசுதலையுங் குறிக்கும்.

நுள்—நள் (நள்ளெனல்) = ஓர் ஒலிக்குறிப்பு.
நுள்—(நொள்)—நொடி = ஒலி, சொல்.
புல்—புலம்பு. புலம்புதல் = ஒலித்தல்.

ஒருவன் தனியாயிருந்து தன்னொடுதானே பேசுவது ஒலித்தலளவாயிருப்பதால், அது புலம்புதல் எனப்படும். அதனால் புலம்பு என்னும் சொல் தனிமையைக் குறிக்கும்.

''புலம்பே தனிமை'' (தொல். உரி. 33)

இனி, தாக்கும் அல்லது தாக்கப்படும் பொருள்களின் திண்மைக்கும் ஒலிக்குந் தன்மைக்கும் ஏற்பப் பல்வேறு வகையான ஓசைகள் பிறத்தலால், அவற்றைக் குறித்தற்கு வெவ்வேறெழுத்தொலிகள் பயன்படுத்தப் பெறும் என்றறிக.

எ-டு:

கட்டு	கெத்து கப்பு			கண்
சொட்டு	சொத்து சப்பு	சக்கு	சிங்கு	கிண்
திட்டு	தொப்பு	திக்கு	தங்கு	திண்
நொட்டு		நொக்கு	நொங்கு, நங்கு	
பொட்டு, பட்டு				
பொத்து		பொக்கு, பக்கு		
மொட்டு, மட்டு		மொக்கு, மக்கு		
மொத்து		மொங்கு, மங்கு		

குறிப்பு: – (1) மேற்காட்டிய ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள், ஒலியின் ஒருமை குறிக்கத் தனித்தும் பன்மை குறிக்க இருமுறை அடுக்கியும் வரும்.

எ - டு: பழம் சொத்தென்று விழுந்தது.
பழங்கள் சொத்துச் சொத்தென்று விழுந்தன.

(2) இன்று அகரமுதலவாகவும் இகரமுதலவாகவும் வழங்கும் தாக்கொலிக் குறிப்புச் சொற்கள், முதற்காலத்தில் உகரமுதலவாகவும் பின்பு உகரமோனையுயிர் முதலவாகவும் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும்;

(3) தாக்கொலிக் குறிப்புச் சொற்களிலெல்லாம் ஒலிக் குறிப்பும் சுட்டுக்குறிப்பும் நுண்ணிதாய்க் கலந்திருக்கும்;

(4) ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களும் விரைவுக் குறிப்புச் சொற்களும் ஒன்றுபோல் தோன்றினும் வேறுபட்டவை;

எ - டு: ஒ. கு.	வி. கு.
பறவை படபடவென்று சிறகடிக்கிறது:	படபடத்துப் பேசினான்;
திடீரென்று விழுந்தது.	திடீரென்று வந்துவிட்டான்;

(5) ஒலிகளின் வேகத்திற்கும் நீட்டத்திற்கும் தக்கவாறு ஒலிக்குறிப்புக்கள் அமையும்.

எ - டு: குப்பென்று புகை வந்தது. (ஒருமை)
குப்புக்குப்பென்று ,, (பன்மை)
குபுகுபுவென்று ,, (வேகம்)

(6) ஆல், ஆர்; ஈல், ஈர்; ஏல், ஏர்; ஓல், ஓர்; முதலிய சொல்லீற்றசைகள் ஒலி நெடுமை குறிக்க வரும்.

எ - டு: தடால், தடார்
குபீல், குபீர்
மொலோர், சளார்

iv. தட்டல் (தடை)

ஒருபொருள் இன்னொரு பொருளை முட்டினவுடன், முன்னதன் முற்செலவு தடுக்கப்படுவதால், முட்டற் கருத்தில் தடைக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

ஒட்டு—அட்டு—அட்டி = தடை.
அட்டு—அட்டம் = குறுக்கு.

குறுக்கு நிற்பது எதுவும் தடையாகும். முட்டப்படும் சுவர் முதலியவும் குறுக்கு நின்றுதான் தடுக்கும். ஆதலால், குறுக்கு நிற்றல் எனினும் தடுத்தல் எனினும் ஒன்றே.

அட்டங்கால் = குறுக்காக மடக்கி வைக்குங் கால்.

அட்டு—அட்டணம். அட்டணக்கால் (அட்டணங்கால்) = குறுக்காக மடக்கிவைக்குங் கால்.

அட்டப் பல்லக்கு = குறுக்காகக் காவும் பல்லக்கு.

அட்டம் பாரித்தல் = குறுக்காக (பக்கவாட்டில்) வளர்தல்.

குள்—குறு—குறுகு—குறுக்கு = வழியின் பக்கவாட்டு, வழித்தடை, முதுகின் குறுக்குப் பகுதி.

குள்—(குட்டு)—கட்டு. கட்டுதல் = தடுத்தல், வழியிற் குறுக்காகச் செல்லுதல்.

"காடை கட்டினால் பாடைகட்டும்" என்பது பழமொழி.

துள் — தள் — தட்டு. தட்டுதல் = தடுத்தல். நீருள் மூழ்கினவனுக்குத் தரை தட்டுதலும், முற்செல்பவனுக்குச் சுவர் தட்டுதலும் தடையாகும்.

தட்டு—தட்டி = அறையை அல்லது வழியைத் தடுக்கும் மூங்கிற்பாய் அல்லது தென்னங்கிடுகு.

தள் — தளை = தடுக்கும் கட்டு அல்லது விலங்கு, கட்டு அல்லது பிணிப்பு, செய்யுட்சீரின் ஓசைப் பிணிப்பு.

தளைதல் = தடுத்தல், பிணித்தல்,

தள்—தடு—தடை. தடு—தடுப்பு. தடு—தடுக்கு = சிறு தட்டிபோன்ற பாய்.

தடு — தடக்கு—தடங்கு—தடங்கல்.

தட்டுத் தடையின்றி, தட்டுத் தடங்கலின்றி என்பன மரபுத் தொடர்மொழிகள்.

தள் —(தழு)—(தகு)—தகை. தகைத்தல் = தடுத்தல்.

முள்—முட்டு = முட்டுப்பாடு, தடை.

தீயதைக் காண்டலும் கேட்டலும் நல்வினைக்குத் தடையாகக் கருதுதலின், அவற்றை முறையே, கண்டு முட்டு கேட்டுமுட்டு என்பர் சமணர்.

முள் — (முடு) — முடை = நெருக்கடி. முடை — முடைஞ்சல்.

முட்டு — (முட்டம்) — விட்டம் = முகட்டின் குறுக்குத் தரம்.

முள்—(முறு)—மறு—மறுக்கு = குறுக்கு. மறுக்காட்டுதல் = குறுக்காக நின்று இடம் வலம் செல்லாதபடி தடுத்தல். குறுக்கும் மறுக்கும் என்பது வழக்கு.

முல் — வில் — விலகு — விலங்கு = குறுக்கு, குறுக்காக வளர்வது, தடுக்குங் கட்டு (தளை).

''விலங்கூடறுத்தது'' (சிலப். 16 : 213.)

வில்—வில்லடை = தடை. விலங்கு — விலங்கம் — வில்லங்கம் = தடை.

விலங்கு—விலங்கல் = நாட்டின் குறுக்கே நின்று ஒன்றன் செலவைத் தடுக்கும் மலை.

''குன்று முட்டிய குரீஇப் போல'' என்னும் உவமையை நோக்குக.

ஒருவன் ஓர் அறியாத நாட்டில் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது, வழியில் மலையிருப்பின், தடையுண்டு சுற்றிச் செல்வது அல்லது மீள்வது இயற்கை. கரிகால் வளவனின் வடதிசைப் படையெடுப்பு பனிமலையால் தடையுண்டது.

V. கடை

ஒன்று இன்னொன்றை முட்டும் முனை அதன் கடையாதலால், முட்டற்கருத்தில் கடைமைக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

பக்கம் நோக்கியதும் மேனோக்கியதும் எனக் கடை இருவகை. பக்கம் நோக்கியது முனை அல்லது கடை; மேனோக்கியது உச்சி. தலை என்பது இவ்விரண்டிற்கும் பொது.

முன்பு மேற்செலவியலிற் கூறப்பட்ட உச்சிமைக் கருத்தும், இங்குக் கூறப்பட்ட கடைமைக் கருத்தும் ஒன்றே. ஆயினும், 'ஒப்பின் முடித்தல்' என்னும் உத்தி பற்றி, மேனோக்கிய உயர்ச்சி குறித்த சொற்களுடன் மேனோக்கிய உச்சி குறித்த சொற்களும் கூறப்பட்டன. எனினும், நட்டுக்கு நிற்கும்

நிலைத்திணைப் பொருள்களின் உச்சிப் பெயர்கள் உயர்தற் கருத்தையும், படுக்கையாய்க் கிடக்கும் நிலைத்திணைப் பொருளகளின் கடைப்பெயர்கள் முட்டற்கருத்தையும், இருநிலையும் அடையக்கூடிய இயங்குதிணைப் பொருள்களின் உச்சிப் பெயர்கள் அவ் இரு கருத்தையும், அடிப்படையாய்க் கொண்டவை யென்றறிக.

படுக்கையாய்க் கிடக்கும் ஒரு தூணின் முனை, அது நட்டுக்கு நிற்கும்போது உச்சியாய் மாறுதல் காண்க.

குடு—குடுமி=முடி, முடிபு (தீர்மானமான கொள்கை)

"கொண்ட குடுமித்தித் தண்பணை நாடே" (புறம். 32.)

குடு—(கடு)—கடை—கடைசி. கடையன் = நாற்பால் வரிசையில் இறுதியில் கூறப்படும் உழவன். கடைச்சி—கடைசி=உழத்தி.

குடு—கொடு—கோடி=கடைசி.

துல்—(தல்)தலை=கடை, உச்சி, மேலுறுப்பு.

இருதலை மணியன், இருதலைக் கொள்ளி, இருதலைக் காமம் முதலிய தொடர்களில், தலை என்பது முனையை அல்லது கடையைக் குறித்தல் காண்க.

"நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்"

என்பதிலும் அஃதே.

மூண்டு = தலை. முடி = தலை, உச்சி, உச்சிக் கொண்டை, தலைமயிர்.

முள் — முழு — முகு — முகுடம் = முடி. முகுடம் — மகுடம்=முடி, முடிக்கலம், பாட்டின் இறுதித்தொடர்.

முச்சி=தலையுச்சி. மோசிகை=உச்சிமுடி.

முஞ்சம்=உச்சயணி.

vi; எல்லை

முட்டுங்கடை ஒரு பொருளின் முடிவிடமாய் அல்லது எல்லையாயிருப்பதால், முட்டற்கருத்தில் எல்லைக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

உல்—உல. உலப்பு=முடிவு, அளவு, எல்லை.

உல்—ஒல்=எல்லை, முடிவு.

ஒல்—எல்—எல்லை. எல்—எல்கை.

எல்—ஏல்—ஏல்வை = காலவெல்லை.

ஓர்—ஓரம் = முடியும் பக்கம், பக்கம்.

ஓரஞ்சொல்லுதல் = ஒருபாற் கோடிச் சொல்லுதல்.

குடு—கொடு—கோடி = கடைசி, எல்லை. கடைகோடி, தெருக்கோடி என்னும் வழக்குகளைக் காண்க.

துகு—(திகு)—திகை = முடிவு, எல்லை. திகைதல் = முடிதல், தீர்தல், தீர்மானமாதல். 'மாதம் திகைந்த சூலி,' 'அதன் விலை இன்னும் திகையவில்லை,' என்பது தென்னாட்டு வழக்கு.

திகை—திசை = முடிவு, எல்லை, பக்கம். (துக்கு)—திக்கு.

திசைச்சொல் = பல திசைகளில் வழங்கும் கொடுந் தமிழ்ச் சொல்.

திசைச்சொல் என்பது தொன்றுதொட்டு வழங்கி வரும் தமிழிலக்கணக் குறியீடாதலாலும், மயங்குதலைக் குறிக்கும் திகை என்னும் சொல்லும் திசை என்று திரிதலாலும், எல்லையைக் குறிக்கும் திசை என்னும் சொல் தென் சொல்லேயாம்.

"நீ திசைத்ததுண்டோ" (கம்ப. கைகேசி சூழ். 18)

"இவன் சிந்தை துழாய்த் திசைக்கின்றதே"
(திவ். திருவாய். 4, 6, 1.)

"திசைப்புறுதலுஞ் சீவர்க்கு" (வேதா. சூடா. 110.)

என்னுந் தொடர்களில், மயங்குதலைக் குறிக்கும் திகை என்னுஞ் சொல் திசை என்று திரிந்திருத்தல் காண்க. திசை என்னுஞ் சொல்லின் மூலவடிவான திகை என்பது வடமொழியில் வழங்காமையையும் நோக்குக.

திசை—(தேசு)—தேசம்—தேயம்—தேம் = திசை தேசம், பக்கம், இடம்.

"அவன் மறை தேஎ நோக்கி" (அகம். 48)

"தெவ்வர் தேஎத்து" (புறம். 6)

திசை தேசம், என்னும் சொற்கள் பக்கம் என்னும் பொருளில் வருதலை, 'அந்தத் திசைக்கே போகமாட்டேன்' என்னும் தமிழ் வழக்காலும், 'ஏகதேசம்' என்னும் வடமொழி வழக்காலும், அறியலாம். ஏகதேசம் = ஒருபக்கம், ஒரு பகுதி.

தேசம் என்னும் சொல் முதலாவது எல்லையைக் குறித்து, பின்பு ஓர் எல்லையில் அல்லது பக்கத்தில் உள்ள நாட்டைக் குறித்தது. ஒ. நோ. சீமை = எல்லை, நாடு.

'திக்குத் திக்கென்று அடித்துக் கொள்ளுகிறது' என்னும் வழக்குண்மையாலும், நாத்தட்டுதல் திக்குதல் எனப் படுதலாலும், திசை என்னுஞ் சொல் சுகரவொலி கொண்டிருத்தலாலும், திக்கு என்னும் சொல்லும் தென் சொல்லே யென்க.

முள் — முளி — விளி — விளிம்பு = ஓரம். விளிம்பு — (விளிம்பு) — வடிம்பு.

முட்டு — மட்டு = அளவு. மட்டு — மட்டம் = அளவு, சரியான அளவு, தாழ்ந்த அளவு, தாழ்வு.

கடல்மட்டம், மட்டப்பலகை, மட்டக்குதிரை, மட்டத் துணி முதலிய வழக்குகளை நோக்குக.

vii. முடிதல்

உலத்தல் = முடிதல்.

உறுதல் = தொடுதல், முட்டுதல். உறு — இறு — ஈறு. இறு — இறுதி. இறுதல் = முடிதல்.

இறு — இற — இறப்பு = சாவு.

இறுத்தல் = கடமையைத் தீர்த்தல், வரி செலுத்துதல். இறு — இறை = கடமை (வரி).

இறுத்தல் = வழிச்செலவை விட்டிருத்தல், தங்குதல். இறு — இறை — இறைவன் = எங்குந் தங்கியிருப்பவன்.

உறு — அறு — அறுதி = முடிவு.

அறு — அறவு = நீக்கம்.

துவலுதல் = சாதல்.

துல்—(தில்)—(திர்)—தீர். தீர்தல்=முடிதல், நீங்குதல். தீர்மானம்=முடிவு, முடிபு. தீர்—தீர்வை.

பொல்—பொன்று. பொன்றுதல்=இறத்தல், முடிதல்.

முல்—முற்று. முற்றுதல்=முடிதல், இறத்தல்.

முள்—முளி—விளி. விளிதல்=முடிதல், இறத்தல். முளிதல்=முற்றுதல், கெடுதல். விளி—வீ. வீதல்=முடிதல், சாதல். முள்—விள்—விழு—விகு—விகுதி=இறுதி. ஈறு.

முளி—(முழி)—முடி—முடிவு. முடி—மடி. மடிதல்= இறத்தல்.

முடி—முசி. ஒ. நோ. ஒடி—ஒசி முசிதல்—முடிதல், இறத்தல்.

“மூங்கில் போற் சுற்றம் முசியாமல் வாழ்ந்திருப்பீர்” என்னும் திருமண வாழ்த்து மரபுரையைக் காண்க.

முட்டுதல்=முடிதல்.

முஞ்சுதல் = முடிதல், சாதல். மூசுதல் = முடிதல், சாதல். முச்சுதல் = முடித்தல், மூழ்த்தல் = முதிர்தல். மூழ்—மூய். மூய்த்தல்=முடித்தல்.

viii. மழுங்கல்

ஒன்றோடொன்று முட்டும் பொருள்களுள், மெலியது ஒரே முறையிலும் வலியது பல முறைப் பின்னும் முனை மழுங்கி மொட்டையாகின்றன. கூராகச் சீவின எழுதுகோல் தேய்வது, எழுதப்படும் கருவியில் அது பலமுறை முட்டுவதனாலேயே.

(நுள்) — (நுழு) — நழு — நழுங்கு. நழுங்குதல் = மழுங்குதல். நழுங்கு — நழுக்கு — நழுக்கம் = மழுக்கம், மழுங்கல்.

பொட்டு—பொட்டை=கண்ணொளி மழுக்கம்.

முள்—(மள்)—மழு — மழுகு — மழுங்கு — மழுக்கு — மழுக்கம். மழுக்கு—மழுக்கை, மழுங்கு—மழுங்கல்.

முள் — முட்டு — மொட்டை — மட்டை. மழு மொட்டை—மழுமட்டை.

முள் — (மொள்) — மொழுக்கு — மொழுக்கட்டை — மொக்கட்டை = மழுக்கமானது.

மொழுக்கு — மொக்கு — மொக்கை = கூரின்மை.

(மொள்) — மொண் — மொண்ணை = மழுக்கம், கூரின்மை.

மொண்ணை — மண்ணை = மழுக்கம்.

மண்ணை — மணை = மழுக்கல், மழுங்கலாய்தம்.

மணை — மணையன் = மழுங்கலாய்தம்.

ix. மதிமுட்டு

மதியானது கூரிய கண்போன்றிருத்தலால், மடமை அதன் மழுக்கமாகக் கூறப்படும். கூரிய மதிக்குக் கூர் என்றே பெயர்.

கூழை = குட்டையானது, மதிக்குறைவு.

"கூழை மாந்தர்தஞ் செல்கதி" (தேவா. 462, 9)

முட்டு — முட்டாள். முட்டு — முட்டன் = மூடன்.

முட்டு — (முட்டி) — மட்டி. முட்டு — மொட்டை = மட்டை = மூடன். முண்டு = மடமை. முண்டம் = அறிவில்லாதவன்.

x. மதிமழுக்கம்

மொண்ணை = கூரின்மை. மொண்ணையன் = அறிவு மழுங்கியவன்.

மொண்ணை — மண்ணை = மழுக்கம், மடமை. மணையன் = மதிக்கூர்மையற்றவன்.

மழுக்கு — மக்கு = மதியற்றவன். மழுக்கட்டை — வழுக்கட்டை = மதிமழுக்கம், மூடத்தனம்.

முண்டு — மண்டு = மதியற்றவன்.

xi. மொட்டையாதல்

முனைமழுங்கியது மொட்டையாகும்.

மொட்டையாதல், உண்மையாய் மொட்டையாதலும் அணிவகையில் மொட்டையாதலும் என இருவகை.

உடம்பிற்குத் தலையின்மையும், தலைக்குப் பாகை மகுடமின்மையும், மண்டைக்கு மயிரின்மையும், உறுப்பிற்கு அணியின்மையும், மேலுக்கு ஆடையின்மையும், நிலத்திற்குப் பயிரின்மையும், முடங்கலுக்குக் கையெழுத்தின்மையும், மரத்திற்குக் கிளையின்மையும், கொம்புள்ள விலங்கிற்குக் கொம்பின்மையும், வாலுள்ள உயிரிக்கு வாலின்மையும், வாலிற்கு அதன் நுனியின்மையும், இவை போல்வன பிறவும், மொட்டைமையாகக் கருதப்படும்.

குட்டு—கட்டு. கட்டாந்தரை = வெறுநிலம்.

குள்—(கூள்)—கூழை = மொட்டைவால், வாலற்றது. அளவடியின் இறுதிச் சீரில் மோனை முதலியன வில்லாத தொடை.

சொட்டு—சொட்டை = வழுக்கை, வழுக்கைத் தலை.

பொட்டு—பொட்டல் = பாழ்நிலம், வெறுநிலம், தலை வழுக்கை.

போடு = மொட்டை.

மூளி = உறுப்புக்குறை, அணியற்றது. மூளிக்குடம் (வாயறுந்த குடம்) மூளிக்காது முதலிய வழக்குக்களை நோக்குக. மூளி—மூழி = மூளிக்காதி.

முண்டு—மொட்டையானது, கிளைதறித்த கட்டை.

முண்டு—முண்டம் = தலையில்லாததது மொட்டையானது, கிளைதறித்த கட்டை, உறுப்புக்குறை, ஆடையில்லாவுடம்பு.

ஆடையில்லாவுடம்பை முண்டக்கட்டை யென்றும் மொட்டைக்கட்டை யென்றும் கூறுவர்.

முட்டு— மொட்டை. மொட்டைத்தலை = பாகையற்ற தலை, மயிர் வெட்டின தலை. மொட்டைமண்டை = மழித்த தலை.

முள் — (மள்) — மண். மண்ணுதல் = மழித்தல். இந்தக் கத்தி மண்ணாது, என்பது தென்னாட்டு வழக்கு.

மள் — மழி — வழி. மழித்தல் = மொட்டையடித்தல் (தலை வறண்டுதல்)

''மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா'' (குறள்: 280)

முள்—முண்டு — முண்டம் = மழித்த தலை. முண்டன் = மழித்த தலையன், சமணன், மழிக்கும் முடிவினைஞன். முண்டை = மழித்த தலைச்சி, கைம்பெண். முண்டை—முண்டைச்சி. முண்டு—முண்டி. ஒ. நோ. துண்டு—துண்டி.

முண்டித்தல் = தலைமழித்தல், முண்டி = மழித்த தலையன், மழிவினைஞன். முண்டி + அனம் = முண்டனம். ஒ. நோ. கண்டி + அனம் = கண்டனம்.

முண்டி + இதம் = முண்டிதம்.

அனம் இதம் என்பன தொழிற் பெயர் விகுதிகள்.

எ-டு: வஞ்சி—வஞ்சனம், தப்பு—தப்பிதம்.

மொழுக்கு—மொழுக்கன் = வேலைப்பாடில்லாத அணி; மழுங்கு—மழுங்கன் = வேலைப்பாடில்லாத அணி.

(மொழு) – மோழை = மொட்டை, கொம்பில்லா மாடு, மர அடி முண்டம்.

"ஏழையைக் கண்டால் மோழையும் பாயும்" என்பது பழமொழி. மோழைமுகம் = (மொட்டை முகமுள்ள) பன்றி. மோழல் = பன்றி.

மொண்டு = மொட்டைக்கை, கைக்குறை. மொண்டு—மொண்டி = கை குறைந்தவன். மொண்டிமுடம் என்பது வழக்கு.

நொண்டுதல் = குறைந்த காலொடு நடத்தல், ஒரு காலால் நடத்தல் அல்லது தாவிச் செல்லுதல்.

நொண்டு — நொண்டி = நொண்டுதல், நொண்டுபவன், ஓரடி குறுகிய ஈரடிச்சிந்து.

முடம் என்பது வளைவு என்றும், மொண்டி என்பது குறை என்றும், வேறுபாடறிக.

xii. மங்கல்

மங்கல் என்பது வுளி மழுங்கல்.

மழுங்கு — மங்கு— மங்கல்.

மங்கல் நிறம் = மஞ்சள் நிறம். வெள்ளையுமன்றிப் பச்சையுமன்றி இடைநிகர்த்தாய் மங்கிய நிறமாகவிருத்தலின்,

மஞ்சள் நிறம் முதலாவது மங்கல் எனப்பட்டது. மங்கல்—மஞ்சல்—மஞ்சள். ஒ. நோ. கழங்கு—கழஞ்சு,

இலங்கு—இலஞ்சு—இலஞ்சி;
மஞ்சல் = மஞ்சள்நிறமுள்ள சரக்கு.

தமிழ் நாட்டில் கணவனோடு கூடி வாழும் பெண்டிர் அழகிற்கும் உடல் நலத்திற்கும் மணத்திற்கும் மஞ்சள் தேய்த்துக் குளிப்பது வழக்கமாதலின், மஞ்சட்கும் மஞ்சள் நிறத்திற்கும் மங்கலத்தன்மை ஏற்பட்டுவிட்டது. திருமண வரிசையில் வைக்கப்படும் பொருள்களுள் மஞ்சளும் ஒன்றாகும்.

மங்கல்—மங்கலம் = மஞ்சட்பூச்சாற் குறிக்கப்பெறும் மகளிர் வாழ்க்கை நலம், மஞ்சளாலும் மஞ்சள் நிறத்தாலும் குறிக்கப்பெறும் நற்செய்தி, மகளிர் வாழ்க்கை நலத்தின் அடையாளமான அணி (தாலி).

மங்கலம்—மங்கலை = கணவனொடுகூடி வாழ்பவள், கணவனை இழவாதவள்.

மங்கலம்—மங்கலி = மங்கலை;

மங்கை = மங்கலமாகிய மணப்பருவத்தாள்.

மணத்திற்குரியவர் பதினாறாட்டைப் பருவத்தானும் பன்னீராட்டைப் பருவத்தாளும் என்று அகப்பொருளிலக்கணமும்,

"மாகவா னிகர்வண்கை மாநாய்கன் குலக்கொம்பர்
ஈகைவான் கொடியன்னாள் ஈராறாண் டகவையாள்."
(மங்கல வாழ்த்துப் பாடல், 23-4)

என்று இளங்கோவடிகளும் கூறுதலையும், பன்னீராட்டைப் பருவத்தார் மங்கையெனப்படுதலையும், நோக்குக.

மங்கு—மக்கு—மக்கல் = ஒளிமழுங்கல்.

xiii. வழித்தல்

மழி—வழி. தலை வழித்தல் முகம் வழித்தல் என்னும் வழக்குக்களைக் காண்க. தலைவழித்தலைத் தலை வறண்டுதல் என்றுங் கூறுவர். வழித்தல் என்பது முண்டித்தல் என்று மட்டும் பொருள்படும். வறண்டுதல் என்பது தலைமயிரைச் சுறண்டியெடுத்தல்போல் வலிதாய் வழித்தலைக் குறிக்கும். அது பின்னர்க் கூறப்படும்.

மயிர் பெயர்வதுபோன்றே தோல் பெயர்வதும் ஒருவகை முண்டனம் அல்லது மொட்டையாதலால், தோலைப் பெயர்ப்பதும் வழித்தல் எனப்படும். மரமுஞ் சுவரும் போன்ற கரடுமுரடான பொருள் உடம்போடு உரசித் தோலைப் பெயர்த்துவிட்டால், 'மரம் வழித்துவிட்டது.' 'சுவர் வழித்து விட்டது' என்பர். கத்தி வழித்தலும் கரடு முரடான பொருள் வழித்தலும் வினைவடிவில் ஒத்திருத்தலுங் காண்க. வழிதல் என்பது தோல் பெயர்தலாகிய தன்வினையைக் குறிக்கும். வழி—வழல். வழலுதல்=நெருப்பினால் வெந்து தோலுரிதல். வழல்—வழற்று—வழட்டு. வறற்றுதல்=நெருப்பில் வாட்டித் தோலுரித்தல். அல்லது மயிர் நீக்குதல்.

ஒலையால் நாக்கிலுள்ள அசட்டை நீக்குதலும், சீப்பால் தலைமயிரைச் சீவுதலும், மண்வெட்டியால் வாய்க்காலிலுள்ள சேற்றை இழுத்தெறிதலும், சிறங்கையால் ஒரு பொருளை இழுத்துத்தள்ளுதலும், இவை போல்வன பிறவும், வினையிலும் விளைவிலும் கத்தி வழித்தலை ஒத்திருத்தலால், அவையும் வழித்தல் எனப்படும்.

வடித்தல்=நாவழித்தல், நாவைத் திருத்துதல்.

''வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடி'' (புறம். 47)

வழி—வடி—வார். வடித்தல்=தலைமயிரை வாருதல்.

''வடிக்கொள் கூழை'' (நற். 23.)

வார்தல்=உரிதல் (அகம். 69), வழித்தள்ளுதல், கூட்டுதல், தலைமயிரைச் சீவுதல். வாரி=சீப்பு, குப்பை வாரி முதலிய வாருங் கருவி. சிக்குவாரி சிணுக்குவாரி என்பன தலைமயிர் வாருங் கருவிகள். வார்கோல் — விளக்குமாறு. வாரியன்=களத்தில் நெல்லைக் கூட்டிக் குவிப்பவன், அங்ஙனம் குவித்தலை மேற்பார்க்கும் அலுவலாளன், பள்ளர் ஊராண்மையில் ஆட்களைக் கூட்டுபவன். வாரியம்—வாரியன் தொழில், மேற்பார்வை, மேற்பார்வைக்குழு.

கும்ப அளந்த படியின் மேலுள்ள கூம்பிய பகுதியைக் கையால் தட்டுதலும் வழித்தலை ஒத்திருத்தலால், தலை தட்டியளத்தலைத் தலைவழித்தல் என்பர். அளக்கப்படும் பொருள் நீர்ப்பொருளாயின் படிமட்டத்திற்குமேல் கூம்பாதொழுகுமாதலின், அது வழிதல் என்னுந் தன்வினையாற் கூறப்படும். கொள்கலங்களிலும் ஏரி குளம் போன்ற

கொள்ளிடங்களிலும் நீர் நிரம்பி யோடுதலை வழிந்தோடுதல் என்பது, இம்முறைபற்றியே.

xiv. வடித்தல்

வழி—வடி. சோறு வெந்தபின் நீரை வழியச்செய்தல் வடித்தல் எனப்படும். தானாய் வழிந்தோடாத நீரைக் கலத்தைச் சாய்த்து வழியச்செய்வது வழித்தலினும் வேறுபட்டதாதலின், வடித்தல் எனப்பட்டது. பொருள் வேறுபாட்டைச் சொல் வேறுபாடு குறித்தது. ஏரி குளங்களில் நீர் நிரம்பித் தானாய் வழியாது மடை அல்லது கலிங்கு வழியாய்ப் பாயுமாயின், அதுவும் வடிதல் எனப்படும். அங்ஙனம் பாய்ச்சுதல் வடித்தல் எனப்படும். கூழுங் கஞ்சியும் போன்ற நெகிழ்பொருள் தானாய் வழிதலையும் வடிதல் என்பர்.

வடி—வார். ஒருகலத்தினின்று நீரை ஊற்றுதலும் ஓர் உலோகத்தைக் காய்ச்சி யூற்றுதலும் வடித்தல் அல்லது வார்த்தல் எனப்படும். கண்ணீர்போலத் தானாய் வடிதல் வார்தல் எனப்படும்.

வார்—வார்ப்பு—வார்ப்படம்=காய்ச்சியுருக்கி வார்த்துச் செய்தது:

"வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே.

(புறம். 812)

ஒரு கலத்திலுள்ள நீரை ஊற்றும்போது அதிலுள்ள மண்டியைத் தடுத்தற்குக் கலத்தின்வாயில் துணிகட்டுவது, வடிகட்டுதல் எனப்படும். இதை வடார்க்காட்டார் வேடுகட்டுதல் என்பர். வெயிலுக்குத் தலையில் துணிகட்டுவதையும் ஒப்புமைபற்றி வேடுகட்டுதல் என்பதுண்டு.

XV. வார்தல் (நீளல்)

வடியும் நீர்ப்பொருள் நீண்டு நேராக விழுமாதலின், வடிதற் கருத்தில் நீட்சிக் கருத்தும் நேர்புக் கருத்தும் தோன்றின. காதை நீட்டி வளர்த்தலைக் காது வடித்தல் என்பர்.

"குழைவிரவு வடிகாதா" (தேவா. 1091,1)

வடி—வரி — வரிசை. வரி — வரிச்சு — வரிச்சல் = நீண்ட குச்சு. வடி—வார். வார்தல் = நீளுதல், நேராதல், நீளக்கிழித்தல்.

"வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும்
நேர்பும் நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள"
(தொல். உரியியல், 19)

வார்—வாரி = நீண்ட பெருங் கம்பு. வார்—வாரை = நீண்ட பெருங்கம்பு. வாரைவதி = ஆற்றின் குறுக்காக வாரையால் அமைக்கப்பட்ட வழி, பாலம். வாரைவதி—வாராவதி.

வார் = நீண்ட தோல்துண்டு.

வார் — வால் = நீண்டவுறுப்பு. வால் — வாலம் = வால், நீட் வாலமுகம் = நீண்டமுகம்.

வாள் = நீண்ட கத்தி. வாளம் = நீண்ட வார், கம்பி. வாள் — வள்—வள்பு = வார்.

வார் — வாரம் = சொல்லொழுக்கமும் இசையொழுக்கமுமுள்ள பாடல்.

xvi. வழுக்கை

மொட்டையான பொருட்கள், சிறப்பாக மழித்த தலை, வழுக்கையாயிருப்பதால், மழுக்கைக் கருத்தினின்று வழுக்கைக் கருத்துப் பிறந்தது.

உள்—(இள்)—இழு—இழும். இழுமெனல் = வழு வழுப்பு.

முழு—மொழு — மொழுக்கை — மழுக்கை — வழுக்கை. மொழு—மழு.

மழு — மழ — மழமழ — மழமழப்பு = வழவழப்பு. மழு—வழு. மழ—வழ.

வழு — வழுக்கு — வழுக்கல் = வழுவழுப்பு, வழுக்கைத் தேங்காய்.

வழு = வழுக்கை. வழுக்காய் = வழுக்கைத்தேங்காய்.

வழு — வளுக்கை = வழுவழுப்பான இளந்தேங்காய் உள்ளீடு.

வழுதலை = வழவழப்பான கத்திரிக்காய்.

வழுதுணை = கத்தரிக்காய்.

வழுவல் = தேங்காய் வழுக்கை.

வழுவழுப்பு = வழவழப்பு, மென்மை.

வழு—வழுகு வழுகுதல் = வழுவழுப்பாயிருத்தல்.

வழு—வாழை = வழுவழுப்பான மரம். ''மரம் வழுகும்'' என்பது விடுகதை.

வழ—வழகு = வழவழப்பு, மென்மை.

xvii. வழுக்கல்

வழுக்கையான இடமும் பொருளும் வழுக்கும்.

(உழு)—இழு—இழுக்கல் = வழுக்கல்.

(நுழு) — நழு — நழுங்கு — நழுங்குதல் = வழுவுதல்; சறுக்குதல்.

வழு — வழுகு — வழுக்கு — வழுக்கல் = சறுக்கல், சறுக்கு நிலம்.

வழுக்குமரம் = சறுக்குமரம்.

வழுவழுத்தல் = வழுக்குதல். வழு — வழுவு. வழுவுதல் = சறுக்குதல்.

வழாஅல் = வழுக்குகை.

''வழூஉ மருங்குடைய வழாஅ லோம்பி''

(மலைபடு. 21?)

xviii. நழுவல்

வழுவழுப்பான பொருள் கையைவிட்டு நழுவும்.

முழு—மழு—வழு. முழு — மொழு — மொழுப்பு. மொழுப்புதல் = மழுப்புதல்.

மொழுப்பு — மழுப்பு. மழுப்புதல் = வளக்காரமாய்ப் பேசிக் கடமையினின்று நழுவுதல்.

வழு — வழுவு — வழுவல் = நழுவல். வழுவாடி = காரியத்தை நழுவவிடுபவன்.

வழு—வழுக்கு. வழுக்குதல் = தப்புதல்.

(நுழு)—நழு—நழுவு—நழுவல்.

நழுவு—நழுவி=பிடிகொடாதவன்
நழு—நழுப்பு. நழுப்புதல்=மழுப்புதல்.

வழுவல்

நெறியினின்று வழுக்கலும் வழுவலும் தவறுதலாதலின், வழுக்கற் கருத்து வழுவற் கருத்தைத் தழுவிற்று.

(உழு) — இழு — இழுக்கு — இழுக்கம் = தவறு. தீயொழுக்கம். இழுக்கு=தவறு.

முழு—மழு—வழு=தவறு. வழு—வழுக்கு—வழுக்கம்= தவறு. வழுக்குதல்=தவறுதல். வழுக்கு=தவறு.

வழு—வழூஉ. வழு—வழால்—வழாஅல்=தவறுகை.
வழு—வழுவு—வழுவல்=தவறு, கேடு.
வழு—வழும்பு=குற்றம்.

வழவழப்பு

வழுக்கும் பொருட்கள் சில ஒட்டுந்தன்மையனவா யிருத்தலின், வழுக்கலைக் குறிக்கும் சொற்களினின்று பிசின்போல் ஒட்டுகின்ற அல்லது நெய்ப்பசையுள்ள சில பொருள்களின் பெயர்கள் தோன்றியுள்ளன.

உழு—உழுந்து=வழவழப்பான பயறு.
கொழு—கொழுப்பு.
(நுழு)—(நிழம்)—நிணம். ஒ. நோ. தழல்—தணல்.
(முழு)—மழு—வழு—வழும்பு=நிணம்.
வழு—(வழல்)—வழலை=சவுக்காரம் (Soap).
முள்—(மள்)—வள்—வண்டை = வழவழப்பான காய். வண்டை—வெண்டை.

xix குட்டையாதல் (சிறுத்தல்)

முனை மழுங்கின பொருளும் மேன்மேலும் முனை தேயும் பொருளும், குட்டையாகும். குறைதலும் குட்டையாதலே.

குள்—குள்ளம். குள்—குள்ளை. குள்—குள்ளல்.
குள்—குட்டை—கட்டை.
குள்—கூள்—கூளி=குள்ளம், குள்ளமானது.
கூள்—கூழை=குள்ளம். குட்டை, குள்ளமானது, குட்டையானது. கூழை—கூழையன்.

குள்—(குண்)—குணில்=குறுந்தடி.

குல்—கு (குறுமை முன்னொட்டு—diminutive prefix) எ-டு. குக்கிராமம் (வ.)

ஒ. நோ. நல்—ந. நப்பின்னை, நக்கீரன்.

XX. தட்டையாதல்

மிகக் குட்டையான பொருள் தட்டையாகும். உயரமான பொருள்களெல்லாம் சற்றுக் குறுகின் குட்டையும், மிகக் குறுகின் தட்டையும், ஆம்.

சட்டு

சட்டு என்பது தட்டுதலைக் குறித்த ஒரு பழந்தமிழ் வினைச்சொல். சட்டுச் சட்டென்று தட்டுகிறான் என்பது வழக்கு. தட்டும் பொருளும் தட்டப்படும் பொருளும் தட்டையாகும். தட்டுதலும் ஒருவகை முட்டுதலே. முட்டுதல், வினைமுதல் முட்டுதலும் கருவி முட்டுதலும் என இருவகை. சினைவினை வினைமுதல் வினையொக்கும்.

(சுத்துதல்)=தட்டுதல். சுத்து—சுத்தி—சுத்தியல்= தட்டுங்கருவி. சுத்து—சுட்டு.

(சுட்டு) சட்டு—சடை. சடைதல்=அடிக்கப்படும் ஆணி முனை மழுங்கித் தட்டையாதல்.

சட்டு—சட்டம்=தட்டையான மரப்பட்டி.

சட்டகப்பை=தட்டகப்பை.

சட்டு—சட்டுவம்—சட்டுகம்=சட்டகப்பை.

சட்டுவம்=சட்டகப்பை, தட்டையான பானை.

சட்டுவம்—சருவம்.

சட்டம்=தட்டையான பனையோலை. சட்டம் வாருதல்=ஓலையின் அருகுகளை அரிந்து எழுதுவதற்கு ஏற்றதாக்குதல்.

சட்டம்—சட்டன்=ஓலைச்சுவடி பயிலும் மாணவன்

சட்டன்+நம்பி=சட்டநம்பி=மாணவர் தலைவனாகிய ஆசிரியன், தலைமை மாணவன். சட்டநம்பி—சட்டம்பி.

சட்டநம்பிப்பிள்ளை — சட்டம்பிப்பிள்ளை — சட்டாம் பிள்ளை.

சட்டம்=மரச்சட்டம், கோடிழுக்கும் சட்டப்பலகை, நேர்மை, செப்பம், முறைமை, நீதியொழுங்கு, வரம்பு, விதி.

மாணவர் பார்த்து ஒழுங்காக எழுதுவதற்கு மேல் வரியில் வரையப்பட்டிருப்பது மேல்வரிச் சட்டம் எனப்படும்.

ஓர் அமைப்பகத்தின் கரும நடப்பிற்குரிய விதியொழுங்கு முழுவதும் சட்டதிட்டம் எனப்படும்.

சட்டம்=விதி, விதிக்கும் அதிகாரம், அதிகாரத்தாற் பெற்ற வுரிமை.

"இட்டமுடன் முதலியார் வாங்கிவந்த காளைதினம்
இருபோருண்ணும்
சட்டமுடன் கொள்ளுண்ணும்........."
(வேதநாயகம்பிள்ளை தனிப்பாடல்)

சட்டம்—சடங்கு=மதவிதிப்படி அல்லது ஒழுக்க விதிப்படி நடைபெறும் கரணம்.

சட்டம்=படம் கண்ணாடி முதலியவற்றின் நாற்புறமுங் கோக்கப்படும் மரச்சட்டம். சட்டக் கட்டில், சட்டக் கதவு, சட்டப் பரம்பு, சட்ட வாள் முதலியன நாற்புறமுஞ் சட்டங் கோத்தவை.

சப்பரம் முகடு முதலியவற்றிற்குச் சட்டங்கட்டுதல் ஆயத்த வினையாயிருத்தலின், சட்டங் கட்டுதல் என்பது ஆயத்தஞ் செய்தல் என்று பொருள்படும்.

உடம்பு உயிருக்குச் சட்டம்போன்றிருப்பதால், அதுவும் சட்டம் எனப்படும்.

சட்டம்—சட்டகம் (frame, outline).

சட்டம்—சட்டை=உடம்பு, உடம்பின் மீந்தோல், அதுபோன்ற மெய்ப்பை.

மீந்தோல் பெயர அடிபட்டவனை நோக்கி அவன் உடம்பு சட்டை சட்டையாய்க் கழன்றுவிட்டது என்றும், பாம்பு மீந்தோல் கழித்தலைச் 'சட்டை கழற்றுதல்' என்றும், கூறுதல் காண்க.

சட்டம்—சடம்=உடம்பு. ஒ. நோ. பட்டம்—படம்.
சடம்=(சடல்)—சடலம்=உடம்பு.

ஒ. நோ. படம் – படல்—படலம் (பரப்பு).

சடலம் என்னும் வடிவு வடமொழியிலில்லை. சத்தியும் சடலமும் என்பது உலக வழக்கு.

சப்பு

சப்பு என்பது, ஒரு நெகிழ் பொருள் ஏதேனும் ஒன்றை முட்டலைக் குறிக்குஞ் சொல். சாணமும் களிமண்ணும் பழச்சதையும்போற் குழைந்த பொருள்களை, நிலத்திற் போடும்போதும் சுவரில் எறியும்போதும், சப்பு என்ற ஒலி கேட்கும். அதனால் 'சப்பென்று விழுந்தது' என்பர். அவ்வொலியெழப் போடப்படும் குழை பொருட்கள் தட்டையான வடிவங் கொள்ளும். அதனால், சப்பு என்னும் ஒலிக்குறிப்பினின்று தட்டையாதற் கருத்துணர்த்தும் பல சொற்கள் பிறக்கும்.

(சுப்பு)—சப்பு – சப்பை = தட்டை, தட்டையானது, தட்டயான தொடைப் பகுதி.

சப்பைக் காய், சப்பைக் கால், சப்பைத் திருக்கை, சப்பை மூக்கு, சப்பை வாய், சப்பை யெலும்பு முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

சப்பு — சப்பட்டை = தட்டையானது, சிறகு. சப்பட்டையரம் = தட்டையரம்.

சப்பு—சப்பல் = சப்பட்டை. சப்பல் — சம்பல் = விலைத் தாழ்வு.

சப்பு — சப்படி = சப்பட்டை.

சப்பை = தட்டையான பதர், பதர்போற் பயனற்றவன் (பதடி).

சப்பு—சப்பன் = பயனற்றவன்.

சப்பு—சப்பரை = மூடன். சப்பட்டை = மடையன்.

சப்பு—சப்பங்கி = மந்தன்.

சப்பு—சப்பரம் = மொட்டையான எடுப்புத்தேர்.

சப்பு — சப்பளி. சப்பளிதல் = சப்பையாதல்.

சப்பளித்தல் = அடியிற் சப்பையாக உட்கார்தல்.

சப்பளி—சப்பளம்—சப்பணம் — சம்மணம்.

சப்பணங் கூட்டுதல், சம்மணங் கூட்டுதல், என்பன வழக்கு.

சப்பளக்கட்டை = சப்பையான தாளக்கட்டை (சப்பளாக் கட்டை).

சப்பு—சப்பத்தி = தட்டையான முத்து.

சப்பு—சப்பாத்து = (தட்டையான) செருப்பு.

சப்பாத்து—சப்பாத்தி = தட்டையான அல்லது செருப்புப் போன்ற இலையுடைய கள்ளிவகை.

வடவர் தட்டையான அப்ப (ரொட்டி) வகையைச் சப்பாத்தி என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

சப்பு—(சப்பாளி)—சப்பாணி. ஒ நோ. களவாளி—களவாணி.

சப்பாணி = நிலத்திற் சப்பையாயிருக்கும் முடவன், அவனைப்போல் குழந்தை அமர்ந்திருந்து கைதட்டும் நிலை.

தட்டை என்பது உயரத்திற்கு மாறான தன்மையாதலால், அதை யுணர்த்தும் சப்பையென்னும் சொல் பொதுவாகத் தாழ்வாள நிலையையே குறிக்கும்.

சப்பை = தட்டையானது, தாழ்ந்தது, பயனற்றது, சுவையற்றது, கெட்டது.

சப்பைத்துணி = மட்டமான துணி. சப்பை நிலம் = பயனற்ற நிலம், சப்பை வாக்கு (சப்பட்டை வாக்கு) = பயனற்ற சொல்.

சுவையற்றதைச் சப்பென்றிருக்கிறது என்பது உலக வழக்காதலால், சப்பு என்பதே சப்பை யென்று திரிந்திருத்தல் உணரப்படும்.

சொட்டுச் சொட்டென்று சொட்டுகிறது, சொத்தென்று விழுந்தது, என்னும் வழக்குண்மையாலும், தட்டுங் கருவி யொன்று சுத்தி எனப்படுதலாலும், சட்டு சப்பு முதலிய சொற்களும் துவக்கத்தில் உகர முதலாகவே யிருந்திருத்தல் வேண்டும்.

தட்டு

(துட்டு)—தட்டு:

தட்டுதல்=கையால் அல்லது கருவியால் கொட்டுதல்; அதாவது ஒன்று இன்னொன்றை வலிதாய் முட்டச் செய்தல்.

தட்டு—(தடை)—தறை. தறைதல்=சடைதல்.

தட்டு=தட்டையானது.

துலைத்தட்டு, தேர்த்தட்டு, பூத்தட்டு, வெற்றிலைத் தட்டு முதலியவற்றை நோக்குக. பாத்தி வரிசையான நிலப்பகுதியும் தட்டு எனப்படும்.

தட்டுக்கூடை=தட்டையான கூடை.

தட்டு—தட்டம்=தட்டையான கிண்ணம்.

தட்டு—தட்டை=தட்டையானது, அறிவிலி,

(துட்டு)—திட்டு (ஒ. கு.). திட்டுதிட்டென்று கேட்கிறது என்பது உலக வழக்கு.

தட்டை—தடை. வாழைப் பட்டையை வாழைத்தடை என்பர்.

தொப்பு

தொப்பு (ஒ. கு.). ஒருவன் துணி துவைப்பதைக் குறிக்கும்போது, தொப்புத் தொப்பென்று துணியை அடிக்கிறான் என்பது உலக வழக்கு.

தொப்பு—தப்பு—தப்புதல்=துணி துவைத்தல்.

தப்பு — தப்பை = அடி (தெ.). தட்டையானது, மூங்கிற்பற்றை. தப்பை வைத்துக் கட்டுதல் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

தப்பு—தப்பளம்=பற்று.

தொப்பு — துவை. துவைத்தல் = துணியடித்தல், சம்மட்டியாலடித்துத் தட்டையாக்குதல்.

பொட்டு—பட்டு

பட்டுதல் என்பது தட்டுதலைக் குறித்த ஒரு பண்டை வினைச்சொல். பட்டடை என்னுஞ் சொல்லை நோக்குக.

பட்டு — பட்டம் = பட்டையான தகடு. ஒரு தலைவனுடைய சிறப்பைப் பொறித்து அவனது நெற்றியிற் கட்டும் தகடு, அத்தகட்டிற் பொறிக்கப்படும் சிறப்புப் பெயர், ஒருவனுக்கு மக்கள் புகழ்ச்சியாகவோ இகழ்ச்சியாகவோ

வழங்கும் சிறப்புப் பெயர், தட்டையான காற்றாடி, மரப் பட்டை, சீரை (மரவுரி), சீரைபோன்ற துணி.

பட்டங் கட்டுதல், பட்டஞ் சூட்டுதல், பட்டமளித்தல், பட்டப் பெயர் முதலிய வழக்குக்களை நோக்குக.

பட்டம்—படம்=துணி, துணியில் எழுதப்படும் ஓவியம்.

படம்—பணம்=தகடான காசு.

படம் — படாம் = துணி, துணிக்கச்சு, யானையின் முகபடாம்.

படம்—படகம்=திரைச்சீலை, படமாடம்.

படம்—படங்கு=ஆடை, திரை, படமாடம், துப் பாக்கியின் அடி, பாதத்தின் முற்பகுதி.

படங்கு—படங்கம்=படமாடம்.

படம்—படவு—படகு=பாய் கட்டிய தோணி.

படம்—படல்=தட்டிபோன்ற அடைப்பு.

படல்—படலம்=மேற்கட்டி.

படல்—படலிகை=பூந்தட்டு.

பட்டு—பட்டா=பட்டைவாள், வண்டிப் பட்டை, ஆவண ஏடு, ஆவணம்.

பட்டு—பட்டி=சீலை, தகடு, ஏடு, ஏட்டிலெழுதப்படும் அட்டவணை, மூங்கிற் பிளாச்சு, தட்டி, தட்டியாலமைத்த கால்நடைத்தொழு, கால்நடைப்பட்டியுள்ள சிற்றூர். பக்கத்துக்கொல்லைகளிற் போய் மேயும் பட்டிமாடுபோற் கட்டுக்காவலின்றித் திரிபவன்.

பட்டி — பட்டியல் = பொருள்விலை யட்டவணை, தட்டையான வரிச்சல்.

பட்டி—பட்டிகை=ஏடு, பட்டயம், சீலை, அரைக்கச்சை, மேகலை, யோகப்பட்டை.

பட்டு—பட்டை=தட்டையான பொருள்.

மரப்பட்டை, வண்டிப்பட்டை, வாழைப்பட்டை, பொடிப்பட்டை, தோட்பட்டை, யோகப்பட்டை முதலிய பெயர்களையும், பட்டையடித்தல், பட்டைதீர்த்தல் முதலிய

வழக்குக்களையும்; பட்டையரம், பட்டைப்புழு முதலிய வற்றையும் நோக்குக.

பட்டை—பட்டையம்—பட்டயம்=பட்டைவாள், ஏடு, தகடு, செப்பேட்டாவணம்.

பட்டை—பற்றை—பத்தை=தட்டையானது.

மூங்கிற்பற்றை தேங்காய்ப்பற்றை முதலியவற்றை நோக்குக.

பட்டம்—பாட்டம். பாட்டரம்=தட்டையரம்

முட்டு

முட்டு—மட்டு—மட்டை=பட்டை.

வாழைப்பட்டையை வாழைமட்டையென்றும் பொடிப் பட்டையைப் பொடிமட்டை என்றும், கூறுதல் காண்க.

மட்டை=தட்டையான ஓலைக்காம்பு, தட்டையான அடிகருவி (bat).

பனைமட்டை பந்தடிமட்டை முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

மடல்=மட்டை, இதழ். மடல்—மடலி—வடலி= மட்டை வெட்டப்படாத இளம்பனை.

(மடை)— மணை = தட்டுப் பலகை, தட்டையான கட்டை.

அடிமணை அரிவாள்மணை முதலியவற்றை நோக்குக.

xxi. படர்தல்

தட்டையாகும் பொருள் படர்ந்து பரவும்.

பட்டு=சிற்றூர்.

பட்டு—பற்று=நிலம், சிற்றூர், மேகப்படை, தப்பளம்.

படம்=பட்டையாக அகலும் பாம்பின் கழுத்து.

படம்—பணம்—பணி=படத்தையுடைய நல்ல பாம்பு, பாம்பு.

படங்கு—படங்கான்=அகன்ற பூரான்.

படல்—படலம்=பரப்பு, இயலினும் பரந்த நூற்பகுதி, திரைபோற் கண்ணிற் படரும் சதை.

படல்—படலை=படர்கை, பரந்த இடம், வாயகன்ற பறை.

படலை—பதலை=வாயகன்ற பறை.

படல்—படர்=பரவும் மேகப்பற்று.

படர்தல்=பரவுதல், அகலுதல், செல்லுதல்.

பட்டை—படை=பரப்பு, கூட்டம், சேனைப்பரப்பு, சேனைப்பகுதி, மேகப்பற்று.

படாகை=அகன்ற கொடி, நாட்டின் உட்பிரிவு, கூட்டம்.

படாகை—பதாகை=பெருங்கொடி, ஐந்து விரலும் நெருங்கிப் பரந்த கை.

பாடவரை=வாளவரை.

(பட)—பர—பரவு. பர—பரப்பு. பர—பரத்து (பி.வி.)

பர—பரவை=பரந்த கடல். பர—பரம்பு.

பரம்படித்தல்=உழுத நிலத்திற் கட்டியடித்துப் பரவச் செய்தல்.

பரத்தை=பரந்து ஒழுகுபவள். பராகம்=பரவும் பூத்தூள்.

பர—பார்=பரப்பு, தேர்த்தட்டு, பாறை, நிலப்பகுதி, ஞாலம்.

"பார்முதிர் பனிக்கடல்" (திருமுரு. 45)

பார்—பாறை.

பார்—பாரி. பாரித்தல்=பரவுதல், பருத்தல், விரித்தல்.

பர—பா—பாவு. பா—பாய்=பரந்த தடுக்கு. பாய்தல்=பரத்தல்.

பலகை=அகன்ற பாளம். பலாசினை=பரக்க நடுதல்.

பாள்=இருப்புச் சட்டம். பாளம்=பலகை. பாளை=விரியும் மடல்.

பாழி=அகலம், பெருமை, நகர் (பேரூர்).

அகைத்தல்=அடித்தல். அகலுதல்=படர்தல், நீங்குதல், செல்லுதல். அகலம்=மார்பு.

அகல்=அகன்ற மண்தட்டம்.

அகல் — ஆல் = படருமரம். "ஆல்போற் படர்ந்து" என்னும் உவமை மரபை நோக்குக. ஆல்—ஆலம்.

ஆலி=பெரும்பூதம்.

அடித்தல்=தட்டுதல். அடர்தல்=தட்டியுருவாக்குதல்.

"ஐதடர்ந்த நூற்பெய்து" (புறம். 29).

அடர்=தகடு; பூவிதழ்.

அதள்=தோள்.

அவைத்தல்=குற்றுதல். அவல்=குற்றுதலால் தட்டையான அரிசி.

அவிழ்தல்=விரிதல், விரிந்து கட்டு விடுதல்.

அலைத்தல்—அடித்தல். அலகு=அகலம், கத்தியலகு.

அலகு பாக்கு=தட்டையான பாக்கு.

அலசுதல்=இழையகலுதல். அலசல்=இழையகன்ற துணி.

அலர்தல்=மலர்தல்.

அலவை=பரத்தைமை.

கலத்தல்=பரத்தல். கலக்க நடுதல் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

"கட்டுரை கலந்தகாலை" (கம்பன். கர.68).

கல — கலவு — கலவம் — கலாவம் = அரைப்பட்டிகை, மயிற்பீலி.

கலை=ஆடை.

சல்லா=அலசல் துணி, சல்லாரி=அலசற் சீலை.

சல்லவட்டம்=கேடகவகை.

துவைத்தல்=குற்றுதல். துகில்=துணி. துகிலிகை=துணிக்கொடி. தகழி=அகல்.

தகண்=புற்பற்றை. தகண்—தகடு.

(துட்டு)—தட்டு—தட்டம்—தடம்=அகலம், பெருமை, அகன்ற குளம். தடம்—தடாகம்.

தளம்=தட்டு, பரப்பு, படை இதழ். தாளம்=சாலர்.

தாலம்=தட்டு, யானைக்காது.

நல்—(நால்)—நாலம்—ஞாலம்=பரந்த உலகம்.

பருமையும் அகலமும் ஒன்றே. பெரிய இலை, பெரிய தாள், பெரிய தட்டு, பெரிய துணி, பெருவழி என்று அகன்ற பொருள்களைக் கூறுதல் காண்க.

நனம்=அகலம். நனம்—நனவு=அகலம்.

மலர்தல்=விரிதல்.

இங்குக் காட்டப்பட்ட சொற்கள் பலவற்றிற்கு நேர் மூலம் அகரமுதலாயினும், அடிமூலம் உகரமுதல என்பது ஒருதலை. இது இப்படல முழுமைக்கும் ஒக்கும்.

XXii. அமுங்குதல்

அமுங்குதலாவது ஒரு பொருள் அழுந்த முட்டுதல்.

உறு—உறுத்து. (உள்)—(அள்)—அழு — அழுந்து — அழுத்து—அழுத்தம்.

(உம்)—அம்—அமுங்கு—அமுக்கு—அமுக்கம்.

(நும்)—நெம்—(நெமுங்கு)—நெமுங்குதல்=அமுங்குதல்.

(நுள்) — (நெள்) — நெரு — நெருங்கு — நெருக்கு — நெருக்கம்.

(ங) குத்தல் முறை

குத்தல் என்பது, மொட்டைக் கருவி குத்துதலும் கூர்ங்கருவி குத்துதலும் என இருவகை. இவற்றுள் முன்னது முட்டல் துறையில் கூறப்பட்டுள்ளமையின், பின்னதே ஈண்டுக் கூறப்படும்.

i. குத்துதல்

குள்—கிள். குள்ளுதல்=நகத்தாற் கிள்ளுதல்.

குத்து—குந்து.

குத்து—கொத்து—கொட்டு.

சுள். சுள்கள் என்று குத்துகிறது என்பது வழக்கு.

சுள்—சுர்—சுருக்கு—சுறுக்கு (குத்தற்குறிப்பு)

தூண்டுதல் = குத்துதல்.

துள்—தெள்—தெறு. தெறுதல்—கொட்டுதல்.

துள்—தள்—(தய்)—தை. தைத்தல் = குத்துதல். முள் தைக்கும் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

நுள்.

முள். முசுமுசுத்தல் = தினவெடுத்தல்.

ii. குந்துதல்

குந்துதலாவது நிலத்திற் குத்துவதுபோல் உட்கார்தல். குண்டி குத்துதல் என்பது நாகை வழக்கு. குத்த வைத்தல் என்பது பாண்டிநாட்டு வழக்கு.

குத்து—குந்து. குந்துதல் = உட்கார்தல்.

குத்து—குத்தி—குதி. குதிங்கால் = நிலத்திற் குத்தும் அடிப்பாதம்.

குதை = நிலத்திற் குத்தும் விற்கோலடி.

குதிர்தல் = காரியம் குந்துவதுபோல் ஏற்பாடாதல்.

ஒ. நோ. sit—settle.

குந்து—குந்தனம் = மணிக் கல்லைக் குந்தவைத்தாற் போற் பதிக்குந் தகடு. குத்துக்கல் குத்துவிளக்கு முதலிய பெயர்களும் குந்தியிருத்தல் பற்றி ஏற்பட்டவையே.

முள்—(முள்கு)—முள்கா. முள்காத்தல் = குந்தியிருத்தல்.

"மூசுப்போல முள்காந்திருப்பர்"

(நன்னூல் விருத்தி, சூ. 96).

முள்கா—(உள்கா)—உள்கார்—உட்கார்.

இன்றும் கல்லா மக்கள் உளுக்கார்தல் என்றே கூறுவர்.

iii. நேராதல்

குத்துக் கல்லும் பிற குத்தும் பொருள்களும் பொதுவாக நேராகக் குத்துவதால், குத்தற்கருத்தில் நேர்புக் கருத்துத் தோன்றிற்று. இங்கு நேர்பு என்றது வளையாமையை சாயாமையை அன்று.

செங்குத்து நட்டுக்குத்து முதலிய வழக்குக்களை நோக்குக.

குத்துதல் = நேராதல். குத்து—குத்தி—(கத்தி)—கதி.

கதித்தல் = நேராதல். நேர் கிழக்காகச் செல்லுதலைக் கிழக்கே கதிக்கச் செல்லுதல் என்பர் நெல்லை நாட்டார்.

கதி—கதிர் = வளையாமற் செல்லும் ஒளியிழை.

கதிர்—கதிரவன்.

iv. குத்தும் பொருட்கள்

உல் = தேங்காயுரிக்குங் கருவி.

உள்—அள் = நீர் முள்ளி.

உள்—உளி. உளி—உசி—ஊசி.

உளித்தலைக்கோல் = நுனியிற் கூரான கோல்.

உளியம் = உளிபோன்ற கூரிய நகமுள்ள கரடி.

உறு—உறும்பு = குத்தும் சிறு கரம்பைக் கட்டி.

உகிர் = நகம்.

உள்—அள்—(அய்)—அயில் = வேல்.

குத்து—குத்தி = பற்குத்தி போன்ற கருவி.

குள்—கள்—கள்ளி = ஒருவகை முட்செடி.

கள்—கண்டு = கண்டங்கத்தரி.

கண்டு—கண்டம் = கண்டங் கத்தரி, கள்ளி, எழுத்தாணி.

கண்டு—கண்டல் = முள்ளி, நீர்முள்ளி, தாழை. கண்டல்—கண்டலம் = முள்ளி.

கண்டு—கண்டகம் = முள், நீர்முள்ளி, வாள்.

கண்டகம்—கண்டகி = இலந்தை, தாழை, மூங்கில், முதுகெலும்பு.

கள்—கழு. கள்—கடு = முள், முள்ளி.

குள்—கிள்—கிள்ளி — கிளி. கிள் — கிள்ளை = கூரிய மூக்கினாற் கிள்ளுவது.

குள்—கெள்—கெளிறு = முள்ளாற் கொட்டும் மீன்.

சுல்—சூல்—சூலம். சூல் = சூலம்.

''குலிசங்கதைசூல்'' (சேதுபு. தேவிபுர. 27).

சுள்ளெறும்பு = முட்குத்துவதுபோற் கடிக்கும் எறும்பு.

சுள்—சுளிக்கு = கூர்மையான கோல்.

சுள்—சுணை = சிறுமுள், முட்போற் குத்தும் மான வுணர்ச்சி.

சுள்—சுர்—சரி—சுரணை = குத்தல். குத்தும் மான வுணர்ச்சி.

சுரணை மரணை என்னும் தொடரில் நிலைமொழி தென்சொல்லும் வருமொழி வடசொல்லுமாகும்.

சுரியூசி = பனையேட்டில் துளையிடும் கருவி.

சுரி—சுரிகை. சுரி—சூரி.

சுர்—சூர்—சூரை = ஒருவகை முட்செடி.

சுர்—சுறு—சுறுக்கு = மானவுணர்ச்சி.

சுறு — சுற — சுறா — சுறவு — சுறவம் = கூரிய செதிளால் வெட்டும் மீன்.

சுர்—சுர—சுரசுரப்பு = முட்குத்துவதுபோற் கரடுமுரடா யிருப்பது.

சுனை = சுரசுரப்பு.

துல்—துலம் = நீர்முள்ளி.

துள்—(தெள்)—தேள் = குத்தும் நச்சுயிரி வகை.

தேள்—தேளி = தேள்போற் கொட்டும் மீன்.

தூண்டு—தூண்டி—தூண்டில் = மீனைக்குத்தும் முள்.

தெள்—தெறு. தெறுக்கால் = தேள்.

நுள்—நுள்ளான் = கடிக்கும் சிற்றெறும்பு.

நுள்—நுள்ளி—நள்ளி = நண்டு.

நள்ளி—நளி = தேள். நளிர் = நண்டு.

நுள் — நெள்—நெரி—நெரிஞ்சி—நெருஞ்சி—நெருஞ்சில்.

முள்—முள்ளி. முளி = செம்முள்ளி.

முளரி = முட்செடி, முட்சுள்ளி.

முளா—முளவு = முள்ளம்பன்றி.

முண்டு—முண்டகம் = முள், நீர்முள்ளி, தாழை, முட்புதர், கருக்கு வாய்ச்சி.

முசு—முசிறு—முசிடு=சுள்ளென்று கடிக்கும் செவ்வெறும்பு.

முசுக்கட்டை=கம்பளிப்பூச்சி.

முசுக்கை=முசுமுசுக்கை.

மூசு மல்லிகை=ஊசி மல்லிகை.

(குத்து)—குத்தி.

(குந்து)—குந்தம், குந்தாலம், குந்தாலி, கூந்தாலம்.

(கொத்து)—கொத்து—கொட்டு.

களைக்கொத்து, களைக்கொட்டு, கொட்டு மண்வெட்டி முதலிய பெயர்களைக் காண்க

ஊசி என்னும் சொல் தமிழ்ச்சொல் என்பது, அதன் பொருட் காரணத்தால் மட்டுமன்றி, ஊசிக்கண் (சிறுகண்) ஊசிக்களா (முள்ளுக்களா), ஊசிக்காது (நுனித்துக் கேட்குஞ் செவி), ஊசிக்காய், ஊசிக்கார், ஊசிச் சம்பா, ஊசித் தூற்றல், ஊசிப்பாலை, ஊசிப்புழு, ஊசிமல்லிகை, ஊசி மிளகாய், ஊசிமுல்லை, ஊசிவேர், குத்தூசி, துன்னூசி, தையலூசி, முதலிய பெயர் வழக்குக்களாலும் அறியப்படும்.

மேலும், வடமொழியிலுள்ள சூசி என்னுஞ்சொல் siv (to sew) என்னும் வேரினின்று பிறந்ததாகக் காட்டப் படுவது. ஊசி என்னும் தென் சொல்லோ குத்துவது என்று பொருள்படும் உள் என்னும் வேரினின்று உள்—உளி—உசி—ஊசி என ஒழுங்காகத் திரிந்திருப்பது.

v. குறண்டும் பொருட்கள்

குறண்டுதல் என்பது முட்கருவிகளால் வலிதாய் வழித்தல்.

குறண்டுதல்=வறண்டுதல். குறண்டி=ஒருவகை முட்செடி.

குறண்டு—கறண்டு. குறண்டி — கறண்டி = குறண்டுங் கருவி. பாதாள கறண்டி (பாதாள வறண்டி) என்னுங் கருவியை நோக்குக.

கறண்டு—கறட்டு (ஒ. கு.).

கரண்டு—கரண்டி (trowel).

சுறண்டு—சுறண்டி. சுரண்டு—சுரண்டி.

சுறு — சொறி. சொறிதல் = நகத்தால் வறண்டுதல்.
(புறண்டு)—பறண்டு—பிறாண்டு.
பறண்டு—பறட்டு (ஒ. கு.).
பறண்டு—வறண்டு — வறண்டு—வறண்டி.
வறண்டு — வறட்டு (ஒ. கு.).

கறட்டுக் கறட்டென்று புல்லைச் செதுக்குகிறான், பறட்டுப் பறட்டென்று சொறிகிறான், வறட்டு வறட்டென்று பானையைச் சுறண்டுகிறான், என்பன வழக்கு.

vi. சுரசுரப்பு

செறிந்த பல நுண்முட்கள் ஒருங்கே குத்துவது சுரசுரத்தல்.

குர்—(குர)—கர — கரகர—கரகரப்பு = தொண்டையில் சுரசுரத்தல் போன்ற உணர்ச்சி.

கர — கார் — காறு. காறுதல் = கரகரத்தல்.
கர —கரண்—கரணை = சுரசுரப்பான கிழங்கு.
கரண் — கரடு—கரடா = சுரசுரப்பான தாள்
கரடு = கரடான திரடு.
கரடு—கரட்டை = கரட்டுத்தோலுள்ள ஓணான்.
சுர்—சுர —சுரசுர — சுரசுரப்பு.
சுர்—சர் —சரு—சருசரு—சருச்சரை.
சர்—சரள் = கரட்டுமண்.

சுர் — (சுரடு) — (சுரட்டை) — சிரட்டை = கரடான கொட்டாங்கச்சி.

சுரடு—சுறடு—சுறட்டைத்தலை = வறண்ட தலை.
சுற—சொறி—சொறியன் = சொறித்தவளை.
(புர்)—பர்பர—பரபர (உடம்பை அரித்தற் குறிப்பு)
பர —பரடு — பரட்டை—பறட்டை = சீவாத்தலை.
பர—(பார்)—பாறு. பாறுமயிர் = பறட்டை முடி.

பர—பரல் = பருக்கைக்கல். பர் — பரு — பருக்கை = குத்தும் கரட்டுக்கல்.

முர் —முர —முரமுர—முரமுரப்பு = சுரசுரப்பு.
முர — முரம்பு = சரள்.

முர—முரண்—முரடு.

சுரசுரப்பானதைக் கரடுமுரடானதென்று கூறுதல் காண்க.

vii. குத்தும் பொருள்களின் கூர்மை

உள்—உளி—உசி = கூர்மை. உசி—ஊசி = கூர்மை.
உள்—அள் = கூர்மை.
அள்—(அய்)—அயில் = கூர்மை,

குள்—குர்—கூர். (குர் — குரு — குருக்கு = ஒருவகை முட்செடி.)

குள்—கள்—கரு—கருக்கு = கூர்மை.
கள்—கடு—கடி = கூர்மை.
குனை—கொனை = கூர்.
சுள்—சுணை = கூர்மை.
துள்—துய் = கூர்மை.
நுல்—நுன்—நுனை = கூர்மை.
நுள்—நுட்பு—நுட்பம் = கூர்மை.
முள்—முளை = கூர்மை.
"முள்ளுறழ் முளையெயிற்று" (கலித். 4).
முன் — முனை = கூர்மை.
முள்—(மள்)—வள் = கூர்மை.
வள்—(வய்)—வை = கூர்மை.
வள்—வடி = கூர்மை.
முள்—வெள் = கூர்மை.

viii. குத்துவதால் உண்டாகும் புள்ளி

ஒத்து = ஒற்று = புள்ளி, புள்ளியுள்ள மெய்யெழுத்து.
குத்து = புள்ளி.
புள்—புள்ளி—குத்து, மெய்யெழுத்து.
புகு—புகர் = புள்ளி. புகர்—போர் = புள்ளி.
புட்டு—புட்டா = புள்ளி.
புள்—பொள்—பொறி = புள்ளி.

புட்டு — பொட்டு = புள்ளி.

புள்ளுதல் புட்டுதல் பொள்ளுதல் பொட்டுதல் முதலிய வினைகள் வழக்கற்றன.

ix. நுண்மை

கூரியமுனை நுட்பமாயிருத்தலால், கூர்மை நுண்மையைக் குறிக்கும்.

உள் — அள் — அரு — அரி = நுண்மை.

அள் — (அய்) — ஐ = நுண்மை.

"அரியே ஐம்மை" (தொல். உரி. 58.)

துள் — துய் = பஞ்சின் நுனி.

நுள் — நுண் — நுண்மை.

நுள் — நொள் — நொய் — நொய்ம்மை = நுண்மை. நொய் = நுண்மை.

முள் — முளரி = நுண்மை.

x. நுண்வினைகள்

நுண்மைபற்றி நுள் (நுல்) என்னும் அடியினின்று பிறந்த வினைச்சொற்கள் வருமாறு:—

நுல் — (நுற்பு) — நொற்பு — நொற்பம் = நுட்பம்.

நுள் — நுழ — நுழை. (1) நுழைதல் = நுண்மையாதல்,

"நுழைநூற் கலிங்கம்" (மலைபடு. 561.)

(2) கூரிதாதல். "நுழைந்த நோக்கிற் கண்ணுள் வினைஞரும்" (மதுரைக். 517.)

நுழை = நுண்மை. நுழைபுலம் = நுண்ணிய அறிவு.

"நுண்மாண் நுழைபுலம்" (குறள். 407.)

நுழைவு = நுண்மை.

நுழ — நிழ. நிழத்தல் = நுணுகுதல்.

நுனி = நுண்மை. நுனித்தல் = கூராக்குதல், கூர்ந்து நோக்குதல்.

நுனிப்பு = கூர்ந்தறிகை.

"நூனெறி வழாஅ நுனிப்பொழுக் குண்மையின்"
(பெருங். வத்தவ. 7, 34.)

நுண் — நுண்பு — நுட்பு — நுட்பம்.

"பாவியேங் கண்காண்பரிய நுண்புடையீர்"
(திவ். இயற். பெரிய திரு. 8.)

நுண் — நுண்ணிமை = நுண்மை.

நுணங்குதல் = நுட்பமாதல். நுணங்கு — நுணக்கம் = கூர்மை. நுணங்கு = நுண்மை.

நுணாவுதல் = விரல் நுனியால் அல்லது நா நுனியால் தடவியறிதல்.

நுணாசுதல் = நுணாவுதல்.

நுணித்தல் = கூர்மையாக்குதல், நுணுகி ஆராய்தல்.

நுணுகுதல் = கூர்மையாதல், நுட்பமாதல்.

நுணுகு — நுணுக்கு — நுணுக்கம்.

நுணுக்குதல் = கூர்மையாக்குதல், மதியைக் கூர்மையாக்குதல், நுண்மையாக்குதல், பொடிசெய்தல், சிறிதாயெழுதுதல், நுண்ணிதாக வேலை செய்தல்.

நுணுக்கு = நுண்மை, நுட்பமானது. நுணுக்கம் = கூர்மை, கூரறிவு, நுண்மை, நுட்பம், வேலைத்திறம்.

நுணுங்குதல் = நுணுகுதல், பொடியாதல்.

நுணுங்கு — நணுங்கு. நணுங்குதல் = சிறுத்தல், வளராமை. நுணைத்தல் = நுணாசுதல்.

நுள் — நுறு — நுறுங்கு — நொறுங்கு = நுண்மை.

நுள் — நுசு — நொசு — நொசி. நொசிதல் = நுண்மையாதல்.

நொசி = நுண்மை. நொசி — நொசிவு = நுண்மை.

"நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை"
(தொல். உரி. 76.)

நுள் — (நொள்) — நொய் — நொய்வு — நொய்ம்மை.

நொய்ய = நுட்பமான.

நுள் = (நு) — நுவ்— நுவல். நுவலுதல் = நுட்பமாகச் சொல்லுதல் நூலுரைத்தல்.

நுவல் = சொல். நுவல்— நூல்.

நுவல்—(நுவள்)—நுவண்—நுவணை = நுட்பம், கல்வி நூல்.

நுவண்—நுவணம் = கல்வி நூல்.

xi. நுண்பொருட்கள்

உல்—(அல்)—அன்—அனு = நுண்ணியது, நுண்ணளவு.
உள்—(அள்)— அண்—அணு = நுண்ணியது, நுண்ணளவு.
நுள்—(நொள்)—நொய்.

நுள் — நுறு — நுறுங்கு = நொய். நுறுங்குதல் = பொடியாதல்.

நுறு — நூறு = பொடி. நூறு—நீறு = பொடி, சாம்பல், சுண்ணம். நீறு—நீற்று. நீற்றுதல் = சுண்ணமாக்குதல்.

நூறுதல் = பொடியாக்குதல்போல் அழித்தல்.
நுறுங்கு—நொறுங்கு = நொய், தூள்.
நொறுங்கு—நொறுக்கு. நொறுங்கு—நறுங்கு.

நறுங்குதல் = சிறுத்தல். நொறுக்கு—நறுக்கு. நறுக்குதல் = துண்டாக்குதல்.

நுள்—நுசு—நுசுப்பு = நுணுகிய மகளிரிடை.

நுவ்வு = எள் (தெ.) நுவ்வு—நூ. நூநெய் (நூனெ) = நல்லெண்ணெய் (தெ.)

நுவல்—(நோல்)—நோலை = எள்ளுருண்டை.

நுவணை = இடித்தமா.

"மென்றினை நுவணையுண்டு" (ஐங். 285.)

நுவணை—நுணவை = மா, எள்ளுருண்டை.

நுவணம் = இடித்தமா.

சுள்—சுண்—சுண்ணம் = பொடி, நீறு, சுண்ணித்தல் = நீறாக்குதல்.

சுண்ணம்—சுணம்=பொடி, பூந்தாதுபோற் படரும் தேமல். சுணம்—சுணங்கு=பூந்தாது, பூந்தாதுபோற் படரும் தேமல். சுணம்—சுணங்கு—பூந்தாது, பூந்தாதுபோற் படரும் தேமல்.

சுண்ணம்— சுண்ணக்கம்=பொடி.

சுண்ணம்—சுண்ணம்பு—சுண்ணாம்பு=காரக்கல் நீறு.

புள்—பூள்—(பூழ்) – பூழி=தூள், புழுதி.

பூழ்—பூழ்தி=புழுதி. பூழ்தி—புழுதி.

புள்—(பொள்)-பொடி. பொடித்தல்=தூளாக்குதல்.

xii. குறும்பொருட்கள்

நுண்மைக்கு இனமானது குறுமையாதலின், நுண்மைக் கருத்து குறுமை அல்லது சிறுமைக் கருத்தைத் தழுவும்.

(உள்)—இள்—இட்டு. இட்டிது=சிறிது. இட்டு—இட்டிகை=சிறு செங்கல்.

(உள்)—எள்=சிறிய கூல வகை, எட்டுணை=சிற்றளவு.

உள்—(அள்)—அரு—அரி=சிறியது. சிறிய பருப்பு, அரிசி.

''அரியே ஐம்மை'' (தொல். உரி. 53).

அரிநெல்லி=சிறுநெல்லி. அரி—அரிசி=சிறியது, சிறிய பருப்பு.

அரிசிக்களா, அரிசிச் சோளம், அரிசிப்பல் முதலிய புணர்ப் பெயர்களில், அரிசி என்பது சிறுமையை உணர்த்தும்.

அருநெல்லி=சிறுநெல்லி.

குன்—குன்னி=மிகச்சிறியது.

குள்—குரு—குருவி=சிறு பறவை.

குருமகன்—குருமான்=சிறுமகன், குட்டி, குருமான்—குருமன்.

குரு—குறு. குறுமகன் (—குறுமான்—குறுமன்), குறுங்கட்டில், குறுநொய், குறுமணல் முதலிய புணர்ப் பெயர்களில் குறு என்பது சிறுமையுணர்த்தும்.

குறு—குறுவை=குறுகிய காலத்தில் விளையும் நெல். குறுவை—குறுகை.

குறு—குறள்—குறளி=குட்டிப்பேய். குறள்—குறளன். குறள்=குறுகிய வெண்பா.

குறள்—கறள்—கறளை=வளராது குறுகிய வுயிரி.

குறு—குறில்.

குறு—குறுகு—குறுக்கு—குறுக்கம்—குறுக்கன்=குறுநரி.

குறுக்கன்—குக்கன்—குக்கல்=குறுநாய்.

குள்—(கள்)—கண்=சிறியது. கண் விறகு=சிறு விறகு (தஞ்சை வழக்கு).

கண்ணறை=சிற்றறை. கண்ணாறு=சிற்றாறு.

கண்—கண்டு=துண்டு. கண்டறைவாள்=துண்டறுக்கும் வாள். கண்டு—கண்டம்=துண்டம், சிறுநிலம், நிலப்பகுதி.

கண்டங் கண்டமாய் நறுக்கவேண்டும் என்பது வழக்கு. காய்ந்த கறித்துண்டு உப்புக் கண்டம் எனப்படும். கண்டம்—காண்டம்=நூற்பகுதி.

கண்டு—கண்டி. கண்டித்தல்=துண்டித்தல், பகிர்தல், துண்டித்தல்போற் பேசுதல். கண்டி — கடி. கடிதல்= கண்டித்தல். கண்டி—கண்டனம்.

குள்—குட்டம்=சிறுமை, குறுமை, சீர் குறைந்த அடி.

குட்டான்=சிறிய ஓலைப்பெட்டி, சிறு படப்பு.

குள்—குண்—குணில்=குறுந்தடி.

குள்—கு=குறிய, சிறிய. ஒ. கோ. நல்—ந.

சுள்=சிறுமை. சுள்ளாணி—சிறிய ஆணி.

சுள்—சுண்டு=சிறியது, சிறிய முகவைக் கருவி (வீசும்படி).

சுண்டு—சுண்டான்=சிறு மொந்தை.

சுண்டெலி சுண்டுவிரல் முதலிய புணர்ப் பெயர்களில், சுண்டு என்பது சிறுமையைக் குறிக்கும்.

சுண்டு—சுண்டை=சிறிய காய் வகை.

சுண்டு—சிண்டு=சிறிய குடுமி.

சுள் = (சுட்டு) — சிட்டு = சிறியது, சிறு குருவி.

சிட்டு — சீட்டு = ஓலை நறுக்கு.

சிட்டு — சிட்டி = சிறுகலம்.

சுல் — சல் — சல்லி = சிறியது, சிறு காசு.

ஓட்டாஞ்சல்லி, சல்லிக்கல், சல்லிப்பயல், சல்லிக்கட்டு முதலிய புணர்ப்பெயர்களில், சல்லி என்பது சிறுமை குறிக்கும்.

சுல் — சில் = சிறியது, துண்டு, சிற்றளவு. சில்லுக் கருப்புக்கட்டி = சிறுகருப்புக்கட்டி. சின்னீர் = கொஞ்ச நீர்.

சில் — சில்லான் = குட்டி ஓணான்.

சில் — சின் — சின்னான் = சிறியவன்.

சில் — சிறு — சிறுகு. சிறு — சிறுக்கன் — சக்கன் (ம.)

சிறு — சிறான் = சிறுவன்.

சிறு — சிறுத்தை = சிறுபுலிவகை.

சிறு — சிறாய்.

சில் — சிலும்பு — சிலாம்பு — சினாம்பு — சிறாம்பு = மரத்திலும் மீனிலுமுள்ள நுண்பட்டை.

சிலு — செலு = சிறுசெதிள். செலு — செலும்பு = சிறு துண்டு, பாக்குச்சீவல். செலு — செது — செதிள்.

சிலும்பு — செறும்பு = சிறாம்பு.

சில் — சின்மை. சில் — சில. அளவுச் சிறுமை குறித்த சொல் தொகைச் சிறுமையும் குறித்தது.

துல் — (தில்) — தின் — தினை. தினைத்துணை = சிறிய அளவு.

துள் — துட்டு = சிறியது, உலோகத் துண்டு, காசு.

துட்டுத்தடி = குறுந்தடி.

துள் — துண்டு = சிறியது, சிறுபகுதி. சிறுவேட்டி, சிறுநிலம்.

துள் — துண் — துணி = துண்டு, ஆடைத் துண்டு, ஆடை. துணித்தல் = துண்டாக்குதல். துணி — துணிக்கை = சிறுபகுதி. துண்டுத்துணியும், துண்டுதுணுக்கு, துண்டு துணிக்கை என்பன வழக்கு.

துண் — துணுக்கு = சிறுபகுதி.

துண்டு — துண்டம். துண்டு — துண்டி. துண்டித்தல் = துண்டாக்குதல்.

நுல் — (நல்) — நன் — நன்னி = மிகச் சிறியது. நன்னியுங் குன்னியும் என்பது வழக்கு. நன் — நன்னன் = சிறியவன்.

நுள் — நுள்ளல் = சிறுகொசுகு. நுள்ளல் — நொள்ளல்.

நுள் — நுளம்பு = சிறுகொசுகு.

புல் — (பில்) — பின் — பின்னி = மிகச் சிறியது. நன்னி பின்னி என்பது தஞ்சை வழக்கு.

பில் — பில்லை = துண்டு. சடைப்பில்லை, சந்தனப்பில்லை, தோங்காய்ப்பில்லை முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

பில்லை — வில்லை.

புள் — புரு — பிரு — பிருக்கு = சிறியது, சிறு துண்டு. பிஞ்சும் பிருக்கும் என்பது வழக்கு.

பிள்ளைக்கற்றாளை, பிள்ளைக்கிணறு, பிள்ளைக் கோட்டை, பிள்ளைத்தக்காளி, பிள்ளைப்பிறை, பிள்ளைப் பெட்டி, பிள்ளைவிளாத்தி (குட்டிவிளா) முதலிய புணர்ப் பெயர்களில், பிள்ளை என்பது சிறுமையைக் குறிக்குமேனும், அது இளமைப்பெயரின் ஆட்சி விரிவே என்றறிதல் வேண்டும். குட்டித் தொல்காப்பியம் என்பதில் குட்டி என்பதும் அதுவே.

பிள் — பிட்டு = சிறியது. பிட்டுக்கருப்புக்கட்டி = சிறு கருப்புக்கட்டி.

பிள் — பிசு — பிசுக்கு = சிறு துண்டு. பிசுக்கு — பிசுக்கி = சிறுபயல்.

பிசு — பிசுகு. பிசுகுதல் = சிறு துண்டு கேட்டல்.

பிசுக்கு — விசுக்கு — விசுக்குணி (விசுக்காணி) = சிறியது. சிறு துண்டு.

புள் — பொள் — பொட்டு = சிறியது, சிற்றளவு.

பொள் — பொடி.

முள் — முட்டு = சிறியது. முட்டுக்கள் = சிறுபொருட்கள்.

முள் — (மள்) — மண் — மணி = சிறியது.

மணிக்கயிறு, மணிக்காடை, மணிக்குடல், மணிக்கை, மணித்தக்காளி, மணிச்சம்பா, மணிச்சுறா, மணிப்பயறு, மணிப்புறா, முதலிய புணர்ப்பெயர்களில், மணி என்னுஞ் சொல் சிறுமையைக் குறித்தல் காண்க.

மண்—மாண் = குறள், குறளன், சிறுவன், இளைஞன், மணமிலி (பிரமசாரி).

"குறுமாணொருவன் தற்குறியாகக் கொண்டாடும்" (தேவாரம் 164 5)

"மாணாகி வையமளந்ததுவும்" (திவ்.பெரியதிரு. 8, 10, 8.)

மாண் — மாணி = சிறியது, சிறுவன், மணவாதான், மாணவன்.

"கருமாணியா யிரந்த கள்வனே" (திவ். இயற்பா, 2, 61.)

மாண்—மாணவன் = சிறுவன், கற்குஞ் சிறுவன்.

மாணவன் — மாணவகன்—மாணவகம் = கல்வி.

மாணவகன்—மாணாக்கன்.

மாணவனைக் குறிக்கும் வேறு சில பெயர்களும் சிறுவன் சிறுமியைக் குறிப்பனவாகவே யுள்ளன.

ஒ. நோ. பிள்ளை = மாணவன், மாணவி· பள்ளிப் பிள்ளை என்னும் வழக்கைக் காண்க.

E. pupil, from L. pubillus, pupilla, dims of pupas, a boy; pupa, a girl.

E. pedant, from Gr. pais, paidos, a child.

மாணாக்கன் மாணாக்கி என்னும் வடிவங்களும், மாணவன் என்னும் சொல்லுக்கு நேர் மூலமான மாண் என்னும் வடிவமும், அதன்திரிபான மாணி என்பதும், இவற்றுக்கு அடிவழியான கொடிவழிச் சொற்களும், வடமொழியிலில்லை.

(சு) உறைத்தல் துறை

உறைத்தல் என்பது அழுத்தித் தாக்குதல். ஆலங் கட்டியும் பெருமழைத்துளியும் நிலத்தில் வல்வேகமாய் விழுவதையும், ஒரு பேரொலி காதில் அழுத்தமாய்ப் படுவதையும், வெப்பம் காரம் புளிப்பு முதலியவை

உடலையோ நாவையோ தாக்குவதையும், உறைத்தல் என்பர். இவற்றுள், முதலது பருமைத் தாக்கும் ஏனைய நுண்மைத் தாக்கும் ஆகும். இவையெல்லாம் தொடுதலின் வகைகளே. தொடுதலென்பது ஒன்று இன்னொன்றின் மேற்படுதல். பண்பி படுதலும் பண்பு படுதலும் எனப்படுதல் என இருவகை. அழுத்தமாய்ப் படுதலே உறைத்தல்.

i. சுடுதல்

சுள்ளென்று குத்துகிறது என்பது போன்றே, சுள்ளென்று வெயிலடிக்கிறது என்பதும் வழக்கு. கூர்ங்கருவியாற் குத்துவது போன்றது வெம்மைத்தாக்கு.

உறைத்தல் = வெயில் உடம்பைத் தாக்குதல்.

சுள் — சுள்ளாப்பு = கடுவெயில்.

சுள் — சுள்ளை - சூளை = செங்கல் சுடுமிடம்.

சுள் — (சுட்கு) — (சுட்கான்) — சுக்கான் = அளவிறந்து சுடப்பட்ட செங்கல்.

சுள் — சுர் — சுரம் = சுடும்பாலை. சுர் — சுரன் — சூரன் = கதிரவன்.

சுர் — சுறு — சுறுக்கு (சுடுதற் குறிப்பு).

சுறு — சுறீர் (சு. கு.)

சுள் — சுடு — சுடல் — சுடலை; சுடு — சூடு.

சுடு — சுடர் — சுடரோன்.

துள் — தெள் — தெறு. தெறுதல் = சுடுதல்.

"நீங்கிற் றெறூஉம்" (குறள். 1104.)

ii. எரிதல்

சுடுவது நெருப்பு. நெருப்பின் இயல்பு எரிதல்.

உல் — உரு. உருத்தல் = அழலுதல். உரு — உருப்பு — உருப்பம் = வெப்பம்.

உரு — உருமம் = வெப்பம், நண்பகல். உருமகாலம் = கோடைக்காலம்.

உரு — உரும் — உருமி. உருமித்தல் = புழுங்குதல்.

உல் — எல் — எரி.

உள்—உண்—உண்ணம்=வெப்பம்.

குள்—கொளு—கொளுந்து—கொளுத்து (பி. வி.) கொளுந்துதல்=எரிதல்.

குள்—(கள்)—காள்—காய். காய்தல்=எரிதல். காய்—காய்ச்சல். காய்—(காய்ந்து)—காந்து.

ஒ. நோ. வேய்ந்து—வேந்து.

காள்—காளம்—காளவாய்=கண்ணாம்புக்கல் சுடுமிடம்.

(கள்)=கண்—கண—கணப்பு=நெருப்பு.

(கண்)—கணை=உடம்பிலுள்ள சூடு.

(கண்)—கண்டு=அக்கி

கும்புதல்=எரிதல்.

சுல்—சுல்லி=அடுப்பு. அடுக்களை, மடைப்பள்ளி.

சுள்—சுளுந்து=தீப்பந்தம்.

சுள்—சுண்டு—சுண்டான்=தீப்பந்தம்.

புள்—புழுங்கு. புழுங்குதல்=எரிதல். புகைதல்=எரிதல்.

பொள்—பொசு—பொசுங்கு—பொசுக்கு (பி. வி.) பொசுங்குதல்=எரிதல்.

முள்—முளி. முளிதல்=எரிதல்.

முள்—வெள்—வெட்டை=உடம்பிலுள்ள சூட்டு வகை.

வெள்—(வெட்கை)—வெக்கை.

வெள்—வெய்—வெய்யில்—வெயில்.

வெய்—வெய்யோன்.

வெய்—வெயர்—வெயர்வை. வெயர்—வேர்—வேர்வை.

வெயர்—வியர்—வியர்வை.

வெய்—வே—வேகு. வேகு—வேகம்=கடுமை. வே—வெந்தை.

வே—வேன்—வேனல்—வேனில்.

வே—வேம்—வேம்பு=சூட்டை யுண்டாக்கும் பழமரம் அல்லது வேனிலில் தழைக்கும் மரம்.

வேம்—வேங்கை = வேகும் இடம்போல் தோன்றும் விலங்கு.

வெய்ம்மை—வெம்மை.

வெம்—வெம்பு—வெப்பு—வெப்பம்.

வெம்பு—வெம்பல்.

வெள்—வெது—வெதும்பு—வெதுப்பு.

இனி, உ—அ திரிவுப்படி உல் அடியினின்று பிறந்த அன்று அனல் அழல் முதலிய சொற்களும், குல் அடியினின்று பிறந்த கன்று கனல் முதலிய சொற்களும், துல் அடியினின்று பிறந்த தழல் (தணல்) என்னும் சொல்லும், உளவென அறிக.

iii. விளங்குதல்

எரிவது விளங்கும். எரியாத பொருள்களின் விளக்கமும் ஒருபுடை யொப்புமை பற்றி விளக்கமெனவே படும்.

உல்—(இல்)—இலகு—இலங்கு — இலக்கு — இலக்கம் = விளக்கம்.

(இல்)—எல் = ஒளி.

"எல்லே யிலக்கம்" (தொல். இடை 21).

உள்—ஒள்—ஒளி—ஒளிர்—ஒளிறு.

உள்—உடு.

உவி—அவி—அவிர். அவிர்தல் = விளங்குதல்.

குல்—(குல)—குலவு—குலாவு. குலவுதல் = விளங்குதல்.

குல்—குரு = ஒளி, நிறம்.

குள்—(கள்)—களை = அழகு. கள் — (கடு) — கடி = விளக்கம்.

"அருங்கடிப் பெருங்காலை" (புறம், 166).

குள்—கெழு = ஒளி, நிறம். கெழு—கேழ் = ஒளி, நிறம். கேழ்—கேழல் = நிறம்.

"குருவுங் கெழுவு நிறனா கும்மே" (தொல். உரி 5)

கள்—காள்—காய்—காய்தல் = விளங்குதல். நிலாக் காய்கிறது என்னும் வழக்கை நோக்குக.

சுல்—(சொல்)—சொலி. சொலித்தல் = விளங்குதல். சொல்—சொன்றி, சோறு.

சொல் = பொன்போற் பொலியும் கூலமாகிய நெல்.

சுள் — சுடு — சுடர். சுடர்தல் = ஒளிவிடுதல்.

துல் — துலகு — துலங்கு — துலக்கு — துலக்கம் = விளக்கம்.

துள் — துளகு — துளங்கு — துளக்கு — துளக்கம் = விளக்கம். துளங்கொளி = கேட்டை.

துளங்கு — தளங்கு — தயங்கு — தயக்கம் = விளக்கம்.

(துகு) — தகு. தகதக என்று சொலிக்கிறது என்பது வழக்கு. தகு — தங்கு — தங்கம். தகு — தகை = அழகு, விளக்கம்.

(துகு) — (திகு) — திகழ். திகழ் — திங்கள்.

(நுல்) — நில் — நில — நிலா — நிலவு. நில் — நெல் = பொன்போல் விளங்கும் கூலம்.

"சடைச் செந்நெல் பொன் விளைக்கும்" (நள. 68)

பொன்விளைந்த களத்தூர் முதலிய தொடர்களை நோக்குக.

நில் — நிழ — நிழல் = ஒளி. நிழல் — நிகர் = ஒளி.

நிழல் — நிழறு — நிழற்று.

புல் — (பூல்) — பூ = பொலிவு, அழகு, மலர், பூத்தல் = பொலிதல், அழகாதல், பூ மலர்தல்.

புள் — பள் — பள — பளபளப்பு. பள் — (பாள்) — பாளம் = பளபளப்பு. பாள் — வாள் = ஒளி.

"வாள் ஒளியாகும்" (தொல், உரி. 69)

பள் — பட்டு — பட்டம். பட்டுப்பட்டென்று நிலா அடிக்கிறது, பட்டப்பகல் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக.

பள் — பளீர் (ஒளிர்தற் குறிப்பு). பள் பளிச்சு (ஒ. கு.)

பள் — பளிங்கு = கண்ணாடி, வெள்ளி (Venus).

பட்டு = பொலிவுற்ற துணி.

புல் — பொல் — பொலி — பொலிவு. பொல் — பொற்பு. பொல்லுதல் = பொலிதல்.

பொல் — பொலம் — பொலன். பொல் — பொன் = பொலிவு, அழகு, பொலியும் தங்கம்.

பொல்—பொற்றி—பொறி=அழகு. பொற்ற=அழகிய, நல்ல.

"பொற்ற தாமரையிற் போந்து," (சிந்தாமணி. 2608).

பொல்லாத—பொல்லா=அழகற்ற, தீய.

"பொல்லாச் சிறகை விரித்து" (மூதுரை. 14)

பொல்லாப்பு=தீமை, பொல்லாங்கு=தீமை. பொல்லார்=தீயவர். நல்லது பொல்லது, நலம் பொலம் முதலிய இணை மொழிகளில் பின்மொழி எதுகை நோக்கித் திரிந்ததாகும்.

முல்—(மில்)—மின்—மின்னல். மின்—மீன்=மீனம்.

(மில்)—வில்=ஒளி.

முள்—(மள்)—மழ—மழமழப்பு. மழ—மாழை=பொன்.

மாழை—மாடை—மாசை=பொற்காசு.

மள்—மண்—மணி=விளங்கும் கல். மண்ணுதல்=அலங்கரித்தல்.

முள்—(மிள்)—மிளிர். முள்—மெள்—மெரு—மெருகு=பளபளப்பு.

முள்—விள்—விளங்கு—விளக்கு—விளக்கம்.

விளங்கு—பிறங்கு—பிறக்கம்=விளக்கம்.

விள்—(வெள்)—வெட்டு—வெட்டம். வெட்டுதல்=மின்னுதல்.

வெள்—(வெளிச்சு)—வெளிச்சம்.

வெட்ட வெளிச்சம் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

iv. நீறாதல்

எல்லாக் கனப்பொருள்களும் எரியினால் எரிக்கப்பட்டபின் நீறாகும். நீறு பூத்த நெருப்பு என்னும் வழக்கை நோக்குக.

கும்பு—கும்பி=சுடுசாம்பல். உள்—உண்—உடு—அடு—அடல்—அடலை=சாம்பல்.

சும் — சும்பு — (சம்பு) — சாம்பு — சாம்பல் — சாம்பர்.

சாம்பு — சாம்பான் = பிணத்தைச் சுடுபவன்.

v. காய்ச்சுதல்

நெருப்பில் சுடப்படும் பொருள்களும் உலையிலிட்டுக் காய்ச்சப்படும் பொருள்களும் காயும், அல்லது அவியும்.

உல் — உலை = சமையற்குக் காய்ச்சும் நீர், கொல்லன் நெருப்பு.

கொல்லன் களரியை உலைக்களம் உலைத்தரை என்றும் சமைத்தற்கு நெருப்புள்ள அடுப்பின் மேல் நீரிட்ட கலம் ஏற்றுவதை உலையேற்றுதல் என்றும் கூறுவது காண்க.

உவி — அவி. உவியல் — அவியல்.

(குள் — கள் — காள்) — காய் — காய்ச்சு. காய்தல் = சுடுதல். காய்ச்சுதல் = சுடவைத்தல்.

கும் — குமை. குமைதல் = புழுங்குதல். கும் — கும்மாயம் = குழைய.

சுள் — சுடு.

சுண்டு — சுண்டல் = நீர் சுண்டிய பயறு. சுண்டுதல் = அவித்தல்.

துவர் — துவரம் = துவட்டல்.

துவர் — துவர்த்து — துவட்டு — துவட்டல்.

புள் — புழுங்கு — புழுங்கல்.

புழுங்கு — புழுக்கு — புழுக்கல்.

பொள் — பொரி — பொரியல். பொரி = பொரிந்த அரிசி.

பொள் — பொசு — பொசுங்கு — பொசுக்கு. பொசுக்குதல் = சுடுதல்.

பொசுக்கு — பொதுக்கு. பொதுக்குதல் = வாழைக் காயைச் சுட்டுப் பழுக்கவைத்தல்.

vi. உலர்தல்

வெயிலிலும் நெருப்போரத்திலும் காயும் ஈரப் பொருள்கள் உலரும்.

உல்—உல. உலத்தல் = காய்தல். உல — உலவை = காய்ந்தமரம். உல— உலர் —உலறு.

உள் — உண் — உண. உணத்தல் = உலர்தல்.

உண— உணத்து (பி. வி.).

உண — உணங்கு. உணங்குதல் = உலர்தல்.

உணங்கு — உணக்கு (பி. வி.).

(உல் — எல்—) எரி— எரு = காய்ந்த சாணம்.

குல்—கல. கலகலத்தல் = நன்றாகக் காய்தல்.

(குள் — கள் — காள்)—காய்தல் = உலர்தல்.

சுள் = கருவாடு. சுள்—சுள்ளி = காய்ந்த குச்சு.

சுள் — சுட்கு. சுட்குதல் = வறளுதல். சுட்கு — சுட்கம் = வறண்டது.

சுட்கு — சுக்கு = காய்ந்த இஞ்சி.

சுக்கு — சுக்கல் = காய்ந்தது. சுக்குதல் = உலர்த்தல்.

சுள் — சுண்டு— சுண்டி = சுக்கு.

சுண்டு — சண்டு = காய்ந்த புல்தாள்.

சுள் — சுர் — சுரி. சுரித்தல் = வற்றுதல்.

சுர் — (சர்)— சரக்கு = காய்ந்தபொருள்.

(சர்) — சருகு = காய்ந்த இலை.

சும்பு— சுப்பு— சுப்பல் = சுள்ளி. சுப்பு— சுப்பி = சுள்ளி.

சுப்பு என்பது விரைந்து நீர் வற்றுதற் குறிப்பு.

சுள் — சுரு— சுரி. சுரித்தல் = வற்றுதல்.

"நெருப்பிடைச் சுரிக்க நீட்டும்" (கம்ப. இரணிய. 137.)

சும்பு — சம்பு — சாம்பு. சாம்புதல்—வாடுதல்.

சும்—(சுவ்)—சுவறு. சுவறுதல் = நீர்வற்றுதல்.

சுவ்வென்று உள்ளே நீரை இழுக்கிறது என்பது வழக்கு.

சுடு—சொடு—சொடி. சொடிதல் = வெயிலில் வாடுதல்.

சொடித்தல் = வற்றுதல். சோடை = வறட்சி.

துவர்தல் = உலர்தல். துவர் = விறகு, சருகு.

துவர் — துவர்த்து — துவட்டு. துவர்த்துதல் = ஈரம் புலர்த்துதல்.

(துவ்)— தவி— தாவம்.

(துவ்)—(துகு)—தகு — தகை = தாகம். தகு—தாகம்.

புல்—புலர். புல்—பொல்—பொலு. பொலுபொலுத்தல் = நன்றாகக் காய்தல்.

பொல்—(பொரு)—பொருக்கு = காய்ந்த சோற்றுப் பருக்கை.

முள்—முளி. முளிதல் = காய்தல், உலர்தல்.

vii. செந்நிறம்

நெருப்பானது சிவந்த நிறமாயிருப்பதால், நெருப்பின் பெயர்களினின்றும் அப்பெயர்களின் அடிகளினின்றும் செந்நிறத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் திரிந்துள்ளன. இளங்கோவடிகள்,

"எரிநிறத் திலவம் (சிலப். 5: 214.)

என்று கூறுதல் காண்க. எரிமலர் = முருக்குமலர் (சீவக. 662.)

எரிமலர் = செந்தாமரை (சீவக. 2741).

உல் — அல் — அலத்தம் — அலத்தகம் = செம்பஞ்சுக் குழம்பு.

அல்—அர்—அரன் = சிவன் (செந்நிறத்தான்).

தமிழருள் ஒரு சாரார் இறைவனைத் தீவடிவினனாகக் கருதியதால், அவனை அரன் என்றும் சிவன் என்றும் பிறவாறும் அழைத்தனர்.

அர்—அரக்கு = சிவந்த மெழுகு.

அர்—அரத்தம் = சிவப்பு, குருதி. அரத்தம்*—அத்தம் = சிவப்பு. அத்தம்—அத்தி = சிவந்த கனிதரும் மரம்.

அர் — அருணம் = சிவப்பு. அருணன் = காலைச் செங்கதிரோன். அருணமலை = சிவன் அழற்பிழம்பாக நின்ற மலை. அருணமலை—அண்ணாமலை.

அர் —(ஆர்)— ஆரியம் = சிவந்த கேழ்வரகு.

உல்—(இல்)—இலந்தை = சிவந்த கனிதரும் முட்செடி.

---

* அரத்தம் என்பதே சரியான வடிவம். அது முதல் கெட்டு வழங்கி வடசொல்லெனப் பிறழவுணரப்பட்டு, பின்பு இகரம் முன்னிட்டெழுதப்படுகின்றது. ஒ. நோ. அரங்கன் — ரங்கன் — இரங்கன்.

(இல்)—(இர்)—இரத்தி = இலந்தை.

(இர்)—இராகி = கேழ்வரகு.

உல்—எல்—(எர்)எருவை = செம்பருந்து.

உல்—உரு—உரும்பு—உரும்பரம்—உதும்பரம் = சிவப்பு, செம்பு.

குல்—குலிகம் = சிவப்பு, சாதிலிங்கம்.

குல்—குரு = சிவப்பு. குருவெறும்பு = செவ்வெறும்பு.

குரு—குருதி = சிவப்பு, அரத்தம். குருதிக் காந்தள் = செங்காந்தள். குருதிக்கிழமை = செவ்வாய்க்கிழமை.

சுள்—(சொள்)—சோண்—சோணம் = சிவப்பு. சோணமலை = அருணமலை. சோணை = சிவப்பு.

சொள்—செள்—(செட்டு)—செட்டி = செம்மலர் மரவகை (வெட்சி).

செட்டு—செட்டை—செச்சை = சிகப்பு, செந்துளசி.

செய் = சிவப்பு. செய்யன் = சிவந்தவன்.

செள்—செய்—செய்யான் = செம்பூரான்.

செய்—செயிர். செயிர்த்தல் = சிவத்தல், கோபித்தல்.

"கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள"

(தொல். உரி., 74).

செய்—செயலை = சிவந்த அசோகந் தளிர்.

செய்—சேய் = சிவப்பு, முருகன். சேயோன் = சிவன், முருகன்.*

செய்ம்மை—செம்மை.

சேய்—சே. சேத்தல் = சிவத்தல். சே—சேது = சிவப்பு. சேது—சேத்து = சிவப்பு. சேத்து — சேந்து — சேந்தன் = சேயோன் (முருகன்). சேது—கேது = சிவப்பு.

சுல்—(சோல்)—சால்—சாலி = செந்நெல்.

(சோல்)—சேல் = செங்கெண்டைமீன்.

சேல்—சேலேகம் = சிந்துரம்.

(சோல்)—சோர்—சோரி = அரத்தம்.

---

* முதற்காலத்தில் சேயோனும் சிவனும் ஒருவரே.

சும்—செம் — செம்பு — செப்பு கெம்பு — கெம்பு= சிவந்த கல். செந்தூள் — செந்தூளம் — செந்தூரம் — செந்துரம்—சிந்துரம்=செஞ்சுண்ணம்.

செம்—செவ்—செவிள்=மீனின் சிவந்த மூச்சுறுப்பு. செவிள்—செகிள். செவிள்—செவிடு=செவிப்பக்கம், கன்னம். செவிடு—செவி=செவிட்டிலுள்ள காது. செவிடு—செகிடு.

(சொகு)—சொக்கம்=செம்பு. சொக்கன்=சிவன்.

(சொகு) — செகு — செகில்=சிவப்பு. கசகு—செகு= சிவப்பு.

சேகு—சேகை=சிவப்பு. செகு—செக்கம்—செக்கர்= சிவப்பு, செவ்வானம்.

செக்கச் செவேர் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

செவ்—செவ—சிவ—சிவப்பு—சிகப்பு, சிவ—சிவம்— சிவன்—சிவை. சிவ—சிவத்தை. செவல்—சிவல்—சிவலை, செவல்—செவ்வல்.

கல்லா மக்கள் சிவப்பைச் சுவப்பு என்று சொல்வது கவனிக்கத் தக்கது.

ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் புகுமுன்னரே தமிழர் சிவ வழிபாட்டினரா யிருந்தமையாலும், சிவன் என்பது தமிழ்ச் சொல்லாதலாலும், அதற்குத் தமிழ் வழியாய்ப் பொருள் கூறாது வடமொழி வழியாய் நன்மை செய்பவன் என்று பொருள் கூறுவது பொருந்தாது. அந்தி வண்ணன் செந்தீ வண்ணன் மாணிக்கம் முதலிய பெயர்கள் சிவனுக்குப் பயின்று வருதல் காண்க.

சும்—(தும்)—தும்பு—துப்பு=சிவப்பு, பவழம்.
துப்பு—துப்பம்=அரத்தம்.
தும்பு—தோம்பு=சிவப்பு.
தோம்பு—(தாம்பு)—தாம்பரம்=சிவப்பு, செம்பு.
தாம்பரம்—தாம்பரை—தாமரை=செம்மலர்வகை.
தாமரை—மரை.

நாட்டுப்புறத்து மக்கள் இன்றும் தாமரையைத் தாம்பரை என்றே வழங்குவர். தாமரை என்பது செம்மலரையும் முளரி என்பது வெண்மலரையும் துவக்கத்திற் குறித்ததாகத் தெரிகின்றது.

துள் — (தள்) — தளவு — தளவம் = செம்முல்லை.

தும் — (துவ்) — துவர் = சிவப்பு, காவி, பவழம், பாக்கு, காசுக்கட்டி. துவர்ப்பு = சிவப்பு, காசுக்கட்டி, அதன்சுவை.

துவர் — துவரி = காவி, இலவம்பூ.

துவரித்தல் = செந்நிறமூட்டுதல்.

துவர் — துவரை = செம்பயறு.

துவரை — தோரை = செங்காய்ப்பனை, அரத்தம்.

துவர் — தோர். நெய் + தோர் = நெய்த்தோர் = அரத்தம்.

துவர் — துகிர் = பவழம்.

துவள் — துவண்டை = காவியுடை.

அரன், சிவன், சேந்தன், சேயோன், சொக்கன் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். கரியோன், கண்ணன், மாயோன், மால் முதலியவை திருமாலையும்; கரியோள் (கருப்பாய்), காளி, மாயோள், மாரி முதலியவை காளியையும்; கருமை பற்றிக் குறிக்கும் ஒரு பொருட் சொற்களாயிருத்தலை நோக்குக. சொக்கன் என்பது அழகன் என்று பொருள் படுமேனும், சிவனைக் குறிக்கும்போது அப்பொருள் படாது.

viii. தெரிதல்

விளங்கும் (ஒளிரும்) பொருள்கள் தெளிவாகத் தெரிதலால், விளக்கத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் தெளிவாகத் தெரிதலைக் குறிக்கும்.

துலங்குதல் = விளங்குதல், தெளிவாகத் தெரிதல்.

துல் — தெல் — தென். தென்படுதல் = தெரிதல், தோன்றுதல், புலப்படுதல்.

துளங்குதல் = விளங்குதல்.

'துளங்குமிளம் பிறையாளன்'' (தேவா. 88, 10).

துளங்கொளி = மிக்கவொளி. துள் — துண் — துணி = ஒளி. (பிங்.).

துள் — தெள். தெள்ளுதல் = விளங்குதல், தெளிவாதல்.

''தெள்ளுங் கழலுக்கே'' (திருவாச. 10, 19).

தெள் - தெளி. தெளிதல் = விளங்குதல், நன்றாய்த் தெரிதல்.

தெளி—தெரி. தெரிதல் = விளக்கமாதல், தோன்றுதல். தெளி—தெசி.

முள் — விள் — விளங்கு. விளங்குதல் = ஒளிர்தல், தெளிவாகத் தெரிதல்.

ix. அறிதல்

தெரியும் பொருள் அறியப்படும்.

தெள்ளிமை = அறிவுநுட்பம். தெள்ளியர் = தெளிந்த அறிவினர்.

தெளிதல் = அறிதல்.
தெளி—தெரி. தெரிதல் = அறிதல்.
தெள் - தெருள். தெருள்தல் = அறிதல், உணர்தல்.
தெரி—தேர். தேர்தல் = அறிதல்.

x. ஆராய்தல்

தெரியாத பொருளைப் பற்றிய அறிவு ஆராய்ச்சி வழிப் படுவதாம்.

தெள்ளுதல் = ஆராய்தல்.
தெள்—தெளி. தெளிதல் = ஆராய்தல்.
தெளி—தெரி. தெரிதல் = ஆராய்தல், தெரிந்தெடுத்தல்.
தெரி—தேர். தேர்தல் = ஆராய்தல்.

xi. தெளிதல்

ஆராய்ச்சியால் ஐயம் நீங்கித் தெளிவு பிறக்கும். அதன்பின் தெளியப்பட்டதன்மீது நம்பிக்கையுண்டாம். அதனால் ஒரு வினை முயற்சிக்கு உறுதியான தீர்மானஞ் செய்யப்பெறும்.

துணிதல் = தெளிவாதல், உறுதியாக முடிவு செய்தல். துணிவு = உறுதி, சூழ்ச்சித் தெளிவு.

"துன்னல் போகிய துணிவினோன்" (புறம். 23)

துணிச்சல் = கடுமனத்திடம்.

துல்—தெல்—தென்—தென்பு = தெளிவு. தென்பு—தெம்பு.

தெள்ளுதல் = தெளிவாதல். தெள்—தெளி. தெளிதல் = ஐயநீங்குதல், நம்புதல்.

தெள் — தெண் — தெட்பு — தெட்பம் = தெளிவு தெட்டவர் = தெளிந்தவர்.

தெருள்தல் = தெளிதல்.

தெரி—தேர். தேர்தல் = உறுதிகொள்ளுதல், முடிவு செய்தல்.

தேர்—தேறு. தேறுதல் = தெளிதல், திடங்கொள்ளுதல், நம்புதல், துணிதல்.

தேறு—தேற்று—தேற்றம் = தெளிவு, உறுதி.

தேற்றன் = உண்மையறிவுள்ளவன். தேற்று—தேற்றரவு = தேற்றுதல், தெளிவித்தல்.

தெளிவு என்பது கலக்கத்திற்கு எதிராயிருப்பதால், உள்ளம் ஐயுறவு நீங்கி உண்மையறிவதும், ஒருவன் நோயுண்ட நிலையில் ஏற்பட்ட கலக்கம் நீங்கி அவன் உடம்பு வலுப்பெறுவதும், தேர்விற்கு முன்னுள்ள ஐயம் நீங்குமாறு மாணவன் தேர்ச்சி காட்டுவதும். தெளிதல் அல்லது தேறுதல் என்னுஞ் சொல்லாற் குறிக்கப்பெறும்.

xii. நீர்த்தெளிவு

நீர்த் தெளிவும் கலங்கல் நீக்கமே. மண்ணுந் தூசியும் பிறவும் கலந்திருக்கும்போது நீரூடு பார்த்தல் இயலாது. அவை நீங்கிய நிலையில் நீர் பளிங்குபோலிருப்பதால், அதன் உள்ளும் அடியும் உள்ள பொருள்கள் தெளிவாய்த் தெரியும். அங்ஙனம் தெரியும் நீர் தெண்ணீர்.

சிலவிடத்து, ஊடு தெரியாத நீர்ப்பொருளும் அதனினுந் திண்ணிய நிலையுடன் ஒப்பு நோக்கித் தெளிவு எனப்படும்.

துள்—துண்—துணி. துணிதல் = தெளிதல்.

"துணிநீர் மெல்லவல்" (மதுரைக். 283).

துள்—தெள்—தெண்—தெட்பு—தெட்பம் = தெளிவு.

தெள்—தெளி—தெளிவு.

தெட்ட=தெளிந்த.

"மால்கரி தெட்ட மதப்பசை" (கம்ப. சரபங். 8).

தெள்—தெடு. திண்ணமில்லாத கஞ்சியைத் தெடு தெடுவென்றிருக்கின்ற தென்பர்.

தெள்—தெரி—தேர்—தேறு=தெளிவு. தேறுதல்= தெளிதல்.

தேறு=நீரைத் தெளிவிக்கும் தேற்றாங்கொட்டை.

"தேறுபடு சின்னீர் போல" (மணி. 23, 142).

தேறு—தேற்று=தெளிவு, தெளிவிக்கை, தேற்றாங் கொட்டை (பிங்).

"தேற்றின் வித்திற் கலங்குநீர் தெளிவதென்ன"
(ஞானவா, மாமவியா. 3)

தேற்று—தேற்றா (தேற்றாங்கொட்டை, அக்கொட்டை மரம்).

" தேற்றாவினுடைய விதையைக்கொண்டு கலத்தே மெல்லத் தேற்றக்
கலங்கிய நீரிற் சிதைவு தெளியுமாறுபோல"
(கலித். 142, உரை).

xiii. கள் தெளிவு

கள்ளும் தேனும் பொதுவாக அரித்தும் வடிகட்டியும் தெளிவானதாக எடுக்கப்பெறுவதால், தெளிவு என்னும் சொல் அவ்விரண்டையும் ஆகுபெயராய் உணர்த்திற்று.

இனிமையும் வெறிவிளைப்பும் கள்ளுக்குந் தேனுக்கும் பொதுவியல்பாதலால், கள் தேன் மது மட்டு முதலிய பெயர்கள் அவ்விரண்டையும் பொதுப்படக் குறிக்கும்.

இயற்கைக் கள்ளும் செயற்கைக் கள்ளும் எனக் கள் இருவகைப்படும்.

துல்—(தெல்)—தென்=(தெளிவு, கள்) இனிமை.

"தென்னிசை பாடும் பாணன்" (திருவாலவா. 56, 7).

தென்—தேன்=தெளிவு, கள், மது. தேன்—தேம்—தீம்—தீவு=இனிமை. தேன்—தேனி. தேனித்தல்= இனித்தல். தீவிய=இனிமையான. தீம்—(தி)—தித்தி.

துள்—தெள்—தெளிவு=பதநீர், கருப்பஞ்சாறு.

தேறு—தேறல்=தெளிந்த கள், தேன்.

xiv. வெண்மை

ஒளியானது வெண்மையாயிருத்தலால், ஒளியை அல்லது விளக்கத்தைக் குறிக்கும் சொற்களினின்று (அல்லது சொல்லடிகளினின்று) வெண்மையைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் பிறந்துள்ளன.

நெருப்பு சிவந்ததென்றும், கடுமையான கதிரவனொளி வெண்மையானதென்றும், பொதுவாகக் கொள்ளப்படும்.

குரு—குருகு=வெண்மை.

துல்—துல்லியம்=வெண்மை.

துள்—தெள்—தெளி. தெளிதல்=வெண்மையாதல்.

புல்—பல்—பால்=வெண்மை.

பால்—வால்=வெண்மை.

முள்—முரு—முருந்து=வெண்மை.

முள்—விள்—விளர். விளர்த்தல்=வெண்மையாதல்.

விள்—வெள்—வெண்மை. வெள்—வெள்ளை. வெள்—வெளு.

xv. வெளுத்தல்

விள்—விளர். விளர்த்தல் = வெண்மையாதல், வெட்குதல்.

விள்—விடி—விடியல்=கரிய இருள் நீங்கி வெளிய ஒளி தோன்றல்.

விள் — வெள் — வெள்ளென = விடிய. வெள்ளெனக் காட்டி=வெள்ளெங்காட்டி=விடியற்காலை.

வெள்—வெளு. கிழக்கு வெளுத்தல்=விடியுமுன் கீழ்த்திசை வெள்ளையாதல்.

வெளுத்தல்=வெண்ணிறமாதல், வண்ணான் துணிகளை வெள்ளையாக்குதல் அல்லது துப்புரவாக்குதல்.

வெள்=வெள்கு. வெள்குதல்=நாணத்தால் முகம் வெளுத்தல். வெள்கு — வெட்கு — வெட்கம். வெள்—வெளிறு. வெளிறுதல்=சிறிது வெண்ணிறமாதல்.

xvi. வெண்மையான பொருட்கள்

உல்—எல்—எலும்பு—என்பு.

எல்—எலி=வெள்ளையான எலிவகை. கருப்பை= காரெலி.

சுல்—சுல்லு=வெள்ளி.

துல்—துலம்=பருத்தி. துலம்—துலவம்=பருத்தி.

துல்—தூல்—தூலினி=இலவு (பஞ்சு).

தூல்—தூலை=பருத்தி.

தூல்—தூலம்=இலவு.

தூலம்=தூலகம்=பருத்தி.

துள்—துய்=பஞ்சு. துய்—தூய்—தூசு=பஞ்சு.

துள்—தும்பு—தும்பை=வெண்பூச் செடிவகை.

வெள்ளாடைக்குத் தும்பைப்பூவை எடுத்துக் காட்டுவது உலக வழக்கு.

புல்—பல். பல்—(பன்)—பன்னல்=பருத்தி. பன்—பனுவல்=பருத்தி.

பல்—பால். பால்—வால்—வாலுகம்=வெண்மணல்.

புள்—பள்—பளிங்கு. பள்—பாள்—பாளிதம்=சோறு.

பால்—பாலை=பாலுள்ள மரவகை, அம்மரம் வளரும் நிலம்.

முல்—முல்லை=வெண்பூக்கொடி வகை, அது வளரும் நிலம்.

முல்—மல்—மல்லி—மல்லிகை.

முள்—முரு—முருந்து=மயிலிறகின் அடி, எலும்பு.

முள்—முளரி=வெண்டாமரை. முள்—(முண்டு)—முண்டகம்=வெண்டாமரை.

முள்—விள்—விள=வெண்தோட்டுக்காய் மரவகை. விள—விளம். விள—விளா—விளவு—விளவம். விளா—விளாத்தி. விள—விளர்—விளரி=விளா. விளா=நிணம்.

விளவம்—வில்வம்=விளாவிற்கு இனமான கூவிளம்.

கருவிளம்=மரப்பட்டை கருத்துள்ள விளாவகை.

விள்—வெள்—வெள்ளில்=விளா.

வெள்—வெள்ளம்=வெளுப்பான புதுப்பெருக்கு நீர்.

வெள்—வெள்ளி. வெள்—வெள்ளை.

வெள்—வெளிச்சி=வெண்ணிறக் கொண்டை மீன்.

வெள்—வெளிர்—வெளிறு=விளையாத வெண்மரம், அறிவின்மை.

குறிப்பு:—குருகு என்பது கொக்கை மட்டுங் குறியாது நாரை காரன்னம் முதலிய பற்பல நீர்ப்பறவை வகைகளைக் குறித்தலால், அவற்றைக் குறிக்கும்போது வளைந்த கழுத்துள்ளது என்று பொருள் கொள்ளப்படும். இதன் விளக்கத்தை வளைதலியலிற் காண்க.

xvii. தூய்மை

அழுக்கெல்லாம் பெரும்பாலும் பிற நிறமாயிருப்பதாலும், அழுக்கற்ற சாயந்தோய்க்காத ஆடை வெண்மையாயிருப்பதாலும், சுவரின் அழுக்கைப் போக்க வெண்சுண்ணம் பூசுவதாலும், வெண்மை தூய்மைக் கடையாளமாம்.

துள் — துய் — துய்ய = தூய. தூய் — தூ — துப்பு—துப்புரவு=தூய்மை.

துய்—தூய்—தூய்மை. தூய்—தூ.

புல் — பல் — பால் — வால். வான்மை = தூய்மை. வாலாமை=தூய்மையின்மை. வாலறிவு=தூய அறிவு.

முல்—முல்லை=கற்பு.

முள்—வெள்—வெள்ளை=தூய்மை, தூய ஆடை, வெண்பா. வெள் - வெளி=வெண்பா.

எக்காரணத்தையிட்டும் வேற்றுத்தளை விரவாது தன்றளைகொண்டே இயலும் தூய்மையுடைய பா வெண்பா (வெள்+பா).

வெள்ளை=களங்கமற்றவன், சூதுவாதில்லாதவன்.

''வெள்ளைக்கில்லை கள்ளச் சிந்தை'' என்றார் ஔவையார்.

வெள்—வெள்ளந்தி=கள்ளங் கவடற்றவன்.

xviii. வெறுமை

தூய்மை யென்பது வேற்றுப் பொருளும் வேற்றுப் பொருளியல்புங் கலவாததாதலின், தூய்மைக் கருத்தில் தனிமைக் கருத்தும் தனிமைக் கருத்தில் வெறுமைக் கருத்தும் தோன்றும்.

தனிக்கருப்பைச் சுத்தக் கருப்பு என்று கூறுதல் காண்க.

வெண்மை = தூய்மை, தனிமை, வெறுமை.

வெள்ளிலை = இலை தவிர வேறு பூ காய் ஒன்றுமில்லாத கொடியிலை, அல்லது உணவின்றியும் வழங்கப்படும் இலை.

வெண்பாட்டம் = மாராயமில்லாது வெறுமையான பாட்டம்.

வெண்ணிலைக் கடன் = ஈடில்லாது வெறுமையாகக் கொடுக்கப்படும் கடன்.

வெள் — வெறு — வெறுமை = தனிமை, ஒன்றுமின்மை. வெறு இலை வெற்றிலை (வெள்ளிலை.)

வெறுஞ்சோறு = கறிவகையில்லாத் தனிச் சோறு.

'மாட்டுத்தாம்பணியில் (தாவணியில்) எங்கு பார்த்தாலும் வெறும் மாடாயிருக்கும்' என்பது போன்ற வழக்கைக் காண்க.

வெறுவாய் = ஒன்றுமில்லாத வாய்.

வெறு — வெறுமம் — வெறுமன். வெறுமனே போய் விட்டான் என்பது, ஒன்றுஞ் சொல்லாது அல்லது செய்யாது போய்விட்டான் என்று பொருள்படுவதை நோக்குக.

வெறு - வெற்று. வெற்றிடம் = ஒன்றுமில்லாத இடம். வெற்று வண்டி = வெறு வண்டி. வெற்றாள் = தனியாள்.

வெறு — வெறி. வெறித்தல் = முகிலும் மழையுமின்றி வானம் வெறுமையாதல்.

வெறி - வெறித்து — வெறிச்சு = வெறுமை.

ஆளிருந்து போய்விட்ட வெற்றிடத்தைக் கண்டு, வெறிச்சென்றிருக்கிறது என்பர்.

xix. வெறுமை

பொருளில்லா வெறுமையே வறுமை.

வெள் — (வெண்கு) — வெங்கு — வெங்கன் = ஒன்றுமில்லாதவன்.

வெள்—வெறு. வெறும்பயல்=ஒன்றுமில்லாத பயல்.

வெறு—வெற்று. வெற்றுக்கட்டை=ஒன்றுமில்லாதவன்.

வெற்றெனத் தொடுத்தல்=(சிறந்த) பொருளின்றிச் சொல்லையடுக்குதல்.

வெறு—வறு—வறுமை=பொருளின்மை.

வறுங் கூவல்=நீரில்லாக் கிணறு.

'ஒருநாளும் போகாதவன் திருநாளுக்குப் போனானாம், திருநாளும் வெறுநாளாய்ப் போனதாம்' என்பது பழமொழி.

வெறுநாள்=(சிறந்த) நிகழ்ச்சியற்ற நாள்.

XX. வீண்மை

பயனில்லா வெறுமை வீண்மை.

விள்—வீண்.

வெள்—வெட்டி. வெட்டி வேலை=பயனற்ற வேலை, வீண் வேலை.

வெட்டியாள்=வேலை செய்யாத ஆள்.

வெள்—வெறு. வெறும் பேச்சு=பயனற்ற பேச்சு.

வெறு—வறு—வறிது=வீணானது, வீணாக.

XXi. வெளி

வானவெளி ஒன்றுமற்ற வெற்றிடமாதலால், அல்லது வெற்றிடமாய்த் தோன்றுதலால், அது வெறுமை யுணர்த்துஞ் சொற்களாற் குறிக்கப்பெற்றது.

விள்—விண்=ஆகாயம். விண்—விண்டு=ஆகாயம்.

விள்—(விசு)—விசும்பு.

விள்—வெள்—வெளி=ஆகாயம்.

வெள்ளிடை=வெறுமையான இடம்.

''வறிது நிலைஇய காயமும்'' (புறம் 20)

XXii. வெளிப்பாடு

வெளிப்பாடாவது ஒன்று இன்னொன்றன் உள்ளிருந்து வெளிவருதல்.

விள்ளுதல் = வெளிவிட்டுச் சொல்லுதல்.

விள் — விளம்பு — விளம்பரம்.

விள் — விடு. விடுதல் = வெளிவருதல், பிஞ்சு விடுதல். இந்த மரம் பிஞ்சு விட்டிருக்கிறது என்பது வழக்கு.

விடுத்தல் = வெளிப்படக் கூறுதல்.

விடு — (விடி) — (விடிச்சி) — விரிச்சி = தெய்வத்தால் விளம்பப்படுவதாகக் கருதப்பெறும் நள்ளிரா நற்சொல்.

பாக்கத்து விரிச்சி = படைமறவர் சென்று தங்கிய பக்கத்து ஓர்ந்து கேட்கும் விரிச்சி.

விடு—விடை. விடைத்தல் = வெளிப்படுத்துதல்.

விள் — வெள் — வெளி — வெளிச்சி = காதிற் புறப்படும் கொப்புளம்.

கொப்புளத்திற்குப் புறப்பாடு என்னும் பெயருண்மை நோக்குக.

வெளி — வெடி. வெடித்தல் = வெளிவருதல், பிஞ்சு விடுதல்.

xxiii சோம்பல்

சூட்டினால் சோம்பல் உண்டாகும்.

"பசிசோம்பு மைதுனங் காட்சிநீர் வேட்கை
தெசிகின்ற தீக்குணமோ ரைந்து"

என்பது அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோள்.

சுள் — சுணங்கு — சுணக்கம் = வேலைத் தளர்ச்சி, தாழ்ப்பு, தடை, சோர்வு.

சுணங்குதல் = சோம்பற்படுதல்.

சுணங்கு — சுணங்கல் = சோம்பல், சொம்பேறி.

சுணங்கு — சுணங்கி = சோம்பேறி.

சுணங்கி — சோணங்கி = சோர்வுற்றவன்.

சோடன் = சோம்பேறி. சோடை = சோர்வு.

சும் = சோம்பல், ஒன்றுஞ் செய்யாமை.

சும் — சும்மா = ஒன்றுஞ் செய்யாமல்.

சும்மாவிருத்தல் = வேலையொன்றுஞ் செய்யாதிருத்தல், ஞானச் சோம்பல்.

சும் — சும்பு — சும்பன் = சோம்பேறி, பயனற்றவன்.

சும்பு — சொம்பு — சோம்பல். சோம்பு ஏறியவன், சோம்பேறி.

XXiv. உறைப்பு

உறைப்பு என்னும் பண்புப் பெயர் விதந்து சுட்டுவது காரத்தையே. உறைக்கும் பொருளைச் சுள்ளென்றிருக்கிறது என்பர்; காரத்தை எரிச்சல் என்று கூறுவர். இதனால், உறைத்தலைச் சுடுதலோடொப்பக் கொண்டமை புலனாம்.

உறு — உறை — உறைப்பு.

உல் — எல் — எரி — எரிச்சல்.

(குள்) — கள் — கடு. கடுத்தல் = உறைத்தல். கடு = காரம்.

கடு — காட்டம் = உறைப்பு.

கடு — கடி = காரம்.

கடி — கரி. கரித்தல் = உறைத்தல்.

கரி — கார் — கார்ப்பு. கார் — காரம்,

சுள் = உறைப்பு. சுள்ளம் = உறைப்பு. சுள்ளாப்பு = உறைப்பு.

சுள்ளக்காய் = மிளகாய். சுள்ளிடுவான் = மிளகு, மிளகாய்.

சுள் — சுர் — சூர் = காரம், மிளகு.

(நுள்) — நெள் — நெரி — நெரியல் = நெருப்புப்போல் எரியும் மிளகு.

நெரியல் — மெரியல் — மிரியல் = மிளகு.

நெரிப்பு — மெரிப்பு.

தெலுங்கர் மிளகாயை மெரப்பக்காய் (மெரிப்புக்காய்) என்று கூறுதல் காண்க.

முள் — முளகு — மிளகு. முளகாய் — மிளகாய்.

முளகு — முளகி — மிளகி = மிளகுச் சம்பா.

XXV. கடும் புளிப்பு

கடும்புளிப்பும் காரம்போல் காட்டமானதாகும். புளிப்பு முதிர்ந்த கள்,

"தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்" (புறம். 192),

"அரவுவெகுண் டன்ன தேறல்" (புறம். 176),

"பாப்புக் கடுப்பன்ன தோப்பி" (அகம். 348).

என்று கூறப்படுதல் காண்க.

உறு—உறை=புளித்த மோர்.

குள்—கள்—கடு. கடுத்தல்=புளித்தல். கடு—காடி= புளிப்பு, புளித்த கள், புளித்த கஞ்சி, ஊறுகாய்.

கடு—காட்டம்=கடும்புளிப்பு.

சுள்—சுடிகை=பனங்கள். சுள்—சூழிகை=கள்.

சுள்—சுர்—சுரம்=கள். சுர்—சுரை=சுள்

சுர்—சூர்=காட்டம்.

"சூர்நறா வேந்தினான்" (பரிபா. 6, 72).

சுள் — சுண்டு = கள். சுண்டுசோறு = கட்சத்துள்ள சோறு.

சுண்டு — சுண்டம் = கள். சுண்டகன் = கள்ளிறக்கு வோன்.

சுண்டு—சுண்டி. சுண்டியுண்டை = புளிக்க வைக்குங் குளிகை.

சுண்டு—சுண்டை=கள்.

சுண்டி—சொண்டி=சுண்டியுண்டை.

கடும் புளிப்பிற்குத் தாக்குவது போன்ற உறைக்கும் திறனுண்மை பற்றியே, பாலைப் புளிக்கவைத்தலைப் பிரை குத்துதல் என்றும் பிரை தைத்தல் என்றும் கூறுவர். தைத்தல் குத்துதல்.

தை (தய்)—தயிர்=பிரை தைத்த பால். ஒ: நோ, மை—மயிர்.

XXvi. சினத்தல்

சினம் தீயைப் போன்றதாதலின், எரிதலைக் குறிக்கும் சொற்கள் சினத்தையும் குறிப்பனவாயின.

"சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும்."

என்று வள்ளுவர் கூறுதல் காண்க.

உல் — உலறு. உலறுதல் = சினத்தல்.

உருத்தல் = சினத்தல். உருத்திரம் = சினம். உரு — உருப்பு — உருப்பம் = சினம்.

உல் என்னும் வேரினின்று பிறந்த அழலுதல் அனலுதல் அன்றுதல் எரிதல் முதலிய வினைகளும் சினத்தலைக் குறிக்கும்.

குருத்தல் = சினத்தல்.

குல் என்னும் அடியினின்று பிறந்த கனலுதல் கன்றுதல் என்னும் வினைகளும், குள் என்னும் அடியினின்று பிறந்த காய்தல் என்னும் வினையும், சினத்தலைக் குறிக்கும்.

குள் — கள் — கடு. கடுத்தல் = கோபித்தல், வெறுத்தல்.

சுள்ளம் = கோபம். சுள்ளக்கம் = கோபம். சுளித்தல் = கோபித்தல்.

சுண்டுசொல் = சுடுசொல்.

குறிப்பு: — தொடுதல் (அல்லது முட்டுதல்) என்பது, உள்ளிருந்து தொடுதல் வெளியிருந்து தொடுதல் என இரு வகைத்து. கருப்பைக்குள்ளிருந்து தாய் வயிற்றைக் குழவி முட்டுதல் உள்ளிருந்து தொடுதல்; தாய் வயிற்றினின்று பிறந்த உயிரிகள் தம்மை அடுத்தவற்றைத் தொடுவது வெளியிருந்து தொடுதல். மரத்துள்ளிருந்து துளிரும் நிலத்துள்ளிருந்து முளையும் முண்டி வெளிவருவது போல, தாய் வயிற்றினுள்ளிருந்து குழவியும் முண்டி வெளிவருவது, அதற்குத் தோற்றம். ஆகவே தோற்றமும் உள் தோற்றம் வெளித் தோற்றம் என இருவகைத்து. முட்டைக்குள் குஞ்சும் கருப்பைக்குள் குட்டியும் தோன்றுவது உள் தோற்றம்; அவை பிறப்பது வெளித் தோற்றம். ஆகவே, சிலவற்றிற்கு ஒரு தோற்றமும் சிலவற்றிற்கு இரு தோற்றமும் உளவாம்.

(7) கூடலியல்

பொருள்கள் நெருங்குவதும் ஒன்றையொன்று தொடுவதும் கூடலாகும். ஆகவே, கூடலும் தொட்டுக் கூடல் தொடாது கூடல் என இருதிறத்தது.

(க) கூடல் துறை

i. கூடுதல்

உறுதல் = கூடுதல்.

ஓர்தல் = பொருந்துதல், கூடுதல்.

குழு — குழுமு.

குழு — கெழு. குழுமு — கெழுமு.

கும்முதல் = கூடுதல். கும் — கும்பு. கும்புதல் = கூடுதல்.

கும் — குமி — குவி. குவிதல் = கூடுதல்.

குள் — கூள் — கூண்டு. கூண்டுதல் = கூடுதல். கூண்டு — கூடு. கூடு — கூட்டு — கூட்டல்.

குள் — கொள் — கொள்ளுதல் = கூடுதல்.

சுள் — செள் — செறி. செறிதல் = கூடுதல்.

சென் — செரு — சேர். சேர்தல் = கூடுதல்.

துள் — தொள் — தொழு — தொகு. தொகுதல் = கூடுதல்.

தொழுதல் = கூடுதல், கலத்தல்.

நுல் — (நுர) — நிர. நிரத்தல் = கலத்தல், கூடுதல்.

புள் — பொள் — பொழி. பொழிதல் = கூடுதல், திரளுதல்.

முல் — முன் — மன். முன்னுதல் = பொருந்துதல் மன்னுதல் = பொருந்துதல், கூடுதல்.

முள் — முண்டு — மண்டு. மண்டுதல் = கூடுதல்.

முள் — முட்டு. முட்டுதல் = கூடுதல்.

ii. தொகுதி

கூடின ஒவ்வொரு கூட்டமும் ஒரு தொகுதியாகும்.

(உள்) — இள் — இண் — இணர் = கொத்து.

ஓர்—ஓரை = கூட்டம், மகளிர் கூட்டம், விண்மீன் கூட்டம்.

குல்—குலை = காய்த்தொகுதி. குல் — குலம் = மக்கள் வகுப்பு, வண்டுகளின் கூட்டம்.

குல் — குர் — குரல் = பயிர்க்கதிர்.

குல்—குற்று—குத்து—கொத்து.

குள்—குளகம் = ஒரு முடிவுகொண்ட செய்யுள் தொகுதி.

குழுமு—குழுமம். குழு—குழும்பு. குழு—குழாம்.

கும்—கும்பு—கும்பல்.

கும்—குமு—குமுக்கு = கூட்டம்.

குள்—கள்—களம்—களன் = அவை, களம் — கணம்.

களம்—கழகம்.

கூள்—கூளி = கூட்டம். கூடு—கூட்டு—கூட்டம்.

கொள்—கொண்டி = தோட்டம். கொள் — கோள் = குலை. கோள்—கோட்டி = அவை.

சுவள்—சுவண்டு = பொருத்தம். சுவள்—சுவடி = ஏட்டுக்கற்றை.

சுல்—(சோல்)—சோலை.

சுள்—செள்—செரு—சேர்—சேரி. செள்—செண்—செண்டு = பூக்கற்றை. செண் = கொண்டை.

சொது—சொதை = குழாம், கூட்டம்.

சேர்—சார்—சார்த்து—சாத்து = வணிகக் கூட்டம்.

துள்—(துண்)—துணர் = கொத்து.

துள்—துடு—துடுப்பு = கொத்து.

துடு—துடவை—தோட்டம்.

துவல்—துவலை = கூட்டம்.

தொள்—தொண்டி = தோட்டம். தொள்—தோடு—தோட்டம்.

துல்—(துற்று)—தொற்று—தொத்து = பூங்கொத்து.

தொழு — தொழுதி. தொழு — தொகு — தொகுதி. தொகு—தொகை.

தொகு—தொகுப்பு—தோப்பு.

தொழு—தொழு=மந்தை.

நுல்—(நுர)—நிர—நிரை=வரிசை, மந்தை.

புல்—பொல்—பொரு—போர்=படப்பு.

புள்—(பிள்)—பிண்டி=கூட்டம்.

பொள்—பொழி—பொழில்=சோலை.

பொள்—பொய்—பொய்தல்=கூட்டம், மகளிர் கூட்டம்.

புது — புதர். புது — புதை — பொதை. பொது—பொதும்பு—பொதும்பர்=சோலை, மரச்செறிவு.

முகு—முகை=கூட்டம். முகை—மூகை=கூட்டம்.

முல்—(மல்)—மன்—மன்று=அவை.

மன்று—மந்து—மந்தை.

மூண்டு—மண்டு—மண்டல்—வண்டல்=ஆயம், மகளிர் கூட்டம்.

முட்டு—முட்டம்=ஊர்.

iii. உறையுள்

மக்களும் மற்ற வுயிரிகளும் கூடி வாழும் இடம் அல்லது பொருந்தி யுறையும் இடம் உறையுளாம்.

உறு—உறை—உறையுள்.

உல்—(உர்)—ஊர்.

குல்—குலம்=வீடு, கோயில். தேவகுலம்=கோயில்.

குள்—குடி=வீடு, ஊர். குடியிருத்தல்=குடியிலிருத்தல், வசித்தல். குடி—குடிசை—குடிசை. குடி—குடில்—குடிலம்.

'கை' 'இல்' என்பன குறுமைப் பொருள் விகுதிகள்.

ஒ. நோ. கன்னி—கன்னிகை, தொட்டி—தொட்டில்.

கும்பு — கும்பை = சேரி. கும்பு — குப்பு — குப்பம்= சிற்றூர்.

குள்—கள்—களம்—களன். ஏர்க்களம் போர்க்களம் அவைக்களம் என்பவற்றை நோக்குக.

கொள்—கொட்டு—கொட்டம். கொட்டு—கொட்டில்.

கொட்டம்—கொட்டகை. கொட்டம்—கொட்டாரம்.

கொட்டம் — கோட்டம் = தொழுவம், கோயில், அரண்மனை. கொள்—கொண்டி = தொழுவம்.

சுள்—செள்—செரு—சேர்—சேரி.

துள் — தொள் — தொழு — தொழுவு — தொழுவம். தொழு—தொறு.

முன்—மன்—மனை. மன்—மன்று—மன்றம்.

மன்று—மந்து—மந்தை.

மன் + திரம் = (மன்றிரம்) மந்திரம் = மனை, கோயில், யானை குதிரைத் தொழுவம்.

'திரம்' என்பது ஒரு தொழிற் பெயர் விகுதி.

iv. நிறைந்து கூடல்

உறுதல் = நிறைதல்.

குள்—குழு—கெழு—கெழுமு. கெழுமுதல் = நிறைதல்.

கும் (கம்)—கமம்.

''கமம் நிறைந்தியலும்'' (தொல். உரி. 57).

கூடுதல் = நிறைதல்.

சுல்—சோல்—சால். சாலுதல் = நிறைதல்.

சால = மிக. சான்றோர் = அறிவு நிறைந்தோர்.

சான்றாண்மை = எல்லா நற்குணங்களும் நிறைந்து அவற்றை ஆளுந் தன்மை.

சால்பு = சான்றாண்மை.

துவல்—துவன்று. துவன்றுதல் = நிறைதல்.

''துவன்று நிறைவாகும்'' (தொல். உரி. 34).

முண்டு—மண்டு. மண்டுதல் = நிறைதல், திரளுதல்.

''கால்விசைந் தோடிக் கடல்புக மண்டி''
(திருவாசகம், 2, 135).

மண்டு — மடு. மடுதல் = நிறைதல். மடுத்தல் = நிறைத்தல்.

v. நிறைந்து கூடுமிடம்

கூடு – கூடம் = நீண்ட அறை அல்லது மனை.

சால் — சாலை = கூடம்.

மாணவர் கல்வி பயிலும் பள்ளியைப் பள்ளிக்கூடம் கல்விச்சாலை பாடசாலை என்றும், தொழிலாளர் பலர் கூடித் தொழில் செய்யுமிடத்தைத் தொழிற்கூடம் தொழிற்சாலை என்றும், கம்மியர் வீட்டில் பணி செய்யும் அறையைப் பட்டசாலை என்றும், எல்லா இல்லங்களிலும் நீண்ட அறையைக் கூடம் என்றும் வழங்குதல் காண்க.

மண்டுதல் = நெருங்குதல், நிறைதல், நிறைந்து கூடுதல். மண்டு = செறிவு, மிகுதி.

மண்டு — மண்டகம் — மண்டபம். ஒ. நோ. வாணிகம் — வாணிபம்.

மண்டு — மண்டி = பொருள்கள் நிறைந்த இடம், சரக்கறை.

மண்டு — மடு — மடம்.

திறப்பான பெரிய வீட்டை மடம்போலிருக்கிறது என்பர்.

மண்டுதல் = நெருங்குதல், திரளுதல். மண்டு — மண்டி = நீரின் அடியில் திரண்டிருக்கும் மண் அல்லது அழுக்கு.

மண்டு — மண்டல் – வண்டல் = வெள்ளத்தின் அடியில் திரண்டு படியும் மண்.

(௪) குவிதல் துறை

vi. மிகுதல்

மிகப் பல பொருள்கள் கூடின கூட்டம் அளவில் மிகும்.

உருத்தல் = மிகுதல்.

உறுதல் = மிகுதல். உரவு = மிகுதி.

குல் — கல் — கன் — கன — கனம் = மிகுதி. கன் — கனை = மிகுதி.

குள்—கள்—கடு கடுத்தல்=மிகுதல். கடு—காடு= மிகுதி. வெள்ளக்காடு பிள்ளைக்காடு முதலிய வழக்குக்களை நோக்குக. கள் — கய் — (கயல்) — கஞல். கஞலுதல்= செறிதல், நிறைதல், மிகுதல்.

குள்—கூர். கூர்தல்=மிகுதல்.

குள்—கொள்ளை=மிகுதி.

சும்—சும்மை=மிகுதி. சும்—சும—சுமதி=மிகுதி.

புல்—பல்—பன்மை. பல்—பல்கு—பலுகு. பலு-பரு. பருத்தல்=மிகுதல். பரு—பெரு.

முகு—மிகு—மிகுதி—மீதி.

முள்—முண்டு—மண்டு=செறிவு, மிகுதி.

vii. செய்தல்

புதிதாகச் செய்யப்படும் பொருள் ஏற்கனவே செய்யப்பட்டுள்ள பொருள்களின் அளவை மிகுத்தலால், மிகுத்தற் கருத்தில் செய்தற் கருத்துத் தோன்றிற்று. ஆங்கிலத்திலும் make என்னும் சொல்லை L. magnus (great) என்னும் சொல்லினின்று திரிப்பர். ஒரு தனிப்பட்டவர்க்கோ ஒரு கூட்டத்தார்க்கோ உள்ள பொருள் போதாதபோது தேவையான அளவு அது பெருக்கப்படும். விளைவுப் பெருக்கம் என்று அடிக்கடி கூறப்படுதல் காண்க. பயிர் வளர்த்தலைப் பயிர் செய்தல் என்றும், பொருளீட்டுதலைப் பொருள் செய்தல் என்றும் கூறுவதையும் நோக்குக.

குள்—கள்—கடு—கரு.

கடுத்தல்=மிகுதல். கருவி=தொகுதி (group). கருமை= பெருமை.

ஆயுதத்தைக் குறிக்கும் கருவி என்னும் சொல் தூய தென் சொல்லாதலாலும், அதனோடு தொடர்புள்ள கரணம் என்னும் சொல் செய்கையென்று பொருள்படுதலாலும், இவ்விரண்டிற்கும் கரு என்பது பகுதியாயிருத்தலாலும், கரு என்னும் சொல் மிகுதிப் பொருள் தருதலாலும், மிகுத்தற் கருத்து செய்தற் கருத்தைப் பிறப்பித்தற்கேற்றதாதலாலும், செய்தல் எனப் பொருள்படும் கருத்தல் என்பதொரு வினை முன்னொரு காலத்து வழங்கிப் பின்னர் வழக்கற்றுப் போனதாகத் தெரிகின்றது.

கரு—கருமம்=செய்கை, தொழில். ஒ. நோ. பரு—பருமம்.

கரு—(கரும்)—கருமம். ஒ. நோ. உரு—உரும்—உருமம்.

கரும்—கம்=தொழில், கம்மியர் தொழில்.

"ஈமுங் கம்மும்" (தொல். எழுத். 328).

கம்—கம்மியம்—கம்மியன்=கம்மாளன்.

கம்—கம்மாளன்.

கருமம்—கம்மம்=கம்மியர் தொழில்.

"கம்மஞ் செய்மாக்கள் (நாலடி. 393);

கம்மவாரு=பயிர் வேலை செய்யும் தெலுங்க வகுப்பார்.

கரு—கருவி=செய்யும் ஆயுதம்.

கரு—கரணம்=செய்கை, சடங்கு, மணச் சடங்கு, உடன்படிக்கை, ஆவணம் (deed), ஆவணம் எழுதுவோன், கணக்கெழுதுவோன்.

கரணம்—கரணத்தான்=கணக்கன்.

கரணம்=செய்யுங் கருவி. அகக்கரணம் புறக்கரணம் என்பவை உடம்பிற்கு அகமும் புறமுமுள்ள கருவிகளாகிய உறுப்புக்கள்.

கரு—கார். கார்—காரணம்; கார்—காரியம்.

கருநிறத்தையும் தோன்றுதலையுங் குறிக்கும் கரு என்னும் சொல்லும், கார் என்று திரிதல் காண்க. கார்த்தல்=கருப்பாதல், தோன்றுதல்.

அணம் இயம் என்பன விகுதிகள். ஒ. நோ. கட்டணம், ஏரணம்; கண்ணியம், வாரியம்;

கருமம் கருவி என்பன முதற்கால வடிவங்கள். அதனால், அவை மரபாகப் பண்டை நூல்களிற் பயின்று வருவன. கரணம் காரணம் காரியம் என்பன தொல்காப்பியர்க்கு முந்தின இடைக்கால வடிவங்கள்.

"கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணர" (தொல். 1088).

"ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே" (ஷை 504);

"ஆரியம் நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானை" (நக்கீரர்).

(சுள்)—செள்—செய். செய் — செழு — செழுத்தல் = மிகுதல். செழுசெழுத்தல் = மிக வளப்பமாதல்.

செய்—செய்கை = செயல், பயிர்த்தொழில், உடன்படிக்கை, ஆவணம் (deed).

"ஆதிசைவ னாரூரன் செய்கை"
(பெரியபு. தடுத்தாட். 59)

செய்கைக்காணி = பட்டயக்காணி.

செய்தல் = திருத்தமாகச் செய்தல், வருந்திச் செய்தல்.

செய் = திருந்திய நிலம். நன்செய் = நன்றாகத் திருந்திய நிலம், புன்செய் = சிறிது திருந்திய நிலம். செய்—செய்யுள்.

"வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்"
(நன். 268).

(புள்)—(பள்)—பண்—பண்ணை = தொகுதி, மிகுதி.

பண்ணை — பணை = பெருமை. பணைத்தல் = பருத்தல், மிகுதல்.

"பண்ணைப் பணைத்த பெருஞ் செல்வம்" (நாலடி. 251).

பண் — பண்ணு. பண்ணுதல் = செய்தல், ஆயத்தஞ் செய்தல், அலங்கரித்தல், சரிப்படுத்துதல், இசைக் கருவியில் அலகு (சுருதி) அமைத்தல்.

பண்—பண்டு — பண்டம் = செய்யப்பட்ட பொருள்.

பண்டம்—பண்டாரம் = பொருள்கள் தொகுக்கப்பட்ட இடம், களஞ்சியம், கருவூலம், நூலகம், அறிவன், துறவி, பூசாரி.

பண்டாரம்—பண்டாரி.

பண்டு — பண்டுவன் = பல பொருட்குணம் அறிந்த மருத்துவன்.

பண்டுவன் — பண்டுவம் = மருத்துவம். பண்டு — பண்டிதன்—பலநூற் பொருளறிந்த புலவன், மருத்துவன். பண்டிதன்—பண்டிதம்.

பண்—பணி=பொருள், செய்யப்பட்ட அணிகலம்.

பணி—பணிகன்—வணிகன்=பொருள்களை விற்பவன். வணிகன்—வாணிகன்—வாணியன்.

பண்=பண்ணப்பட்ட இசை. பண்—பாண்—பா. பாண்—பாணி,

பாண்—பாடு—பாட்டு. பாண்—பாணன். பண்—பண்ணியம்=கிளைப்பண். பண்—பண்டர்=பாணர்.

viii. செய்யும் உறுப்பு (கை)

கரு—கரம் (வ.).

செய்—(சை)—கை. செய்=கை (தெ.).

பண்—பாணி.

ix. வளம்

பொருள் மிகுவதனால் வளமுண்டாகும்.

குள்—கொழு—கொழுமை. கொழு—கொழுப்பு கொழுமை—கெழுமை.

சுள்—செழு—செழுமை. செழு—செழுது—செழுத்து—செழுந்து=செழிப்பு.

செழு—செழுப்பு—செழுப்பம்=செழிப்பு. செழுப்பு செழும்பு—செழும்பல்.

செழு—செழி—செழிப்பு—செழிம்பல்.

செழி—செழியன்.

முல்—மல்—வளம். மல்—மல்லல்=வளம்.

"மல்லல் வளனே" (தொல். உரி. 7)

முள்—மள்—வள்—வண்மை=வளம், வளத்தாலாகும் ஈகை. வள்ளல். வள்—வளம்—வளவன்.

(உ) குவிதல் துறை

i. குவிதல்

மலர்ந்த பூவின் இதழ்கள் கூடும்போது முகை போற் குவிதலால், கூடுதற் கருத்திற் குவிதற் கருத்துப் பிறந்தது.

கும்—குமிழ்—குமிழி.

கும்—குமு—குமுதம்=பகலிற் குவியும் ஆம்பல்.

கும்—குமி—குவி. குவிதல்=கூம்புதல்.

குவி—குவம்=ஆம்பல்.

கும்பு—கூம்பு. கூம்புதல்=குவிதல்.

கும்பு—குப்பு—குப்பி=குவிந்த சிறுகலம்.

கூலங்களையும் காய்கறிகளையும் கல் மண் முதலியவற்றையும் கூம்பிய வடிவில் தொகுத்து வைத்தல் குமித்தல் அல்லது குவித்தல் எனப்படும்.

கும்—குமி—குவி.

கும்—கும்மல். கும்—கும்பு—குப்பு—குப்பல். குப்பு—குப்பை=குவியல்.

குமி—குமியல்.

குவி—குவியல், குவால், குவை.

சும்—சும்பு—சூம்பு—சூம்பல்=கூம்பிச் சொத்தையான காய்கனி.

சூம்பின கை=கூம்பி மொண்டியான கை.

ii. கைகுவித்தல்

கும்மியடித்தற்கும் கும்பிடுவதற்கும் இருகையையும் ஒன்று சேர்க்கும்போது அவை கூம்பிய வடிவத்தை அடையும்.

கும்—கும்மி=கை குவித்தடிக்கும் விளையாட்டு.

கும்மி—கொம்மி.

கும்—கும்பு—குப்பு—குப்பி—கொப்பி=கும்மி.

கும்—கும்மை—கொம்மை. கொம்மை கொட்டுதல் = கை குவித்தடித்தல்.

கும் — கும்பு — கும்பிடு. கும்பிடுதல் = கைகுவித்துத் தொழுதல். கும்பு — கூம்பு — கூப்பு. கைகூப்புதல் = கைகுவித்தல்.

துள்—தொழு. தொழுதல்=கை கலத்தல் அல்லது கூட்டுதல்.

iii. குப்புறுதல்

பூக்கள் மலர்வது தம் முகத்தைத் திறப்பது போலும், அவை குவிவது அதை மூடுவது போலும், இருத்தலாலும்; பகலில் மலர்ந்து இரவில் கூம்பும் இலைகளும் மலர்களும், பெரும்பாலும், மலரும்போது மேனோக்கியும் கூம்பும் போது கீழ்நோக்கியும் இருத்தலாலும், மாந்தன் மேனோக்கிப் படுத்திருத்தல் மலர்ந்த நிலைக் கொப்பாகவும், கீழ் நோக்கிப் படுத்திருத்தல் கூம்பிய நிலைக் கொப்பாகவும், சொல்லப்படும்.

மலர்தல் = முகம் மேலாதல். மலர்த்தல் = முகத்தை மேலாக்குதல்.

மலர் — மல்லார் — மல்லா. மல்லாத்தல் = முகம் மேலாதல். மல்லாத்துதல் = முகத்தை மேலாக்குதல்.

மல்லாந்துபடுத்தல் மல்லாக்கப்படுத்தல் முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

கும்பு—குப்பு—குப்புறு. குப்புறுதல் = முகங்கவிழ்தல். குழந்தை குப்புற்றுக்கொண்டது, முகங்குப்புற விழுந்தான், என்று கூறுவது வழக்கு.

குவி — கவி. கவிதல் = குப்புறுதல், தலைகீழாதல்.

கவி—கவிழ். கவிழ்தல் = " "

"கவிழ்ந்து நிலஞ்சேர அட்டதை" (புறம். 77)

குடம் கூடை முதலியவை பொதுவாக வாய்மேனோக்கியவாறு வைக்கப்படும். அவை தலைகீழாதல் கவிழ்தல் என்றும், அவற்றைத் தலைகீழாக வைத்தல் கவிழ்த்தல் என்றும், கூறப்படும்.

கவிதல் = தலைகீழான கூடைபோல் வளைதல்.

கவித்தல் = தலைகீழான கூடையைப் பிடித்தல்போல் குடைபிடித்தல், கூடையைக் கவிழ்த்தல்போல் மகுடத்தைத் தலையிலணிதல்.

கவி—கவிகை = குடை.

கவிகண் = குடங்கையால் மறைக்கப்பட்ட கண். முகில் குடைபோல் வளைந்து மூடுதலும் கவிதல் எனப்படும்.

(ஈ) கலத்தல் துறை

i. நெருங்கிக் கலத்தல் (அன்பாற் கலத்தல்)

உ=பொருந்து (ஏவல்வினை) உத்தல்=பொருந்துதல்.

உத்தம்=பொருத்தம். உத்தி=பொருந்தும் முறை.

(உள்)—அள்=அளவு. அளவுதல்=கலத்தல். அளவு—அளாவு. அள்—அளை. அளைதல்=கலத்தல்.

உறுதல்=பொருந்துதல்.

உள்—(இள்)—இழை. இழைதல்=நெருங்கிப் பழகுதல்.

குலவுதல்=கூடுதல். கூடிக்குலாவுதல் என்னும் வழக்கை நோக்குக. குல—கல.

கூடுதல்=கலத்தல்.

குள்—கொள். கொள்ளுதல்=பொருந்துதல்.

சும்—(சுவ்)—சுவள்—சுவண்டு=பொருத்தம்.

"தூமதியஞ் சூடுவது சுவண்டே." (தேவா. 677, 4)

துன்னுதல்=பொருந்துதல்.

பூசுதல்=இயைதல்.

புல்—பொல்—பொரு—பொருந்—பொருந்து. பொரு முகவெழினி பொருங்கதவு முதலிய தொடர்களை நோக்குக.

முல்—மல்=மன். மன்னுதல்=பொருந்துதல். முள்—(முளவு)—முயவு. முள்—(முய்)—முய—முயங்கு — மயங்கு.

முழவுதல்=நெருங்கிப் பழகுதல். முழவு—முழாவு.

முளவு—விளவு—விளாவு. விளவுதல்=கலத்தல்.

ii. விரும்புதல்

நெருங்கிப் பயின்றவரும் உள்ளத்திற் கலந்தவரும் ஒருவரையொருவர் விரும்புவர்.

உவத்தல்=பொருந்துதல், விரும்புதல், மகிழ்தல்.

குலவுதல்=கூடுதல், மகிழ்தல். குலவு—குலாவு.

(நுள்)—நள்—(நய்)—நய. நள்ளுதல்=பொருந்துதல். நயத்தல்=விரும்புதல், மகிழ்தல். முகத்தல்=(கலத்தல்) விரும்புதல்.

புள்—பிள்—விள். வ்ள்ளுதல்=கலத்தல். விரும்புதல். இவ் வினை இன்று வழக்கற்றது. விள்—விளரி=வேட்கை.

விள்—விளை=விருப்பம். விளையாடுதல் = விரும்பி யாடுதல்.

விள்—(வீள்)—வீழ. வீழ்தல்=விரும்புதல்.

விளை—விழை. விழைதல்=விரும்புதல் விழைவு—விருப்பம், புணர்ச்சி. விழை—விழைச்சு = புணர்ச்சி.

விள்—(விரு)—விரும்பு—விருப்பம்.

விழை—(விழாய்)—விடாய்=வேட்கை, நீர்வேட்கை.

விள்—வெள்—மெய்—வெய்யன்=விருப்பமுள்ளோன்.

வெய்ம்மை—வெம்மை=விருப்பம்.

"வெம்மை வேண்டல்" (தொல். உரி. 36)

வெள்—வேள்—வேட்கை=விருப்பம், காதல். வேள்= திருமணம். வேட்டல் = மணத்தல். வேள் — வேள்வி = ஒன்றை விரும்பிச் செய்யும் யாகம்.

வெள்—வெள்கு—வெஃகு. வெஃகுதல்=விரும்புதல்.

வெள்—வெண்டு. வெண்டுதல்=ஆசைப்படுதல்.

வேள்—வேண்டு—வேண்டல்.

வேள் = விருப்பம். வேள் — வேளாண்மை = பிறரை விரும்பியுணவளித்தல். வேள்—வேளாளன்=வேளாண்மை செய்யும் உழவன்.

வேளாண்மை = உழவுத்தொழில். வேளாண்மை — வெள்ளாண்மை—வெள்ளாமை.

வேள்—வேண்=விருப்பம். வேண் + அவா = வேணவா.

வேண்டு—வேண்டும், வேண்டாம்.

வேள்—வேட்டம்=விருப்பம். உயிரிகளை விரும்பிப் பிடித்தல்.

வேள்—வேட்டை. வேட்டம்—வேட்டுவன்—வேடுவன் —வேடு—வேடன்.

புள்—(பிள்) — (பிண்) — பிண — பிணா — பிணவு — பிணவல் = விரும்பப்படும் பெண், விலங்கின்பெண். பிண்— பிணை = விருப்பம். பிள்—பிடி = பெண் யானை.

பிள்—பெள்—பெட்பு = விருப்பம். பெள்—பெட்டை— பெடை—பேடை.

பெள்—பெண்—பெண்டு. பெண்—பேண். பேணுதல் = விரும்புதல், போற்றல்.

''பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள''
(தொல். உரி. 40)

பேண்—பேடு—பேடன், பேடி.

iii. அன்புசெய்தல்

கலந்தவரும் விரும்பியவரும் அன்பு செய்வர்.

உல்—உன் — உன்னியம் = சொந்தம். உன்னியார் = உறவினர், உன்னுதல் = பொருந்துதல்.

உன்—(அன்)—அன்பு.

உறு—உறவு. உறு—உற்றான் = உறவினன். உறுதல் = பொருந்துதல்.

உல்—ஒல்—ஒன்—ஒன்று. ஒன்றுதல் = பொருந்துதல். ஒன்னார் = பகைவர். ஒன்றார் = பகைவர்.

உள் — அள் — அளி = அன்பு. அள் = (அரு)—அருள்.

அள்—அண்—ஆண்—ஆணம் = நேயம்.

ஆண்—ஆணு = நேயம்.

உள்—(உழு)—உழுவல் = விடாது தொடர்ந்த அன்பு.

குள்—குழு = கெழு. கெழுவு = நட்பு. கெழு—கெழி = நட்பு.

குள்—கெள்—கேள் = உறவு. கேண்மை = நட்பு.

கூட்டு—கூட்டாளி = நண்பன்.

துல—துன். துன்னுதல் = பொருந்துதல். துன்னியார் = உறவினர், நண்பர். துன்னார் = பகைவர்.

துன்—துன்று. துன்றார் = பகைவர்.

துள் — தொழு — தோழம் — தோழமை. தோழம் — தோழன். தொழுதல் = தொகுதல், கூடுதல். தொழுதி — தொகுதி.

(நுள்) — நள் — நண்பு — நட்பு. நள்ளுநர் = நண்பர். நள்ளார் = பகைவர். நள் — (நய்) - நய. நயத்தல் = அன்பு செய்தல்.

நுள் — (நெள்) — நெய் — நேய் — நேயம் — நேசம் — நேசன்.

புல் — புல்லார் = பகைவர். புல்லுதல் = பொருந்துதல். புல் — பொல் — பொரு — பொருந் — பொருந்து. பொருந்தார் = பகைவர்.

முல் — முன் — மன். மன்னார் = பகைவர்.

முள் — முழு — முழுவல் = விடாது தொடர்ந்த அன்பு.

iv. விரும்பிக் காக்கும் தலைவன்

ஒரு பொருளை விரும்புகிறவன் அதைப் போற்றிக் காப்பானாதலின், விரும்பற் கருத்து காத்தற் கருத்தையுந் தழுவும்.

எ - டு : பேணுதல் = விரும்புதல், போற்றுதல். ''தந்தை தாய்ப் பேண்'' என்னும் ஔவையார் கூற்றை நோக்குக. ஒரு தலைவனுக்கு அவன்கீழ்ப்பட்டவர் மாட்டன்பு இருத்தல் வேண்டுமாதலால், விரும்புதல் குறித்த சில சொற்களினின்று தலைமை குறித்த சொற்கள் தோன்றியுள்ளன.

நம்புதல் = விரும்புதல்.

''நம்பும் மேவும் நசையா கும்மே'' (தொல். உரி. 31)

நம்பு — நம்பன் = தலைவன். நம்பு — நம்பி = தலைவன்.

நயத்தல் = விரும்புதல். நய — நாயம் — நாயன் = தலைவன். நாயம் — நாயகம் — நாயகன் = தலைவன்.

வேட்டல் = விரும்புதல். வேள் = தலைவன். வேள் — வேளான் = தலைவன்.

நம்பு நய என்னும் இரு சொற்களும் ஒரே யடியினின்று திரிந்தவையே.

நாயன் = தலைவன், அரசன், கடவுள், தந்தை.

"நாயனார் போனநாள் இன்றென்று
அகத்திலுள்ளோரெல்லாருங் கூறி" (சீவக. 2097, உரை)

என்னுமிடத்து, நாயனார் என்பது தந்தையைக் குறித்தது. நாயன் நாய்ச்சுமார் என்னுந் தொடர் தலைவன் தலைவி யரைக் குறிக்கும்.

இறைவனடியாரையும் தலைவரோடொப்பக் கருதும் வழக்க முண்மையால், நாயன் நாயனார் என்னும் பெயர்கள் அடியாரையுங் குறிக்கும். வள்ளுவனார்க்கு நாயனார்ப் பட்டம் வழங்குவது அவரது புலமைத்தலைமை பற்றியாகும்.

நாயன்—நாயர்=சேர (மலையாள) நாட்டுப் படைத் தலைவர் வழிவந்த குலத்தார். நாயன் என்பது தண்டநாயன் என்பதன் குறுக்கம். நாயடு நாயுடு என்பன தெலுங்கு வடிவங்கள்.

நாயனார்—நயினார்=சமணர்க்கும் சிவ குலத்தார்க்கும் வழங்கி வரும் பட்டப் பெயர். முதலாவது இது தலைமை பற்றி அவ்விரு சாராரின் தலைவர்க்கே வழங்கியது. தந்தையைக் குறிக்கும் நாயனா நயினா என்பவை தெலுங்கு வடிவங்கள்.

நாயன்—நாயந்தை—நயிந்தை=ஆண்டான், அடிமை வைத்தாளுங் குலத்தலைவன், சில குலத்தார் பட்டப் பெயர்.

நாயந்தை என்பது விளி வடிவில் நாயந்தே (நாயன்தே) என்றாகும்.

நாயன்—நாயகன்=தலைவன், கணவன், அரசன், கடவுள்.

நாயகம்=தலைமை.

நாயகன்—நாயகர்=சில குலத்தார் பட்டப் பெயர்.

நாயகன்—நாய்கன்=வணிகர் தலைவன்.

நாய்கன்—நாய்க்கன்=சில குலத்தார் பட்டப் பெயர்.

நாயகன்—நாயக்கன்=சில குலத்தார் பட்டப்பெயர்.

நாய்க்கன் நாயக்கன் என்பனவும் படைத் தலைமை குறிக்கும். இவ் வடிவங்கள் முதலாவது குலத் தலைவர்க்கு வழங்கியவை.

நாயன்—(நாயர்)—காயிறு=கோள்களுள் தலைமையான கதிரவன் அதற்குரிய கிழமை.

நாயிறு—ஞாயிறு. நாயிறு என்பதே உலக வழக்கு.

குறிப்பு :—நாயன் என்னும் பெயர் தந்தை பெயராகவும் குலப் பட்டப் பெயராகவும் வழங்கும் வழக்கு வடமொழியிலில்லை. தலைவன் கணவன் என்ற பொருளிலேயே அவை அங்கு வழங்குவன. மேலும், தமிழில் வழங்கும் பல்வேறு வடிவங்களும் வடமொழியிலில்லை. நாய நாயக (nayaka) என்ற இருவடிவங்களே அங்குள.

ஞாயிறு என்னுங் கிழமைப் பெயர் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவது.

நாயகன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வடமொழி யகராதியிற் காட்டப்படும் வேர் நீ என்பது. அது செலுத்துதலை அல்லது நடத்துதலைக் குறிக்கும். அச்சொல்லும் நூ என்பதன் திரிபான நீ என்பதே. நீத்தல்=செலுத்துதல். நீயான்= கலஞ்செலுத்துவோன்.

V. கலாய்த்தல் (பகையாற் கலத்தல்)

இருவர் அல்லது இரு படைகள் நெருங்கிக் கலந்தே போர் செய்வதால், கலத்தற் கருத்தில் பொருதற்கருத்துத் தோன்றிற்று. சண்டையிடுதலைக் கைகலத்தல் என்று கூறுதல் காண்க.

உத்தல் = பொருத்துதல். உத்தம்=போர்.

சேர நாட்டாரான மலையாளியர் போர்க்களத்தை உத்தாங்களம் என்பர்.

உம்—அம்—அமர். அமர்தல்=பொருந்துதல். அமர்= போர். அமரம்=போர் மறவர்க்கு விடப்பட்ட மானியம்.

கல—கலாய். கலாய்த்தல்=சண்டையிடுதல்.

கல—கலாம். கல—கலகம்

(சுள்)—செள்—செரு=போர்.

(சும்)—(சம்)—சமம் = போர். சமத்தல்=கலத்தல், ஒன்றாதல். சமம்=ஒப்பு.

சமம்—சமர்—சமரம்.

"அருஞ்சம முருக்கி" (புறம். 312)

பொரு—போர். பொரு—பொருநன் = போர் செய்வோன்.

பூசு—பூசல்=போர், ஆரவாரம்.

முல்—மல் = சண்டை. முட்டுதல் = பொருந்தல், பொருதல்.

மொய்த்தல் = நெருங்கிக் கூடுதல். மொய் = போர்.

vi. தழுவல்

அன்பு செய்பவர் அன்பு செயப்பட்டாரைத் தழுவுவர். தழுவலாவது கலந்தணைத்தல்.

உறுதல் = தழுவுதல்.

(உள்)—அள்—அளை—அணை. அணைத்தல் = தழுவுதல். அளைதல் = தழுவுதல். அணைதல் = தழுவுதல். அணை = நீரை அணைத்தல்போற் கட்டும் கரை.

வாய்க்காலிற் பக்கமாக வழிந்தோடும் நீரை மண்ணிட்டுத் தடுத்தலை அணைத்தல் என்பர் உழவர்.

(சுள்)—செள்—செரு—சேர். சேர்தல் = அணைத்தல்.

சேர்ந்து கட்டுதல் என்பது வழக்கு.

(துள்) — தழு—தழுவு.

புல்லுதல் = தழுவுதல்.

முள்—முழு—முழுவு. முழுவுதல் = தழுவுதல்.

தழுவி முழுவி என்பது வழக்கு.

முள்—முள்கு. முள்குதல் = தழுவுதல். முள்—(முய்)—முயங்கு. முயங்குதல் = தழுவுதல். முயங்கு—முயக்கு—முயக்கம். முூ.

முள்—(மள்)—மரு = மருவு. மருவுதல் = தழுவுதல். மரு—மருமம் = தழுவும் மார்பு. மரு — மார் — மார்பு. மருமம்—மம்மம்—அம்மம் = முலை, முலைப்பால்.

(முளவு)—விளவு. விளவுதல் = கலத்தல், தழுவுதல். விளவு—விளாவு—வளாவு.

vii. மணத்தல் (புணர்தல்)

தழுவலிற் சிறந்தது மணம்.

மணத்தலாவது காமக்காதலர் தழுவிக் கூடுதல்.

(உள்)— அள்—அளை—அணை. அணைதல் = புணர்தல்.

(உள்)—இள்—இழை. இழைதல் = கூடுதல்.

குல—கல—கலவி.

கூடு—கூட்டம்=புணர்ச்சி.

குள்—கள்—கள—கண—கணம்=கூட்டம். கணவன்=கூடுபவன், கொழுநன். கணத்தல்=கூடுதல்.

கள்—(கடு)—கடி=திருமணம்.

"கடியிற் காவலும்" (மணி. 18, 98)

துவள்தல்=புணர்தல். துவளை=புணர்ச்சி.

நுள்—நொள்—நொட்டு. நொட்டுதல்=புணர்தல்.

புல்லுதல்=புணர்தல்.

புல்—பொல்—பொலி. பொலிதல்=புணர்தல்.

புள்—(புண்)—புணர்—புணர்ச்சி.

புணை—பிணை. பிணைதல்=புணர்தல்.

(முல்)—மல்—மன்—மன்று—மன்றல்=மணம்.

மன்றுதல்=கூடுதல்.

முள்—(மள்)—மண—மணம். மணத்தல்=கலத்தல் கூடுதல்.

viii மணத்தல் (வாசனை வீசுதல்)

ஒரு பொருளின் நாற்றம் அதனையடுத்த காற்றொடும் பிற பொருளொடும் கலத்தலால், அது மணம் என்னப்பட்டது.

பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறுதல் காண்க.

குரு=மணம்.

"குருஉப்புகை"=மணமுள்ள புகை (திவாகரம்)

குள்—குரு. குருத்தல்=கலத்தல், தொகுதல். (குருவி)—கருவி=தொகுதி.

"கருவி தொகுதி" (தொல். உரி. 56)

"கருவி வானம்" (பெரும்பாண். 24)

"கருவி வானம் என்புழிக் கருவி மின்னுமுழக்கு
முதலாயவற்றது தொகுதி"

என்று சேனாவரையர் கூறியிருப்பது பொருந்தாது.

"விலங்கிலை யெஃகின் மின்மயங்கு கருவிய" (குறிஞ்சி. 53)

என்றவிடத்தும்,

"வேல்போல மின்னு மயங்குகின்ற தொகுதிகளை யுடையவாய்" (நச். உரை)

என்றே பொருள்படும்.

கும்—கம்—கம—கமழ். கும்முதல் = கலத்தல், கூடுதல்.

குமுகுமுத்தல் = மணம் வீசுதல்.

"பசுமஞ்சள் குமுகுமுச்சு" (அழகர் கல. 10)

குமுகுமு—கமகம.

கம் என்று வாசனை அடிக்கிறது, கமகமவென்று கமழ்கிறது, என்னும் வழக்குக்களைக் காண்க.

குள்—கள்—(கடு)—கடி = வாசனை.

முள்—(மள்)—(மண்)—மணம் = வாசனை. மணத்தல் = கலத்தல்.

முள்—முரு—முருகு = வாசனை.

முரு—மரு = வாசனை. மருவுதல் = கலத்தல்.

(முல்)—மல்—மன்று—மன்றல் = வாசனை. மன்றுதல் = கூடுதல்.

மரு—மருந்து = நோய் தீர்க்கும் வாசனைத் தழை, நோய் தீர்க்கும் பொருள்.

முறு—வெறு—வெறி = மணம். வெறுத்தல் = கலத்தல், செறிதல்.

"வெறியார் நறுங்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க" (நாலடி. 26)

ix. இணையாதல்

ஆணும் பெண்ணுமாக இருவர் அல்லது இரண்டு சேர்ந்து புணர்வதாலும், இயங்குதிணை யுயிரிகளிற் பெரும்பாலன ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடி வாழ்தலாலும், உழவிற்கும் வண்டிக்கும் அடிக்கடி இரு காளைகள் பூட்டப்படுவதாலும், கை கால் முதலிய சில வுறுப்புக்கள் இவ் விரண்டாயிருப் பதாலும், ஆடை முதலிய பொருட்கள் நன்கொடையில்

பொதுவாக இணையாக வழங்கப்பெறுவதாலும், இணையைக் குறித்தற்குக் கலத்தலைக் குறிக்கும் சொற்களி னின்று பல சொற்கள் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

உத்தல் = பொருந்துதல். உத்தி = விளையாட்டிற்கு இருவர் சேரும் இணை. உத்திகட்டுதல் என்பது தென்னாட்டு வழக்கு.

(உள்)—இள்—இழை—இணை, ஒ. நோ. தழல்—தணல்.

சுவள்—சுவடு—சோடு = இணை.

சுவள்—சுவடி—சோடி = இணை.

இருவரும் சுவடியாய்ப் போகின்றார்கள் என்பது தென்னாட்டு வழக்கு.

(சுள்)—செள்—செண்டை = இரட்டை.

செண்டை வரிசை = சச ரிரி கக என ஏழிசைகளும் இரட்டை இரட்டையாய் வருதல்.

சொதை—சதை = இணை.

துணை = இணை, இரண்டு. துணங்கை = இரு கையுஞ் சேர்த்தடிக்குங் கூத்து.

புணர் = இரண்டு.

(ஊ) கலங்கல் துறை

கலக்கத்திற் கேதுவாகப் பல பொருள்கள் கலத்தல் கலங்கலாகும்.

i. கலவை

உலக்குதல் = நீரையும் சேற்றையும் மிதித்துக் கலக்குதல்.

(உள்)— அள்—அண்—ஆண் — ஆணம் = கூட்டு.

வெந்த ஆணம் — வெந்தாணம் = வெந்தணம் — வெஞ்சணம். இது வ்யஞ்சனம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகக் கூறப்படும்.* பச்சடி போன்ற வேகாத ஆணமும் உண்டெனவறிக.

---

* வ்யஞ்சனம் என்னும் வடசொல் வெளிப்படுத்துதல் (manifest) என்பதை வேர்ப் பொருளாகக் கொண்டிருப்பதையும், வெஞ்சணம் என்னும் தென்சொல் தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பனத் தொடர்பற்ற மக்களிடையே வழங்குவதையும், கவனிக்க.

கும்—குமை. குமைதல்=குழம்புதல்.

குள்—குழ—குழம்பு=பல சரக்குகள் கலந்த கூட்டு.

குழம்பு கூட்டுதல் என்னும் வழக்கைக் காண்க. குழம்பு—குழம்பல்.

கூள்—கூட்டு

குல—கல—கலவை, கல—கலம்பு—கலம்பம்—கதம்பம் =பலவகைப் பூக்கள் கலந்த மாலை.

கலம்பு—கலம்பகம்=பல உறுப்புக்கள் கலந்து வருஞ் செய்யுள் நூல்.

(சூர்)—சார்—சாறு=குழம்பு.

ii. கலக்கம்

பல பொருள்கள் ஒன்றாகக் கலக்கும்போது கலக்கம் உண்டாகின்றது. பொருட் கலக்கத்தால் சிலவிடத்து மனக்கலக்கமும் விளைகின்றது.

நீரு மண்ணுங் கலப்பது கலங்கல். அதுபொருட்கலக்கம். பல ஆட்கள் கூடியிருக்கும்போது குறிப்பிட்ட ஒருவர் யார் என்று தெரியாது திண்டாடுவதும், பல வழிகள் கூடுமிடத்தில் செல்லவேண்டிய வழி எதுவென்று தெரியாது மயங்குவதும், ஒன்றைச் செய்வது அதை விட்டுவிடுவது என்னும் எண்ணங்கள் மனத்தில் தோன்றும் போது ஒன்றைத் துணியாது ஊசலாடுவதும், மனக்கலக்கமாம்.

உழம்புதல்=பலவோசை கலந்தொலித்தல், குழம்புதல்.

உழப்புதல்=சொல்லால் மழுப்புதல்.

குல—கல—கலங்கு—கலங்கல்.

கலங்கு—கலக்கு—கலக்கம்.

கல்—கலுழ்—கலுழி=கலக்கம், கலங்கல்நீர்.

கலுழ்தல்=கலங்குதல், கண்கலங்கி அல்லது மனங்கலங்கி அழுதல். கலுழ்—கலிழ்.

கலுழ்—கலுழன்=வெள்ளையுஞ் சிவப்புமாகிய இரு நிறங் கலந்த பறவை. கலுழன்—கருடன் (வ).

குழம்பு—குழப்பு—குழப்பம்.

குழு—கழு—கழும்=மயக்கம்.

"கழுமென் கிளவி மயக்கஞ் செய்யும்" (தொல். உரி. 53)

குழு—கூழ்=கலக்கம். கூழ்த்தல்=ஐயுறுதல்.

"அவனிவ னென்று கூழேன்மின்" (திவ். திருவாய். 3, 6, 9)

கூழ்படுதல்=கலக்கமுண்டாதல்.

"செல்படை யின்றிக் கூழ்பட வறுப்ப"
(பெருங். மகத. 27, 31)

குழு—கெழு. கெழுவுதல்=பொருந்துதல், மயங்குதல்.

(சுள்)—செள்—செரு—செருக்கு—செருக்கம்—செருக்கல்=கள் மயக்கம்.

செருக்கு=மயக்கம், மதம், அகங்காரம். செருக்கம்=கள்மயக்கம். செருக்கு—தருக்கு.

துதைதல்=செறிதல், கூடுதல். ததுமல்=கூட்டம், குழப்பம்.

முள்—முய—முயங்கு—மயங்கு—மயக்கம்.

முயங்குதல்=கூடுதல். மயங்குதல்=கூடுதல், கலத்தல்.

வேற்றுமை மயக்கம்=ஒரு வேற்றுமை யுருபு மற்றொரு வேற்றுமைப் பொருளிற் கலத்தல்.

திணைமயக்கம்=ஒரு திணைப் பொருள் மற்றொரு திணைநிலத்திற் கலத்தல்.

முல்—மல்—மல. மலத்தல்=மயங்குதல்.

மல—மலங்கு—மலக்கு—மலக்கம்=மயக்கம்.

மலங்கு=பாம்புடம்பும் மீன் வாலும் கலந்த நீருயிரி.

மலங்கு—விலங்கு—விலாங்கு.

மலங்கு—மதங்கு — மதக்கம் = மயக்கம். மதங்கு — மறங்கு. மறங்குதல்=மயங்குதல்.

மல—மலை—மலைவு. மலைத்தல்=மயங்குதல்.

மலம்—மதம்—மறம்=மயக்கம். மதம்—மதர்.

முள்—மள்—மரு—மருள்=மயக்கம். மருள்—மருட்கை=மயக்கம், வியப்பு, வியப்புச்செயல்.

மரு — மருமம்—மம்மம்—மம்மர் = மயக்கம்.

மம்மம் — மம்மல் = அந்திநேரம், மயக்கம், காமம், கல்லாமை.

மரு—மறு—மறுகு—மறுக்கம் = மயக்கம். மறுகுதல் = கலத்தல், மயங்குதல். மறுகு = பல பண்டங்களும் மக்களும் கூடும் பெருந்தெரு. மறுகு—மறுகை.

மல்—மால் = மயக்கம், காதல், பித்து. மால்—மாலம் = மயக்கும் வித்தை, பொய் நடிப்பு (மாய்மாலம்).

மால்—மான் = மயக்கம்.

மான்றல் = மயங்குதல்.

மால்—மாலை = பல பூக்கள் கலந்த தொடை, பல மணிகள் கலந்த கோவை, இரவும் பகலுங் கலக்கும் அந்தி வேளை. மருண்மாலை என்னும் வழக்கை நோக்குக.

மால்—மார்—மாரம் = மயக்கம், மாறாட்டம்.

மாரன் = காதல் மயக்கத்தை யுண்டுபண்ணுபவன்.

மள்—மாள்—மாழ் — மாழ்கு. மாழ்குதல் = மயங்குதல்.

மாழ்—மாழா. மாழாத்தல் = மயங்குதல்.

மாழ் = மாழை = மருட்சி, மயக்கம்.

முயங்கு—மயங்கு—மசங்கு. மயங்குபொழுது = அந்தி வேளை.

மசங்கு—மசங்கல் = அந்திப்பொழுது.

முய — மய்—மச—மசகு = திகைப்பு, மயக்கம்.

மச—மசள்—மசண்டை = அந்திப்பொழுது.

மச—மசக்கை = கருப்பிணிகள் அடையும் மயக்கம்.

மய—மயல் = மயக்கம், காதல். மயல் — மையல் = காதன் மயக்கம்.

மயல்—மயர் — மயர்வு = மயக்கம்.

முள் — (முறு) — விறு — வெறு — வெறி = மயக்கம். வெறுத்தல் = செறிதல், கூடுதல்.

iii. மதிமயக்கம்

குள்—கள் = மயக்கம், மயக்கச் சரக்கு.

களித்தல் = கட்குடித்தல், வெறித்தல். களி = கட்குடியன்.

களி—களிறு = மதமுள்ள ஆண் யானை.

மருள் = மதிமயக்கம், மதிப்புலனற்ற எச்சப் பிறவி; மருளாளி—மருள்கொண்ட தேவராளன்.

மதம் = யானையின் மதிமயக்கம். மதம் — மத்தம் = பித்து.

உன்மத்தம் = கடும்பித்து. உன்மத்தம் — ஊமத்தை = பித்த நோய் மருந்து.

மல = மத—மது = கள், தேன்; மது—மதுர்—மதுரி; மதுரித்தல் = இனித்தல்.

மதுர்—மதுரம். மது—மத்து—மட்டு = கள், தேன்.

மத—மதி = மயக்கந்தரும் நிலவு, திங்கள். ஒ. நோ. E. lunacy from L. luna = moon.

மதி—மாதம்—மாசம் (வ.).

மதி—மதிரை—மதுரை = வதிக்குலவரசர் தலைநகர்; ஒ. நோ. குதி—குதிரை.

மசள்—மசணை = மந்தன்.

வெறித்தல் = கட்குடித்து மதிமயங்குதல்.

வெறி = மயக்கம்.

iv. கருமை

நடக்கும் வழி தெரியாமலும், எதிருள்ள பொருள் தெரியாமலும், நச்சுயிரி பேய் கள்வர் முதலியவற்றிற்கு அஞ்சியும், மயங்குதற்கிடமானது கரிய இருளாதலால், மயக்கக்கருத்தில் கருமைக் கருத்தும் இருட் கருத்தும் ஒருங்கே தோன்றின. மயக்கமே மனத்திற்கு ஓர் இருள் போன்றதாம்.

உல்—அல் = கருமை, இருள். இரவு.

"அல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டுகட் பிறையெயிற்
றசபாச வடிவமான அந்தகா" (தாயுமானவர் பாடல்).

உல்—இல்—இர்—இரா—இரவு. இர்—இருள்—இருட்டு.

"இருள்நிறப் பன்றி" (தொல்; 1568)

இர்—இரு—இரும்பு=கரிய தாது.

இரு—இறு—இறடி = கருந்தினை. இறு—இறுங்கு= காக்காய்ச் சோளம்.

குல்—கல்—கால்=கருமை.

குள்—கள்—கள்வன்=கருநண்டு.

"புள்ளிக்கள்வன்" (ஐங்; 21)

கள்—களம்—(களங்கு)—களங்கம்=கருமை, நிலாவின் கறை.

கள்—காள்—காளம்=கருமை.

காள்—காளி=கரியவள் (கருப்பாய்).

காள்—காழ்=கருமை. காழ்—காழகம்=கருமை.

காழ்த்தல்=கருத்தல், கருத்து வயிரங் கொள்ளுதல், உரத்தல்.

காழ்—காய்=காயம்=கருமை, கரிய விண்.

"விண்ணென வரூஉங் காயப் பெயர் வயின்" (தொல். எழுத். 305)

காயம்—ஆகாயம் (வ.)

கள்—கரு—கருப்பு=கருமை, பேய். கரு—கரும்பு.

கரு—கரம்பு—கரம்பை=காய்ந்த களிமண்.

கரு—கரி=கருத்தது. கரி—கரிசு—கரிசல்=கருநிலம்.

கரு—கறு—கறை=கருப்பு. கறுத்தல்=சினத்தாற் கருத்தல், சினத்தல்.

"கறைமிடற்றோன்"=கண்டங் கரிய சிவன்.

கரு—கார்=கருமை, முகில்.

கார்—காரி=கரிய எருது, கரிய சனி.

கார்—காறு. காறுதல்—கருத்தல், வயிரங்கொள்ளுதல்.

கரு—கருகு—கருக்கு. கருகுதல்=வெப்பத்தால் கருத்தல்.

கரு—கருவல், கருத்தை.

கருக்கு—கருக்கல்=விடிகாலைக் கருக்கிட்டு.

முல் — மல் — மால் = கருமை, திருமால் (கரியோன்), முகில், மால்—மழை. மால்—மாலம் = கருப்பு, பேய்.

மால்—மார்—மாரி = காளி, முகில் மழை.

மால்—மான்—மானம்—வானம் = முகில், மழை, விண்.

மான்—வான் = முகில், மழை, விண்.

மால் — மா = கருமை.

முள் — மள் — மாள் — மாய் — மாயோன் (திருமால்), மாயோள் (காளி). மாய்—மாயம் = கருமை.

மள்—(மய்)—மை = கருமை, முகில், காராடு, கரிய குழம்பு.

மை—மயில் = கரு (நீல) நிறத் தோகையுள்ள பறவை.

மயில்—மயிலை = கருமை கலந்த வெள்ளைக்காளை.

மை — மயிர் = கரிய முடி.

மை — மயி — மசி = கரிய குழம்பு. தஞ்சை நாட்டார், எழுதும் மையை மசி யென்றே கூறுவர்.

மசி—மசகு = வண்டி மை.

மசகு—மசகம் = மயிர்.

மச்சு—மச்சம் = கரும்படர். மை—மஞ்சு = முகில்.

முள்—மள் = மண் — மணி = கரியது, நீலக்கல். மணி வண்ணன், மணிமிடற்றோன் முதலிய பெயர்களை நோக்குக.

மள்—மரு—மறு = உடம்பிலுள்ள கரிய புள்ளி.

மாழ்கு — மாகு — மாகம் = கரிய விசும்பு.

மாகம்—நாகம்—நாகர். நாகநாடு = விண்ணுலகம்.

V. குற்றம்

உடம்பிலுள்ள அழுக்கு பெரும்பாலும் கருநிறமா யிருப்பதாலும், வெள்ளாடையிற் படும் கரு நிறம் மதியின்கண் மறுப்போல் தோன்றுதலாலும், கருமை குறித்த சில சொற்கள் அழுக்கையும் அழுக்குப்போன்ற குற்றத்தையும் குறிக்கும்.

கரி—கரில் = குற்றம். கரி—கரிசு = குற்றம், பாவம்.

கள்—களங்கு—களங்கம் = குற்றம்.

கறு—கறை=குற்றம்.

காழ்=காசு=, ,,

மல்—மலம்=அழுக்கு, பவ்வீ.

மள்—மரு—மறு=குற்றம். மச்சு=குற்றம்.

மயல்=அழுக்கு. மயல்—மயலை=அழுக்கு.

மாழ்—மாசு=குற்றம். ஒ. நோ. காழ்—காசு.

மை=குற்றம்.

vi. மறைவு

கருமையில்பட்ட பிறநிறமும் இருண்ட இடத்திலுள்ள பொருள்களும் கண்ணிற்குத் தெரியாது மறைந்திருப்பதால், கருமைக் கருத்தில் மறைவுக் கருத்துத் தோன்றும்.

கள்—கள்ளம்=மறைவு, திருட்டு, வஞ்சனை. கள்—கள்ளன்=திருடன்.

கள்—கள்வு—களவு=மறைவு. திருட்டு.

கள்வு—கள்வன்=திருடன்.

கள்—(கர்)—கர—கரவு—கரவடம்=களவு. கரத்தல் =மறைதல், மறைத்தல். கரவு=வஞ்சகம், களவு.

மறுத்தல்=இல்லையென்று சொல்லால் மறைத்தல்.

மறு—மற. மறத்தல்=மனத்தில் மறையப் பெறுதல்.

மறு—மறை. மறை=பொதுமக்கட்கு மறைந்திருக்கும் செய்திகளையும் உண்மைகளையும் கொண்ட நூல்.

"நரம்பின்மறை"=இசை நூல்.

மால்—மாலம்=பாசாங்கு. மாள்—மாய்—மாயம்= மறைவு, வஞ்சனை. மாய்—மாயை=ஆன்மாவின் அறிவை மறைப்பது. ஒ. நோ. சாய்—சாயை.

மாயமான்=வஞ்சனையுள்ள மான். மாயமாய் மறைந்து விட்டது என்பது வழக்கு. மாயவித்தை மாயமாலம் முதலிய பெயர்களை நோக்குக.

(ரு) காணல் துறை

அகக் கண்ணாற் காணலும் புறக்கண்ணாற் காணலும் எனக் காணல் இருவகை. முன்னது கருதல்; பின்னது நுகர்தல்.

4. கண்டறிதல்

கண்டறிதலாவது புறக்கண்ணாற் காணல்.

''கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறி'' வதெலாம் கண்டறிவேயாயினும், ஐவகை நுகர்ச்சிப் பொருள்களின் வடிவையும் காணுதற் சிறப்புப் பற்றிக் கண்ணின் தொழிலே காட்சி என விதந்து கூறப்படும்.

ஐம்புலன்களும் பொருள்களொடு பொருந்துவதனாலேயே நுகர்ச்சியும் அறிவும் ஏற்படுகின்றன.

(உள்)— அள்— அறி— அறிவு.

குள் — கள். களுதல் = பொருந்துதல்.

கள் — கரு — கரி = கண்டவன் (சாட்சி).

கள் — கண் = காணும் பொறி. கண்ணுதல் = பார்த்தல் (நாமதீப நிகண்டு).

கண் — காண் — காட்சி = பார்வை, அறிவு.

காண் — காணம் = மேற்பார்வை.

காண் — காணி. காணித்தல் = மேற்பார்த்தல்.

கண்காணி — கண்காணம். கண்காணி = மேற் பார்ப்பவன்.

துல் — துன்று — தோன்று. தோன்றுதல் = கண்ணொடு பொருந்துதல், தெரிதல், உருக்கொளல், உதித்தல், பிறத்தல்.

புல்லுதல் = பொருந்துதல்.

புல் — புலம் — புலன் = பொருந்தியறியும் அறிவு.

புலம் = அறிவு, அறிவு நூல், இலக்கணம்.

புலம் — புலமை. புலம் — புலவன்.

புலனாதல் = அறியப்படுதல். புலப்படுதல் = புலனொடு பொருந்துதல்.

புலம் — புலர். புலர்தல் = கண்ணுக்குத் தெரிதல், விடிதல்.

புலர் — புலரி = விடியல்.

புலர் — பலர் — பலார். பலாரென்று விடிந்தது என்பது வழக்கு.

11. கருதியறிதல்

கருதி யறிதலாவது அகக் கண்ணாற் கண்டறிதல்.

மனம் ஒரு பொருளொடு அல்லது செய்தியொடு பொருந்துதலே கருதலாம்.

உத்தல் = பொருந்துதல்; உத்தி = பொருத்தம், பொருந்துமுறை, பொருத்தமாகக் கொள்ளும் ஊகம்.

உன்னுதல் = பொருந்துதல், கருதுதல், தியானித்தல்.

உன் — உன்னம் = தியானம்.

உன்னித்தல் = பொருத்தமாக ஊகித்தல்.

உறுதல் = பொருந்துதல், கருதுதல்.

ஓர்தல் = பொருந்துதல், கருதுதல்; கருதியறிதல்.

குள் — கள் — (கரு) — கருது — கருத்து. கள்ளுதல் = கூடுதல், பொருந்துதல்.

கள் — கண். கண்ணுதல் = பொருந்துதல், கருதுதல், மதித்தல்.

கண் = கண்ணியம் = மதிப்பு.

(சுள்) — செள் — செ. செத்தல் = பொருந்துதல், ஒத்தல், கருதுதல். செத்தல் = கருதுதல்.

''அரவு நீருணல் செத்து'' (கலித். 45).

''வெப்புடையாடூஉச்செத்தனென்'' (பதிற்றுப். 86).

செத்தல் = ஒத்தல்.

''வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்து'' (ஐங். 151).

செ — செத்து — சித்து. ஒ. நோ. ஒத்து. செந்துரம் — சிந்துரம்.

சித்து = கருத்து, அறிவு, கருதியதை அடையும் திறம். சித்து — சித்தன்.

முன்னுதல் = பொருந்துதல், கருதுதல் முன் — முன்னம் = கருத்து, குறிப்பு.

முன் — மன். மன்னுதல் = பொருந்துதல், கருதுதல்.

மன் — மனம் = கருதும் அகக்கரணம்.

மன்னுந்திறம் மந்திரம். திரம்=திறம். றகரத்திற்கு முந்தியது ரகரம்.

மன்+திரம்=மந்திரம்=கருத்து வலிமை, எண்ணத்தின் திண்ணம்.

உள்ளத்தை அல்லது ஆசையை அடக்கிய முனிவன், தன் கருத்து வலிமையால் தான் கருதியதை நிறைவேற்று மொழியும், தான் கண்டுபிடித்த தப்பாத உண்மைகளைச் சொல்லுமொழியும், மந்திரமாகும்;

"நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப"

(தொல்; செய். 178).

நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழி கருத்து வலிமையொடு கூடியது என்பதை "ஆணையிற் கிளந்த" என்னுந் தொடர் குறிப்பாய் உணர்த்தும். கருத்து வலிமையொடு கூடாவிடத்து ஒரு மொழியும் ஒரு பயனும் உறாது. மந்திரம் வாய்மொழி எனவும் படும். வாய்மையான மொழி அல்லது வாய்க்கும் மொழி வாய் மொழி. திருமூலர் அருளிய திருமந்திரமும் நம்மாழ்வார் இயற்றிய திருவாய்மொழியும், கவுந்தியடிகள் இரு பரத்தரைச் சவித்த மொழிகளும் போல்வன, மந்திரங்களாம். மந்திரத்தைக் காட்டும் மொழியையும் மந்திரம் என்றது ஓர் ஆகு பெயர்.

"எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்" (குறள். 666).

ஆதலால், திண்ணிய வுள்ளத்தின் வழிப்பட்டதே வாய்மொழி என அறிக. மனத்துக்கண் மாசிலனான ஒருவன், ஒருவரை வாழ்விக்கவோ சாவிக்கவோ வாய் திறந்து ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. உள்ளத்தில் உள்ளினாலும் போதும். கடவுளை வேண்டும் மன்றாட்டு எங்ஙனம் உரையின்றி உள்ளத்திலும் நிகழ முடியுமோ, அங்ஙனமே மந்திரமும் என்க.

"நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் உரைத்த உரை வருமாறு :—

"இது மந்திரச் செய்யுளுணர்த்துதல் நுதலிற்று. "இதன் பொருள் :—நிறைமொழி மாந்தரென்பது, சொல்லிய

சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையார் என்றவாறு. அவர் ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமன் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திர மெனப்படும் என்றவாறு.

''அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. 'தானே' என்று பிரித்தான், இவை தமிழ் மந்திரமென்றற்கும், பாட்டாகி அங்கதமெனப்படுவனவும் உள, அவை நீக்குதற்குமென உணர்க. அவை :—

''ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச்—சீரிய
வந்தண் பொதியி லகத்தியனா ராணையாற்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவா''

எனவும்,

''முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி—யரணிய
லானந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கோட
னானந்தஞ் சேர்க சுவா''

எனவும்,

''இவை தெற்கண் வாயில் திறவாத பட்டிமண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும் [ஒருவன்] சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப் பாட்டாயின மேல் 'பாட்டுரை நூல்' (391) என்புழி அங்கதமென்றோதினான் இன்ன மந்திரத்தை. இஃது ஒருவனை இன்னவாற் றாற் பெரும்பான்மையுஞ் சபித்தற் பொருட்டாகலின் அப் பெயர்த்தாயிற்று. இக் கருத்தே பற்றிப் பிறரும்,

''நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்''

(குறள். 28.)

என்றாரென்க''.

அமைச்சன் அரசியற் கருமங்களை எண்ணும் அல்லது சூழ்ந்திறனும் மந்திரம் எனப்படும். திறமையாகச் சூழ்ந்து தப்பாது வாய்க்கும் வழிவகைகளைச் சொல்லுதலால், அமைச்சன் அரசற்குக் கூறும் அறிவுரையும் மந்திரம் எனப்பட்டது. மந்திரம் கூறுபவன் மந்திரி.

''மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்''

என்றார் அதிவீரராம பாண்டியரும்:

iii. கருதும் மாந்தன்

மாந்தனை மற்ற வுயிரிகளினின்று வேறுபடுத்திக் காட்டுவது மன்னுந்திறனாகிய பகுத்தறிவே. இயங்கும் உயிரிகட்கெல்லாம் கருதுந் திறமிருப்பினும், அது மாந்த னிடத்திற்போல் மற்ற வுயிரிகளிடத்தில் வளர்ச்சியடைய வில்லை.

"மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே"

என்றார் தொல்காப்பியர் (1532).

பொருள்களை உயர்திணை அஃறிணை என் இலக்கண நூலார் இரு பகுப்பாகப் பகுத்ததும், அங்ஙனம் பகுத்தற் கேற்ப முன்னரே பொதுமக்கள் அவற்றின் வினைகளைக் குறிக்கும் சொற்களை வெவ்வேறு விகுதி கொடுத்துக் கூறி வந்ததும், அவற்றின் பகுத்தறி வுண்மை யின்மை பற்றியே. மன்னுந்திறம் சிறந்திருத்தல் பற்றியே மாந்தன் மன் எனப் பட்டான்.

ஆங்கிலச் சொல்லாராய்ச்சியாளரும் man என்னும் பெயருக்கு thinking animal என்றே பொருட் காரணங் காட்டுவர். (E. man, from A. S. munan, to think.)

மன் = மன்னும் (கருதும்) உயிரியாகிய மாந்தன்.

மன்பதை = மக்கட் கூட்டம்.

மன்னுயிர் = மக்கட் குலம்.

"நின்னளந் தறிதல் மன்னுயிர்க் கருமையின்"
(திருமுரு. 278)

என்றார் நக்கீரர்.

"தம்மில்தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது" (குறள், 68)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

"மன்னுயிர்" என்பதற்கு "மன்னாநின்ற வுயிர்" என்று பரிமேலழகர் உரைக்கும் உரை பொருந்தாது. மன்னாநிற்றல் = நிலைபெறுதல்.

மன்—மான்—மானவன் = மாந்தன்

மன்—மநு (வ.).

(கூ) பொருத்தல் துறை

பல உறுப்புக்களையும் பகுதிகளையும் பொருத்துவது பொருத்து.

1. உறுப்புப் பொருத்து

குள் — கள் — கண் — கணு. கண் — கணை. கணுக்கால்=கணைக்கால். கள் — களம் = உடம்பையும் தலையையும் பொருத்தும் கழுத்து.

களம் —(களத்து)—கழுத்து.

கள்—கட்டு

குள்—கொள்—கொளை=பாட்டு.

புல் — பொல் — பொரு — பொருந் — பொருந்து — பொருத்து.

புள்—(பூள்)—பூண்—பூட்டு. புள் — (புண்) — புணர் — புணர்ப்பு.

புள் —பொள்—பொட்டு=நெற்றியெலும்புப் பொருத்து.

முள்—முளி=முட்டு, கணு.

முளி—முழி—மொழி=கைமுட்டு, கரும்புக்கணு.

முழி+கை=முழங்கை. முழி+கால்=முழங்கால்.

முழி—முழம்=முழங்கையளவு.

முள்—முட்டு=கை காற் பொருத்து.

முட்டு — முட்டி = முழங்காற் பொருத்து, கைக்கணு, மடக்கிய முட்டிக் கையாற் செய்யும் மற்போர்.

முட்டு—முடு— மடு—மடை=பொருத்து, கொளுத்து.

முட்டு—மூட்டு=பொருத்து.

முண்டு=மரக்கணு, உடற்சந்து. முண்டு—முண்டம்=கணுக்காற் பொருத்து.

கட்டுதல்

(உள்)—இள்—இழை—இணை. (இள்) — இய் — இயை — இசை, இசைத்தல்=கட்டுதல்.

குள்—கள்—கட்டு. கட்டு—கட்டில்.

கட்டு—கட்டணம்=பாடை.
புள்—(புண்)—புணை—பிணை.
புண்—புணர். புணர்த்தல்=கட்டுதல்.
புண்—புணி—பிணி. பிணித்தல்=கட்டுதல்.
புள்—பொள்—பொட்டு—பொட்டணம்=கட்டு.
பொட்டணம்—பொட்டலம்.
முள்—முட்டு—மூட்டு—முட்டை.

ii. முடைதல்

உல்—அல். அல்லுதல்=கூண்டு முடைதல்.
குள்—(குய்)—குயில். குயிலுதல்=நெய்தல், பின்னுதல்.
நுள்—நெள்—நெய்—நெயவு—நெசவு.
புல்—பொல்—பொரு—பொருந்து—பொருத்து.
புல்—(புன்)—பின்.
முள்—முடு—முடை. முடைதல்=பின்னுதல்.

iii. தைத்தல்

உத்து—அத்து. அத்துதல்=தைத்தல்.
ஒட்டுதல்=தைத்தல்.
குத்துதல்=தைத்தல்.
துன்னுதல் = தைத்தல். துன் — துன்னம் = தையல். துன்னகாரன்—தையற்காரன்.

துள்—(தள்)—(தய்)—தை. தைத்தல்=துணி பலகை முதலியவற்றை இசைத்தல்.

தை—(தைச்சு)—தச்சு—தச்சன்.

வண்டிக் குடத்தில் ஆரைகளைப் பொருத்தலைத் தைத்தல் என்பர்.

பொள்—பொட்டு—பொத்து.

பொத்துதல்=மூட்டுதல். பொல்லம் பொத்துதல் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

முள்—மூள்—மூட்டு—மூட்டை—மூடை = மூட்டப்பட்ட கோணிப்பை, மூட்டுதல்=தைத்தல்.

(ஏ) மூடல் துறை

மூடலாவது. கொள்கலங்களின் வாயையும் போர்ப்பவற்றின் ஓரங்களையும் பொருத்தி மறைத்தல்.

i. மூடுதல்

உம்—உமி. உமிதல்=வாய் மூடி எச்சில் உமிழ்தல்; உமி—உமிழ்.

சுள்—(சூர்)—சார்த்து—சாத்து. சாத்துதல்=மூடுதல்.

தும்—துமி. துமிதல்=உமிதல். தூர்த்தல்=குழியையும் துளையையும் மூடுதல்.

பொது—பொத்து. பொத்துதல்=மூடுதல், மறைத்தல். பொது—பொதுக்கு. பொதுக்குதல்=மறைத்தல.

முள்—மூழ். மூழ்ந்தல்=மூடுதல். மூழ்—மூழல்=மூடி.

மூழ் — மூடு — மூடி. மூடு—மூடம்—மோடம்=வானம் மூடிய மந்தாரம், மந்தாரம் போன்ற மடமை.

மூடு=அறிவிலி; மூடம்—மூடன்.

மூழ்—மூய். மூய்தல்=மூடுதல், வாய்மூடி எச்சில் உமிழ்தல்.

மூய் — மொய். மொய்த்தல்=மூடுதல்.

ii. மூடிய பொருட்கள்

உம்—உமி=நெல்லை மூடியுள்ள தொலி.

உம் - ஊம்=வாய்பேசாத ஊமை.

ஊம்—ஊமை. ஊம்—ஊமன்.

வாய் பேசாதவனை வாயை உம் என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பர்.

கும்—கொம்மை=கம்பு தினை கேழ்வரகு முதலியவற்றின் உமி.

சும்—சொங்கு=சோள உமி.

மூழ்—மூகு—மூகன்=ஊமையன். மூகு—மூங்கு=ஊமை.

மூங்கு—மூங்கை=ஊமை.

மூகு—மூகா. மூகாத்தல்=ஊமையாயிருத்தல்.

iii. போர்த்தல்

உறு—உறை.

குள்—குடி=சட்டை.

கும்பு—குப்பு—குப்பா=தூரிப்பை.

குப்பு—குப்பாயம்=மெய்ப்பை, சட்டை. குப்பாயம்—குப்பாசம்.

சுல்—(சோல்)—சால்—சால்வை=போர்வை.

பொரு—போர்—போர்வை.

பொரு—பொது—பொதி. பொதிதல்=போர்த்தல்.

பொதி—பொதிர். பொதிர்தல்=போர்த்தல்.

(அ) பற்றல் துறை

பற்றலாவது, கை கால் முதலிய உறுப்புக்களைப் பிற பொருள்களோடு பொருந்திப் பிடித்தல். மனத்தில் ஒன்றைக் கொள்ளுதலும் பற்றுதலோடொக்கும்.

i. பிடித்தல்

விரல்களைப் பொருத்தி ஒரு பொருளைப் பற்றுதலே பிடித்தல். பிற வுறுப்புக்களால் ஒன்றைப் பற்றுதலும் ஒப்புமைபற்றிப் பிடித்தல் எனப்படும்.

குள்—கொள். கொள்ளுதல்=பற்றுதல். கொள்—கோள். ஏறுகோள் தீக்கோள் முதலியவற்றை நோக்குக.

கொள்கொம்பு—கொழுகொம்பு=பற்றுக்கோடு.

குது—கது—கதுவு. கதுவுதல் = பற்றுதல். கது—காது=ஒலியைப் பற்றும் செவி.

புல்—(புற்று)—பற்று.

புள்—(பிள்)—பிண்டி—பிண்டம். பிண்டம்=திரட்சி. பிண்டித்தல்—கைக்குள் சோற்றை அல்லது மாவைத் திரட்டுதல், சேர்த்தல், பிடித்தல். பிண்டி—பிடி. ஒ. நோ. கண்டி—கடி. தண்டி—தடி.

"பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது". என்னும் பழமொழியையும், பொரிவிளங்காய் பிடித்தல்,

கொழுக்கட்டை பிடித்தல், முதலிய வழக்குக்களையும் நோக்குக.

பிடித்தல்=கைக்குள் திரட்டுதல், கைக்குள் மாத் திரளையைத் திரட்டுதல் போல் ஒன்றைப் பற்றுதல், கையிற் பிடித்துக்கொண்டதுபோல் அளவைக் குறைத்தல்.

பிடி=பிடிக்கப்படும் காம்பு அல்லது அடிப் பகுதி, கைக்குள் பிடிக்கும் அளவு.

சட்டை முதுகிற் பிடிக்கிறது, சோறு பானையடியிற் பிடித்துக்கொண்டது. வீட்டில் தீப்பிடித்து விட்டது, சம்பளத்தில் ஓர் உருபாவைப் பிடித்துவிட்டார்கள், எனக்குப் புழுங்கலரிசிதான் பிடிக்கும், என்பன போன்ற வழக்குக் களெல்லாம் உண்மையாகவும் அணி வகையிலும் பற்றற் பொருளையே குறித்தல் காண்க.

பொல்— (பொற்று) — பொற்றி — பொறி = பிடிக்குங் கருவி, சூழ்ச்சியம், இயந்திரம். எலிப்பொறி புலிப்பொறி முதலியவற்றை நோக்குக. ஐம்புலவுறுப்புக்களும் பொருள் களின் தன்மையைப் பிடித்தலின், பொறியெனப்பட்டன.

ii. கொள்ளுதல்

ஒருவர் ஒன்றைப் பெற்றபின் அதைக் கையிற் கொள்ளுதலால், கொள்ளுதல் என்னுஞ் சொல், விலையின்றிப் பெறுதலையும் விலைக்கு வாங்குதலையுங் குறிக்கும். விலையின்றிப் பெறுதல், வந்ததைப் பெறுதலும் வலிந்து பெறுதலும் என இரு வகைத்து.

கொள்ளுதல்=பெறுதல், வாங்குதல், விலைக்கு வாங்குதல்.

கொள் — கொள்ளை = கொள்ளும் விலை.

கொண்டான் = பெற்றவன், விலைக்கு வாங்கினவன், ஒருத்தியை மனைவியாகக் கொண்டவன்.

கொள்—கொண்கு—கொண்கன் = கணவன்.

கொள் — கொள்வு — கொள்வனை.

கொள்—கொள்நன்—கொழுநன் = கணவன்.

கொழுநன் — கொழுந்தன் = கொழுநனொடு கூடப் பிறந்தவன். கொழுந்தி (பெ. பா.).

கொள்—கொள்ளை=பெருவாரியாக வலிந்து கொள்வது (சூறை), பெருவாரியாக உயிர்களைக் கொள்ளும் நோய்.

கொள்—கொண்டி=கொள்ளை.

கொள்—கோள்=கொள்ளை. ஆகோள் நிரைகோள் முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

கொள்—கோள்—கோடல். சூறைகோடல்=கொள்ளையடித்தல்.

கொள்ளுதல் = மனத்திற்கொள்ளுதல், கருதுதல், நம்புதல்.

கொள் — கோள்=கருத்து. கொள் — கொள்கை = கருத்து, நம்பிக்கை. கோட்பாடு=குறிக்கோள், நெறிமுறை.

iii. கொளுத்துதல்

கொளுத்துதலாவது ஒன்று இன்னொன்றைக் கொள்ள வைத்தல்; அதாவது பற்றவைத்தல்.

குள்—கொள்—கொளுவு—கொளுவி. கொள்—கொண்டி =கொளுவி.

கொள்—கொளு. கொளுத்துதல்=பற்றவைத்தல்.

அறிவு கொளுத்துதல் தீக் கொளுத்துதல் என்னும் வழக்குக்களைக் காண்க.

கொள்—கோள்=கொளுத்துகை, குறளை.

தீக்கோள் கோள்மூட்டுதல் முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

கொள்—கொட்கு—கொட்கி—கொக்கி=கொளுவி.

கொள்ளி=நெருப்புப் பற்றிய கட்டை, கலகமூட்டுபவன்.
பொல்—பொரு—பொருந்து—பொருத்து.

விளக்குக் கொளுத்துதல் விளக்குப் பொருத்துதல் என்னும் வழக்குக்களைக் காண்க.

முள்—மூள்—மூட்டு: தீப்பற்றவைத்தல் தீ மூட்டுதல் என்பன வழக்கு. மூட்டுதல்=பொருத்துதல்.

மூட்டு—மூட்டம்.

மூட்டு—மாட்டு. மாட்டுதல்=கொளுவுதல், தீப்பற்ற வைத்தல். மாட்டு=மாட்டி. தலைப்பாகை மாட்டி சட்டை மாட்டி என்பன மாட்டுங் கருவிகள்.

மாட்டு—மாட்டல்=தலைமுடியில் மாட்டும் அணி.

மாட்டு=செய்யுளில் ஓரிடத்திலுள்ள தொடரை மற்றோரிடத்திலுள்ள தொடரொடு பொருத்திப் பொருள் கோடல்.

iv. கொல்லுதல்

அரிமா புலி முதலிய விலங்குகள் ஓர் உயிரைக் கொல்லற்கே பற்றுதலானும், கொல்லும் விலங்குகளும் மக்களும் ஓர் உயிரியைப் பற்றுதலுங் கொல்லுதலோ டொக்குமாதலானும், பற்றுதற் கருத்தில் கொல்லுதற் கருத்துத் தோன்றிற்று. ஆங்கிலத்திலும் பற்றுதலைக் குறிக்கும் seize என்னும் சொல், கொல்லுதலைக் குறித்தல் காண்க.

கொள்—கோள்=கொலை. கொள்ளுதல் = பற்றுதல், கொல்லுதல்.

கோளரி=கொல்லுஞ்சிங்கம்.

'புலிகோட்பட்டான்' 'பேய்கோட்பட்டான்' முதலிய தொடர்கள், புலியினாலும் பேயினாலும் கொல்லப்பட்டதைக் குறித்தல் காண்க.

கொள்—கொல்—கொலை.

கொல்—கொல்லன்=மரத்தைக் கொல்பவன், தச்சன், கம்மியன், இருப்புக்கொல்லன்.

"மரங்கொல் தச்சன்" (சிலப். 5 : 29)

ஐவகைக் கொல் தொழில்களுள் முதலாவது எழுந்தது தச்சு.

(கூ) ஒன்றல் துறை

இரு அல்லது பல பொருள்கள் ஒன்றாகப் பொருந்துதல் ஒன்றல்.

i. ஒட்டிச் செல்லுதல்

ஊர்தல் = நிலத்தை யொட்டிச் செல்லுதல், உடம்பை யொட்டி நகர்தல்.

உடு—உடும்பு = நிலத்தையும் சுவரையும் ஒட்டிப் பற்றும் உயிரி.

ஊணான் = நிலத்தை ஒட்டிப் படரும் கொடி.

ஓணான் = நிலத்தையும் மரத்தையும் ஒட்டிச் செல்லும் ஊருயிரி. ஓணான்—ஓந்தான்—ஓந்தி—ஓதி.

ஒட்டு—அட்டு—அட்டை = நிலத்தையும் மரத்தையும் ஒட்டிச்செல்லும் புழுவகை.

மரஅட்டை—மரவட்டை.

ஒள்—ஒண்—ஒண்டு. ஒண்டுதல் = மரம் சுவர் முதலியவற்றைச் சார்தல்.

ஒண்டிக்குடி = ஒட்டுக்குடி.

(புல்லி)—பல்லி = மரத்தொடும் சுவரொடும் பொருந்தி இருப்பது.

"அச்சுடைச் சாகாட் டாரம் பொருந்திய
சிறுவெண் பல்லி போல" (புறம். 256).

"பொருந்தலாற் பல்லி போன்றும்" (சீவக. 1895)

ii. உடனுறுதல்

உடு—உடல் = உயிருடனிருப்பது. உடல் = உடம்பு.

உடு—உடங்கு—உடக்கு = போலியுடம்பு.

உடன்—உடன்படு—உடம்படு.

உடங்கு = கூட.

உடந்தை = கூட்டு.

ஒல்—ஒரு—ஒருங்கு.

கூடு—கூட்டு.

iii. ஒன்றுதல்

உறுதல் = ஒன்றுதல்.

உல்—ஒல். ஒல்லுதல் = பொருந்துதல்.

ஒல் — ஒன்று — ஒற்று — ஒற்றுமை.

ஒன்று — ஒன்றி.

ஒள் — ஒண் — ஒண்டு — ஒண்டி. ஒண்ணுதல் = பொருந்துதல்.

ஒன்று — ஒற்று — ஒற்றி.

ஒண்டு — ஒட்டு.

குள் — கூள் — கூடு.

சுவள் — சுவண்டு = பொருத்தம்.

சுவள் — (சிவள்) — சிவண். சிவணுதல் = பொருந்துதல்.

(சுள்) — செள் — செரு — சேர்.

துள் — தொள் — தொடு — தொட்டிமை = ஒற்றுமை.

புல் — பொல் — பொரு — பொருந் — பொருந்து.

iv. ஒத்தல்

உருத்தல் = ஒத்தல்.

உறுதல் = ஒத்தல்.

உ — உவ் — உவ — உவமை = ஒப்பு.

உவ — உவமம் — உவமன். ஒ. நோ: பரு — பருமம் — பருமன்.

உவத்தல் = பொருந்துதல், ஒத்தல்.

உ — ஒ. ஒத்தல் = பொருந்துதல்.

ஒ — ஒக்கல் — ஒக்கலி. ஒக்கலித்தல் = ஒப்பாதல்.

ஒ — ஒத்து — ஒத்தி — ஒத்திகை.

ஒ — ஒப்பு — ஒப்பம். ஒப்பு — ஒப்பனை. ஒப்பு = ஒப்பாரி.

ஒப்பு — ஒப்புரவு. ஒப்பு — ஒப்படி.

ஒப்பு — ஒம்பு.

ஒ — ஒவ்வு.

ஒள் — ஒட்டு — ஒட்டை = ஒப்பு, ஒத்த பருவம்.

இவன் அவனொட்டை என்று கூறுதல் காண்க.

ஒட்டை — ஓட்டை = ஒத்த பருவம்.

ஒள் — ஒரு — ஒருவு. ஒருவுதல் = ஒத்தல்.

ஓடுதல் = ஒத்தல். ஓடு — ஓட்டம் — ஆட்டம் = ஒப்பு. குரங்காட்டம் ஓடுகிறான் என்று கூறுதல் காண்க.

குள் — கள் — கண் — கண. கணத்தல் = கூடுதல், பொருந்துதல், ஒத்தல். கணக்க = போல. குரங்கு கணக்கா = குரங்குபோல. கணக்கு = ஒப்பு. அந்தக் கணக்கில் = அந்தவகையில், அதைப்போல. கண—கணகு—கணக்கு.

குள்—கள்—கள்ளுதல் = பொருந்துதல், ஒத்தல்.

கள்—கடு—கடுத்தல் = ,, ,,

குள்—கொள். கொள்ளுதல் = ,, ,,

குள் — குழு — கெழு. கெழுவுதல் = பொருந்துதல், ஒத்தல். கெழு—கேழ் = ஒப்பு.

சுள்—செள்—செய். செய்தல் = ஒத்தல்.

"வேனிரை செய்த கண்ணி" (சீவ. 2490).

செய்யார் = பகைவர். செய் = செ. செத்தல் = ஒத்தல்.

செத்து = ஒத்து (தொல். பொ. 286 உரை).

துல்—துல்லியம் = ஒப்பு, சரிமை. துல்—துலை = ஒப்பு.

துள் — தள் — தழு — தகு தகுதல் = பொருந்துதல், ஒந்தல். தகுதி = பொருத்தம், பதவிக்குப் பொருத்தம்.

துணைதல் = ஒத்தல்.

நுள்—கள்—நளி. நளிதல் = பொருந்துதல், ஒத்தல். நளி — நடி.

புல்லுதல் = பொருந்தல், ஒத்தல்.

புல்—புரை. புரைதல் = ஒத்தல்.

புல்—பொல்—போல். போலுதல் = ஒத்தல். போல்—போலி. போல = ஒப்ப.

பொல்—பொரு—பொருவு = ஒப்பு.

பொரு—பொருந்—பொருந்து.

பொரு—பொது = ஒப்பு, எல்லார்க்கும் ஒத்தது, நடுநிலை.

"ஒன்றோடு பொதுப்படா வுயர்புயத்தினான்"
(கம்பரா. நாகபாச. 75).

பொது = ஒப்பு.

பொது — பொதுவன் — குறிஞ்சிக்கும் மருதத்திற்கும் இடைப்பட்ட முல்லைநிலத்தான்.

பொது—பொதியில் (பொது+இல்) = வழக்காளிக்கும் எதிர்வழக்காளிக்கும் பொதுவான அம்பலம்.

முன்—மன். மன்னுதல்=பொருந்துதல்.

மன்—மான். மானுதல்=ஒத்தல்.

v. துலை (தராசு)

துலையின் சிறப்பியல்பு இருபுறமும் ஒத்தலாதலால், ஒத்தலைக் குறிக்குஞ் சொல்லினின்று துலைப்பெயர் தோன்றிற்று.

''துலைநாவன்ன சமநிலை''

என்று ஆத்திரேயன் பேராசிரியரும்,

''சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்''

என்று திருவள்ளுவரும், கூறுதல் காண்க.

ஒப்பு—ஒப்பராவு. ஒப்பராவுதல்=தராசு செய்தல்.
ஒப்பராவி=தராசு செய்வோன்.
துல்லுதல்=பொருந்துதல், ஒத்தல்.
துல்—துல்லியம்—துல்லிபம்=ஒப்பு. துலை=ஒப்பு.
துல்—துலம்=நிறைகோல், துலா நிறை.

துல்—துலா=நிறைகோல், நிறைகோல் போன்ற ஏற்றம், நிறைகோல் வடிவான ஓரை.

கைத்துலா ஆளேறுந்துலா முதலிய ஏற்ற வகைகளை நோக்குக.

துலாக்கோல்=கழுத்துக்கோல் என்னும் நிறை கோல்.

துலாக்கட்டை=துலாக்கோல் போன்ற வண்டியச்சுக் கட்டை.

துலா—துலாம்=நிறைகோல், துலாவோரை, ஏற்றம், ஒருநிறை.

துலாம்—துலான்=ஒரு நிறை.

துல்—துலை=நிறைகோல், துலாவோரை, ஒருநிறை, ஏற்றம்.

துலை—தொலை=ஒப்பு.

vi. **ஓவியம்**

ஒரு தோற்றத்தை ஒத்த வரைவே ஓவியம்.

உ—ஒ—ஒ = ஒப்பாகு. (ஏ).

ஒ—ஓவம் = சித்திரம். ஓ—ஓவியம் = சித்திரம்.

ஒ—ஒடு = ஒப்பு, சித்திரம். ஒடு—ஒடான்வி—ஒடாவி = சித்திரக்காரன்.

சுள்—செள்—செ. (செத்திரம்)—சித்திரம்.

ஒ. நோ. செந்துரம்—சிந்துரம்.

புல்—புள்—(பள்)—படு.

படுதல் = உறுதல், பொருந்துதல், ஒத்தல். படு—படி = ஒப்பு, ஒத்தவகை, வகை. அப்படி, இப்படி, ஒருபடியாய் வருகிறது, என்னும் வழக்குக்களை நோக்குக.

படி—படிமை = ஒப்பு, ஒத்த உருவம், வடிவம், கோலம், தவக்கோலம்.

படி—படிமம். படி—படிவு—படிவம்.

படிவு—வடிவு—வடிவம்.

vii. **நடிப்பு**

ஒருவன் செயலை ஒப்ப இன்னொருவன் செய்தலே நடிப்பாம்.

நுள்—நள்—நளி—நடி.

நள்ளுதல் = பொருந்துதல், செறிதல்.

நளிதல் = பொருந்துதல், செறிதல் = ஒத்தல்.

நளிய என்பது ஓர் உவமவுருபு.

"நாட நளிய நடுங்க நந்த" (தொல். 1232).

"நளியென் கிளவி செறிவும் ஆகும்" (தொல். உரி. 25).

நளி—நளினம் = பகடி, கோமாளிக் கூத்து.

நடித்தல் = பாசாங்கு செய்தல், கோலங்கொள்ளுதல், கூத்தாடுதல்.

நடி + அம் = நடம் = கூத்து. நடம்—நடன் = கூத்தன்.

"வளிநடன் மெல்லிணர்ப்பூங்கொடி மேவர நுடங்க"
(பரிபா. 22, 43).

நடம்—(நடல்)—நடலை = பாசாங்கு, பொய்ம்மை, வஞ்சனை.

ஒ. நோ. படம் படல்—படலை,

நடல்—நடலம் = பாசாங்கு, இகழ்ச்சி, கூத்து.

நடலமடித்தல் — பாசாங்கு செய்தல்.

நடலம்—நடனம் = பாசாங்கு, கூத்து.

இனி, நடி + அனம் = நடனம்—நடலம் என்றுமாம்.

'அனம்' ஒரு தொழிற் பெயர் விகுதி. எ. டு. விளம்பு—விளம்பனம், கண்டி—கண்டனம்.

நடம்—நட்டம்—நட்டுவன் = கூத்தாசிரியன்.

நட்டுவன்—நட்டுவம் = நட்டுவன் தொழில்.

நட்டுவம்—நட்டு.

நட்டுவத்திற்கு **மத்தளம்** சிறந்த துணையாவது. ஆதலால் நட்டுவனோடு என்றும் மத்தளக்காரன் கூடியே யிருப்பான். அதனால், நட்டுமுட்டு, நட்டுவனும் முட்டுவனும், பன்னும் இணைமொழிகள் எழுந்தன. நட்டுவன் என்னும் சொல்லை நோக்கி முட்டுவன் என்னும் சொல்லும், முட்டு என்னும் சொல்லை நோக்கி நட்டு என்னும் சொல்லும் எதுகைபற்றியமைந்தன.

நட்டு—நட்டணம். நட்டு—நட்டணை = நடிப்பு, கூத்து, கோமாளிக்கூத்து.

நடி + அகம் = நாடகம் (முதனிலை திரிந்து விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்).

ஆரியர் நாவலந்தேயத்திற்கு வருமுன்னரே, தமிழர் இசை நாடகக் கலைகளில் சிறந்திருந்ததினால், அவர் அவற்றை இயலோடு சேர்த்துத் தமிழை முத்தமிழாக வழங்கி வந்தனர். தலைக்கழகத் தமிழ் முத்தமிழாகவே இருந்தது.

எல்லா நூற்கும் பொதுவான சொல் வழக்கை உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு என்றும், பொருள் வழக்கை உலகியல் வழக்கு நாடக வழக்கு என்றும், இவ்விருவகையாக வகுத்திருந்தனர். உலகியல் வழக்கு உண்மையானது; நாடக வழக்கு புனைந்துரையானது. இவ்விரண்டுங் கலந்த

அகப்பொருட் செய்யுள் வழக்கைப் புலனெறி வழக்கு என்னும் பெயராற் குறித்து அதன்படியே தொன்றுதொட்டுப் பாடி வந்தனர் முன்னைத் தமிழர்.

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினும்
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்."

என்று சார்பு நூலாரான தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க. (அகத்திணையியல், 53).

இங்குக் காட்டப்பட்ட நடிப்புப் பற்றிய சொற்கட்கெல்லாம் வடமொழியில் மூலமாகக் குறிக்கப்படுவது நருத் ந்ருத்த என்னும் வடிவொடு நட்ட (வ.) என்னும் வடிவின் ஒவ்வாமையை என்பதாகும். அறிஞர் கண்டுகொள்க.

viii. அளவு

ஓர் அளவினால் ஒருமுறை அளக்கப்பட்ட பொருள் அளந்த கருவியோடொத்த அளவினதாயிருப்பதால், ஒப்புமைக் கருத்தில் அளவுக் கருத்துப் பிறந்தது. எண்ணல் எடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல் என்னும் நால்வகையளவுள் முன்னதொழிந்த ஏனை மூன்றிலும், இன்னதுதான் அளவு கருவி என்னும் யாப்புறவில்லை. மக்களெல்லார்க்கும் பொதுவான அளவு கருவிகள் எங்கணும் பெரு வழக்காக வழங்கி வரினும், என்றும் எவரும் தம் வசதிக்கேற்ப எதையும் அளவு கருவியாக வைத்துக்கொள்ளலாம். பருமனிலோ நெடுமையிலோ, ஒரு பொருளுக்கு ஒத்த அளவு இன்னொரு பொருளிற் கொள்ளுவதே அளத்தல் என்க. வசதிபற்றிச் சில அளவு கருவிகள் ஏற்பட்டிருப்பினும், உண்மையில் அளக்கும் பொருளுக்கும் அளக்கப்படும் பொருளுக்கும் வேறுபாடில்லை. அளக்கப்படும் பொருளைக் கொண்டே அளக்கவுஞ் செய்யலாம். துணியால் துணியை அளப்பதையுங் காயால் காயை நிறுப்பதையுங் காண்க.

உல் – அல் — அல —(அலவு)— அலகு = அளவு.

அல்லுதல் = பொருந்துதல், பொருத்துதல் (முடைதல்).

உல்—(உள்)— அள் – அள — அளவு — அளவை.

அள்ளுதல் = செறிதல், பொருந்துதல்.

புள் — (பள்) — படு — படி. படுதல் = தொடுதல், பொருந்துதல், ஒத்தல். படுதல் = ஒத்தல்.

"மலைபடவரிந்து" (சீவக. 56).

"படியொருவ ரில்லாப் படியார் போலும்" (தேவா். 44, 7).

படி = ஒப்பு.

படி = ஒத்த அளவு, அளவு, முகத்தலளவு கருவி (நாழி), எடுத்தலளவு கருவி (படிக்கல்), தரம், வகை. நாள் தொறும் நாழியால் அளந்து கொடுக்கப்படும் கூலம், நாட்செலவுக் காசு.

வரும்படி = வருமளவு.

படிப்படியாக = அளவளவாக, மெல்லமெல்ல.

படித்தரம் = நாடொறும் கோயிற்களந்து கொடுக்கப் பெறும் ஒழுங்கு.

படிமுறை = மேன்மேலளவு.

படிக்கட்டு = மேன்மேலளவான கட்டு.

எனக்கு ஒருவகையாய் வருகிறது என்பதை எனக்கு ஒருபடியாய் வருகிறது என்பர்.

நாழியையும் நிறைகல்லையுங் குறிக்கும் படி என்னும் சொல்லும், மூலத்தின் ஒப்பைக் குறிக்கும் படி என்னும் சொல்லும், ஒன்றே. ஒப்புமைக் கருத்தை யுணர்த்தும் படி என்னும் சொல், போன்மையைக் குறித்து உருவம் பற்றிய சொற்களையும், அளவைக் குறித்து அளவு கருவி பற்றிய சொற்களையும் பிறப்பித்ததென்க.

முன் — மன். மன்னுதல் = பொருந்துதல்.

மன் — மான். மானுதல் = ஒத்தல்.

மான் — மானம் = ஒப்பு அளவு, படி, (நாழி). நாழியை மானம் என்பது வடார்க்காட்டு வழக்கு.

மானவட்டில் = அளவு வட்டில். எண்மானம் = எண்ணளவு.

வருமானம் = வருமளவு, வரும்படி.

மன் — மான் — மா. ஒ. நோ. பண் — பாண் — பா.

மா என்னும் சொல் அள என்னும் பொருளில் ஒரு காலத்து வழங்கிய ஏவல் வினை.

மா + திரம் = மாத்திரம் = அளவு. மா + திரை = மாத்திரை = அளவு. திரம் திரை என்பன தொழிற்பெயர் விகுதிகள்.

திரம்—திரை. ஒ. நோ. அனம்—அனை. (வஞ்சனம், வஞ்சனை)

'அவன் எனக்கு எம்மாத்திரம்?' என்னும் தொடரில், மாத்திரம் என்னும் சொல் அளவைக் குறித்தல் காண்க.

'எவ்வளவு?' என்பதை வடார்க்காட்டார் 'எம்மாத்தம்?' (எம்மாத்திரம் ?) என்பர்.

மானம் என்னுஞ் சொல், அளவு என்னும் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு தொழிற்பெயர் விகுதியாகவும் வரும்.

எ. டு. கட்டுமானம் = கட்டும் அளவு, கட்டடம்.

படிமானம் = படியும் அளவு, படிவு.

அடைமானம் செரிமானம் சேர்மானம் தீர்மானம் முதலிய தொழிற்பெயர்களில், மானம் என்பது விகுதியளவாக நின்றது.

மான்—மானி. ஒ. நோ. தீர்மானி—தீர்மானம்.

தீர்தல் = முடிதல். தீர்மானம் = முடிவு. தீர்மானித்தல் = முடிவு செய்தல்.

மானி = அளப்பது, அளவு கருவி. எ—டு. வெப்பமானி.

மானித்தல் = அளவிடுதல், மதித்தல், கருதுதல்.

மானி — மானியம்—மானிபம் = மதித்தளிக்கும் நிலம்.

ix. கணக்கு

அளவிடுதல் = கணக்கிடுதல்.

குள் — குண் — குணி. குணித்தல் = அளத்தல், அளவிடுதல்.

குணிப்பு = அளவு.

குணி — கணி. கணித்தல் = அளவிடுதல், கணக்கிடுதல்.

கணி = கணிப்பவன். கணி—கணியன்.

கணி — கணிதம்.

குள் — கள் — கண் — கண — கணகு — கணக்கு — கணக்கன்.

கணகு — கணகன் = கணக்கன்.

கணக்கு = அளவு, எண், தொகை, கூட்டல் கழித்தல் பெருக்கல் வகுத்தல் முதலிய அளவீடு.

அதற்கொரு கணக்கில்லை, கணக்கு வழக்கற்றுக் கிடக்கிறது, என்னுந் தொடர்களில், கணக்கு என்னுஞ் சொல் அளவைக் குறித்தல் காண்க. கணக்கன், கணக்காயன், ஊர்க்கணக்கன் கணக்கப்பிள்ளை திருமுகக்கணக்கு முதலிய பதவிப் பெயர்கள் தொன்று தொட்டுத் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வருபவை. கணக்கன் என்னும் குடிப்பெயரைக் கொண்டவர் தூய தமிழ் மரபினர். பழந்தமிழர் இம்மிக் கணக்கும் கீழ்முந்திரி வாய்பாடும் பயின்றவர்.

(௧0) உறழ்தல் துறை

உறழ்தலாவது ஒன்றாது மாறுபடுதல். அது அகத்தால் உறழ்தலும் புறத்தால் உறழ்தலும் என இருவகை. முன்னது வெறுத்தல்; பின்னது உரசுதல்.

i. உரசுதல்

உல் — உர் — உரிஞ். உரினுதல் = உராய்தல். உரிஞ் — உரிஞ்சு.

உர் — உரசு.

உர் — உரை — உராய்.

உர் — அர் — அரம். அர் — (அரவு) — அராவு.

அர் — அர — அரக்கு. அரக்குதல் = தேய்த்தல்.

குர — குரப்பு — குரப்பம் = குதிரை தேய்க்குங் கருவி.

துவை — தோய் — தேய். துவைத்தல் = தேய்த்தல், அரைத்தல்.

துவையல் = அரைக்கப்பட்ட கூழ்.

நுள் — நெள் — நெறு — நறு — நறுமு. நறுமுதல் பல்லைக் கடித்தல்.

நறு — நறுநறு = (பல்லைக் கடித்தற் குறிப்பு.)

நுறு — நெறு — நெறுநெறு (பல்லைக் கடித்தற் குறிப்பு).

நுள் — நெள் — நெரு — நரல். நரலுதல் = உரசியொலித்தல், கத்துதல்.

"ஆடு கழை நரலும்" (புறம். 120).

"வெண் குருகு நரல" (அகம். 14).

நரல்—நரலை=ஒலி, கடல்.

நரல்=பேசும் மாந்தன், மக்கட் கூட்டம். மாந்தனை மற்ற வுயிர்களினின்று பிரித்துக் காட்டுவது, அவனது பேசுந் திறனே. நரல்—நருள்.

நருள் பெருத்துப் போய்விட்டது என்பது தென்னாட்டு உலக வழக்கு.

நரல்—நரன்—நரம்.

வால்+நரம்=வானரம். (வாலையுடைய நரன்போன்ற குரங்கு).

ii. தீப்பற்றுதல்

பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று உரசுவதால் சூடு பிறக்கின்றது. மூங்கிலும் அரணியும் சக்கிமுக்கியும் அவைபோல்வன பிறவும், ஒன்றோடொன்று உரசுவதால் தீயெழுகின்றது.

தோய்—தேய்.

தேய்தல்=உரசுதல். தேய்த்தல் (பி. வி.).

தேய்—தேய்வை=உரசும் சந்தனக்கட்டை

தேய்—தே—தீ=நெருப்பு. தேய்—தேயு (வ.).

நுள்—நெள்—நெரு—நெரி. நெரிதல்=நெருங்குதல், உரசுதல், நசுங்குதல்.

நெரு—நெருப்பு.

iii. தெய்வம்

தீயானது முதற்காலத்தில் தெய்வமாக வணங்கப்பட்டதினால், தீயின் பெயரினின்று தெய்வத்தைக் குறிக்கும் பெயர்கள் திரிந்தன.

(சுள்—சுர்—சுரம்—சுரன்=தேவன்).

தேய்—தே=தெய்வம், தலைவன்.

தே—தேவு—தேவன்.

தேய்—(தெய்)—தெய்வு—தெய்வம்.

iv. மாறுபடுதல்

உறு — உறழ் — உறழ்ச்சி. உறழ்தல் = கருத்து மாறுபட்டுரையாடல், சொற்கள் தோன்றலும் திரிதலுமாகப் புணர்தல்.

உடு — உடல் — உடற்று. உடலுதல் = சினத்தல், பொருதல்.

உடற்றுதல் = சினப்பித்தல், வருத்துதல், அழித்தல்

உடு — ஊடு — ஊடல். ஊடுதல் = கோபித்துரையாடாமை.

சுறு — சுறட்டு = பிடிவாதம். சுறட்டன் = தொந்தரைக்காரன்.

துல் — துன் — துனி. துனித்தல் = சினத்தல், வெறுத்தல்.

புல் — புல — புலவி. புலத்தல் = கோபித்துக்கொள்ளுதல்.

முல் — முறு — முறை. முறுத்தல் = கோபித்தல், சினந்து நோக்கல்.

முறு — முறுமுறு — முறுமுறுப்பு.

முறைத்தல் = சினந்து நோக்கல்.

முல் — முன் — முனிதல் = கோபித்தல், வெறுத்தல். முனிவு = கோபம், வெறுப்பு.

முனி = உலகை வெறுத்தவன். முனிவு — முனிவன்.

முன் — முனை. முனைதல் = கோபித்தல், வெறுத்தல்.

முனைவு — கோபம், வெறுப்பு. முனைவன் = முனிவன்.

முள் — முர — முரள் — முரண் — முரண்டு = பிடிவாதம்.

முரணுதல் = மாறுபடுதல். முரண்டு = மாறுபாடு, எதிர்ப்பு, அடங்காமை.

முள் — (முண்) — முணவு. முணவுதல் = வெறுத்தல், சினத்தல்.

முண — முணை — முணைதல் = வெறுத்தல்.

மேலோர்க்கு அடங்காது முரண்டுபண்ணுவதைத் தில்லுமுல்லு அல்லது திண்டு முண்டு என்று கூறுவது வழக்கம்.

(கக) திரளல் துறை

ஒன்றாகச் சேரக்கூடிய பல அணுக்கள் அல்லது பகுதிகள் சேரின், திரட்சியுண்டாகும்.

i. திரட்சி

திரண்ட பொருள்கள் திரட்சி பற்றிய சொற்களால் குறிக்கப்பெறும்.

உவ — உவா — உவவு = முழுமதி.

உல் — உலம் = திரட்சி, திரண்ட கல். உலக்கை = திரண்ட தடி.

குள் — குழு — குழவி = அம்மிக்குழவி. குழுவுதல் = திரளுதல்.

குழு — குழை = குண்டலம்.

குழு — கொழு — கொழுக்கட்டை.

குழு — கழு — கழுகு = திரண்ட பறவை.

குள் — குண் — கண் — கணை = திரட்சி. கணை — கணையம் = எழுமரம்.

குண் — குண்டு — குண்டலம். குண்டு — கண்டு = கட்டி.

கற்கண்டு நூற்கண்டு முதலியவற்றை நோக்குக.

குண்டு — குண்டன்.

குண்டுக்கழுதை, குண்டாந்தடியன் முதலிய தொடர்களில், குண்டு என்னுஞ் சொல் திரட்சியைக் குறித்தல் காண்க.

குண்டு — குண்டி.

குள் — குட்டி — கட்டி. கேழ்வரகுக் களிக் கிண்டும்போது படும் மாக்கட்டியைக் குட்டி என்பர். குட்டிபடுதல் என்பது வழக்கு.

கும் — கொம் — கொம்மை = திரட்சி.

கொம் — கொம்பு — கம்பு — கம்பம்.

குவ — குவவு = திரட்சி. குவடு = திரண்ட சிகரம், மலை. குவடு — கோடு.

குள்—கொள்—கொட்டை = திரண்டது.

குல்—கோல் = திரட்சி, திரண்ட கம்பு.

"கோல்தொடி" = திரண்ட வளையல்.

கோல்—கால் = கம்பு, பந்தலைத் தாங்கும் கம்பு, தூண், தூண்போன்ற உறுப்பு, அவ்வுறுப்பின் அளவு (¼). இப் பொருள் வரிசையைத் தலைகீழாகக் கூறுவர் உரையாசிரியன்மார்.

கால் போல் நீண்டு செல்லும் பொருள்களெல்லாம் கால் எனப்படும். கால் = நீர்க்கால், காற்று, காலம்.

கால்—காற்று. கால்—காலம்.

சுள்—சுளை = திரட்சி, திரண்ட பழச்சதைப் பகுதி.

சுளையாய் நூறுஉருபா வாங்கிக்கொண்டான் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

சுள்—செள்—செண்டு = மழு. செள்—செரு—சேர்.

"சேரே திரட்சி" —(தொல். உரி. 65).

சுள்—(சொள்)—சோடு = திரட்சி. இத்தச் சோடு என்னும் வழக்கைக் காண்க.

சோடு—சோட்டா = திரண்ட தடி.

துள்—(தூள்)—தூண்—தூணம்.

துள்—தள்—தண்டு—தண்டம். தண்டு—தண்டி தடி. தண்டித்தல் = தடித்தல், பருத்தல்.

தண்டு = திரண்ட கம்பு, திரண்ட சேனை.

ஆங்கிலத்தில் Club, staff என்னும் சொற்கள் திரண்ட கம்பையும் குழுவையும் குறித்தல் காண்க.

தண்டு = படை. தண்டநாயகன் = படைத்தலைவன்.

தண்டுதல் = சேர்த்தல், திரட்டுதல்.

துள்—தொள்—தொண்—தொண்ணை = தடி.

தொள்—தொழு—தொழுதி = திரட்சி.

"தொழுதிச் சிறகிற் றுயராற்றுவன" (சீவக. 1187).

தொள்—தோள் = திரண்ட புயம்.

தோள்—தோடு = திரட்சி.

துல்—தில் —(திர்)— திரள் — திரளை — திரணை = திரண்டமேடு. திரள்—திரடு.

துள்—(திள்)—திண் — திண்ணை. (திள்) — திட்டு — திட்டை. (திள்)—திடு—திடல்—திடர். திள்—திண்டு.

புல்—பொல்லு = தடி.

புள்—(பிள்)—பிண்டு—பிண்டம் = திரட்சி.

முள்—முண்டு = திரட்சி.

முண்டு—முண்டா = தோள்.

முண்டு—முண்டான் = மஞ்சட் கிழங்கு.

முள்—முழு—முழா = திரட்சி, மத்தளம், முழா—முழவு—முழவம். வொலி.

முழவுக்கனி = பலாப்பழம்.

முழா—மிழா = திரண்ட மான்.

முடா—மிடா = திரண்ட பானை.

முழுத்தல் = பருத்தல். முழுமை = திரட்சி. முழுத்த ஆண்பிள்ளை என்று கூறும் வழக்கைக் காண்க.

முழுமகன் = தடியன், மூடன்.

முள்—(மள்)—மழு = திரண்ட ஆயுதம்.

முழு—(முது)—முதல் = திரண்ட மூலதனம்.

முதல்—முதலாளி.

முதல்—முதலை = திரண்ட மர அடிபோன்ற நீருயிரி.

முதலை—மதலை = தூண், பற்றுக் கோடு.

முதல்—முசல்—முசலம் = திரண்ட உலக்கை. முசல்—முசலி.

முழு—விழு = திரண்ட, பெரிய, சிறந்த.

முள் — முரு — முரள் — முரண் — முரடு = பெரியது, திரண்டது. கழுமுரடு = மிகத்திரண்ட பொருள்.

முரடு—முரசு = திரண்ட கட்டையாற் செய்யப்பட்ட மத்தளம், பேரிகை. முரசு—முரசம்.

முரடு—முருடு = முண்டுக்கட்டை.

முள்—மொள்—மோள்—மோளம்—மேளம்.

மோளம் – மோழகம்—மேழகம்—ஏழகம்.

மொள்—மொத்து = திரட்சி, திரண்டது.

மொத்து—மொத்தம்; மொத்து—மொத்தை = திரளை, மொத்தை—மொந்தை.

மொத்தை—மோத்தை = விலங்கின் ஆண். விலங்குகளின் ஆண் பொதுவாகப் பெண்ணினும் பருத்திருப்பதால், கடா மோத்தை மேழகம் (மோழகம்) முதலிய பெயர்களாற் குறிக்கப்பெறும்.

மொத்தை—மொச்சை = திரண்டபயறு.

மொத்து—மத்து = திரண்ட கடை கருவி.

மத்து—மத்தி—மதி—மசி.

மத்தித்தல் = மத்தினாற் கடைதல். மதித்தல் = கடைதல் போற் கையினால் அழுத்திப் பசையாக்குதல். மசிதல் = பசையாதல்.

சோற்றை மதித்துக் குழந்தைக்கு ஊட்டு என்று கூறுதல் காண்க.

கனை தழங்கு முதலிய சொற்கள் திரண்டொலித்தலைக் குறிக்கும்.

ii. திரண்ட அடி

மரஞ்செடிகொடிகளின் அடி, அவற்றின் மற்றப் பகுதிகளைவிடப் பருத்திருப்பதால், பருமைக் கருத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட பல சொற்கள் அடியைக் குறிக்கத் தோன்றியுள்ளன.

உள் — அள் — அண்டு. அண்டுதல் = நெருங்குதல், முட்டுதல், பொருந்துதல் (கூடுதல்), திரளுதல், பருத்தல்.

அண்டு—அண்டி—அடி = பருத்தது, பருத்த அடி; தாநோ: தண்டு—தண்டி—தடி;

அடி = மரத்தின் அடிப்பகுதி, மூலம், ஆதி, பழைமை; மரத்தடிபோன்ற பாதம், கால், செய்யுளடி, அடியளவு (foot); ஒன்றன் அடிப்பாகம்;

அண்டு → அண்டி = உடம்பின் அடித்துளை (anus). அண்டி தள்ளுதல் = அடித்துளைப் பகுதி வெளி வருதல் (Prolapsus ani).

அண்டி தள்ளுதலை அண்டு தள்ளுதல் என்றுங் கூறுவர்.

அண்டிமா = பழத்தின் அடியிற் கொட்டையுள்ள மர முந்திரி.

அண்டிமாம்பழம், அண்டிமாங்கொட்டை அண்டிக் கொட்டை என்பன தென்னாட்டு வழக்கு.

அண்டுதல் என்னுஞ் சொற்கு மேற்குறித்த பொருள்களுள்ளமை கீழ்வருந் தொடர்களாலும் மேற்கோளாலும் அறியப்படும்.

(1) கிட்டுதல், நெருங்குதல். (இது வெளிப்படை).

(2) முட்டுதல். அண்டை கொடுத்தல் = முட்டுக் கொடுத்தல்.

அண்டு — அண்டை — அடை.

பட்டடை = தட்டும் அணைகல், அடைகல்.

(3) பொருந்துதல், ஒத்தல், தகுதல், ஏற்றல்:

"ஆகார மாமுவமைக் கண்டாது"

—(ஞானவா. முமுட்சு, 27.)

அண்டிப் பிழைத்தல் = ஒருவனைப் பற்றுக்கோடாகக் கொள்ளுதல்.

அண்டைவைத்துத் தைத்தல் = ஒட்டுப்போட்டுத் தைத்தல்.

அண்டு = மணிவடவுரு, சங்கிலி வளையம் (link).

அந்தச் சங்கிலிக்கு இன்னும் நாலு அண்டு வேண்டும் என்பது வழக்கு.

(4) பருத்தல். அண்டு — அண்டா = போகணி வடிவான பெருங்கலம். ஒ. நோ. குண்டு — குண்டா.

'ஆ' ஒரு தொழிற் பெயர் விகுதி.

எ-டு : உண் — உணா = உணவு.

அடி என்னுஞ்சொல், முதலாவது பருத்தது என்னும் பொருளில் மர அடியையே குறித்தது. எல்லாப் பொருள்களின் அடிப்பாகத்தையும் குறிக்க வழங்கியபின், அது தன் சிறப்புப்பொருளை இழந்தது.

குழு—கழு—கழி=கரும்புத்தண்டு. கருப்பங்கழி என்பது வழக்கு.

துள்—தள்—தாள்=நெல் புல் முதலிய பயிர்களின் அடி.

தள்—தண்டு=கீரை வாழை முதலியவற்றின் அடி. தண்டுக்கீரை தண்டங்கீரை கீரைத்தண்டு முதலிய வழக்குகளைக் காண்க.

தள்—தட்டு=சோளம் கரும்பு முதலிய பயிர்களின் அடி.

தட்டு—தட்டை.

துள்—துறு—தூறு=தென்னை, பனை முதலியவற்றின் வேரொட்டிய அடி.

புள் — பூண்டு — பூடு = வெங்காயம் வெள்ளைப்பூண்டு முதலியவற்றின் அடி.

முழு—(முது)—முதல்=புளி, வேம்பு முதலிய மரங்களின் அடி, அடி, காரணம். முழுமுதல்=திரண்ட அடி, கடவுள்.

முள்—மூள்—(மூண்டு)—மூடு=வாழை கற்றாழை தாழை முதலியவற்றின் வேரொட்டிய அடி.

மூட்டோடு மரத்தைச் சாய்த்துவிட்டான் என்பது வழக்கு.

முல்—(மூல்)—மூலம்=அடி, கிழங்கு, வேர், ஆதி, காரணம், வேர்போல் அடியில் முளைக்கும் நோய்.

மூலம் என்னுஞ் சொல் முதலாவது மரவடியையே குறித்திருத்தல் வேண்டும்.

"போதி மூலம் பொருந்தி" (மணி. 26, 47).

மூல—மூலி=மருந்திற்குரிய வேர்ச் செடிகொடி. மூலி—மூலிகை.

iii. திரண்டொலித்தல்.

உலம் — உலம்பு. உலம்புதல் = பேரொலி செய்தல்.

குமுகுமெனல் = பேரொலி செய்தல்:

"குமுகுமெனவே முழக்க"

(திருப்போ. சந். பிள்ளைத். சிறுபறை. 2)

கும்—குமுறு. கும்—குமுதம் = பேரொலி.

"கதறிமிகு குமுதமிடு பரசமயம்" (திருப்பு. 948)

துள்—தள்—தழ—தழங்கு: தழங்குதல் = முழங்குதல்.

முள்—(மள்)—மண் = முழக்கு.

"மண் முழா மறப்ப" (புறம். 65)

முள்—முழ—முழங்கு—குழக்கு—முழக்கம்.

குறிப்பு:—இங்குக் குறிக்கப்பட்ட சொற்கள் ஒலிக் குறிப்புத்தழுவியவை.

iv. பூப்படைதல்

நிலைத்திணையில், திரண்ட அல்லது பருத்த முதலும் சினையும் முதிர்ச்சியடையும்; அதனால், திரட்சிபற்றிய சொற்கள் சில பூப்படைதலை உணர்த்தும்.

உருத்தல் = முதிர்தல்.

கும்—குமர் = திரண்டவள், கன்னி, கன்னிமை, இளமை, அழிவின்மை (என்று மிளமை).

மூப்பு சாக்காட்டிற் கேதுவாதலால், இளமை அழியாமையைக் குறித்தது.

கும்மல் = கூடுதல், குவிதல், திரளுதல். கும்—கொம்—கொம்மை = திரட்சி.

பூப்படைந்தவளைத் திரண்டவள் என்பது கொங்கு நாட்டு வழக்கு. ஒ. நோ. E. virgin, pom L. virgo, to swell.

குமர்—குமரி = கன்னி, கன்னியான காளி (துர்க்கை), கன்னிமை, அழிவின்மை.

குமர்—குமரன் = திரண்டவன், இளைஞன், முருகன். சேயோனைப் பண்டைத்தமிழர் இளைஞனாகவே கருதியிருந்ததால், அவன் குமரன் என்றும் முருகன் என்றும் அழைக்கப்பட்டான். (முருகு = இளைமை. முருகன் = இளைஞன்).

குமரன் குமரி என்னும் தென்சொற்களைக் குமாரன் குமாரி என நீட்டி மகனையும் மகளையும் குறிக்க வழங்கியது பிற்காலத்து ஆரிய வழக்கு. தமிழில் இளைஞன் இளைஞை என்றே அவை பொருள் தரும்.

குமரன் குமரி என்னும் தெய்வங்கள் தொன்று தொட்டுத் தமிழரால் வணங்கப்பட்டு வருபவை.

குல் — கல் — கன். கன்னுதல் = திரளுதல், பழுத்தல். அரத்தங் கட்டுதலை 'இரத்தல் கன்னுதல்' என்பர்.

கன் — கன்னி = திரண்டவள், பழுத்த இளைஞை, குமரிநிலை, இளமை, மணமாகாமை.

கன்னி—கன்னிகை = இளங்கன்னி, 'கை' ஒரு குறுமைப் பொருள் விகுதி—. ஒ — நோ. குடி — குடிகை — குடிசை.

v. மொத்தம் (முழுமை)

மொத்தம் என்பது, ஒரு வகைப் பொருள்கள் அல்லது பலவகைப் பொருள்கள் எல்லாம் சேர்ந்த முழுத்திரட்சி.

புள்—(பிள்)—(பிண்டு)—பிண்டம் = தொகுதி, முழுமை, உடம்பு.

முள் — முழு — முழுது = முழுமை. முழுது—முழுவது.

முழு—முழுவல்—முழுவன்.

முழு—(முது)—முதல் = உடம்பு.

முல்—முற்று = முழுது.

முது—மொது—மொத்து—மொத்தம்.

முள்—(மள்)—வள்—வள்ளிது = முழுமை. வள்ளிது—வள்ளிசு.

vi. பருமை

திரண்ட பொருள் பருத்திருக்கும்.

(உரு)—இரு—இருமை = பருமை.

இரு—இறு—இறும்பு = மிகப்பெரியது, வியக்கத் தக்கது.

உறு = பெரிய. உறுமை = பருமை.

குரு = பருமை. குரு — குரை = பருமை. குரு—கரு—கருமை = பருமை.

குள்—கல்—கடு—கடா=பருமையானது, பருமையான ஆண் விலங்கு: கடாநாரத்தை=பெருநாரத்தை;

கள்—(கய்)—கயம்=பருமை;

கள்—(சொள்)—சொண்டு=தடித்த உதடு;

துள்—தூண்—தூணி. தூணித்தல்=பருத்தல்;

துள்—(துடம்)—தடம்=பருமை.

தட—தடா—தடவு. தடா=பெரும்பானை;

துள்—தொள்—தொட்ட=பெரிய.

(தும்) — திம் — திம்மன் = பருத்தவன், பருத்த ஆண் குரங்கு.

(நுள்)—நள்—நளி=பருவை.

"தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை"—(தொல். உரி. 22.)

புல்—பல்—பலா=பரும் பழமரம். பலா—பலவு.

பல்—பன்—பனை=பருங்கொட்டை மரம், அல்லது புல் வகையில் தினை என்பதனொடு எதுகையாகவுள்ள பெயரைக் கொண்ட பெருமரம்.

"தினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தால்"

என்று கபிலரும்,

"தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வார்"

என்று வள்ளுவரும் (குறள். 104). கூறியிருத்தல் காண்க.

பல்—பரு—பருமம்—பருமன். பரு—பருமை.

பரு—பெரு—பெருகு—பெருக்கு—பெருக்கம். பெருக்கு—பெருக்கல்.

புள்—(பள்)—படு—பாடு. படுபாவி=பெரும்பாவி;

புது—(பூது)—பூதம்=பெரியது, பெரும்பேய்.

(இரும்பூது)—இறும்பூது=மிகப்பெரியது, வியப்பானது;

புது—பொது—பொத்து=பொத்தை=பெருமிளகாய்;

பொத்து—போத்து=விலங்கின் ஆண்.

பொத்து—பொந்து – பொந்தன் = தடித்தவன்;

பொந்து—பொந்தி. பொந்தித்தல் = பருத்தல்.

பொந்தி—போந்தி = வீக்கம். போந்திக்கால் = யானைக் கால்.

பொந்து—போந்து = பனை. போந்து — போந்தை = பனை.

முள் — மள் — மாளிகை = பெருமனை. மாளிகை— மளிகை.

முரு—மொக்கு—மொக்கை—பெரியது.

மொக்கை — மக்கை. மக்கைச் சோளம் = பெருஞ் சோளம். மக்கையன் = மந்தன்.

மொக்கு — மொங்கு — மொங்கான் = பெரியது, பெருந்தவளை.

முது — மொது — மொத்து — மொந்து — மொந்தன் = பெருவாழை. மொத்தன்—மந்தன்.

மொந்து — மந்து — மந்தம் = தடித்தன்மை, கூரின்மை, அறிவின்மை, சுறுசுறுப்பின்மை, செரியாமை, ஒளியின்மை.

மந்தம் — மந்தாரம்.

vii. பெருமை (சிறப்பு)

மதிப்பிற்கும் புகழிற்கும் ஏதுவான அறிவாற்றலதிகார செல்வங்களின் பருமையே பெருமை.

உரவோன் = பெரியோன்.

குரு—பெருமை, பெரியோன். குரு—குரவு – குரவன் = பெரியோன். அரசன் ஆசிரியன் தாய் தந்தை அண்ணன் ஆகிய ஐவரும் ஐங்குரவர் என்றும், தாய்தந்தையர் இரு முதுகுரவர் என்றும், கூறப்படுதலால்; குரு என்னும் சொல்லுக்குப் பெரியோன் என்பதே மூலப்பொருளாகும்; குரவர் என்னுஞ்சொல் பெற்றோரை விதந்து குறித்தல் போல, குரு என்னும் சொல் ஆசிரியனை விதந்து குறிக்கின்ற தென்க.

குரு—குரை – பெருமை.

குல்—கல்—கன்—கன—கனம் = பெருமை.

சுள்—(சூர்)—சீர்—சிற—சிறப்பு.

புல்—பல்—பரு—பெரு—பெருமை.

முள்—மள்—மண்—மாண்—மாண்பு. மண் = மாட்சிமை. மாண் — மாட்சி. முகு—மகம் = பெருமை.

மகம் — மகத்து — மகந்து — மாந்து — மாந்தன் = படைப்பிற் பெரியவன்.

முன்—மன்—மான்—மானம் = பெருமை.

குறிப்பு: மகன் என்னும் பெயர் மகம் என்பதனின்று திரிந்ததாகவுங் கொள்ள இடமுண்டு. ஆயினும், பிள்ளை என்னும் இளமைப்பெயர் ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளை எனப் பெரியோர்க்கும் வழங்குதலானும், மகன் மக்கள் என்னும் பெயர்கள் பிள்ளையர்க்கும் பெரியோர்க்கும் பொதுவாயிருத்தலானும், இளமைபற்றிய மகன் என்னும் பெயரே பெரியோனையுங் குறித்ததாகக் கொள்ளப்பட்டது.

'ஐயன்'

நெருக்கம் செறிவு தொடுதல் பொருந்தல் ஒன்றல் திரட்சி பருமை பெருமை என்பன, முறையே ஒன்றினின் றொன்றெழுந்த தொடர்ச்சிக் கருத்துக்கள்.

உள்—அள்—அண. அண்ணுதல் = நெருங்குதல்.

அள்ளல் = நெருக்கம்.

அள் = செறிவு. அள்ளுதல் = செறிதல்.

அள்—அள—அளவு—அளாவு. அளவுதல் = தொடுதல், பொருந்தல், கலத்தல்.

அள் = பற்றிரும்பு.

அள்ளுதல் = சேர்த்தல், பொருத்தல், பூட்டுதல்.

அள்ளுக்கட்டுதல் = இரும்புத் தகட்டால் இறுக்குதல். அள் = பூட்டு, வண்டிவில்லைத் தாங்குங் கட்டை.

அள் = வன்மை. வன்மைக் குணம் திரட்சி பருமை பெருமை திண்மை முதலியவற்றால் ஏற்படுவது.

அள்—(அய்)—ஐ = பெருமை, பெரியோன், தலைவன், தந்தை, அரசன், ஆசிரியன், கணவன்.

ஐ—ஐயன் (ஐ+அன்) = பெரியோன், மூத்தோன், உயர்ந்தோன், தலைவன், தந்தை, அரசன், ஆசிரியன், முனிவன், (அந்தணன்), பார்ப்பான் (கோயிற்காரியம் பார்ப்பவன்), தேவன், சாத்தன்;

ஐயன்—ஐயை (பெண்பால்) = பெரியோள், தலைவி, ஆசிரியை, ஆசிரியன் மனைவி, துறவினி (தவப்பெண்), காளி, (துர்க்கை), மலைமகள் (பார்வதி);

ஐ அல்லது ஐயன் என்னும் பெயர், முதலாவது மூப்பு காப்பு அறிவு தவம் முதலியனபற்றி, பெரியோன் அல்லது தலைவன் என்ற பொருளையே குறித்தது. இன்றும் பெரியோரையெல்லாம் ஐயா என்றே அழைத்தல் காண்க.

"என்னை முன் நில்லன்மின்" (என்ற குறளில்; 771)

'ஐ' தலைவனைக் குறித்தது;

ஐங்குரவர் என்னும் ஐவகைப்பட்ட பெரியோருள், முதல்வன் தந்தை. பிறப்பை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஆரியக்குல முறைப்படி, தமிழருள் ஏற்றிழுவுபெற்ற ஒரு சார் மேலோரும் ஒருசார் கீழோரும், தந்தையை முறையே ஐயா என்றும் ஐயன் என்றும், தொன்றுதொட்டு (ஆரியர் தென்னாடு வருகைக்கு முன்பிருந்தும், தமிழ் குமரி நாட்டில் தோன்றியதிலிருந்தும்), அழைத்து வருகின்றனர். ஐயா என்பது ஐயன் என்பதின் விளிவடிவம். அன்னீற்றுப் பெயர் உலக வழக்கில் உயர்வு குறியாமைபற்றி, ஐயா என்னும் விளிவடிவமே ஐயன் என்னும் எழுவாய் வடிவத்திற்குப் பதிலாகவும் வழங்கி வருகின்றது.

தந்தையை நிகர்த்தவள் தாய். ஐயை என்னும் பெண்பாற்பெயர், பொதுவாகப் பெரியோளைக் குறிக்கும்போது திரியாதும், தாயைக் குறிக்கும்போது ஆய் என்று திரிந்தும், வரும். ஆய்—ஆய்ச்சி (இரட்டைப் பெண்பால்). ஆயன் என்னும் ஆண்பாற்பெயர் இடையனையே குறித்தலையும், ஆய்ச்சி என்னும் பெண்பாற் பெயர் இடைச்சியைக் குறித்தலோடு தாய் பாட்டி என்னும் பொருள்களில் வழங்குதலையும், நோக்குக.

அன்னையுந் தந்தையும் முன்னறி தெய்வமாதலாலும், திருமணமாகும்வரை மக்கள் பெற்றோரோடேயே உறைதலாலும், ஏதேனுமொரு துன்பங்கண்டு அரற்றும்போதும் ஓர் இறும்பூது கண்டு வியக்கும்போதும்; சிறாரும் இளைஞரும்

பெற்றோரை விளித்தல் இயல்பு. இதனால், பெற்றோரைக் குறிக்கும் சொற்களினின்று, இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொற்களும் வியப்புக் குறிப்பிடைச் சொற்களும் தோன்றியுள்ளன.

பெற்றோர் பெயர்	இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல்	வியப்புக் குறிபிடைச் சொல்
அப்பன்	அப்ப, அப்பா, அப்பப்ப, அப்பப்பா	அப்ப, அப்பா, அப்பப்ப, அப்பப்பா
அச்சன்	அச்சோ	அச்சோ
அம்மை	அம்மா, அம்மவோ அம்மகோ,	அம்ம, அம்மா அம்மம்ம
அன்னை	அன்னோ	அன்னோ

இங்ஙனமே, 'ஐ' 'ஐயன்' என்னும் பெயர்களினின்றும், ஐய, ஐயவோ—ஐயகோ, ஐயே, ஐயோ, ஐயையோ முதலிய இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொற்களும், ஐ, ஐய, ஐயோ முதலிய வியப்புக் குறிப்பிடைச் சொற்களும்; பிறந்துள்ளன.

சுட்டொலிக் காலத்திற்கு முந்திய குறிப்பொலிக் காலத்தில் தோன்றிய வியப்புணர்வொலிகளுள் ஒன்று ஆய் என நெடின் முதலாகவே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அது பின்னர் ஆய்—அய் (ஐ) எனக் குறுகியிருக்கலாம். அவ்வுணர்வொலிக் குறுக்கம் வேறு; அள் என்னும் அடிப் பிறந்து தந்தையைக் குறிக்கும் சொல்லினின்று திரிந்து இன்று வழங்கும் ஐ (அய்) என்னும் வியப்பிடைச்சொல் வேறு.

''ஐ வியப்பாகும்'' (தொல். 868)

தந்தைக்கு அடுத்தவன் தமையன். தம் என்னும் முன்னொட்டுப் பெற்ற ஐயன் என்னும் பெயரே, தமையன் என்பது.

''முன்னின்று மொய்யவிந்தா ரென்னையர்''

(பு. வெ. 8, 22)

என்பதில், ஐயர் என்பது தமையன்மாரைக் குறித்தது.

உறவுமுறையல்லாத பெரியோருள், தந்தைக்கு நெருங்கியவன் ஆசிரியன். ஆசிரியர் இல்லறத்தாரும் துறவறத்தாருமாக இரு சாரார். எக்குலத்தாராயினும் இல்லறம் நடத்தும் ஆசிரியரையும், ஐயர் என்றழைப்பது

வடார்க்காட்டு வழக்கு. முனிவரான ஆசிரியர் எங்கும் ஐயர் என்னும் பெயர்க்குரியர்.

"ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப" (தொல். 1091)

என்பதில், ஐயர் என்பது முனிவரைக் குறித்தது. பிங்கலம் முனிவர் தொகுதியை ஐயர் தொகுதி என வகுத்துக்கூறும். முனிவர் பலவகையிலும் மிகப் பெரியார் என்பது, 'பெரியாரைத் துணைக்கோடல்' 'பெரியாரைப் பிழையாமை' என்னும் திருக்குறளதிகாரங்களால் அறியப்படும். தமிழ் நாடு புகுந்த பிராமணர் இருவகை நிலைப்பட்டு ஆசிரியத் தொழிலையே முதலாவது மேற்கொண்டமையால், அவர் ஐயர் எனப்பட்டனர். பூசாரியரான புரோகிதரும் ஒருசார் ஆசிரிய வகுப்பினரே. இதுபற்றியே, தமிழ் நாட்டுக் கிறித்தவக் குருமாரான பாதிரிமாரும் ஐயர் என அழைக்கப் பெறுகின்றனர். நாட்டுப் பாதிரிமாரை நாட்டையர் என்பர். குரு என்னும் பெயர் கலையாசிரியனையும் மதவாசிரியனையும் பொதுப்படக் குறிப்பது. அவ்விருவகையாரின் தொழி லொப்புமையை உணர்த்தும்.

அவர் என்னும் தென்சொல் தெலுங்கில் வாரு எனத் திரிவதால், அவர்கள் என்னும் உயர்வீற்றிற் கொத்த வாரு என்னுஞ் சொல்லொடு கூடி ஐயவாரு என நிற்கும் தெலுங்குப் பெயர், ஐயவாரு எனத் திரிந்து மால் நெறியார் (வைணவர்) ஆன தெலுங்கப் பிராமணரைக் குறிக்கும் ஐயகாரு என்பது, ஆங்கிலத்தில் ஐயங்கார் என்னும் வடிவங் கொள்ளும்.

ஒரு நாட்டு மக்களின் ஒப்புயர்வற்ற ஆட்சித் தலைவன் அரசனாதலின், அவனும் ஐயன் எனப்படுவன்.

ஒரு பொண்ணுக்கு வாழ்க்கைத் தலைவன் அவள் கணவனாதலின், அவன் அவட்கு ஐயனாவன்.

"என்னைக்கு முதவாது" (.

என்பதில், ஐ என்பது கணவனைக் குறித்தது.

இனி, எல்லா வுலகங்கட்கும் ஒரு பெருந்தலைவனான இறைவனுக்கு. ஐயன் என்னும் பெயருரிமை சொல்லாமலே விளங்கும். ஐயை என்னும் பெயர் காளியையும், மலை மகளையுங் குறித்தலால், ஐயன் என்பது சிவனைக் குறித்தல் தேற்றம். முழுமுதற்றெய்வம் பெருந் தெய்வம் சிறுதெய்வம் எனத் தெய்வம் முத்திறப்படுதலால், பிற்காலத்தில் சிவன்

மகனாகக் கூறப்பெற்ற வணிகத் தெய்வமான சாத்தன். ஐயன் என்றும் ஐயனார் என்றும் ஆண்பால் வடிவிலும் உயர்வுப் பன்மை வடிவிலும் குறிக்கப்பெறுவன்.

இங்ஙனம், ஐயன் என்னும் சொல், பல்வேறு பொருள் குறித்துத் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நாட்டில் திரிந்தும் திரியாதும் வழங்கியிருப்பவும்; அணுவளவும் ஆரியத் தொடர்பற்ற பறையருள்ளிட்ட சில தமிழ்ப் பழங்குடிகள் ஐயன் என்னும் சொல்லையே தந்தை பெயராகக் கொண்டிருப்பவும்; வழக்கிற்கும் வரலாற்றிற்கும் மொழி நூற்கும் முற்றும் மாறாக, ஆரியன் என்னும் வருணப் பெயரின் சிதைவே ஐயன் எனும் தமிழ்ச் சொல் என, ஓரிரு தனிப்பட்டவர் நூலிற் கூறியிருப்பதுடன் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகராதியிலுங் குறித்திருப்பது, மிகமிக வருந்தத்தக்கதொன்றாம்.

பெருமைக் கருத்து திரட்சிக் கருத்தின் வழிப்பட்ட பருமைக் கருத்தினின்றே தோன்றியிருப்பதால், நெருக்கமும் செறிவும் புணர்ப்பும் வன்மையும் குறிக்கும் அள் என்னும் அடிச்சொல்லினின்று, முற்கூறிய முறைப்படி, ஐ என்னும் சொல்லும் அதன்வழி ஐயன் ஐயை முதலிய சொற்களும் திரிந்திருப்பது, இயற்கைக்கும் ஏரணத்திற்கும் ஏற்றதே.

ஐயன் என்னுஞ் சொற்கு மூலம் 'ஐ' யாதலால், அது 'ஆர்ய' என்னுஞ் சொல்லொடு பொருந்தாமையையும் கண்டு கொள்க.

viii. திண்மை

பல அணுக்கள் அல்லது பொருள்கள் மிக நெருங்கிச் சேர்வதால் திண்மை உண்டாகும்.

உறு — உற — உறப்பு. உற — உறை. உறைதல் = கட்டியாதல்.

உறு — இறு — இறுகு — இறுக்கு — இறுக்கம்.

இறுக்குதல் = இறுகுமாறு அமுக்கிக் காட்டுதல்.

குள் — கள் — கட்டு — கட்டி = இறுகியது. கட்டி — கெட்டி.

கள் — காள் — காழ் — காய். காழ்ப்பு = வைரம். காய்த்தல் = உழைப்பால் கை இறுகுதல், பிஞ்சு முதிர்ந்து இறுகுதல், காய் காய்த்தல்.

சுள்—செள்—செறி—செறிவு.

துள்—தின்—திண்—திட்பு—திட்பம்.

திண்—திணுகு—திணுங்கு—திணுக்கம். திண்—திணி.

நுறு—நெறி. நெறித்தல்=விறப்பாகுதல்.

முள்—முறு—முறுகு—முறுகல்=சூட்டினால் இறுகியது.

முறு—முற—முறமுறப்பு=விறப்பு.

முறு—விறு—விற—விறப்பு.

விறு—வெறு—வெறி. வெறித்தல்=செறிதல்.

விற—விறை. விறைத்தல்=குளிரால் இறுகுதல்.

முள்—(மொள்)—மொய். மொய்த்தல்=இறுகுதல்.

௧௯. திண்ணம்

திண்ணம் என்பது தட்டையான பொருளின் பருமன். உரம்=திண்ணம்.

ஓலை=திண்ணிய இலை. மெல்லிய தகட்டை ஓலையா யிருக்கிறது என்று கூறும் வழக்கமிருப்பினும், இலையை விட ஓலை திண்ணமாயிருத்தலைக் கவனிக்க.

ஓடு=திண்ணமான காய்த்தோல்.

குள்—கள்—கட்டு—கட்டி—கெட்டி. கெட்டிக் காப்பு=திண்ணமான காப்பு.

துள்—தொள்—தோள்—தோடு=திண்ணமான பழத்தோல், ஓலை.

துள்—(தின்)—திண்—திண்ணம்.

துல்=தில்—திர்—திரம்—திறம்—திறன்.

முள்—முரள்—முரண்=திண்ணமான சிப்பி.

௨௦. கனம்

திண்மையானதும் திண்ணமானதும் கனக்கும்.

குரு=கனம். குரு—குரூஉ.

"பசுமட் குரூஉத்திரள்" (புறம். 32).

குல்—கல்—கன்—கன—கனம்.

(புள்)—(பள்)—பளு—பளுவு.

xi. வலிமை

கனமுள்ளது வலியது:

உரம்—உரன். உரம்—உரவு—உரவோன்=வலியோன்.

உறு—எறுழ்=வலி.

குள்—கள்—கட்டு—கட்டி—கெட்டி.

துல்—தில்—திர்—திரம்—திறம்—திறன் திறல்.

திறம்—திறமை.

பொரு—போர்=வலிமை.

முல்—முன்—முன்பு=வலிமை.

முல்—மல்=வலிமை.

மல்=வல்—வலி—வலிமை.

வல்—வலு—வலுவு.

வல்—வன்—வன்பு—வற்பு.

வல்—வலம்=வலிமை, வெற்றி.

வலக்கை=பயிற்சியினால் வலிமைபெற்ற கை.

வலம்=வலக்கைப் பக்கம். வலம்—வலவன்=வலப் பக்கத்துக் காளை, ஊர்தியை வலமாகப்பொறிதிரித்தோட்டு பவன். வலம்வருதல்=நகரை வலமாகச் சுற்றிவருதல்.

முள்—மொள்—மொய்=வலிமை. மொய்—மொய்ம்பு =வலிமை.

முள் (மள்)—வள்=வலிமை.

xii. கடினம்

வலியது கடினமானது:

குல்—கல்=கடினமானது. கல்—கன்று. கன்றுதல்= காய் கிழங்கு முதலியன கடினமாதல். கன்று—கண்டு.

குள்—கள்—கடு—கடுமை:

கடு—கடினம். கடு—கட்டம்.

வன்—(வய்)—வயிர். வயிர்த்தல்—வயிரங் கொள்ளுதல், செற்றங் கொள்ளுதல். வயிர்=கொம்பு. வயிர்—வயிரம் —வைரம்.

வயிர்—வயிரி. வயிரித்தல்=கடினமாதல்,

வயிர்—வயிரி—வைரி=பகை, பகைவன்.

xiii. உறுதி

உரம் — உரன்.
உறு—உறுதி, உறுதலை.
குள் — கள்—கட்டு = உறுதி.
கட்டு—கட்டி—கெட்டி.
துல்—தில்—திர் — திரம்—திறம்—திறன்.
துள் —(திள்)—திண்—திண்ணம்.
திண்—திடம்.
திண் — திண்ணம் — திண்ணக்கம் = நெஞ்சழுத்தம்.
திண்—திடம்—திடாரி—திடாரிக்கம் = நெஞ்சுரம்.

(8) வளைதலியல்

வேரும் ஆணியும் போன்ற நீண்ட பொருட்கள், தாம் முட்டின பொருளோடொன்றாவிடத்துச் சாயும். இயங்கு திணையுயிரிகள் சுவரும் மலையும் போன்றவற்றால் தடையுண்டவிடத்துப் பக்கமாகத் திரும்பிச்செல்லும்.

(க) வளைதல் துறை

i. கோணுதல்

கோணுதலாவது, நேராகச் செல்லும் பொருள் ஒரு பக்கமாகச் சாய்தல்.

உல்—ஒல்—ஒல்கு. ஒல்குதல் = சாய்தல்.
உறு—இறு — இற—இறப்பு = கூரைச்சாய்வு.
இற—இறவாணம், இறவாரம் = கூரைச்சாய்வு.
குள்—கொள்—கோள்—கோண். கோணுதல் = சாய்தல்.
கோண் — கோடு. கோடுதல் = சாய்தல்.
கோண்—கோணம் = சாய்வினால் உண்டாகும் மூலை.

சுள்—சள்—சழி. சழிதல்—கலமும் பெட்டியும் பக்கமாக அமுங்கிச் சரிதல்.

சள்—சரு—சருவு. சருவுதல் = சாய்தல்.
சரு—சரி—சரிவு. சரிதல் = சாய்தல்.

சரி=அடிவாரம்.

சரு—சார். சார்தல்=சாய்தல்.

தூணில் சாய்ந்துகொண்டிருக்கிறான் என்பதும், தூணில் சார்ந்துகொண்டிருக்கிறான் என்பதும் ஒன்றே. சேர்தலைக் குறிக்கும் சார் என்னும் சொல்லும், சாய்தலைக் குறிக்கும் சார் என்னும் சொல்லும் வெவ்வேறு.

சார்—சாரல்=மலைச்சரிவு, சாய்ந்து பெய்யும் மழை.

சாரலன்=சாரல்நாடன், மலைநாடன்.

சாரலன்—சேரலன்—சேரல்—சேரன்=மலை நாடன், முத்தமிழ் வேந்தருள் ஒருவன்.

சள்—சாள்—சாடு. சாடுதல்=சாய்தல். சாடு—சாட்டம்—சாய்வு. சாடு—சாடை=நேரன்மை, சாயல், ஒப்பு.

சாள்—சாய்—சாய்வு. சாய்வு சரிவு என்பது வழக்கு.

சாயுங்காலம்—சாயங்காலம்—சாய்ங்காலம்=கதிரவன் சாயும் வேளை (ஏற்பாடு).

சாய்—சாயை=நிழல். நிழல் சாய்தல் என்னும் வழக்கை நோக்குக. சாய்—சாயல்=நிழல், ஒருமருங்கு ஒப்பு.

(தலை) சாய்த்தல்=தூங்குதல். சாய்—சயனம் (வ.).

சாய்—சா—சாவு. சாதல்=சாய்ந்து விழுதல்போல் இறத்தல்.

துல்—தில்—திரு—திரும்—திரும்பு. திரும்புதல்=சாய்தல்.

உச்சிவேளைக்குப்பின் உடம்பு நிழல் சாய்வதை அடித் திரும்புதல் என்று கூறுதல் காண்க.

முல்—(மூல்) மூலை=கோணம்.

முள்—முட—முடங்கு—முடங்கி=மூலை. மூலை முடங்கி என்பது வழக்கு.

முள்—(மூள்)—(மாள்)—மாண்—மாணல்=சாய்வு, வளைவு. கோணல் மாணல் என்பது வழக்கு.

மாள்—மாடு—மாடை = சாய்வு. சாடைமாடை என்பது வழக்கு. நேராகப் பழிக்காமல் சாய்வு போன்ற நேரல் முறையில் பழித்தல், சாடைமாடையாய்த் திட்டுதல் எனப்படும்.

மள்வள்—வாள்—வார். வார்தல் = சாய்தல், சரிதல்.

வார்—வாரம் = சரிவான இடம். அடிவாரம் = மலைச் சரிவு.

தாழ்வாரம் = கூரைச்சரிவு.

வாள்—வாடு—வாட்டம் = சாய்வு. வாட்டம் சாட்டம் என்பது வழக்கு. அங்கணம் வாட்டம் சாட்டமாய் இருக்க வேண்டும் என்பர்.

11. வளைதல்

வளைதலாவது, கொடியும் மெல்லிய கம்பியும் போன்ற நீண்ட துவள்பொருட்கள் வட்டமாகும் வரை மேன்மேலும் பலபடியாய்க் கோணுதல்.

உறு—இறு. இறுதல் = வளைதல்.

இறு—இற = வளைந்த பெருங்கூனி (prawn)

இற—இறா—இறவு. இறா—இறால்—இறாட்டு.

இற—இறை = பெண்டிரின் வளைந்த முன்கை.

குல்—குல—குலவு. குலவுதல் = வளைதல். குலவு—குலாவு.

குல்—குன்—குனி. குனிதல் = வளைதல்.

குன்—கூன் = வளைந்த முதுகு. கூனுதல் = வளைதல்.

கூன்—கூனி = சிற்றிறால்.

குள்—குழி—குழியம் = வளைதடி.

குள் — (குண்) — குண — குணகு — குணக்கு = வளைவு. குணகுதல் = வளைதல்.

குள்—கூள்—கூளி = வளைந்த வாழைப்பழம்.

குள்—குரு—குருகு = (வளையல்), வளைந்த கழுத்துள்ள நீர்ப்பறவையினம்.

குள் — குட — குடம் = வளைவு. குடா = வளைவு. குடந்தை = வளைவு. குட—குடக்கம் = வளைவு.

குரு—குர—குரங்கு=வளைவு, கொக்கி. குரங்குதல்=வளைதல்.

குர—குறள்—குறண்டு. குறண்டுதல்=வளைதல்.

குறள்—குறடு=வளைந்த அலகுள்ள கருவி.

குள்—கொள்=வளைந்த காணக்காய். கொட்பு=வளைவு.

கொள்—கொடு—கொடுமை=வளைவு. கொடுங்கோல்=வளைந்த கோல். கொடுக்காய்ப்புளி=வளைந்த காயுள்ள மரவகை. கொடுக்கு=வளைந்த முள்.

கொடு—கொடி=வளைந்த தண்டு. கொடு—கொடிறு=வளைந்த குறடு, குறடு போன்ற அலகு (jaw).

கொள்—(கொட்கு)—கொக்கு=வளைந்த கழுத்துள்ள பறவையினம்.

கொள்—கொம்—கொம்பு=வளைந்த கோடு, வளைந்த விலங்குக் கொம்பு.

கொள்—கோள்—கோண்—கோணம். கோணப்புளி=கொடுக்காய்ப்புளி. கோணம்=கூன்வாள்.

கோண்—கோடு. கோடுதல்=வளைதல், கோடு—கோட்டம்=வளைவு. கோடு=வளைந்த யாழ்த்தண்டி, யாழ்த்தண்டி, பிறை வளைவு.

"வடகோ டுயர்ந்தென்ன தென்கோடு சாய்ந்தென்ன
வான்பிறைக்கே" (பட்டினத்தார்).

சுள்—சுளி. சுளிதல்=வளைதல்.

சுள்—சுர்—சுரி. சுரிதல்=வளைதல்.

சுவள்=சவள். சவளுதல்=வளைதல்.

துள்—துட—(துடம்)—தடம்=வளைவு.

"தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்"
(தொல். உரி. 22.)

துவளுதல்=வளைதல்.

நுள்—நுட—நுடம்=வளைவு, கால் கை வளைவு.

நுட—நுடங்கு. நுடங்குதல்=வளைதல்.

நுள்—நெள்—நெளி=வளைவு, வளைந்த அணி. நெளிதல்=வளைதல்.

நுள—(நொள்)—நொடி. நொடித்தல்=வளைதல்:

புள்—புரு—புருவம்=வளைந்த கண்பட்டை:

புரு—புரி. புரிதல்=வளைதல்.

புரு—(புறு)—புறை—பிறை=வளைந்த நிலா.

முலி — வில் = வளைந்த எய்கருவி. வில் — விலா = வளைந்த நெஞ்செலும்பு.

முள்—முரு—முருகு=வளைந்த காதணி.

முள் — முறு — முறி. முறிதல் = வளைதல்; முறி — மறி: மறிதல்=வளைதல்.

முள்—முட—முடம்=வளைவு, கைகால் வளைவு.

முடம்—(முடல்)—முடலை=பெருங்குறடு.

முடம்—முடங்கு. முடங்குதல்=வளைதல்: முடங்கு—மடங்கு. மடங்குதல் = வளைதல். முடங்கு — முடக்கு — முடக்கம். மடங்கு — மடக்கு — மடக்கம். முடங்கல் = சுருண்டு முடங்கிய திருமுக வோலை.

முள்—(மள்)—வள்—வளை—வளைவு. வள்—வள்ளி= கொடி. இனி, புள்—பள்—வள் எனினுமாம்.

வுள்—வளார்=வளைந்த சிறு போத்து.

வளார்—விளார்—மிலார்—மிலாறு.

வள்—வாள்—வாளி=வளைந்த தூக்குப்பிடி.

வள்—(வண்)—வணங்கு. வணங்குதல்=வளைதல்.

"சொல்வணக்கம் ஒன்னார்கட் கொள்ளற்க வில்வணக்கம்
தீங்கு குறித்தமை யான்" (குறள். 827.)

வணங்கு—வாங்கு. வாங்குதல்=வளைதல், வளைத்தல்.

வாங்கு—வங்கு—வங்கி=வளைந்த தத்தி (பிச்சுவா), நெளிவு.

வங்கி வளையல்=நெளி வளையல்:

வாங்கு—வாங்கா=வளைந்த ஊது கருவி:

வாங்கா—வங்கா.

வண்—வணர் = யாழ்க்கோட்டின் வளைந்த கடை.

வணர்—வணரி = வளைதடி.

முள்—(முடு)—முடி—மடி. மடிதல் = வளைதல், மடங்குதல்.

முரு—முரி—மூரி = வளைவு. முரிதல் = வளைதல்.

முள்—முறு—முறை—மிறை = வளைவு.

குல்—(மல்)—வல்—வல. வலத்தல் = வளைதல்.

iii. வணங்குதல்

மக்கள் கடவுளையும், தாழ்ந்தோர் உயர்ந்தோரையும் வணங்கும்போது உடம்பு வளைதலால், வளைதற் கருத்தில் வணக்கக் கருத்துப் பிறந்தது.

உறு—இறு—இற—இறை—இறைஞ்சு. இறைஞ்சுதல் = வளைதல், வணங்குதல்.

குடம்—குடந்தம் = வளைவு, வணக்கம். குடந்தம் படுதல் = வளைதல், வணங்குதல், தொழுதல்.

குள்—(மள்)—வள்—(வண்)—வணங்கு—வணக்கு—வணக்கம். வணங்குதல் = வளைதல், தொழுதல்.

iv. திரும்புதல்

ஒரு பொருள் வளையும்போது அது தான் முன்பு புறப்பட்ட இடத்தை அல்லது திசையை நோக்குதலால், வளைதற் கருத்தில் திரும்பற் கருத்துப் பிறந்தது.

துள்—(துரு)—திரு—திரும்—திரும்பு.

திரு—திரி. திரிதல் = திரும்புதல்.

முள்—முறு—முறி—மறி. மறிதல் = திரும்புதல்.

முள்—முடு—முடங்கு—மடங்கு. மடங்குதல் = திரும்புதல்.

மடங்கு—மடங்கல் = இடையிடை திரும்பிப் பார்க்கும், அதாவது முன்னும் பின்னும் நோக்கிச் செல்லும் அரிமா, அதுபோன்ற கூற்றுவன்.

v. மீள்தல்

மீள்தலாவது திரும்பி வருதல்.

துள்—(துரு)—திரு—திரும்—திரும்பு.

திரு—திரி. திரிதல்=திரும்புதல்.

"ஒன்றைச் செப்பினை திரிதியென்றான்"

(கம்ப. அங்கத. 10.)

முள்—(மூள்)— மீள் — மீட்சி. மீள்தல் = திரும்புதல். மீட்டல்=திருப்புதல், அடைவு வைத்த பொருளைத் திருப்புதல்.

மூள்—மூட்டு—மீட்டு. மீட்டுதல்=திருப்புதல், அடைவு வைத்த பொருளைத் திருப்புதல். மூட்டுதல் என்பதே உலக வழக்கு.

மீள்தல்=பகைவர் கையினின்று அல்லது துன்பத்தினின்று திரும்புதல். மீட்டல்=பகைவர் கையினின்று அல்லது துன்பத்தினின்று விலக்கிக் காத்தல்.

மீள்—மீட்பு—மீட்பன்.

நிரைமீட்சி என்பது நிரை திரும்பி வருதலையும் மீட்கப்படுதலையும் குறித்தல் காண்க.

vi. மடங்குதல்

இலையும் தாளும் துணியும் போன்ற பொருட்களின் ஓரமும், கைகால் முதலியவற்றின் முனையும், திரும்புதலே மடங்குதலாம்.

சுள்—சுர்—சுரி. சுரிதல்=மடிதல், மடிப்பு விழுதல்.

முள்—முடு—முடங்கு—மடங்கு.

முடு—முடி—மடி. மடிதல்=மடங்குதல்.

மடித்தல்=தாள் துணி முதலியவற்றை மடக்குதல்.

மடி=மடிக்கப்பட்ட சேலை, அரையிற் கட்டின ஆடையின் மேல் விளிம்பைப் பைபோல் மடித்த பகுதி.

மடங்கு—மடக்கு=அலகை மடக்கிவைக்குங் கத்தி.

மடக்குதல்=மடித்தல்.

vii. திரைதல்

திரைதலாவது மடிப்பு விழுதல் அல்லது மடிப்பு விழுந்து சுருங்குதல்.

சுள்—சுர்—சுரி. சுரிதல்=மடிப்பு விழுதல், திரைதல்;

சுரித்தல்=திரைதல், சுருங்குதல்.

சுரித்த மூஞ்சி=மூப்பினால் திரைந்த முகம்.

சுரிதகம்=கலிப்பாவின் பிறவுறுப்புக்களிற் கூறப்பட்ட பொருளைச் சுருக்கி அல்லது தன்னுள் அடக்கிக் கூறும் முடிவுறுப்பு. சுரிதகம், தரவு தாழிசை முதலியவற்றிற் கூறப்படும் பொருளை அடக்கிக் கூறுவதனாலேயே, அடக்கியல் எனப்பட்டதென்றறிக.

சுள்—சுரு—சுருங்கு—சுருக்கு—சுருக்கம்.

குடையை மடக்குதலைக் குடையைச் சுருக்குதல் என்றும், திரை விழுதலைச் சுருக்குவிழுதல் என்றும் கூறுதல் காண்க.

துள்—(துரு)—திரை. திரைதல்=மடிப்பு விழுதல், அலையெழுதல், சுருங்குதல், திரளுதல்.

திரைத்தல்=மடித்துச் சுருக்குதல், மடித்துத் திரட்டுதல்.

திரை—திரையல்=சுருங்குகை, வெற்றிலைச் சுருள்.

திரை—திரங்கு. திரங்குதல்=திரைந்து சுருங்குதல், வற்றிச் சுருங்குதல், சுருளுதல்.

திரங்கு—திரக்கு. திரக்குதல்=சுருங்குதல்.

viii. திருப்புதல்

திருப்புதலாவது பக்கந் திருப்பிப் புரட்டுதல்.

திரும்பு—திருப்பு—திருப்பி.

தோசை திருப்பி=தோசையைப் புரட்டுங் கருவி.

புரள்தல்=திரும்புதல். புரண்டுபடுத்தல் = திரும்பிப் படுத்தல்.

புரள்—புரட்டு. புரட்டுதல்=ஒன்றைத் திருப்புதல்.

புரட்டு—புரட்டி. தோசை புரட்டி=தோசை திருப்பி.

புரட்டு—புரட்டல்=புரட்டிச் சமைக்குங் கறி.

ix. மடக்குதல்

மடக்குதலாவது ஒன்றைத் திருப்பி அதன் செலவைத் தடுத்தலும் அதை அமர்த்துதலும்.

முள் — முறு — முறி — மறி. மறித்தல்=மடக்குதல், அமர்த்துதல்.

கிடைமறித்தல்=கிடையமர்த்துதல்.

மறி—மறியல்=தடுத்தல்.

முள்—முடு—முடங்கு—மடங்கு—மடக்கு.

மடக்குதல்=திருப்புதல், தடுத்தல், அமர்த்தல், வெல்லுதல்.

மடங்குதல்=தோற்றல், அடங்குதல்.

கிடை மடக்குதல்=கிடையமர்த்துதல்.

முடங்கு—முடக்கு. முடக்குதல்=தடுத்தல்.

x. முடங்கிக் கிடத்தல்

முடங்கிக் கிடத்தலாவது சோம்புதலும் பயன்படாது ஓரிடத்துத் தங்குதலும்.

இயங்கு திணையுயிரிகள் தூங்கும்போது பொதுவாய்க் கைகால முடக்கிக்கொள்வதால், முடங்கற் கருத்தில் மடிமைக் கருத்துத் தோன்றிற்று.

இனி, மடக்குண்டு கிடத்தலே முடங்கிக் கிடத்தல் எனினுமாம்.

முடங்குதல்=தூங்குதல், வழங்காது ஓரிடத்தமர்தல்.

பண முடக்கம்=பணம் வழங்காது ஓரிடத்துத் தங்குதல்.

முள் — முடு — முடி — மடி. மடிதல் = தூங்குதல், சோம்புதல். மடி=சோம்பல், கட்டுக்கடைச் சரக்கு.

மடிவீகதல்=கட்டுக்கடைச்சரக்கு நாறுதல்.

xi. பன்முறை குறித்தல்

ஒன்றைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்தல் அதைப் பன்முறை செய்தலாதலால், திரும்பற் கருத்துச் சொல் பன்முறைக் கருத்துணர்த்தும்.

திரும்ப, திரும்பத் திரும்ப, திரும்பவும், திரும்பியும்.
திருப்பி, திருப்பித் திருப்பி, திருப்பியும்.
திரிய, திரியவும்.
மடங்கி, மடங்கி மடங்கி.
மடக்கி, மடக்கி மடக்கி.

மடக்கு = ஒரு சொல்லைப் பொருள் வேறுபட மடக்கி மடக்கிக் கூறும் அணி.

மறிந்து,
மறித்து, மறித்தும்.
(முறு—மறு) மறுக்க, மறுத்து, மறுத்தும்.
மீள, மீண்டும், மீண்டும் மீண்டும்.
மீட்டும்.

வளைய, வளைய வளைய, வளைத்து, வளைத்து வளைத்து.

குறிப்பு:—இங்குக் குறிக்கப்பட்டவற்றுள் மடக்கு என்னுஞ் சொல்லொன்றே பெயர்; பிறவெல்லாம் இடைச் சொல்.

xii. வேறாதல்

ஒன்றைத் திரும்பச்செய்வது வேறொரு முறை செய்வதும், ஒன்றினின்று திரிதல் அதனின்று வேறுபடுதலு மாதலால், திரும்பற் கருத்துச்சொல் வேறாதற் கருத்தைத் தழுவிற்று.

மறு = வேறு. மறு பிறவி = வேறு பிறப்பு.
மறுபடி = வேறொரு முறை. மறுநாள் = அடுத்த நாள்.
மறு—மற்று = வேறு, திரும்பவும், வேறாக.
மற்று—மற்ற—மற்றை (பெயரெச்சம்)
மற்றொன்று = வேறொன்று.
மற்றப்படி = வேறுவகையில்.
மற்றவன் = வேறொருவன், பிறன், அடுத்தவன்.

xiii. மாறுதல்

வேறாதற் கருத்து மாறுதற் கருத்தைத் தழுவும்.
திரும்பு—திருப்பு. திருப்புதல் = மொழிபெயர்த்தல்.

சொல்லைத் திருப்புதல்=சொல்லை மாற்றுதல்.

திரும்பு—திறம்பு. திறம்புதல்=வேறுபடுதல், மீறுதல்.

திரிதல் = வேறுபடல், மாறுதல். திரித்தல் = வேறுபடுத்தல்.

திரி—திரிவு—திரிபு.

திரிசொல்=இயற்சொல்லினின்று திரிந்த சொல்.

புல் — புரு — புரள். புரள்தல் = சொல் மாறுதல். புரள் — புரளி = மெய்ம்மாற்று, பொய். புரள் — புரட்டு — புரட்டன். புரள்—பிறள்—பிறழ்ச்சி. புரள்—புரட்சி.

முறு—மறு—மறுத்தல்=மாற்றுதல். மறு—மறுப்பு.

மறு—மறை=மறுப்பு. எதிர்த்து—எதிர்மறை.

மறுக்களித்தல்=பழைய கொள்கைக்கு மாறுதல்.

மறுதலித்தல்= ,,

மறு—மாறு—மாற்று—மாற்றம்.

xlv. மடங்களவு

ஒன்றைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்வது அதைப் பன்மடங்கு பெருக்குவதாயிருத்தலால், திரும்பற் கருத்துச் சொல் மடங்களவைக் குறித்தது.

ஆங்கிலத்தில் turn (திரும்பு) என்னுஞ் சொல் முறையையும், fold (மடி) என்னுஞ் சொல் மடங்கையும், குறித்தல் காண்க.

எ-டு: Five turns, ten fold.

(துடம்)—தடம்=வளைவு. தடம்—தரம்=முறை.

ட—ர, போலி. ஒ. நோ. படவர்—பரவர்.

தடம்—தடவை=முறை.

திரும்பு—திருப்பு=தடவை.

முடங்கு—மடங்கு. இருமடங்கு=இருமுறையளவு.

முடி—மடி=மடங்கு. இருமடியாகு பெயர், மும்மடிச் சோழன், நான்மடித் தொலைவரி (தந்தி) முதலிய தொடர்களை நோக்குக.

முறு—முறை=வளைவு, தடவை.

முள்—(மூள்)—(மாள்)—மாண் = மடங்கு.

"பன்மாண்" (பரிபா. 13, 62)

வள்—(வாள்)—வாட்டி = தடவை.

சுற்று வட்டம் வளையம் முதலிய சொற்கள் முழுவளைவு குறித்தவை.

XV. வருதல்

ஓரிடத்திற்குச் சென்றவன் திரும்புதலே வருதலாம். இன்று சென்னைக்குச் சென்று நாளைக்குத் திரும்புவேன் என்னுங் கூற்றில், திரும்புவேன் என்பது திரும்பிவருவேன் என்று பொருள்படுதல் காண்க.

செல்லுதல் வருதல் என்பன திசைநோக்கி வேறுபட்டனவேயன்றி, வினைவடிவில் வேறுபட்டனவல்ல. ஒருவன் ஓரிடத்தினின்று மற்றோரிடத்திற்குச் செல்லும்போது, அவ்வினை புறப்பட்ட இடத்தை நோக்கிச் 'செல்லுதல்' என்றும், புகும் இடத்தை நோக்கி 'வருதல்' என்றும் கூறப் படும். ஆதலால், ஒருவன் ஓரிடத்திற்குப் புதிதாய் வரினும் மீண்டுவரினும், திசைபற்றி இரண்டும் ஒன்றாகவே கொள்ளப் படும்.

வள் = வளைவு. வள்—வரு—வார்—வா—வ.

ஒ. நோ. தள்—தரு—தார்—தா—த.

வரு : வருகிறான், வருகை, வருவாய், வரவு.

வார் : வாரானை (வருகை), வாரும், வாருங்கள் (ஏவற் பன்மை).

வார், வா (ஏவல் ஒருமை).

வ : வந்தான், வம்மின் (ஏவற்பன்மை).

வருகிறான் வருவான் என்னும் நிகழ்கால எதிர்கால முற்று வடிவுகளிலும், வருகை என்னும் தொழிற்பெயரிலும், வரு என்பது பகுதியாயிருத்தலானும்; வார் என்னும் ஒருமை யேவலிலும், வாரும் வாருங்கள் என்னும் பன்மை யேவலிலும், வார்தல் வாரானை என்னும் தொழிற்பெயர்களிலும், வார் என்பது பகுதியாயிருத்தலானும்; வா என்னும் ஏவலொருமை வடிவினின்று வாதல் வாவு என ஏதேனும் ஒரு தொழிற்பெயர் பிறவாமையானும், வருதல் என்னும் வினைக்கு ருகரங்கூடிய

வரு என்பதே பகுதியாம். வள் என்னும் அடியினின்று முதலாவது திரியக்கூடிய வைவர்—வரு என்பவையே.

இங்கு வருதல் வினைக்குக் கூறியதைத் தருதல் வினைக்குங் கொள்க. கோர் என்னும் சொல் கோ எனக் குறைந்ததுபோல, வரு என்பதன் திரிபான வார் என்னுஞ் சொல்லும் வா எனக் குறைந்ததென்க. நோ என்னும் வினை இறந்தகாலத்திலும் ஏவலிலும் நொ (நொந்தான், நொம்மாடா) எனக் குறுகியதுபோல, வா தா என்பனவும் வ த எனக் குறுகின.

வார் = வா (ஏவலொருமை).

''வந்திக்க வாரென'' (பரிபா. 20, 70).

''லாரடா வுனக்கியாது தானர்தம் மகளடுக்கிமோ''
(பாரத. வேத்திர. 12).

Xvi. வரைதல்

வரைதலாவது எழுதுதல். எழுதுதல் என்பது, எழுத்து எழுதுதலையும் படம் வரைதலையும் பொதுப்படக் குறிக்கும். முற்காலத்தில் படவெழுத்தே (Heiroglyphic or picture-writing) தமிழகத்தில் வழங்கியதால், எழுத்து என்னும் சொல் படத்தையும் வரிவடிவையும் ஒருங்கே உணர்த்திற்று.

படமும் எழுத்தும் பெரும்பாலும் வளைகோடுகளாலாவதால், வளைதற் கருத்தில் வரைதற் கருத்துப் பிறந்தது.

இருதிணையுயிரிகளின் உடம்பிலும் இயல்பாகக் காணப்படும் கோடுகள் பொதுவாக வளைந்தேயிருத்தலின், கோடு என்னும் பெயர் முதலாவது வளைகோட்டையே குறித்துப் பின்பு ஒப்புமைபற்றி நேர் கோட்டையும் குறித்தது.

கோடுதல் = வளைதல். கோடு = வளைகோடு, வரி(கோடு).

வரிக்குதிரை வரிப்புலி முதலியவற்றின் கோடுகளை நோக்குக.

வள்—வர்—வரி. வரிதல் = வளைதல், வளைத்து அல்லது சுற்றிக்கட்டுதல்.

வரி = வளைகோடு, கோடு, கோட்டுவடிவான எழுத்து, வரைவு, வரணனை, வரணிக்கும் பாட்டு அல்லது காதற் பாட்டு, கட்டு.

ஆற்றுவரி கானல்வரி முதலிய இசைப்பாட்டு வகைகளை நோக்குக.

வரித்தல் = எழுதுதல், வரைதல், பூசுதல், காதலியின் தோளிலும் மார்பிலும் வரைதல், அவளை மணத்தல், வளைத்து அல்லது சுற்றிக்கட்டுதல்.

வரி—வரன் = மணவாளன்.

வரி—வரணம் (வரி + அணம்) = எழுத்து, வரைவு, பூச்சு, நிறம், குலம், வகை, ஓசைவகை, பண், பாட்டு.

வரணம் (வ.) —வரணி (வ.). வரணித்தல் = வரைதல், சொல்லால் வரைதல்.

வரணி—வரணனை (வரணி + அனை). வரணம் வரணி வரணனை என்பன தென் சொல்லடியாய்ப் பிறந்த வடநாட்டுச் சொற்கள்.

வள் → வண்—வண்ணம் = எழுத்து, வரைவு, பூச்சு, நிறம், வகை, செய்யுள், ஓசைவகை.

வண்ணம்—வண்ணகம் = அராகம் என்னும் வண்ண வுறுப்பு. வண்ணக வொத்தாழிசைக்கலி தொன்றுதொட்டு வழங்கும் தமிழ்ச் செய்யுள் வகை.

வண்ணத்தான்—வண்ணான் = ஆடைக்கு நிறமூட்டுபவன்.

வண்ணத்துப்பூச்சி—வண்ணாத்திப்பூச்சி.

வண்ணம் → (வண்ணகன்) → வண்ணக்கன் = கட்டி நாணயத்தின் வண்ணத்தை (உரைத்து) நோட்டஞ் செய்பவன்.

வண்ணம்— வண்ணி. வண்ணித்தல் = வரணித்தல்.

வண்ணி—வண்ணகம் = வரணித்துப் புகழ்கை.

ஒ. நோ. சுள் — சுண் — சுண்ணம் — சுண்ணகம். சுண்ணித்தல் = நீறாக்கல்.

வரி → வருவு. வருவுதல் = கோடிடுதல். வருவூசி = கோடிடும் ஊசி.

வரி — வரை = கோடு, கீறல். வரைதல் = ஓவியம் வரைதல், எழுத்து எழுதுதல், கட்டுரை அல்லது நூல் எழுதுதல், காதலியின் தோளிலும் மார்பிலும் தொய்யில் வரைதல், அவளை மணத்தல்.

குறிப்பு :—வண்ணம் வண்ணகம் என்பன தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் தமிழிலக்கணக் குறியீடுகளாதலானும், அவற்றாற் குறிக்கப்படுவன தனித்தமிழ் யாப்பு வகைளாதலானும், அக்குறியீடுகட்கு மூலம் தனித்தமிழ்ச் சொற்களே.

இனி, வண்ணம் என்னும் சொல், வகை என்னும் பொருளில், அவ்வண்ணம் இவ்வண்ணம் எவ்வண்ணம் என இருவகை வழக்கிலும் பெருவழக்காய் வழங்குதலையும் நோக்குக.

நிறம் என்னும் வரணப் பெயரும் திறம் என்னும் வகைப் பெயரும் இசைவகையைக் குறித்தல் போன்றே: அவ்விரண்டையும் குறிக்கும் வண்ணம் என்னும் பெயரும் இசை வகையைக் குறித்ததென்க. தொல்காப்பியத்தில் 20 வண்ணங்களும், அவிநயத்தில் 100 வண்ணங்களும் கூறப்பட்டுள.

''வண்ணந் தானே நாலைந் தென்ப''

என்று தொல்காப்பியம் (செய். 210) வழிநூன்முறையிற் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது.

xvii. வரம்பு

ஓரிடத்தின் எல்லை கோட்டினால் குறிக்கப்படுவது வழக்கமாதலின், கோடிடுதல் எல்லை குறித்தலையுணர்த்திற்று.

வரைதல் = கோடிடுதல், எல்லை குறித்தல், வரையறுத்தல், விலக்குதல்.

வரை = கோடு, எல்லைக்கோடு, அளவு, எல்லை.

'வரையறுத்தல்', 'அடிமுதல் முடிவரை', 'இதுவரையும்', 'இதுவரைக்கும்' முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

வரை – வரம்பு = கோடு, எல்லை, அளவு, தாண்டக் கூடாத எல்லைபோன்ற அறவிதி, சட்டம்.

வரம்பு – வரப்பு = வயலெல்லையாகிய சுற்றுத்திடர்.

(உ) இயங்கல் துறை

1. அசைதல்

அசைதல் என்பது, ஏதேனுமொரு பொருள் இடவலமாகவேனும் முன் பின்னாகவேனும் சாய்தல் அல்லது

வளைதலேயாதலின், வளைதற் கருத்தில் அசைதற் கருத்துப் பிறந்தது.

உல்—உல—உலவு—உலாவு. உலாவுதல் = அசைதல்.

உல்—அல்—அலை. அலைதல் = அசைதல். அலை—அசை.

அல்—ஆல்—ஆடு. ஆடுதல் = அசைதல்.

உல் — உலு — உலுங்கு — உலுக்கு. உலுங்குதல் = அசைதல். உலுக்குதல் = அசைத்தல்.

உலுங்கு—அலுங்கு— அனுங்கு— அனுக்கு.

உலுக்கு — அலுக்கு = கமகம். அலுக்குதல் = குரலை இனிமைபட வளைத்தல் அல்லது அசைத்தல்.

அலுங்கு—அலங்கு— அலங்கல் = அசைதல்.

உலு — உலுப்பு. உலுப்புதல் = அசைத்தல்.

உல்—ஒல் — ஒல்கு. ஒல்குதல் = வளைதல், அசைதல்.

உள்—(உய்)—உயல். உயலுதல் = அசைதல்.

(உய்) — (உய) — இய — இயங்கு—இயக்கு—இயக்கம் = அசைவு, கிளர்ச்சி. இயங்குதல் = அசைதல்.

குல்—குலு—குலுங்கு—குலுக்கு. குலுங்குதல் = அசைதல்.

(சுல்)—சல்—சலி. சலித்தல் = அசைதல், அசைந்தல், அசைத்துத் தெள்ளுதல். சலியடை = சல்லடை.

துள்—துள—துளங்கு—துளக்கு—துளக்கம்.

துளங்குதல் = அசைதல்.

துள் —(துய்)—துயல். துயலுதல் = வளைதல், அசைதல்.

நுள் — நுண் — நுணங்கு. நுணங்குதல் = வளைதல், அசைதல்.

நுள் — நுட — நுடங்கு. நுடங்குதல் = வளைதல், அசைதல்.

11. இயங்குதல்

ஒரு பொருள் அசைவதினால் அது சற்று இடம் பெயர்கின்றது. ஓரிடத்தினின்று இன்னோரிடத்திற்குப் பெயர்தலும் அசைவின்பாற்படும். ஆங்கிலத்திலும் move என்னுஞ்

சொல், அசைதலையும் இடம் பெயர்தலையுங் குறித்தல் காண்க.

உல—உல—உலவு—உலாவு. உலாவுதல்=இயங்குதல்.

உல்—ஒல்—ஒல்கு. ஒல்குதல்=நடத்தல்.

ஒல்கு—ஒழுகு—ஒழுக்கு—ஒழுக்கம்=நடத்தை.

ஒழுகுதல்=நடத்தல், முக்கரணத்தால் நடத்தல்.

உல்—அல்—அலை—அசை. அசைதல் = நடத்தல், மெல்ல நடத்தல்.

உன்-(உய்)—உய—இய—இயங்கு—இயக்கு—இயக்கம் =செலவு. இயங்குதல்=செல்லுதல்.

உய — உயவு. உயவுநெய் = வண்டி செல்லுதற்கு வேண்டும் மசகு.

உய—உயல்—இயல். இயலுதல்=நடத்தல், நிகழ்தல், நிழக முடிதல், செல்லுதல்.

இய—இயவுள்=செலுத்துவோன், கடவுள்.

இயல்=நடத்தை, தன்மை.

இயல்—இயல்பு=தன்மை.

இயல்—இயற்கை=தன்மை, தன்மையாக அல்லது தானாக நடப்பது.

சல்—செல்—செலவு.

iii. வருந்துதல்

அசைவினாலும் செலவினாலும் உடம்பிற்குத் தளர்ச்சியும் வருத்தமும் பிறக்கும். அதனால், அசைவும் செலவும் குறித்த சொற்கள் தளர்ச்சியும் வருத்தமுங் குறிக்கும். உள்ளத்தின் அசைவு துன்பம், உடலின் அசைவு வருத்தம்.

உல்—அல்—அல்லல்=துன்பம்.

அல்—அல்லா. அல்லாத்தல்=துன்புறுதல்.

அலசுதல்=அசைதல், வருந்துதல். அலசடி=துன்பம்.

அலைதல் = அசைதல், வருந்துதல். அலைத்தல் = வருத்துதல்.

ஆறலைத்தல்=வழிப்போக்கரை வருத்திப் பறித்தல்.

அலைச்சல்=திரிதல், வருத்தம்.

அலை—அசை—அசைவு=தளர்ச்சி, வருத்தம், துன்பம்.

சுல்—சல் — சலி — சலிப்பு. சலித்தல் = தளர்தல், வருந்துதல்.

சில்—செல்—செல்லல்=துன்பம்.

"செல்லல் இன்னல் இன்னா மையே" (தொல். உரி. 6)

துளங்குதல்=அசைதல், வருந்துதல்.

(ங) முறிதல் துறை

முறிதல்

முறிதலாவது, விறப்பான நீள் பொருள்கள் ஒன்றை முட்டிச் சாயுமிடத்து அல்லது வளையும்போது ஒடிதல். இவ்வியற்கை விதியறிந்தே, வரிச்சையும் கரும்பையும் ஒடிக்கவேண்டியவிடத்து முழங்காலை முட்டவைத்துச் சாய்ப்பர்.

உடு—ஒடு—ஒடி. ஒடு=வளைவு, நெளிவு. ஒடு—ஒடுக்கு, உலோகக் கலங்களின் நெளிவை ஒடு அல்லது ஒடுக்கு என்பர். அதை நீக்குதற்கு ஒடுத்தட்டுதல் அல்லது ஒடுக்கெடுத்தல் என்று பெயர்.

ஒடிதல்=முறிதல். ஒடி—ஒசி.

உறு—இறு. இறுதல்=வளைதல், முறிதல்.

நுள் — நொள் — நொடி. நொடித்தல் = வளைதல், ஒடிதல்.

நுள் — நெள் — நெரு — நெரி — நெரிசல் = நெருங்கி முட்டுதல், உடைதல்.

கண்ணாடி மட்கலம் முதலிய பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று முட்டி நெரிந்துபோவது, அவற்றின் பகுதிகள் சாய்ந்து முறிதலே.

நெரிதல்=வளைதல், முறிதல்.

நெறிதல்=வளைதல். நெறித்தல்=புறவிதழொடித்தல்.

முள்—முறு—முறி. முறிதல்=வளைதல், ஒடிதல்.

முறி=முறிந்த துண்டு, சீட்டு.

(ச) திருகல் துறை

திருகல்

ஒரு நீண்ட பொருள் முழு வட்டமாகாது மேலும் மேலும் பல நெளிவுகளாக அல்லது வளைவுகளாகத் தொடர்தல் திருகலாம்.

சுள்—சுரு—சுரி. சுரியாணி=முறுக்காணி.

துள் — (திள்) — திரு — திருகு — திருகல். திருகு — திருக்கு=திருகிவைக்கும் அணி அல்லது ஆணி, முறுக்கு, மாறுபாடு, வஞ்சனை.

திருகும் ஆணி திருகாணி. திருகலான கள்ளி திருகு கள்ளி.

திருகு=கொண்டைத் திருகுபோல் திருகிவைக்கும் அணி.

திருகி=தேங்காய் திருகிபோன்ற கருவி.

திரு—திரி. திரிதல்=முறுகுதல். திரித்தல்=முறுக்குதல்.

திரிசடை திரிதாடி திரிமருப்பு முதலியன முறுக்குண்ட பொருள்களின் பெயர்கள்.

புள் — புரு — புரள் — புரளை — புரடை — பிரடை — பிருடை=யாழ் முறுக்காணி, திரித்துக் கூறும் பொய்.

புரு — புரி = முறுக்குண்ட நூல், கயிறு, புரிதல் = முறுகுதல்.

புரு—புரள்—புரண்டை—பிரண்டை = புரண்டிருக்கும் அல்லது முறுக்குண்டிருக்கும் கொடி.

முள் — முறு — முறுகு — முறுகல். முறுகு—முறுக்கு= திருகலாகவுள்ள பலகாரம், முறுக்கும் ஆணி முறுக்காணி.

திருகல் முருகல் என்பது வழக்கு.

முள்—(மள்)—வள்—வளை=சங்கு (முறுகியிருப்பது).

(ஞ) வட்டத் துறை

வளைந்த பொருளின் இருமுனையும் தொடுமாறு முழு வளைவானதே வட்டம்.

1. வட்டமானவை

உறு—இறு—இறால்=வட்டமான தேன்கூடு. இறத்தல்=வளைதல்.

உள் — (அள்) — (ஆள்) — ஆழி = வட்டம், மோதிரம், சக்கரம்.

குல்—(குல)—குலவை—குரவை=வட்டமாக நின்றாடுங் கூத்து.

குள்—(குரு)—குருகு=வளையல்.

குள்—குண்டு—குண்டலம்=வட்டம், சுன்னம்.

குள்—குட—குடம்—(குடகம்)—கடகம் = வளையல், வளைந்த மதில், வட்டமான பெட்டி.

(குடுகு)—கிடுகு=வட்டமான கேடகம், வட்டமான அறை, கேடகம் போன்ற தென்னந்தட்டி.

கிடுகு—கிடுகம்—கேடகம்.

குண — குணகு — குணக்கு — குணுக்கு = கனத்த காது வளையம்.

குள்—கொள்—கோள்—கோடு—கோட்டம் = வட்டம், மாவட்டம். கோரம்=வட்டில்.

சுல்—சில்=சக்கரம்.

சுல்—சுன்—சுன்னம்=சுழி, வட்டம். சுன்—சுன்னை= சுழி.

சுள்—சுழி=வட்டம். சுழித்தல்=வட்டம் வரைதல்.

சுள்—சுட்டி=வட்டமான அணி, வட்டமான பொறி. சுட்டித்தலை=சுட்டியுள்ள தலை.

சுவள்—சவள்—(சகள்)—சகண்டை=வட்டமான பறை.

சகண்டை—சக்கடை=சக்கரம், சக்கரமுள்ள வண்டி, பறை.

சக்கடை—சகடு—சகடம்=வண்டி, வட்டில்.

சகடு—சகடி. சகடு—சாகாடு. சகடு—சாடு.

சக்கடை—சக்கடை—சக்கடா.

சுள்—(சள்)—சரு—சரி=வளையல் வகை.

சுள்—சுளை—சுளையம்—சொளையம்=சுன்னம்.

சுள்—(சுர்)—சூர்—சூர்ப்பு=கைக்கடகம்.

புள்—புரு—புரி—பரி—பரிதி=வட்டம், வட்டமான கதிரவன். பரிதி—பருதி.

பரி—பரிசை—வட்டமான கேடகம்.

பரி—பரிசு—பரிசல்=வட்டமான கூடைத்தோணி.

புள்—(பள்)—பண்டி=சக்கரம், சக்கரமுள்ள வண்டி.

பண்டி—பாண்டி—பாண்டில்=வட்டம், அகல், வட்டமான கிண்ணம், சாலர்.

முள்—முட்டு—முட்டை=சுழி, சுன்னம்.

முள்—(மள்)—(மண்)—மணி=வட்டமான வெண்கலம்.

முண்டு—மண்டு—மண்டி. மண்டியிடுதல்=காலை மடித்தல் அல்லது மடக்குதல்.

மண்டுதல்=வளைதல். மண்டு—மண்டலம்=வட்டம், வட்டகையான் நாட்டுப்பிரிவு, நாற்பான் நாள்வட்டம்.

மண்டலம்—மண்டலி. மண்டலித்தல்=வட்டமாதல், முழுமையாதல், நிரம்புதல்.

மண்டலம்—மண்டிலம்=வட்டம், வட்டமான கோள், (கதிரவன் திங்கள் முதலியன), வட்டமான கண்ணாடி.

மண்டில யாப்பு, மண்டலித்தல், நிலைமறி மண்டிலம், அடிமறி மண்டிலம் முதலியன தொன்றுதொட்டு வழங்கி வரும் தமிழ் யாப்பிலக்கணக் குறியீடுகள். அடிநிரம்பி வருதல் மண்டில யாப்பாகும். வட்டரவுக் கருத்து முழுமை அல்லது நிறைவுக் கருத்தைத் தழுவும்.

(மள்)—வள்—வள்ளம்=வட்டமான கலம்.

வள்—வள்ளி—வளையல்.

வள்—வளை. வளை—வளையம். வளை—வளையல், வளைவி.

வள்—வட்டு=வட்டமான கருப்புக்கட்டி, வட்டமான ஒடு.

வட்டு—வட்டி=வட்டமான பெட்டி.

வட்டி—வட்டில்=வட்டமான கலம்.

வட்டு—வட்டம்—வட்டகை, வட்டாரம்.

வட்டு—வட்டணம்=வட்டமான கேடகம். வட்டணம் —வட்டணி; வட்டணித்தல்=வட்டமாதல், வட்டமாக்குதல்.

வட்டு—வட்டணை=வட்டம், கேடகம், சாலர்.

வட்டு—வட்டரவு=வட்டவடிவு.

வள்—வண்டு=வளையல். வட்டமான பூச்சி.

வண்டு—வண்டி=சக்கரம், சக்கரத்தையுடைய ஊர்தி. வண்டி—வண்டில்.

வள்—வாள்—வார்—வார்ப்பு=வளையல்.

வாள்—வாளி=மூக்கிலும் காதிலும் அணியும் கம்பி வளையம்.

11. சூழ்தல்

சூழ்தலாவது ஒன்று இன்னொன்றைச் சுற்றி வளைதல்.

உள்—உடு. உடுத்தல்=சுற்றிக் கட்டுதல். உடு—உடுப்பு. உடு—உடை.

உடுத்தல்=சூழக்கொண்டிருத்தல்.

"நீராருங் கடலுடுத்த நிலமடந்தை" (மனோன்மணீயம்).

உல்—உலவு—உலாவு. உலாவுதல்=சூழ்தல்.

"தூஉலாய்க் கிடந்த" (சீவக. 550).

ஊர்=கதிரவன் திங்களைச் சூழும் வட்டக்கோடு.

"செங்கதிர் தங்குவதோ ரூருற்றது" (கம்ப. சரபங். 9)

ஊர்கோள்=நிலாவைச் சுற்றியிருக்குங் கோட்டை.

குள்—கொள்—கோள்—கோடு—கோட்டை=நகரைச் சூழ்ந்திருக்கும் மதில், நிலாவைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஊர்கோள்.

சுல்—சுற்று—சுற்றம். சுற்றுதல்=சூழ்தல்.

சுள்—சூழ். சூழ்தல்=நாற்புறமும் வளைதல், அங்ஙனம் வளைதல்போல் ஒரு காரியம் பற்றிய எல்லாவற்றையும்

எண்ணுதல். சூழ் — சூழ்ச்சி — சூழ்ச்சம் = மந்திரம் (ஆலோசனை), நுண்ணறிவு, விரகு (உபாயம்).

சூழ்ச்சி — சூழ்ச்சியம் = மதி நுட்பமான அமைப்பு.

சூழ் — சூழல் = சுற்றுச்சார்பு, இடம்.

சுள் — (சூள்) — சூட்டு = சக்கரத்தின் சுற்றுச்சட்டம்.

சூறுதல் = சூழ்தல்.

''சூறிள விமையோர்'' (பாரத. காண்டவ. 31)

புள் — புரி — புரிசை = நகரைச் சுற்றியுள்ள மதில்.

புரி — பரி, பரித்தல் = சூழ்தல்.

''குருதி பரிப்ப'' (அகம். 31).

பரிவேடம் = ஊர்கோள்.

முள் — முறு — முற்று — முற்றுமை = மதிலைச்சூழ்தல்.

முள் — (மள்) — வள் — வளவு = வீட்டின் சுற்றுப்புறம்.

வள் — வளாகம் = சுற்றியுள்ள நிலப்பகுதி.

வள் — வளை — வளைசல் = வளவு.

வள் — வட்டை = சக்கரத்தின் சூட்டு.

வள் — வட்டு — வட்டம் = ஊர்கோள்.

முல் — (மல்) — வல் — வல, வலத்தல் = வளைதல், சூழ்தல்.

வல — வலை = சூழ்ந்து ஒன்றைப் பிடிக்கும் கயிற்றுக் கருவி.

வள் — வாள் — வார் — வாரி = நிலத்தைச் சூழ்ந்த கடல்.

வார் — வாரணம் = கடல். வார்தல் = வளைதல், சூழ்தல்.

வாரணம் — வாரணன் = கடல் தெய்வம்.

வாரணன் — வருணன்.

''வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்'' (தொல். அகத். 5)

iii. சுருள்தல்

சுருள்தலாவது, ஒரு நீண்ட துவள்பொருள் ஒரு வளையமாகவோ பல வளையமாகவோ அமைதல். அது போன்ற தோற்றமும் இயக்கமும் அதன்பாற்படும்.

குள் — குழல். குழலுதல் = சுருளுதல்.

"கடைகுழன்ற கருங்குழல்கள்" (சீவக. 164).

குள்—(குள்)—குருள் = சுருள்.

(குரு)—குறண்டு. குறண்டுதல் = சுருள்தல்.

குள்—கொள்—கோள்—கோடு = சங்கு. கோடுதல் = வளைதல், சுழிதல்.

சுள்—(சுரு)—சுருள் = சுருண்ட பொருள்.

சுருள்—சுருளி.

சுருள்—சுருளை—சுருணை.

சுருள்—சுருட்டு—சுருட்டை—சுருண்ட மயிர். சுருட்டு = சுருட்டப்பட்டது. சுருட்டு—சுருட்டி.

(சுரு)—சுரி. சுரிதல் = சுருள்தல்.

"சுரியிரும் பித்தை" (பொருந. 160).

சுரிதல் = சுழிதல்.

"வெள்ளைச் சுரிசங்கொடு" (திவ். திருவாய. 7,1,3).

சுரிமுகம் = சங்கு.

சுரி = உடம்புச் சுழி.

"சுரிநெற்றிக்காரி" (கலித். 101)

சுரி—சுரியல் = நீர்ச்சுழி. சுரி—சுரிந்து = நீர்ச்சுழி.

சுள்—சுழி = உடம்புச்சுழி, அதையுடையவன் செய்யுங் குறும்பு, நீர்ச்சுழி.

புள்—புரி. புரிதல் = சுருள்தல்.

"புரிக்குழன் மடந்தை" (சீவக. 2688)

புரிதல் = சுழிதல். புரி = சங்கு.

"புரியொருகை பற்றி" (திவ். இயற். 1, 31)

வலம்புரி = வலமாகச் சுழிந்த சங்கு. இடம்புரி = இடமாகச் சுழிந்த சங்கு.

முள் — முட — முடங்கு — முடங்கல் = ஓலைச்சுருள், திருமுகம்.

முடங்குதல்=வளைதல், சுருள்தல்.

முள்—வள்—வளை=சங்கு. வளைதல்=சுழிதல்.

வள்—வண்டு=சங்கு. வண்டு—வண்டல்=நீர்ச்சுழி.

வள்—வாள்—வார்—வாரணம்=சங்கு.

iv. சுற்றுதல்

சுற்றுதலாவது, ஒன்று இன்னொன்றைச் சுற்றிவருதல் அல்லது வட்டமிடுதல்.

உல்—அல்—ஆல். ஆலுதல்=சுற்றி ஆடுதல்.

ஆல் — ஆலா = வானத்தில் வட்டமிட்டுப் பறக்கும் பறவை.

ஆல்—ஆலை=கரும்பாலைபோல் சுற்றியாடும் இயந்திரம்.

ஆல்—ஆலத்தி=கண்ணெச்சில் கழித்தற்கு விளக்கையாவது, மஞ்சள் நீரையாவது ஒருவர் தலையைச் சுற்றியெடுத்தல்.

ஆலத்தி—ஆளத்தி=வலிவு மெலிவு சமன் என்னும் முந்நிலையிலும் சுற்றிப் பண்ணிசைத்தல்.

ஆல் — ஆலு — ஆடு. ஆடுதல் = சுற்றுதல். ஆடு — ஆட்டு—ஆட்டம்.

உல்—உல—உலவு, உலவுதல்=சுற்றி வருதல்.

உலவு—உலாவு. உல—உலா—உலாத்து.

உலா = வெற்றிவேந்தன் தலைநகரைச் சுற்றிவரும் பவனி, அதைப்பற்றிய நூல்.

உலவு—உரவு. உலாவு—உராவு.

உல—உலவை=உலவிவருங் காற்று.

குள் — கொள் — கொட்டு. கொட்டுதல் = சுற்றுதல், சுற்றிவருதல். கொள்—கொட்பு.

"காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்கும்
முனிவரும்" (புறம். 43)

"கொடும் புலி கொட்கும் வழி" (சிறுபஞ். 80)

கொள்—கோள்=அண்டத்தைச் சுற்றிவரும் விண்மீன்.

சுள்—சுளை—சொளை—சொளையம். சொளையமாடுதல்=திருடும் நோக்கத்துடன் வீட்டைச் சுற்றி வருதல்.

சுல்—சுல—சுலவு—சுலாவு. சுலாவுதல்=சுற்றுதல்.

சுலாவு=சுற்றி வீசுங் காற்று.

சுல்—சுற்று,

சுள்—சூழ். சூழ்தல்=சுற்றுதல்.

"சூழ்கதிர் வான் விளக்கும்" (பு. வெ. 9, 16)

துள்—(திள்)—திரு—திரி. திரிதல்=சுற்றுதல்.

"சுடரொடு திரிதரும் முனிவரும்" (சிலப். 12)

முள்—வள்—வட்டு—வட்டம்=சுற்று, ஒரு கோள் வான மண்டலத்தை ஒருமுறை சுற்றிவருங் காலம். வியாழன் சுற்றிவருவது வியாழ வட்டம்.

வட்டு—வட்டணை—(1) வட்டமான செலவு,

"மாப்புண்டர வாசியின் வட்டணைமேல்"
(கம்ப. படைத். 97)

(2) இடசாரி வலசாரியாகச் சுற்றுகை,

"சுற்றிவரும் வட்டணையில்" (பெரிய பு. ஏனாதி. 29)

V. கட்டுதல்

ஒரு பொருளை நூலாலும் கயிற்றாலும் சுற்றிக் கட்டுவதால், சுற்றுதற் கருத்திற் கட்டுதற் கருத்துத் தோன்றிற்று.

சுற்றுதல்=ஆடையை அரையைச் சுற்றிக் கட்டுதல்.

புரி—பரி—வரி. வரிதல்=கட்டுதல். வரித்தல்=கட்டுதல். வரி=கட்டும் அரசிறை. உழவர் கண்டுமுதலில் ஆறிலொரு பகுதியை அளந்து சாக்கிற் கட்டியதனால், அரசிறை வரி எனப்பட்டது. அரிசி பிடித்தல் என்பது எங்ஙனம் அரிசியைச் சாக்கிற் பிடித்து வாங்குதலைக் குறிக்குமோ, அங்ஙனமே வரி கட்டுதலென்பதும் வரிப்

பகுதியைச் சாக்கிற் கட்டி வரித்தண்டலாளரிடம் ஒப்பு வித்தலைக் குறிக்கும்.

முள் — முடு — முடி — முடிச்சு = வளைத்துக் கட்டிய கட்டு, முடிச்சுப்போன்ற மரக்கணு.

முடி = வளைத்துக் கட்டிய கட்டு. முடிதல் = வளைத்துக் கட்டுதல்.

முடி — முடிப்பு = முடியப்பட்ட பொருள்.

vi. சுழலுதல்

சுழலுதலாவது, ஒரு பொருள் தன்னைத் தானே சுற்றுதல். சுழற்றுதல் அங்ஙனஞ் சுற்றுவித்தல்.

உல் — உலம் = சுழற்சி. உலம்வா — உலமா — உலமரல்.

உலமருதல் = சுழலுதல், மனம் சுழலுவதுபோல் வருந்துதல்.

உழலுதல் = சுழலுதல். உழல் — உழலை = உழலும் ஆலையுலக்கை அல்லது வாயிற் குறுக்குமரம்.

உழல் — உழற்று — உழற்றி = சுழற்சி,

உழல் — உழன்றி = மாட்டுக் கழுத்தில் கட்டும் உழலைத் தடி.

உல் — அல் — ஆல் — ஆலு — ஆடு. ஆடுதல் = சுழலுதல்.

குள் — குறு — (கறு) — கற — கறங்கு = காற்றாடி. கறங்குதல் = சுற்றுதல், சுழலுதல்.

குறு — கிறு — கிறுகிறு = கிறுகிறுப்பு = தலைச்சுற்று.

சுற்றும் பொருளை நோக்கிக் கிறுகிறுவென்று சுற்று கிறது என்பதையும், 'கிறுகிறு வாணம் கின்னறு வாணம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு சிறுவர் சுற்றியாடி விளையாடு வதையும், தலை வலிக்கும்போது கிறுகிறு வென்று வரு கிறது என்று சொல்வதையும் நோக்குக.

கிறு — கிறுக்கு = தலைச்சுற்று, மூளைக்கோளாறு, பைத் தியம். ஒருவர் நீண்டநேரம் சுற்றியாடுவதால் தலைமயக்கம் உண்டாதல் காண்க.

கிறுகிறுத்தல் = தலை சுற்றுதல், மயக்கமாதல்.

"தலைசுழன்று கிறுகிறுத்து" (பிரபோத. 18, 54)

கிறு — கிறங்கு — கிறக்கம் = மயக்கம். கிறங்குதல் = மயங்குதல்.

குள் — கொள் — கொட்பு = சுழற்சி. கொள் — கோள் = கதிரவனைச் சுற்றும் விண்மீன்.

"வளிவலங் கொட்கு மாத்திரம்" (மணி. 12, 91)

சுள் — சுழல் — சுழற்சி — சுழல் — சுழற்று — சுழற்றி — சுழட்டி.

சுரித்தல் = சுழலுதல்.

"சுரிக்கு மண்டலந் தூங்குநீர்ச் சுரிப்புற வீங்க"
(கம்ப. இராவணன் தேரேறு. 30).

சுள் — சுறு — சூறை = சுழித்தடிக்குங் காற்று.

சூர்த்தல் = சுழலுதல். சூர்ப்பு = சுழற்சி.

துள் — (திள்) — திரி. திரிதல் = சுழலுதல். சூறைவளி = சூறாவளி.

"வலந்திரியாப் பொங்கி" (பு. வெ. 9, 12).

திரித்தல் = சுழற்றுதல்.

"எஃகு வலந்திரிப்ப" (திருமுரு. 111).

திரி — திரிகை = திரிகல்.

திவி — தெரு — தெரும் = சுழற்சி. தெரும்வா — தெருமா — தெருமரல்.

"அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி"
(தொல். உரி. 13).

புள் — (புய்) — புயல் (Cyclone).

முள் — வள் — வளி = வளைந்து வீசுங்காற்று.

வள் — வட்டு — வட்டணை = வாள்போல் படைக்கலத்தைச் சுழற்றுதல்.

vii. அலைதல்

ஒரு பொருள் சுற்றும்போதும் சுழலும்போதும் பல இடத்தைச் சார்தலால், சுற்றுதலையும் சுழலுதலையுங்

குறிக்குஞ் சொற்கள் சில, அங்குமிங்கும் அலைதலைக் குறிக்கும்.

உல்—அல்—அலை.

உழலுதல் = அலைதல்;

சுழலுதல் = அலைதல். சுற்றுதல் = அலைதல்;

திரிதல் = அலைதல்.

(கூ) உருட்சித் துறை

உருட்சி என்பது கனவட்டம். பரப்பு மட்டும் உள்ளது வட்டம்; பரப்பும் கனமும் உள்ளது கனவட்டம்.

குண்டுருட்சி நீளுருட்சி என உருட்சி இருவகைப்படும்.

i. உருள்தல்

உருள்தலாவது, உருட்சிப் பொருள்கள் புரண்டு புரண்டோடுதல்.

உல்—அல்—அலை. அலைதல் = உருள்தல், அலைத்தல் = உருட்டுதல்.

"தேறல் கல்லலைத் தொழுகும்" (புறம். 115).

அலை = உருளும் திரை.

உருள்—உருளி = உருளும் சக்கரம்.

உருள் — உருட்சி. உருள் — உருட்டு — உருட்டல்; உருட்டு—உருட்டி.

ii. குண்டுருட்சி (உருண்டை)

பந்துபோன்றது குண்டுருட்சியாகும்.

உல்—உல—உலகு = உருண்டையான ஞாலம், அது போன்ற தோள்.

உலகு—உலகம்.

உருள்—உருண்டை—உண்டை.

குள்—குளிகை = உருண்ட மாத்திரை.

குளி—குளியம் = உருண்டை, மருந்து (மாத்திரை).

குளியம்—குழியம் = வாசனையுருண்டை.

குள்—குண்டு = உருண்டை.

குல் — கோல் — கோலி = உருண்டை, சிற்றுருண்டை.
குள் — கொள் — கோள் — கோளம் = உருண்டை.
கோள் — கோளா = உருண்டைக்கறி.
சுள் — சுழி — சுழியம் = உருண்டைப் பலகாரம்.
புள் — (பொண்டு) — போண்டா = உருண்டைப் பலகாரம்.
முள் — முழி — விழி = கண்ணின் கருவிழி, விழி.
மூக்கும் முழியும் என்பது உலக வழக்கு.
முள் — (முடம்) — முடல் — முடலை = உருண்டை.
வள் — வட்டு — வட்டணை = உருண்டை.
(வடம்) — வடகம் = தாளிக்கும் உருண்டை

111. உருண்ட திரட்சி

உருண்ட திரட்சியாவது குண்டாயிருந்தும் முழு வுருண்டையல்லாதது.

உல் — உலம் = உருண்ட திரட்சி, உருண்ட கல்.
குள் — குண்டு = உருண்டு திரண்டது.

குண்டுக்கல், குண்டுக் கோதுமை, குண்டுச் சம்பா, குண்டுமணி, குண்டு மல்லிகை, குண்டூசி முதலிய பெயர்கள், உருண்ட திரட்சிப் பொருள்களைக் குறிக்கும்.

குண்டு — குண்டா = உருண்டு திரண்ட கலம்.
குண்டு — கண்டு = நூற்பந்து.
குண்டு — குட்டு = முட்டை (தெ.).
குடம் = உருண்டு திரண்ட கட்டை அல்லது கலம்.
கும் — கும்பு — கும்பம் = உருண்டு திரண்ட கலம்.
கும்பச்சுரை = உருண்டு திரண்ட சுரை.
கும்பு — கும்பா = உருண்டு திரண்ட கலம்.
குள் — கொள் — கோள் — கோளம் — கோசம் = முட்டை.
குள் — கொள் — கொட்டை = உருண்டை தலையணை.
குல் — சூல் = முட்டை.

"குமலி தந்த மனவுச்சூ லுடும்பின்"
(பெரும்பாண். 132).

சுல் — சுன் — (சுனை) — சினை = முட்டை.
சுள் — (சொள்) — சோளம் = உருண்ட கூலம்.

முன்—முட்டை.

முன்—முட்டு—முத்து = உருண்ட கல் அல்லது விதை.

ஆமணக்கு முத்து, குருக்கு முத்து, புளிய முத்து, வேப்ப முத்து முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

முள்—(மள்)—மண்—மணி = உருண்ட கூலம் அல்லது விதை, உருண்ட பாசி.

நென்மணி, குன்றிமணி முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

iv. நீளுருட்சி

உருளை போன்றது நீளுருட்சியாம்.

உல்—உலம்—உலக்கை.

உருள்—உருளை—உருடை (—ரோதை).

குறிப்பு: முன்பு கூடலியல்-திரளல் துறையில் குறிக்கப்பெற்ற உலக்கை குண்டலம் முதலிய ஒருசில சொற்கள் திரட்சிக்கருத்தொடு உருட்சிக் கருத்தும் கொண்டவையென அறிக.

(9) துளைத்தலியல்

ஒன்றை வலிதாய்த் தொட்டபொருள் கூர்நுனியுள்ளதாயிருப்பின், அது வளையாவிடத்து அதனால் முட்டப்பட்ட பொருளைத் துளைக்கும்.

வேர் மண்ணையும், ஊசி துணியையும், பூச்சி ஏட்டையும், ஆணி மரத்தையும், அம்பு உடம்பையும், கம்பி நிலத்தையும், பிற பிறவற்றையும் துளைக்கும்.

ஒரு பொருளை வினைமுதல் (கருத்தா) துளைப்பினும், வினைமுதலாற் கையாளப் பெறும் கருவி துளைப்பினும், சொல்லாக்க நெறிக்கு இரண்டும் ஒன்றே.

வலிதாய்த் தொடும் பொருள்களுள், கூர் நுனியுள்ளவை சற்று உள்ளிறங்கு மாதலால், அதனையே துளைத்தலின் துவக்க நிலையாகக் கொள்ளல்வேண்டும். கடினமான பொருளைத் துளைப்பனவெல்லாம் கூர்நுனி யுள்ளனவாகவே இருக்கும்.

(க) குழித்தல் துறை

குழித்தலாவது பள்ளம் உண்டுபண்ணுதல்.

1. குத்தல்

குத்தல் என்பது ஒன்றன் உள் றங்குமாறு கூர்ப் பொருளாற் குத்துதல். குத்து—குத்தி—கத்தி.

தொடுதலியலிற் கூறிய குத்தல் குத்தித் தொடுதல் என்றும், இங்குக் கூறியது குத்தித் துளைத்தல் என்றும், வேறுபாடறிக.

(உர்) — அர் — அர — அரங்கு. அரங்குதல் = அம்பு முதலியன தைத்தல்.

குத்து—குத்தி=குத்துங் கருவி, கொழுவொடு சேர்ந்த கலப்பைப் பகுதி.

குத்து—கொத்து—கொட்டு. களைக்கொத்து களைக் கொட்டு முதலிய பெயர்களை நோக்குக.

(துள்)—(தள்) — (தய்) — தை. முள் தைத்தல் = முள் உள்ளிறங்குதல்.

புள் — பொள் — பொளி. பொளிதல் = உளியாற் கொத்துதல்.

பொள்—பொ. பொத்தல்=குத்தித் துளைத்தல்.

பொள்—பொது. பொதுத்தல்=முள் முதலியன பாய்தல்.

பொது—பொதிர். பொதிர்த்தல்=குத்துதல்.

11. கீறுதல்

கீறுதலாவது கூர்ங் கருவியாற் குத்தி நீள இழுத்தல்

குள்—கிள்—கீள். கீள்தல்=கிழித்தல், பிளத்தல்.

கிள்—கிழி. கீள்—கீழ். கீழ்தல்=கிழித்தல், பிளத்தல்.

குள்—குறு—கிறு—கிறுக்கு. கிறுக்குதல்=கீறிவரைதல், கோடு கிறுதல்.

கிறு—கீறு—கீறல்.

கீறு—கீற்று=கீறியவரை, கீறிய துண்டு, துண்டு, தட்டித் துண்டு.

கீற்று—கீச்சு. கீச்சுதல்=கோடு கிழித்தல்.

கிள்—(குறு)—கூறு=பகுதி, துண்டு.

புள்—பொள்—பொளி—பொளித்தல்=கிழித்தல்.

புள்—(புறு)—பூறு—பீறு. பீறுதல்=நகத்தாற் கீறுதல்.

iii. பொறித்தல்

பொறித்தலாவது, கடினமான பொருளிற் குழித் தெழுதுதல்.

குள்—குழி—. குழித்தல்=குழித்தெழுதுதல்.

புள் — பொள் — பொளி. பொளிதல் = வெட்டுதல், எழுத்து வெட்டுதல்.

பொளி—பொறி—பொறித்தல்=குழித் தெழுதுதல்.

புள்—பிள்—விள்—வெட்டு.

iv. கிண்டுதல்

கிண்டுதலாவது பொருள்களைக் கிளைத்தல் அல்லது குடைதல்.

உளர்தல் = தலைமயிரைக் கிண்டுதல், அரும்பைக் குடைதல்.

உழுதல் = கிண்டுதல், மயிரைக் கோதுதல்.

குடைதல்=கிண்டுதல். குடை—கடை.

"நெய்குடை தயிரின்" (பரிபா. 16, 3.)

கடை—கடலை=கடையப்படும் பயறு.

கடை—கடைச்சல்.

குள்—கொழு — கோழி = நிலத்தையும் குப்பையையும் கிளைக்கும் பறவை. கொழு=நிலத்தை உழும் காறு.

கொழு—கொழுது. கொழுதுதல்=மயிர் குடைதல்.

கொழுது—கோது.

குள்—கிள்—கிளர்—கிளறு — கிளாறு. கிளாறுதல் = கிண்டுதல்.

கிள்—கிளை. கிளைத்தல் = கிண்டுதல், கிண்டியது போற் பிரிதல்.

கிள்—கேள் — கேள்வி. கேட்டல் = கிண்டுதல்போல் வினவுதல், வினவியதற்கு ஒருவர் விடுக்கும் விடையைச் செவிமடுத்தல், செவிமடுத்தல்.

கிள்—கிண்டு — கெண்டு. கெண்டுதல் = கிளைத்தல். தோண்டுதல்.

கெண்டு—கெண்டி = நீருண்கலத்தின் கிளை போன்ற உறிஞ்சி, அது உள்ள கலம்.

கிள்—கெள்—கேள் — கேழல் = நிலத்தைக் கிண்டும் பன்றி, அதையொத்த யானை.

துல் = துன். துன்னுதல் = உழுதல், கிண்டுதல், துன்னூசி = கலப்பைக் குத்தி.

துள்—துழ — துழவு. துழ — துழா — துழாவு. துழாவுதல் = கிண்டுதல்.

துள்—தொள்—தொய். தொய்தல் = உழுதல்.

நுள்—நள்—நண்டு. நண்டுதல் = கிண்டுதல்.

நண்டற்சோறு = தைப்பொங்கலிற் கிண்டிச் சமைத்த சோறு.

நண்டல் = கிண்டிக் குழைந்த சோறு. நண்டல் கிண்டிப் படைக்கிறது என்பது உலக வழக்கு.

நண்டல் பிண்டல் = கூழுங் கட்டியுமாய் ஆக்கிய சோறு; சோற்றை நண்டல் பிண்டலாக்கி விட்டான் என்பது வழக்கு.

நண்டு = நிலத்தைக் கிண்டிச் செல்லும் நீருயிரி.

நண்டு—ஞெண்டு.

நுள்—நெள்—நெண்டு; நெண்டுதல் = கிண்டுதல்.

நெண்டு = நண்டு. நெண்டு — ஞெண்டு = நண்டு. ஞெண்டுதல் = கிண்டுதல்.

முள்—முண்டு. முண்டுதல் = பன்றி முகத்தாற் கிளைத்தல்.

V₃ அறுத்தல்

அறுத்தலாவது, வாளால் நீட்டுவாகில் பலமுறை துளைத்துக் கீறுதல் அல்லது துளைத்துத் துணித்தல்.

(உர்)—அர் — அரங்கு: அரங்குதல் = அம்புமுதலியன தைத்தல். (துளைத்து அறுத்தல்.)

அரங்கு — அரக்கு: அரக்குதல் = கிளைதறித்தல், வெட்டுதல்.

"தாருந் தோளுமரக்கி" (விநாயக: பு. 42, 4.)

அரங்கு = அறுக்கப்பட்ட அறை. வட்டாட்டிற்கும் சூதாட்டிற்கும் வகுத்த கட்டம், நடத்திற்கும் நாடகத்திற்கும் வகுத்த நிலம் அல்லது மேடை.

"அரங்கின்றி வாட்டாடி யற்றே நிரம்பிய
நூலின்றிக் கோட்டி கொளல்." (குறள். 401.)

அரங்கேற்றம் = மேடையேறிக் கல்வித்திறமும் கலைத் திறமும் காட்டல்.

ஒரு வீடு பல அறைகள் கொண்டிருப்பதை அரங் கரங்காயிருக்கிறது என்பது தென்னாட்டு வழக்கு.

அரங்கு—அரங்கம் = நாடகவரங்கு, சூதாடுமிடம், போர்க்களம், நீரால் அறுக்கப்பட்ட ஆற்றிடைக்குறை, காவிரிக்கும் கொள்ளிடத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஆற்றிடைக் குறையைச் சேர்ந்த திருவரங்கம்.

அரங்கம் — அரங்கன் = திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண் டிருக்கும் திருமால்.

அரங்கம் திருவரங்கம் அரங்கன் என்பனவே தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் வடிவங்கள். ரங்கம் ஸ்ரீரங்கம் ரங்கன் என்பன இடைக்காலத்தில் முதற்குறையாகத் திரிந்த வட சொற்களாகும்.

அரங்கு அல்லது அரங்கம் என்னும் சொற்கு அறுக்கப் பட்டது என்பதே மூலப்பொருள்; அர்(உர்) என்பதே மூலம்; ரங்கம் என்னும் தலையற்ற சொற்கு மூலமுமில்லை; மூலப் பொருளுமில்லை.

அர்—அறு—அறுப்பு.

அறு—அறுவு—அறுவடை.

அறு—அறுவை—அறுக்கப்படும் துணி, துணி.

அறு—அறை=துண்டம், கட்டிடப்பகுதி, அறுக்கப்பட்ட அல்லது வகுக்கப்பட்ட இடம், அரங்கு, சூதாடும் கட்டம், பாத்தி.

அரங்கு அறை என்னும் இரு சொற்கட்கும் உரிய பொருள்கள் ஏறத்தாழ ஒன்றாயிருப்பதாலும், அவ் இரு சொற்கட்கும் அர் என்பதே மூலமாதலாலும், அறையென்னும் சொல் தனித்தமிழ்ச் சொல் என்பது வெள்ளிடைமலை யாதலாலும், அரங்கு அல்லது அரங்கம் என்னும் சொல்லும் தென் சொல்லேயென்று தெளிக.

vi. பிளத்தல்

பிளத்தலாவது ஒரு பொருளை ஒரே முறையில் வெட்டித் திறத்தல் அல்லது துணித்தல். தானாய்த் திறத்தலும் பிளத்தலே.

உடை—உடைப்பு, குள்—கள்—கண்—கணி—கணிச்சி= பிளக்குங் கோடரி.

குள்—கிள்—கிறு—கீறு—கீறல்.

துள்—துற—துறப்பு=திறத்தல்.

துற—துறவு=திறவு. துற—திற—திறவு.

திற—திறப்பு. துறப்புக் குச்சு=திறவுகோல்.

துற—துறவை=திறந்த வெளியிடம்.

மண்டை பிளத்தலை மண்டை திறத்தல் என்று கூறுவது வழக்கு.

திற—தெறி. தெறித்தல்=பிளத்தல், உடைதல்.

புள்—பொள்—பொளி. பொளிதல்=வெட்டுதல், பிளத்தல்.

பொள்—போழ், போழ்தல்=பிளத்தல். போழ்=துண்டு.

புள்—பிள்—பிடு. பிடுதல்=கையாற் பிளத்தல்.

பிள்—பிளவு=துண்டு.

பிடு—பிது—பிதிர். பிதிர்தல்=பிண்டு உதிர்தல்.

பிள்—விள்—விடு. விடுதல்=பிளத்தல். விள்ளுதல்= பிளத்தல்.

vii. வெடித்தல்

வெடிக்கும் பொருள் ஒன்றைப் பிளந்துகொண்டு வெளிவருவதால், பிளத்தற்கருத்தில் வெடித்தற் கருத்துத் தோன்றிற்று.

புள் — பிள் — பிடு — பிடுங்கு — பிடாங்கு = பிடுங்கும் வேட்டு.

பிடாங்கு—பீரங்கி.

அடைத்திருந்தது திடுமெனத் தானே திறந்துவிட்டால், பிடுங்கிவிட்டதென்பர். பிடாங்கு வேட்டைப் பீரங்கி என்பது தஞ்சை வழக்கு.

பிள்—விள்—விடு—வெடு—வெடி;

விள்—(வெள்)—வெட்டு—வேட்டு.

viii. விரிதல்

பிளந்த பொருள் விரியும்.

நொள்—நொகு—நொக்கு = வெடிப்பு.

கும்—கம்—கமர் = வெடிப்பு.

புள்—பிள்—விள்.

விள்ளுதல் = பிளத்தல், விரிதல்.

விள்—விள—விளவு. விளவுதல் = கமராதல்.

விள்—விரி—விரிவு. விரிதல் = பிளத்தல், வெடித்தல். பித்தச் சூட்டினாற் பாதத்தில் வெடிக்கும் வெடிப்பைப் பித்த விரிவு என்று கூறுதல் காண்க.

விரி—விரல் = கையினின்று விரிந்தது.

விள்—விரு—விருவு = நிலச்சிறு வெடிப்பு;

விள்—விடு—விடர் = மலை வெடிப்பு, குகை.

விடுதல் = பிளத்தல், விரிதல். விடு—விடவு = விடர்.

விள்—(விய்)—வியம்—வியன்—வியல் = விரிவு, அகற்சி, பரப்பு.

வியல் — (வியலன்) — வியாழன் = கதிரவனைச் சுற்றும் கோள்களெல்லாவற்றிலும் பெரியது.

"வியல்என் கிளவி அகலப் பொருட்டே"
(தொல். உரியியல், 66.)

விள்—வெள்—வெடி—வெடிப்பு. வெடித்தல்=பிளத்தல்.

ix. வாய் விரிதல்

பிள்—பிளா—பிழா=வாயகன்ற ஓலைக்கொட்டான்.

பிழா—பிடா=வாயகன்ற நார்ப்பெட்டி.

பிடா—பிடகு—பிடகம்=தட்டு, பெட்டி.

பிள்—(பெள்)—பெட்டி=ஓலை நார் மரம் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட வாயகன்ற ஏனம்.

பெட்டி—பெட்டகம்.

(பெள்)—பேள்—பேழ்=பிளவு, விரிவு, அகற்சி. பேழ்வாய்=அகன்ற வாய்.

பேழ்—பேழை=வாயகன்ற செப்பு அல்லது மரக்கலம்.

X. பிரிதல்

பிளந்த பொருள் வேறாகப் பிரியும்.

புல்—பில்(வில்)—விலகு—விலக்கு—விலக்கம்.

விலகு—விலங்கு. விலங்குதல்—விலகுதல்.

புள்—புய். புய்த்தல்=பிரித்தல், பிடுங்குதல், புய்—பிய்.

பிய்—(பெய்)—பெயர். பெயர்தல்=பிரிதல், விலகுதல். பெயர்—பேர்.

புள்—பிள்—பிரி—பிரிவு—பிரிவினை.

பிள்—பிடு—பிடுங்கு. பிடுங்குதல்=பெயர்த்தல், பறித்தல்.

பிடு—(பிது)—பிதுங்கு—பிதுக்கு—பிதுக்கம்.

பிதுங்குதல்=பெயர்தல், பெயர்ந்து வெளிவருதல்.

(பிது)—பிதிர். பிதிர்தல்=பெயர்தல், பிதுங்குதல்.

பிள்—விள். விள்ளுதல்=விலகுதல்.

விள்—விடு—வீடு=விடுதல், நீங்குதல், செலவு விட்டிருக்கும் இடம் (இல்லம்), பற்றுவிடுகை, பேரின்ப நிலையம்.

விடு—விடுதி; விடு—விடுதலை;

விடுதல் = பிரிதல், நீங்குதல்; விட்டிசைத்தல் = பிரிந்தொலித்தல்;

xi. விடுத்தல்

விடுத்தலாவது சிக்கலான பொருளை விடுவித்தல்;

புள் — பிள் — பிய் — (பியி) — பிசி = பிய்ப்பதுபோல் விடுக்கும் விடுகதை.

பிள்—பிடு—பிது—பிதிர் = விடுகதை. பிதிர் — புதிர்.

பிள்—விள். விள்ளுதல் = பிதிர் விடுத்தல். விள்—விடு விடுத்தல் = பிட்டுச் சொல்லுதல், விடுவித்தல். விடு—விடை = பிதிர்போன்ற அறியா வினாவை விடுவித்தல்போற் கூறும் மறுமொழி.

xii. சேய் பிரிதல்

பிள் — பிற — பிறப்பு. பிற — பிறவி. பிற — பிறந்தை = பிறவி, இனம் (genus.)

தாயும் பிள்ளையும் வேறுவேறு பிரிந்துவிடவேண்டும் என்று பேறுகாலத்திற் பெண்டிராற் கூறப்படுதல் காண்க; தாய் வயிற்றினின்று சேய் பிரிதலே பிறத்தலாம்.

xiii. மலம் பிரிதல்

(புல்) — (பில்) — பேல்.

புள் — புழுக்கை — பிழுக்கை.

(புள்) — பிள் — (பிய்) — பீ.

பிள் — பீள் — பீளை — பூளை = கண் மலம்.

பிள் — (விள்) — விட்டு — விட்டை.

xiv. நீர்ப்பொருள் பிரிதல்

(புல்) — பில் — பிலிற்று. பிலிற்றுதல் = சிந்துதல், பீச்சுதல்.

பில் — பீல் — பீர் = ஒரு பீச்சு.

பீல் — பீற்று — பீச்சு. ஒ—நோ: கீற்று — கீச்சு.

பிள்—பிழி—பிழியல்;
பிள்—பிய்—பெய்—பெயல்;

XV. பகுதல்

பொருள்கள் பல பகுதிகளாய்ப் பிரிதலே பகுதலாம்;
புள்—(பள்)-(பழு)—பகு; ஒ. நோ; தொழு—தொகு;
பகுதல்=பிரிதல்; பக்கிசைத்தல்=பிரிந்தொலித்தல்;

பகு—பகுதி=பிரிவு, கூறு, கண்டுமுதலில் ஆறிலொரு கூறான அரசிறை, பகுசொல்லுறுப்பாறனுள் ஒன்றான முதனிலை;

பகுதி விகுதி என்னும் தென்சொற்களின் பொருளும், ப்ரக்ருதி விக்ருதி என்னும் வட சொற்களின் பொருளும், வெவ்வேறாம். பகுதி = கூறு. விகுதி = ஈறு: விகுதல் = முடிதல். ப்ரக்ருதி=இயற்கை (முன் செய்யப்பட்டது), இயல்பு. விக்ருதி=விகாரம். பகுதியும் திரிபை (விகாரத்தை) அடையக் கூடுமாதலாலும், சந்திசாரியை இடைநிலை என்பவும் திரிபை யுண்டுபண்ணுதலாலும், விகுதியென்னும் உறுப்பிற்குத் திரிபு என்னும் பொருள் பொருந்தாது. பகுதி விகுதிகள் முறையே முதனிலை இறுதிநிலையென்று பெயர் பெறுதலாலும், அவற்றிற்குக் கூறு ஈறு என்பனவே சொற்பொருள் என்பது துணியப்படும். களத்தில் முதலாவது அரசனுக்குச் செலுத்தப்படும் பகுதி சிறப்பாகப் பகுதி என்றே பெயர் பெற்றதுபோல், பகுசொல்லுறுப்புக்களுள் முதன்மையானதும் பகுதியென்றே பெயர்பெற்றதென்க. ஆகவே, பகுதி விகுதி யென்பன ப்ரக்ருதி விக்ருதி என்பவற்றின் திரிபல்லவென்று தெளிந்து கொள்க. பகுதி விகுதியென்னும் தென்சொற்களினின்றே ப்ரக்ருதி விக்ருதி என்னும் வட சொற்களைத் திரித்துக்கொண்டு, அவற்றிற்குப் பொருந்தப் புளுகலாக வேறு பொருள் கூறுகின்றனர் வடவர் என்க.

பகு—பகம்=பகுதி, ஆறு என்னும் தொகை.

வேளாளன்விளைவு, அரசன் தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்னும் அறுவர்க்குப் பகிர்ந்தளிக்கப் பட்டதனாலும், பகுசொல் பகுதி விகுதி சந்தி சாரியை இடைநிலை வேறுபாடு (விகாரம்) என்னும் ஆறுறுப்புக் களாய்ப் பகுக்கப்பட்டதனாலுமே, பகம் என்னும் சொற்கு ஆறு என்னும் தொகைப்பொருள் தோன்றிற்று;

பகு — பகம் — பகவன் = பகுத்தளித்துக் காப்பவன், பலர்க்கும் படியளப்பவன், ஆண்டவன்.

வேளாளன் அறு சாரார்க்கும், அரசன் அரசியல் வினைஞர்க்கும், ஆண்டை அடிமையர்க்கும், படியளப்பது போல; ஆண்டவனும் பலர்க்கும் உணவைப் பகுத்தளித்துக் காப்பவன் என்னும் கருத்தில், அவனைப் பகவன் என்றனர். இன்றும் ஆண்டவனைப் படியளக்கிறவன் என்று பொதுமக்கள் கூறுதல் காண்க. Lord என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லும் இதே கருத்துப் பற்றி யெழுந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

E. Lord, O. E. hlaford (loafward)=bread. keeper.

இனி, அவரவர்க்குரிய நன்மை தீமைகளை வகுப்பவன் என்றுமாம்.

"பால்வரை தெய்வம்" (சொல். 58)

என்று தொல்காப்பியர் கூறியதை நோக்குக.

இனி, பகு—பகவு—பகவன் என்றுமாம். எங்ஙனமாயினும் பொருள் ஒன்றே.

பகு—பகுப்பு. பகு—பகல்—பால். பகு—பகை.

பகு—பக்கு—பங்கு. பக்கு—பக்கம்—பக்கல்.

பகு—பகிர்—பகிர்வு. பகு—பகர். பகர்தல் = பொருள்களைப் பகுத்து விலை கூறுதல்.

பகு—பாகு = பகுதி, பக்கம், பக்கமாயிருந்து பேணுபவன் (பாகன்).

பாகு—பாகன். பாகு—பாகம். பாகு—பாகை.

பாகு—பாக்கு = பகுதி, கூறு. பாக்கு—பாக்கியம் = கூறு, நற்கூறு, பேறு.

"அலரெழ ஆருயிர் நிற்கும் அதனைப்
பலரறியார் பாக்கியத் தால்". (குறள், 1141)

"பால்வாய்க்குழவி" என்னும் சிலப்பதிகாரத் தொடருக்கு (15 : 23), "மேற்பெறக்கடவ நல்ல பகுதியைத் தன்னிடத்தே யுடைய குழவி" என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறுதல் காண்க.

பாக்கு என்னும் சொல்லை bhag என எடுத்தொலிப் பதனாலேயே அது வடசொற்போல் தோன்றுகின்றது. இயம் என்பது ஓர் ஈறு. ஒ. நோ. கண்—கண்ணியம், பண்—பண்ணியம்.

பாக்கு—பாக்கம்=பக்கம், பக்கமான இடம், பட்டினப் பகுதி. பாக்கம்—வாக்கம்.

பாக்கு—பாங்கு—பாங்கர். பாங்கு—பாங்கன்

பகு—பா—பாத்தி. பா—பாது. பாதிடு—பாதீடு.

பகு—வகு—வகுதி. வகு—வகுப்பு.

வகு—வகை. வகு—வகுந்து=வகை, வகுத்த வழி. வழிவகுத்தல், வழிவகை என்பன மரபு.

வகு—வக்கு=வகை, வழி.

வகு—வகிர்—வகிடு=வகிர்ந்த உச்சி, உச்சிக்கோடு.

வகு—வாகு—வாக்கு=பக்கம், திசை.

இடக்கை வாக்கு, காற்றுவாக்கு முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க.

பகு என்னும் சொல் தென்சொல் என்பதற்குக் காரணங்கள் :—

(1) வடமொழியில் பகு என்னுஞ் சொற்கு மூலமாகக் காட்டப்படும் bhaj என்பதற்கு ஆணிவேரேனும் வரலாறேனும் இல்லை.

அதோடு, bhaj (to divide) என்னும் மூலத்தினின்று வேறுபட்டதாக bhanj (to break) என்றொரு மூலம் காட்டப் படுகின்றது. உண்மையில் இரண்டும் ஒன்றே. தமிழ்ப் பகுதியின் திரிந்த வடிவுகளே வடமொழியில் மூலமாகக் காட்டப்பெறுகின்றன. பகுதிக்கும், முந்தியது மூலம் அல்லது வேர்.

(2) Bhaj என்னும் மூலத்தின் திரிவுகளாக, bhakti, bhaga, bhagavan, bhaga, bhagya முதலிய சில சொற்களே வடமொழியிற் காட்டப்பெறுகின்றன. தமிழிலோ நாற்பதிற்கு மேற்பட்ட சொற்கள் பகு என்னும் பகுதியினின்று திரிந்துள்ளன.

(3) பகுதி பக்கம் பாகம் முதலிய பல சொற்களும் பகு என்னும் ஒரே பகுதியினின்று திரிந்திருக்கவும், அவற்றின் திரிபுகளான ப்ரக்ருதி பக்ஷம் bhaga முதலிய வடசொற்கள் வெவ்வேறெழுத்துக்களைக் கொண்டனவாய் வெவ்வேறு மூலத்தனவாகக் காட்டப்படுகின்றன.

XVi. தோண்டுதல்

தோண்டுதலாவது ஒரு பொருளின் பரப்பு பள்ளமாகக் குடையப்படல். உள் — அள் — (அழு) — அகு — அகழ் — அகழி.

குல் — கல். கல்லுதல் = தோண்டுதல். கல் — கலம் = தோண்டப்பட்ட ஏனம். கல் — கன். கன்னுதல் = தோண்டுதல். கன் — கன்னம் = தோண்டுதல். துளைத்தல், துளை, துளையான காது. கன்னக்கோல் = தோண்டுங் கருவி.

கன் — கனி = தோண்டப்பட்ட சுரங்கம்.

குல் — கில். கில் — கீள் = கீழ். கீழ்தல் = தோண்டுதல்.

குள் — குழை — குடை. குடைதல் = தோண்டுதல்.

குள் — (குய்) — குயில். குயிலுதல் = தோண்டுதல். குயில் — குயிலுவம் = மரத்தைக் குடைந்து செய்யப்பட்ட இசைக் கருவி.

சுல் — சூல். சூலுதல் = தோண்டுதல்.

துள் — (தூள்) — தூணி = தோண்டப்பட்ட கலம், ஓரளவு.

துள் — துரு — தூரி — தூரியம் = குடைந்து செய்யப்பட்ட இசைக்கருவி.

துள் — தொள் — தொடு. தொடுதல் = தோண்டுதல்.

தொள் — தோள்.

"கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியால்
தோட்கப் படாத செவி." (குறள், 418)

தோள் — தோண்டு. தோண்டு — தோண்டி.

தோள் — தோண் — தோணி = தோண்டப்பட்ட மரக் கலம்.

நுள் — நொள் — நோள் — நோண்டு. நோண்டுதல் = தோண்டுதல்.

புள் — பொள் — பொய். பொய்தல் = துளைத்தல், தோண்டுதல்.

xvii. தேடுதல்

நிலத்திற்குள்ளிருக்குங் கிழங்கையும், எறும்புகள் சேர்த்து வைத்திருக்கும் அடிப்புல்லையும், பொன்னையும், புதையலையும், மக்கள் தோண்டியெடுப்பதனால், தோண்டற் கருத்தில் தோண்டுதற்கருத்துத் தோன்றிற்று. கிண்டுதலும் தோண்டுதலின்பாற்படும்.

துள்—துழ—துழவு—துழாவு. துழாவுதல்=தேடுதல்.

துள்—துர—துரப்பு; துரப்புதல்=துளைத்தல், தேடுதல்.

துர—திர—திரக்கு. திரக்குதல்=தேடுதல்.

துள்—தொள்—தோள்—தோண்டு—தேண்டு— தேடு—தேட்டு—தேட்டம்.

நுள்—நொள்—நோள்—நோண்டு—நேண்டு—நேடு. நேடுதல்=தேடுதல்.

நோண்டு—நோடு. நோடுதல் = தேடுதல், ஆய்தல், ஆராய்தல், பார்த்தல்.

நோடு—நோட்டம்=ஆய்வு, ஆராய்ச்சி.

நோடு—நாடு, நாடுதல்=தேடுதல், விரும்புதல், ஆய்தல்.

நாடு—நாட்டம்=தேட்டம், விருப்பம், தேடும் பார்வை, பார்வை, கண்.

"நாட்ட மிரண்டும் மதியுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்." (தொல். 1042)

xviii. பள்ளமுங் குழியும்

தோண்டிய இடம் பள்ளமுங் குழியுமாகும். அவை இயற்கையும் செயற்கையும் என இருதிறப்படும். பள்ளத்தினும் ஆழ்ந்தது குழி.

குள்—குழி—குழிவு. குள்—குண்டு. குண்டுங் குழியும் என்பது வழக்கு. குழி—குழிசி=குழிந்த பானை.

குள்—குட்டு—குட்டம்=பள்ளம், ஆழம்.

குள்—(கள்)=(கய்)—கயம்=பள்ளம்.

குள்—கிள்—கீள்—கீழ்=பள்ளம். கீழ்—(கிழங்கு)—கிடங்கு.

சுழித்தல் = கண் குழிதல்.

நுள் — நொள் — நொள்ளல் = கட்குழிவு. நொள் — நொள்ளை.

நொள் — நெள் — ஞெள் — ஞெள்ளல் = பள்ளம்.

நொள் — நொடி = பள்ளம்.

புள் — பள் — பள்ளம். பள் — பள்ளன் = பள்ளமான மருத நிலத்தில் வாழ்பவன், உழவன்.

பள் — (பய்) — பயம் — பயம்பு = பள்ளம்.

பள் — பண் — பண்ணை = பள்ளம், குழி, நெற்குத்தும் பள்ளம், வயல்.

பள் — படு — படுகர் = பள்ளம், பள்ளமான வயல், மருத நிலம்.

புள் — பொள் — பொய் = குழி.

முள் — மள் — மடு = பள்ளம்.

மள் — மள்ளன் = பள்ளமான மருதநிலத்தில் வாழ்பவன், உழவன்.

பள்ளன் என்பது உலக வழக்கும் மள்ளன் என்பது செய்யுள் வழக்குமாகும்.

"மள்ள ருழுபக டுரப்புவார்" (கம்பரா. நாட். 18).

xix. நீர்நிலை

பள்ளமான இடத்தில் நீர் தங்குவதனால், பள்ளத்தைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் சில, நீர்நிலையைக் குறித்தன. நீர் நிலையைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் சில, நீரையுங் குறிக்கும்.

குள் — குளம்.

குள் — குண்டு = சிறு குட்டை.

குள் — குட்டு — குட்டை = சிறு குளம்.

குள் — (கள்) — (கய்) — கயம் = குளம்.

துள் — தொள் — தொழுவை = மடு.

தொள் — தோள் — தோய் — தோயம் = நீர், கடல்.

புள் — பொள் — பொய் — பொய்கை = குளம்.

புள் — பள் — பாழி = சிறு குளம்.

பள்—படு = நீர் நிலை.

படு—படுகை = நீர்நிலை, ஆற்றோரத்து நிலம்.

படுகை—படுகர் = நீர் நிலை.

பள்(பல்)—பயம் = நீர். பயம்—பயம்பு = நீர், நீர்நிலை.

பள்—பண் = நீர் நிலை. பண்—பாணி = நீர்.

முள்—மள்—மடு = நீர்க்கிடங்கு.

XX. தோண்டப்பட்ட நீர்நிலை

குள்—கிள்—கிணறு. கிள்—கெள்—கேள்—கேணி.

துள்—துர—துரவு = கிணறு.

xxi. கீழ்மை

பள்ளம் நிலமட்டத்திற்குக் கீழாயிருப்பதால், பள்ளத்தைக் குறிக்கும் சொற்களினின்றும் சொல்லடிகளினின்றும் கீழ்மையைக் குறிக்கும் சொற்கள் தோன்றியுள்ளன. கீழ்மை நிலம் (இடம்) பற்றியதும் நிலையைப் பற்றியதும் என இருவகைப்படும். நிலம் பற்றியதும், நிலத்திற்கு உட்பட்டதும் மேற்பட்டதும் என இருதிறப்படும்.

குள்—கிள்—கீழ்—கீழ்மை.

கீழ்—கிழக்கு = கீழ், கீழிடம், இழிவு.

"காணிற் கிழக்காந் தலை" (குறள். 488).

"கிளைஇய குரலே கிழக்குவீழ்ந் தனவே" (குறுந். 337).

"கிழக்கிடு பொருளோ டைந்து மாகும்" (தொல். 1226).

குள்—(கள்)—(கய்)—கயம்—கயமை = கீழ்மை.

கீழ் என்பது முதலாவது ஒன்றன் உட்பகுதியையே குறித்தது. நிலத்திற்குள்ளிருப்பது நிலத்தின் மேலுள்ள மக்கட்கு அடிப்புறத்திலிருப்பதால், கீழ் என்னுஞ் சொல் பின்பு நிலத்திற்கு மேலுள்ள வெளியிடத்திலும் அடித்திசையைக் குறிப்பதாயிற்று.

xxii. தாழ்தல்

தாழ்வு என்பது கீழ்நிலை.

உள் — (இள்) — (இழு) — இரு. இருதல் = தாழ்தல். தாழ்ந்து விழுதல்.

இருத்தல் = தாழ்த்தல்.

"மாரியி னிருதரு வில்லுமிழ் கடுங்கணை" (மலைபடு. 226).

"கணங்கொ டோகையிற் கதுப்பிருத் தசைஇ" (மலைபடு. 44).

குள்—குண்—குணம் = தாழ்ந்த கீழ்த்திசை. குணம்—குணக்கு = கிழக்கு.

குள்—கிள்—கீழ் = கிழக்கு. கீழ்—கீழ்க்கு—கிழக்கு.

துள் — (தள்) — தழு — தாழ் — தாழ்வு. தாழ்—தாழ்மை.

தாழ் — தாழ்ப்பு = தாழ்த்தல், காலந் தாழ்த்தல். தாழ்—தாழம்.

தழு—தகு — தக்கு = தாழ்வு. தாழ்குரல் தொண்டையைத் தக்குத் தொண்டை என்று கூறுதல் காண்க.

தக்கு — தக்கணம் = தாழ்ந்த தென் திசை.

தெற்கிலிருந்த குமரி மலையும் நிலமும் முழுகி, வடக்கில் கடலிருந்த இடத்தில் பனிமலை யெழுந்ததால், தென்திசை தாழ்ந்து வடதிசை உயர்ந்தது. இதனால், தென்திசை தக்கணம் என்றும் வடதிசை உத்தரம் என்றும் கூறப்பட்டன. தக்கணம் தாழ்வு; உத்தரம் உயர்வு. தமிழகப் பரப்பின்படி, நிலமட்டத்தில் தாழ்ந்ததும் உயர்ந்ததுமான கீழ்த்திசை மேற்றிசைகளும், முறையே, கீழ்மேல் அல்லது கிழக்கு மேற்கு என்றும், குணம் குடம் அல்லது குணக்கு குடக்கு என்றும் கூறப்படுதல் காண்க.

தன்—தண—தண. தணத்தல் = தாழ்த்தல், காலந் தாழ்த்தல்.

தள்—தண்—தணி—தணிவு. தணி—தணிச்சல்.

புள் — பள் — பள்ளை = கீழ்மட்டமான (குட்டையான) ஆடு.

பள்—படு—படை = கீழ்மட்டம்.

படை—பாடை = கீழ்மட்டமான (தாழ்வான) கட்டில்.

படு—பாடு—பாடி = தாழ்வான கூரையுள்ள குடியிருப்பு அல்லது பாசறை.

பள் — பண் — பாணி. பாணித்தல் = தாழ்த்தல்.

xxiii. தட்பம்

குளிர்ச்சி சூட்டைத் தணிப்பதால் தணித்தற் கருத்தில் குளிர்ச்சிக் கருத்துப் பிறந்தது. வெப்பநாட்டில் சூடுதணிவு மிக முதன்மையாகக் கருதப்படும்.

துள் — தள் — தண் — தணம். தண் — தண்மை.

தண் — தட்பு — தட்பம்.

தண் — தடு = தடுமம் = குளிர்ச்சி, நீர்க்கோவை.

xxiv. கீழாதல்

கீழாதலாவது அடித்திசை யடைதல், விழுதலும், படுத்தலும், நிலத்திற் கிடத்தலும், கீழாதலாம்.

உள் — (இள்) — இரு. இருத்தல் = கீழமர்தல், அமர்தல். (இள்) — இடு. இடுதல் = கீழிடுதல், கொடுத்தல். இடு — இடம்.

உல் — (இல்) — (ஈல்) — ஈன் — ஈனுதல் = கீழிடுதல், பெறுதல்.

''மணற்கீன்ற வெண்முத்தம்''

ஈன் — ஈ. ஈதல் = இடுதல்.

குள் — (கிள்) — கிட — கிடக்கை. கிடத்தல் = நிலத்திலிருத்தல், படுத்திருத்தல்.

புள் — பள் — பள்ளி — படுக்கை, படுக்கையறை, படுக்கும் வீடு, வீடு, கோயில், இடம், வீடுகள் சேர்ந்த ஊர்.

பள்ளி கொள்ளுதல் = படுத்தல். பள்ளியெழுச்சி = படுக்கை விட்டெழுந்திருத்தல். மக்கள் பெரும்பாலும் வீட்டிற்கு வெளியே வேலை செய்தலாலும், இரவிற் படுத்தற்கே வீட்டைத் தேடுதலாலும், படுக்கையைக் குறிக்கும் பள்ளியென்னும் சொல், வீட்டையும் பேரின்ப வீடாகிய கோயிலையும், அடியார் பள்ளிகொள்ளும் மடத்தையும், வீடுகள் சேர்ந்த ஊரையும், குறித்த தென்றறிக.

பள் — படு. படுத்தல் = கீழாதல், விழுதல், கிடத்தல், தூங்குதல். படுதல் = விழுதல், போர்க்களத்தில் விழுந்திறத்தல், இறத்தல்.

படு — படுக்கை.

படு—படி. படிதல்=விழுதல்.

"நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்தன் கேளவச்
சென்றான் எனப்படுத லால்"

என்னும் நாலடிச் செய்யுளால், இருத்தல் என்பது கீழமர் தலைக் குறித்தல் பெறப்படும்.

XXV. இறங்குதல்

இறங்குதலாவது, மேற்றிசைப் பொருள் கீழ்த்திசை யடைதல். அவ் இறக்கம் உள்ளிடத்ததும் வெளியிடத்ததும் என இருதிறப்படும். முன் காலில் தைப்பது உள்ளிறக்கமும், பறவை விண்ணிலிருந்து மண்ணிற்கு வருவது வெளியிறக்கமும் ஆகும்.

உள்—இள்—இளி—இழி—இழிவு. இழிதல்=இறங்குதல்.

இள்—(இற)—இறங்கு—இறக்கு—இறக்கம்.

கும்—குமுங்கு. குமுங்குதல்=இறங்குதல்.

புள்—புழு—புகு. புகுதல்=இறங்குதல்.

இளி, இழி, இற, இறங்கு முதலிய சொற்கள் உகர முதலவாய் மூலவடிவிலிருப்பின் வேறு பொருள்படுமாதலின், அம்மயக்கத்தை நீக்குதற்கே இகர முதலவாயின வென்றறிக. சொல்லாக்க நெறிமுறைகளுள் முதன்மையானவற்றுள் இம் மயக்கொழிப்பும் ஒன்றாகும்.

XXvi. பழித்தல்

பழித்தலாவது, மதிப்பில் இறக்குதல். ஒருவரைப் பழித்தல், மேலிருந்து கீழும் மேட்டிலிருந்து பள்ளத்திற்கும் இறக்குதல் போன்றதாம்.

உள்—(இள)—இழு—இகு—இகழ்—இகழ்ச்சி.

இள்—இளி—இழி—இழிப்பு. இளி—இளிவு.

துள்—(தள்)—தழு—தாழ்—தாழ்ச்சி.

புள்—பள்—பழி—பழிப்பு.

பழி—(வழி)—(வயி)—(வய்)—வை.

வய்—வயவு—வசவு. வய்—வயை—வசை.

xxvii. பதிதல்

ஒன்று இன்னொன்றிற் படிதலே பதிதலாம்.

படிதல் = விழுதல், பதிதல், உறுத்துதல் = பதித்தல்.

படி—பதி—பதிவு. பதி—பதிப்பு.

பதிதல் = படிதல், தங்குதல், குடியிருத்தல்.

ஓரிடத்தில் தங்கியிருத்தலைப் பதிவாயிருத்தல் என்று கூறுதல் காண்க.

பதி = பதிவாயிருக்கும் இடம், வீடு, ஊர், நகர்.

பதி—வதி—வசி—வாசம். (வ).

வதிதல் = தங்குதல், குடியிருத்தல்.

பதி—பாதம் = நிலத்திற் பதியும் உறுப்பு அல்லது பாகம். 'பதியும் பாதம்' 'பதி பாத மூலம்' 'பதி பாதமூலப் பற்றுடையான்' என்று இறைவன் திருவடி குறித்து வரும் கல்வெட்டுத் தொடர்களை நோக்குக.

பாதம்—பாதை = பாதம் பட்டு உண்டாகும் வழி.

xxviii. பணிதல்

பணிதலாவது ஒருவருக்குக் கீழ்ப்படுதல் அல்லது கீழ்ப்படிதல்.

பள்—பண்—பணி—பணிவு = பணிவிடை. பணி = தொண்டு. பணித்தல் = கீழ்ப்படிவித்தல், பணி செய்வித்தல், கட்டளையிடுதல்.

பள்—படு—படி; படிதல் = பணிதல். கீழ் + படி = கீழ்ப்படி.

xxix. புழை

புழை யென்பது பக்கவாட்டிலும் ஒரு பொருளிலுமுள்ள ஆழ்ந்த பள்ளம்.

குள்—குழை—குடை = புடை, கவிகை. விலாப் புடையை விலாக்குடை என்று கூறுதல் காண்க.

விரித்த கவிகை புடையுள்ளதா யிருப்பதால், கவிகை குடை யென்னப்பட்டது. குடை—கூடை = குடையுள்ள ஓலை நார்ப்பெட்டி.

குழை — குகை — குவை.

புல் — (பில்) = பிலம் = நிலக் குகை.

புள் — புழை — புடை — புடங்கு.

புள் — புழை — புடை — புடங்கு.

புள் — பிள் — விள் — விடு — விடர் = குகை.

முள் — முழை = குகை. முழை — முழைஞ்சு. முழை — முகை = குகை.

XXX. பழைமை

பழைமை காலத்தின் கீழ்நிலையைப் போன்றிருத்தலால், கீழ்மையை அல்லது பள்ளத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் சில பழைமையைக் குறித்தற் கேற்றவாயின.

கீழ் = முற்காலம்.

"கீழ்ச் செய்த தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டு"
(திருவாசகம், 5, 46.)

கீழ்க்கடை = கடந்துபோன நாட்கள்.

கீழ் — கிழ = கிழமை. கிழ — கிழவு.

தொல் — தொல்லை = பழமை. தொல் — தொன்மை. தொல் — தொன்று = பழைமை.

தொல் — தோல் = பழைமை, பழம்பொருள்பற்றிய நூல், பழைமையான புகழ்.

தொன் — தொண்டு = பழைமை.

புள் — பள் — பண்டு — பழைமை.

பள் — பழ — பழமை — பழைமை. பழையன் = முதியன்.

XXXI. பழகுதல்

ஒருவரொடு அல்லது ஒரு தொழிலில் பலநாட் பழகுவதால், புதுமை நீங்கிப் பழைமை ஏற்படுகின்றது. இங்ஙனம் பழைமையாதலே பழகுதல். ஒரு பொருளைப் பலநாட் கையாளுதலும் பழகுதலே.

பள் — (பய்) — பயில் — பயிற்சி.

பழ — பழகு — பழக்கு — பழக்கம்.

பழகு—பழங்கு. பழங்குதல்=ஒரு புதுப்பொருளைப் பலநாட் பயன்படுத்திப் பழைமை யாக்குதல், பயன்படுத்தல்.

பழங்கு—புழங்கு—புழக்கம்=ஒரு பொருளைப் பலகாற் பயன்படுத்தல், ஓரிடத்திற் பழகுதல், நடமாட்டம். பணப்புழக்கம் மக்கட்புழக்கம், என்பன வழக்கு.

xxxii. வழங்குதல்

வழங்குதலாவது நீளப் பழகுதல் அல்லது பயன்படுத்தல்.

பழ—வழ — வழமை = வழக்கம். வழ — வழப்பு — வழப்பம்=வழக்கம்.

(வழ — வாடு = வழக்கம்). தொழுவாடு = தொழில் வழக்கம் அல்லது குல வழக்கம், வழக்கம்.

வாடு—வாடுக்கை—வாடிக்கை=வழக்கம்.

வழ—வழங்கு—வழக்கு—வழக்கம்.

வழங்குதல்=பழகுதல், தொடர்தல், நடமாடுதல், பயன்படுத்தல், பயன்படுதல்.

வழக்கு—வழக்காறு.

xxxiii. வாழ்தல்

ஓரிடத்து நீடித்துப் பழகுதலே வாழ்தல்.

வழ—வாழ்—வாழ்க்கை. வாழ்—வாழ்ச்சி. வாழ் — வாழ்வு.

வாழ் — (வாழகை) — வாடகை = குடிக்கூலி, அதை யொத்த பிறகூலி.

அகை என்பது ஓர் ஈறு.

வாழ்—வாழ்த்து—வழுத்து. வழுத்துதல் = துதித்தல். கடவுள் வழுத்தைக் கடவுள் வாழ்த்து என்று கூறுதல் காண்க. வழுத்து—பழிச்சு.

(உ) துளைத்தல் துறை

துளைத்தலாவது ஒரு பொருளைத் துருவுமாறு குடைதல்.

i. துளைத்தல்

உள் — உளு = துளைக்கும் புழு. உளுத்தல் = புழு மரத்தைத் துளைத்தல். உளு—உசு.

குள்—குழை—குடை. குடைதல் = துளைத்தல்.

துள்—துளை. துள் — துர — துரத்தல் = துளைத்தல், குடைதல். துள் — தொள் — தொள்கு, தொள்கல் = துளைத்தல்.

புள் — புழு = துளைக்கும் பூச்சி. புழுத்தல் = புழு மரத்தைத் துளைத்தல்.

புள் — பொள்—பொளி. பொள்ளுதல் = துளைத்தல்; பொளிதல் = துளைத்தல். பொளித்தல் = துளைத்தல். பொள் —பொய். பொய்தல் = துளைக்கப்படுதல்.

பொள்—பொது. பொதுத்தல் = துளைத்தல்.

ii. துளை

உல்—(இல்)—இல்லி.
(உள்)—அள்—அளை = வளை.
உள்—ஒள்—(ஒட்டை)—ஒட்டை.
குள்—குழை = துளை. குழை—குடை—குடைவு.
குள்—கூள்— கூண்டு—கூடு.
சுள்—சுர—சுரங்கம் = குடைபாதை, குடைவு, கனி;
சுர — சுரை = துளை.
சுள் — சுரு—சுருங்கை = குடைபாதை.

துல்—துன் = வளை. துன்—தும்—தும்பு — தூம்பு — தூம்பா.

துள் — துளை. துள் — துர — துரப்பு = குடைபாதை. துரப்பு—துரப்பணம் = துளைக்கும் கருவி.

துள் —தொள்—தொள்ளை—தொளை.
தொள்—(தொண்டு)—தொண்டி.

நுள்— நுழை—நூழை = துளை, வாயில், பலகணி, சுருங்கை.

நுள் — நூழ்—நூழில் = துளை.

புல்—(புல்லம்)—பொல்லம் = ஓட்டை, துளை.

புல்—புரை; புல்—புற்று;

புள்—புழு—புழல். புள் — புழை — பூழை = துளை, கணவாய்.

புழல்—போல்;

புள்—பொள் — பொள்ளல் = துளை. பொள்ளை = துளை.

iii. துளையுள்ள பொருட்கள்

துளை ஊடுருவியதும் உருவாததும் என இருவகைப்படும்.

குழல்—குடல்;

குழை—குழாய்.

குடு—குடுவை. குடு—குடுக்கை. குடு—குடல்—குடலி, குடலை.

குள்—கூள்—கூண்டு—கூடு.

சுரை = உட்டுளையுள்ள காய்.

உட்டுளை முற்றிய சுரையின் குடுக்கையிலுள்ளது.

தும்பு—தும்பி = உட்டுளையுள்ள உறிஞ்சியைக் கொண்ட ஈவகை, உட்டுளையுள்ள கையையுடைய யானை. தும்பு—தூம்பு = நீர்க்குழாய். தூம்பு—தூம்பா.

தும்பு—தொம்பை = குந்தாணி, பறை;

நுல்—(நல்)—நல்லி = மூளையெலும்பு.

நுள்—நூழில் = துளையுள்ள செக்கு;

நூழிலாட்டு = மிகுந்த எள்ளைச் செக்கிலாட்டுவது போல் ஏராளமான பேரைக் கொல்லுதல், அதைக் கூறும் புறத்துறை.

நுள்—(நூள்)—நாள்—நாளம் = உட்டுளையுள்ள தண்டு, அரத்தக் குழாய், அதுபோன்ற நரம்பு.

நாள்—நாளி = உட்டுளையுள்ள மூங்கில், மூங்கிற்படி;

நாளி — நாழி — படி. நாழி — நாழிகை = நாழிகை வட்டில், நாழிகை நேரம், அறை.

உண்ணாழிகை = கருப்பக் கிருகம்.

நாளி—நாடி = அரத்தக் குழாய், அதுபோன்ற நரம்பு.

நாடி—நாடா = நரம்பு போல் நீண்ட பட்டி.

நாளம்—(நளம்)—நரம்—நரம்பு.

நரம்—நார் = நரம்புபோன்ற மரஇழை.

நாள்—நாண்—நாணல் = உட்டுளையுள்ள தட்டை.

புல் = உட்டுளையுள்ள பயிர்வகை.

"புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப"

(தொல். மரபியல், 86)

புள்—(புழு)—புழல்—புழலை—புடலை.

புள்—புட்டி—புட்டில்.

புள்—பொள்—பொய்—(பய்)—பை.

முள்—முட்டி.

IV. பதர் (உள்ளீடற்றது)

துளையுள்ளது உள்ளீடற்றதாம். ஒரு செய்தியின் உண்மை அதற்கு உள்ளீடுபோன்றிருப்பதால், பொய்யானது உள்ளீடற்றதாகக் கருதப்படும்.

குள்—கூள்—கூண்டு—கூடு = பதர்.

சுள்—சொள்—சொண்டு = பதர்மிளகாய். சொள்—சொட்டை—சொத்தை—சூத்தை = பதரான காய்கனி.

பொள்—பொழு—(பொகு)—பொக்கு = பதர், பொய்.

பொக்கு—பொக்கை = பல்லில்லா வாய்.

பொள்—பொய் = பதர், மெய்யல்லாதது.

V. குற்றம்

துளையுள்ள சில பொருட்கள் குற்றமுள்ளனவாகக் கருதப்படுவதால், துளைப்பெயர் குற்றத்தைக் குறிக்கும்.

உள்—ஒள்—(ஒட்டை)—ஓட்டை = குற்றம்.

சுள்—(சொள்)—சொட்டு—சொட்டை = குற்றம்.

நுள்—(நொள்)—நொட்டை = குற்றம்.

புள்—(புர)—புரை = குற்றம்.

vi. உள்ளிடம்

உள் ← உள்ளம் ← உளம்

உள்—அள்—(அழு)—(அகு) — அகம் — அகம்பு = உள், மனம்.

அகம் = உள், உள்ளிடம், மனம், வீடு, உள்நாடாகிய மருதம், அகப்பொருள்.

"ஆலைக்கரும்பி னகநாடணைந்தான்" (சீவக. 1613.)

"ஆடுகளங் கடுக்கு மகநாட்டையே" (புறம். 28.)

அகம்—அகரம் = மருதநிலத்தூர்.

உள் → உடு — ஊடு.

அகு — அகண் — அகணி; அகண் — அகடு = உள், நடு, வயிறு.

நுள்—நள்—நடு—நடுவு—நடுவண்—நாப்பண்.

vii. உள்ளறிதல்

உள் — உளவு.

துள் → துர — துரவு. துள்—(துட்பு)—துப்பு.

துப்புத்துரவு என்பது வழக்கு.

viii. ஒழுகுதல்

உள்ளிருந்து அல்லது துளையினின்று விழுதலே ஒழுகுதல்.

உள்—ஒள் → ஒழுகு ← ஒழுக்கு — ஒழுக்கம்.

உள்—உறு—ஊறு.

குள் → குறு—குற. குறத்தல் = வார்த்தல்.

குற → கற—கறவை.

சுள்—(சுர்)—சுர. சுரத்தல் = ஒழுகுதல்.

சுர—சுரை = சுரக்கும் பால்மடி.

சுள் → (சுன்) → சுனை = சுரக்கும் நீர்நிலை.

முள் → மோள். மோளுதல் = சிறுநீர் விடுதல்.

மோள்—மோட்டிரம்—மோத்திரம்—மூத்திரம்.

வடமொழியில் மோள் என்னும் பகுதி அல்லது வினை இல்லை; மூத்திரம் என்னும் வினைப்பெயரே உள்ளது. வினைப்பகுதியினின்று வினைப்பெயர் அமையுமேயன்றி, வினைப்பெயரினின்று வினைப்பகுதி அமையாது.

(ஈ) தளர்தல் துறை

ஒருபொருள் துளை விழுவதால் கட்டுவிட்டுத் தளர்ச்சியடைகின்றது.

i. தொளதொளத்தல்

தொளதொளத்தலாவது ஒன்று இன்னொன்றுள் இறுகப் பொருந்தாதவாறு துளையிருத்தல்.

துள் — (தள்) — தளர் — தளர்ச்சி. தளர்தல் = தொளதொளத்தல்.

தள் — தள — தளத்தி = தளர்ச்சி.

துள் — தொள் — தொள — தொளத்தி = தளர்ச்சி.

தொள — தொளதொள — தொளதொளப்பு = தளர்ச்சி.

தொள் — தொய். தொய்தல் = தளர்தல்.

ii. குழைதல்

துளைவிழுந்த பொருள்போல் கட்டுவிடுதல் குழைதல்.

பொருட் குழைவும் மனக்குழைவும் எனக் குழைவு இருவகை.

உள் — உளை = குழைந்த சேற்று நிலம், சேறு.

உள் — ஊழ் — ஊழல் = தளர்ச்சி, தளர்ந்தசதை.

உள் — அள் — அள்ளல் = சேறு.

அள் — அளறு = சேறு, ஆழ்ந்த சேறு போன்ற நரகம்.

அள் — அள்ளி = வெண்ணெய்.

அள் — அளி = சேறு. அளிதல் = குழைதல், குளுகுளுத்தல், அறக்கனிதல்.

உள் — இள் = இழுது = நெய்.

கும் — குமை — குமைதல் = குழைதல், குழைய வேகுதல்.

குள் — குளு — குளுகுளு. குள் — குழை — குழைவு.

குள் — கூழ் = குழைந்த உணவு, உணவு.

குள் — கொள் — கொள — கொளகொள — கொளகொளப்பு.

சுள் — சொள் — சொளு. சொளுத்தல் = சேறாதல், சோறு குழைதல்.

சுள் — சள் — சள்ளல் = சேறு.

சள் — சழு — சழுங்கு — சழுக்கம் = நெகிழ்ச்சி.

துள் — தள — தளர் — தளர்ச்சி.

துள் — தொள் — தொள்கு = சேறு. தொள்ளுதல் = நெகிழ்தல்.

தொள் — தொள்ளம் = சேறு. தொள் — தொள்ளி = சேறு. தொள்ளி — தொளி = சேறு.

தொள் — தொய். தொய்தல் = தளர்தல். தொய் — தொய்யல் = சேறு. தொய் — தொய்யில் = குழம்பு.

நுள் — நொள் — நொள — நொளநொள. நொளநொளத்தல் = நெகிழ்தல்.

நொள் — நொளு — நொளுநொளு. நொளுநொளுத்தல் = நெகிழ்தல், குழைதல்.

நொள் — நொளில் = சேறு.

நொள் — நெள் — நெளு — நெளுநெளு. நெளுநெளுத்தல் = நெகிழ்தல், குழைதல்.

நெள் — நெய். நெளு — நெகு — நெகிழ்.

புள் — பொள் — பொளபொள. பொளபொளத்தல் = நெகிழ்தல், ஒழுகுதல்.

முள் — (மொள்) — மொழு — மொழுமொழு. மொழு மொழுத்தல் = சதை தளர்தல்.

மொழு — மொழுகு — மெழுகு = நெகிழ்ந்த நெய்ப் பொருள்.

iii. மென்மையாதல்

குழைந்த பொருள் மென்மையாகும்.

உள் — (இள்) — இள. இளத்தல் = மென்மையாதல்.

இள — இளந்தாரி, இள — இளமை — இளைமை.

முல் — மெல் — மென்மை.

மெல்லுதல் = பல்லாற் கடித்தரைத்து மென்மை யாக்குதல்.

மெல் — மெலி — மெலிவு. மெலிதல் = மென்மையாதல்.

மெல் — மெல்ல = மெதுவாக.

மெல் — மெள் — மெள்ள = மெதுவாக. மெள் — மெள்ளம்.

மெல் — மெலு — மெது — மெதுவு — மெதுகு.

மெது — மெத்து = மெத்தை = மெல்லணை. மெத்தெனல் = மென்மையா யிருத்தல்.

iv. இளகுதல்

இளகுதலாவது மனமும் பொருளும் மிகக் குழைதல்.

உர் — உரு — உருகு — உருக்கு — உருக்கம்.

உர் — அர் — அர — அரங்கு. அரங்குதல் = உருகுதல்.

உள் — அள் — அளி = அன்பு, அருள், கொடை.

அளித்தல் = அருளுதல், கொடுத்தல்.

அள் — அருள்.

உள் — (இள்) — இள — இளகு — இளக்கு — இளக்கம்.

இள — இளக்கரி — இளக்காரம்.

இள — இர — இரங்கு — இரக்கம்.

குள் கள் — கரை. கரைதல் = இளகுதல், நீராதல்.

சுள் — சள்ளு சள்ளுதல் = இளகுதல்.

நுள் — நெள் — (நெளு) நெகு. நெகுதல் = இளகுதல்.

v. சோர்தல்

குழைந்த பொருள் சோரும். பொருட் சோர்வும் மனச்சோர்வும் எனச் சோர்வு இருவகை.

சுள் — சொள் = வடியும் வாய்நீர். சொள் — சோள் — சோர்.

சொள் — சொளு — சொளுசொளு. சொளுத்தல் = குழைந்துவடிதல்.

சுள் — சள் — சழ — சழங்கு. சழங்குதல் = சோர்தல்.

சழங்கு — சழக்கு — தளர்ச்சி.

சள் — சளை. சளைத்தல் = தளர்தல், சோர்தல்.

சள்—(சாள்)—சாளை = வடியும் வாய்நீர்.

துள்—தள்—தளர்—தளர்ச்சி.

துள்—தொள்—தொய். தொய்தல் = தளர்தல்.

புள்—பொள்—பொள. பொளபொளத்தல் = வடிதல், ஒழுகுதல்.

vi. குலைதல்

கட்டுவிட்ட பொருள் குலையும்.

உல்—உலை. உலைதல் = சோறு கெடுதல்.

உள்—உளறு—உழறு. உழறுதல் = நாத்தளர்தல்.

உள்—(உளு)—உகு. உகுதல் = கெடுதல். உக்கல் = பதனழிதல்.

உகு—உகம் = அழிவு, கேடு, ஊழி.

உள்—ஊள்—ஊளை = கெட்ட நெய்.

ஊள்—ஊழ். ஊழ்த்தல் = பதனழிதல், கெடுதல்.

ஊழ்—ஊழல் = கேடுபாடு, கெட்டது.

ஊழ்—ஊழி = கேடு, அழிவு ஓரழிவிற்கும் இன்னோரழிவிற்கும் இடைப்பட்ட காலம்.

ஊழ்—ஊசு. ஊசுதல் = உணவு கெடுதல்.

ஊழ் முட்டை—ஊமுட்டை = கெட்ட முட்டை.

குல்—குலை. குலைதல் = கெடுதல்.

குள்—குளறு—குழறு. குழறுதல் = நாத்தளர்தல்.

துல்—தொல்—தொலை. தொலைதல் = தளர்தல், கெடுதல்.

துள்—தள்—தளர்.

நுள்—நொள்—நொள—நொச. நொசநொசத்தல் = சோறு கெடுதல்.

நொள்—நொ. நொந்துபோதல் = உணவு கெடுதல்.

vii. நொய்யதாதல்

குலைந்த பொருள் நொய்யதாகும். நொய்ம்மை என்பது வலியின்மை, கனமின்மை, சிறுமை முதலியவற்றைத் தழுவும்.

உல்- (இல்)—இலவு = நொய்ய பஞ்சு. இலவு—இலவம். இலவு — இலகு.

இல்—இலை = நொய்ய இலை வகை.
உள்—எள்—எண்மை. எள்—எளி—எளிமை.
எள்—ஏள்—ஏட்டை = எளிமை.
ஏள் — ஏழ்—ஏழமை. ஏழ்—ஏழை.
உள்—இள் —இளை—இளைப்பு = எளிமை.
இள்—இள—இளப்பு — இளப்பம்.
சுள் — சுளு— சுளுவு.

நுள் — நொள் — நொய்—நொய்ப்பு — நொய்ப்பம் = இலேசு, எளிமை, சிறுமை.

நொய்யவன் = சிறியவன்.

viii உடல் தளர்தல்

உல்—ஒல்—ஒல்கு. ஒல்குதல் = தளர்தல்.
ஒல்கு—ஒற்கு—ஒற்கம்.
உள் —ஒள்—(ஒள்)—ஓய். ஓய்தல் = கைகால் தளர்தல்.
உள் — எள்—எய் — எய்ப்பு = தளர்ந்த முதுமை.
உள்—இள்—இள. இளத்தல் = உடல் மென்மையாதல்.
இள் — இளை—இளைப்பு = எய்ப்பு.
குது — குதல்—குதலை = தளர்ச்சி.
சுள்—சொள்—சோர்.
துள்—தொள்—தொள்ளாடு—தள்ளாடு.
துள்—தள்—தளர்.
தொள்—தொய். தொய்தல் = சோர்தல்.
நுள்—நொள்—நொள்கு. நொள்குதல் = இளைத்தல்.

ix. நோதல்

உடலும் உள்ளமும் தளர்தலால் நோவுண்டாம்.
உள்—உளை. உளைதல் = நோதல். உளை—உளைச்சல்.
உள்—இள்—இர—இரங்கு—இரங்கல் = வருந்துதல்.
கும் — குமை. குமைதல் = சோர்தல், வருந்துதல்.
துல்—தொல்—தொலை. தொலைதல் = வருந்துதல்.

நுள்—நொள்—நொய்—நொய்வு = மனவருத்தம்.
நொய்—நொ = வருந்து (ஏவலொருமை).
நொ—நொவ்வு = நோவு. நொவ்வுதல் = வருந்துதல்.
நொ—நொந்தலை = வலியின்மை (பலவீனம்).
நொள்—நொள்ளா—நொள்ளாப்பு = வருத்தம்.
நொள்—நோள்—நோளை = பிணியுண்ட நிலை.
நோள்—நோய்—நோ—நோவு.

x. மெலிதல்

உள்—இள்—இளை. இளைத்தல் = மெலிதல்.
சுள்—சுள்ளல் = மெலிவு. சுள்ளலன் = மெலிந்தவன்.

சுள்—சொள்—(சோள்)—சோணங்கி = மெலிந்தவன்—ள்—து.

நுள்—நொள்—நோள்—நோய்—நோய்ந்தான்—நோய்ஞ்சான் = மெலிந்தவன். நோய்தல் = மெலிதல்.

முல்—மெல்—மெலி—மெலிவு.

xi. துன்பம்

உடலும் உள்ளமும் நோகக்கூடிய நிலை துன்பம்.
கும்—குமை = துன்பம், அழிவு.

துல்—துன்—துன்பு. துல்—தொல்—தொல்லை = துன்பம்.

துள்—(துய்)—துயர்—துயரம்.
துள்—தொள்—தொய்—தொய்யல் = துன்பம்.
தொய்—தொ—தொந்தரவு, தொந்தரை = துன்பம்.
தொந்தரித்தல் = துன்புறுத்துதல்.

நுள்—நொள்—நொய்—நொ—நொம்பு—நொம்பலம் = துன்பம்.

xii. நிலைதளர்தல் (வறுமையடைதல்)

உல்—ஒல்—ஒல்கு—ஒற்கு—ஒற்கம் = வறுமை.
ஒல்குதல் = வறுமையடைதல்.
உள்—எள்—எண்மை. எள்—எளி—எளிமை = வறுமை.
எள்—ஏள்—ஏட்டை = வறுமை.

ஏள்—ஏழ்—ஏழமை. ஏழ்=ஏழை.
சுள்—சொள்—(சோள்)—சோர்—சோர்வு=வறுமை.

நுள்—நொள்—நொடி. நொடித்தல்=தளர்தல், கெடுதல்.

நொய்—நொ—நொந்தகை=வறுமை. நொ—நொந்தலை=வறுமை.

முல்—மெல்—மெலி. மெலிதல்=வறுமையடைதல்.

xiii. தோற்றல்

மென்மையால் அல்லது தளர்ச்சியால் தோல்வியுண்டாம்.

துல்—தொல்—தொலை. தொலைதல்=தளர்தல், தோற்றல்.

தொலை—தொலைவு=தோல்வி. தொல்—தோல்—தோல்வி.

முல்—மெல்—மெலி—மெலிவு=தோல்வி.

"மெலிவென்பது முணர்ந்தேன்"

(கம்ப. முதற்போ. 181).

மெல்—வெல். வெல்லுதல்=மெலித்தல், தோற்கடித்தல்.

வெல்—வென்=வெற்றி. வெல்—வேல்=வெற்றி.

வெல்—வெற்றி.

மெது—மெத்து. மெத்துதல்=மெலித்தல், வெல்லுதல்.

(சு) நீளம் துறை

நெகிழும் பொருள்கள் நீளுதலால், நெகிழ்ச்சிக் கருத்தில் நீட்சிக் கருத்துத் தோன்றிற்று. செங்குத்து படுக்கை என்னும் இருவகை வாகிலும் நீட்சி நிகழும்.

i. நீளுதல்

நெகிழ்—நீள்—நீளம். நீள்—நீட்சி.

நீள்—நீர்=நெகிழும் (நீளும்) பொருள்.

நீர்—நீல்=நீலம்=கடல்நீரின் நிறம்.

நீள்—நீட்டு=நீட்டப்படும் ஓலை.

நீட்டு—நீட்டம்;

நீள் — நீடு.

நீள்—நெள்—நெடு—நெட்டு – நெட்டை;

நெடு—நெடில், நெட்டு—நெட்டம்.

நெட்டு=நெடுமை, நெடுந்தூரம். நெட்டம்=நெடுமை, செங்குத்து.

நீட்சி என்பது செங்குத்து வாகிலும் கொள்ளப்படுதல்,

"உருவத்தால் நீண்ட உயர்மர மெல்லாம்
பருவத்தா லன்றிப் பழா"

என்னும் ஔவையார் கூற்றால் அறியப்படும்.

நெட்டு — நட்டு — நட்டம் ;

நட்டமாய் நிற்கிறான் என்னும் வழக்கைக் காண்க.

ii. நிற்றல்

நிற்றலாவது ஒரு பொருள் செங்குத்தாக நீண்டிருத்தல்.

நீள்→(நிள்)—நில்.

நில் — நிலை—நிலையம்.

நிலை—நிலைப்பு=நிலைவரம்.

நில்—நிலவு. நிலவுதல்=நிலைத்தல்.

நில்—நிலு—நிலுவை.

iii. நிறுத்தல்

நிற்பித்தலும் துலையை எடுத்து எடை யறிதலும் செங்குத்தாக ஊன்றுதலும், நிறுத்தல்.

நில்—நிற்பு—நிற்பாட்டு. நில்—நிலு—நிலுத்து. நிலு—நிறு—நிறுத்து—நிறுத்தம்.

நிறு—நிறை. நிறு—நிறுவை.

நிறு — நிறுவு—நிறுவனம் (ஸ்தாபனம்)

நெடு — நடு. நெடு—நெட்டு—நட்டு—நாட்டு.

(ரு) புகுதல் துறை

புகுதலாவது துளைக்குட் செல்லுதல்; கூர்மையான அல்லது கடினமான பொருள் ஒன்றற்குள் புதிதாய்த் துளைத்துச் செல்லுதலும் புகுதலே.

i. உட்புகுதல்

உள் — ஒள் — (ஒள்) ÷ ஒட்டு — ஒட்டுதல் = ஒன்றைத் துளைக்குட் புகுத்துதல்.

துள்—துரு — தூர். தூர்தல் = புகுதல்.

புகுதலைத் தூர்தல் என்பது வடார்க்காட்டு வழக்கு.

தூர் — தூரி = மீன் புகும் பொறி.

நுள் — நுழு — நுழுந்து ÷ நொழுந்து. நொழுந்துதல் = தலையை உள் நுழைத்தல்.

நுழு ÷ நுழை.

புள் — புழு ÷ புகு — புகுதி = மனைவாயில், வழி, வருவாய். புகு—புகுது.

புகுதி—புகுடி = வாயில்.

புகு ÷ புகுர். புகுர்தல் = புகுதல். புகுர்—பூர். பூர்தல் = புகுதல்.

புகு—போ — போகு — போக்கு. போ — போது.

முள்—(முழு) — முழை.

ii. உட்கொள்ளுதல்

உட்கொள்ளுதலாவது வாய்க்குட் புகுத்துதல் அல்லது உண்ணுதல்.

உள்—உண்—உண — உணா—உணவு.

உண் — ஊண்—ஊட்டு ÷ ஊட்டம்.

ஊட்டு—ஊட்டி = ஊட்டப்படும் பன்றி.

உள் ÷ உறி — உறிஞ்சு (ஒலிக்குறிப்போடு கூடியது) உறிஞ்சுதல் = நீரை உள்ளிழுத்தல்.

குள்—கொள் ÷ கொண்டி = உணவு.

சும்பு — சூம்பு — சூப்பு (ஒலிக்குறிப்போடு கூடியது) சூப்புதல் = சாரத்தை அல்லது சத்தை உள்ளிழுத்தல்.

துல் ÷ துன் — துற்று = உணவு. துற்றுதல் = உண்ணுதல்.

துற்று — துற்றி = உணவு.

துன் ÷ தின் — தீன் — தீனி.

தின் — தின்றி—திற்றி = உணவு.

தீன்—தீற்று. தீற்றுதல் = ஊட்டுதல்.

துள் — துய். துய்த்தல் = உண்ணுதல், நுகர்தல்.

தும் — து. துத்தல் = உண்ணுதல். து = உணவு.

து—துப்பு = உணவு.

நுள் — நுழு — (நுகு) — நுகர். நுகர்தல் = உண்ணுதல் துய்த்தல் (அனுபவித்தல்).

நுள்—நொள்—நொண்டு—நொண்டல் = நுகர்கை.

புள் — புழு — புகு—புகா = சோறு. புகா — புகவு = உணவு.

புள்—புசி—பொசி. பொசித்தல் = உண்ணுதல்.

முள் — முடு — மடு. மடுத்தல் = வாயிலிடல், உண்ணுதல்.

மடு— மடை = உணவு, சோறு.

முள்—(முசி)—மொசி. மொசித்தல் = தின்னுதல்.

iii. மொள்ளுதல்

மொள்ளுதலாவது கலத்தை நீருட்புகுத்தி நீர் கொள்ளுதல்.

குல் — கோல். கோலுதல் = மொள்ளுதல். கோல் — (கோலகை)—கோரகை = அகப்பை, கோரகை — கோரிக்கை.

குள்—கொள். கொள்ளுதல் = முகத்தல்.

கொள் — கோள் — கோய் = கள்முகக்குங் கலம்.

நுள்—நொள். நொள்ளுதல் = முகத்தல்.

முள் — முழு — (முகு) — முக. முகத்தல் = மொள்ளுதல், மொண்டளத்தல். முக— முகவை.

முல்—(முழை)—மூழை—அகப்பை.

முள் — மொள். மொள் — மொண்டை —மொந்தை = கள் முகக்குங் கலம், மொந்தைபோன்ற தோற்கருவி. (இசை)

மொண்டை — மண்டை = நீர்முகக்குங் கலம், இரப் போர் கலம், அதுபோன்ற தலையோடு, தலையின் மேற்பகுதி, மண்டைபோன்ற தோற்கருவி (இசை).

iv. முழுகுதல்

முழுகுதலாவது ஒரு பொருள், இன்னொன்றிற்குள் புகுந்து அமிழ்தல்.

உம்—அம்—அமிழ்—ஆழ். ஆழ்—ஆழம். ஆழ்—ஆழி.

குள்—குளி. குளித்தல் = உட்புகுதல், முழுகுதல், நீருட் புகுதல்.

"கொடியான் கூர்ங்கணை குளிப்ப"
(பு. வெ. 10 : 10, கொளு).

"எங்கு மருமத் திடைக் குளிப்ப" (பு. வெ. 7 : 23).

"கடற்படை குளிப்ப மண்டி" (புறம். 6).

முத்துக்குளித்தல் = முத்துக்களை நீருள் மூழ்கியெடுத்தல்.

முள் — (மள்) — மண். மண்ணுதல் = குளித்தல், முழுகுதல்,

"மூதூர் வாயிற் பனிக்கய மண்ணி" (புறம். 79)

மண்ணுமங்கலம் = அரசன் நீராட்டு விழா.

முள்—முழு—முழுகு—முழுக்கு. முழுகு—மூழ்கு.

முழுகு — (முழுங்கு) — முங்கு (த. வி.); முழுக்கு — முக்கு—(பி. வி.).

v. விழுங்குதல்

விழுங்குதலாவது, ஓர் உணவுப்பொருளை முழுக்குதல் போல் திடுமென வாய்வழி உட்புகுத்துதல்.

குள்—குடி.

நுள்—நொள். நொள்ளுதல் = விழுங்குதல்.

நுள் — நுழு — (நுழுங்கு) — நுங்கு, நுங்குதல் = விழுங்குதல்.

நுங்கு—நொங்கு—நொக்கு. நொங்குதல் = விழுங்குதல். நொக்குதல் = உண்டு குறையச் செய்தல்.

புள்—பள்—(பரு)—பருகு.

முள்—முழு—முழுங்கு—விழுங்கு.

முழுங்கு—(முழுக்கு)—முடுக்கு = ஒருமுறை விழுங்கும் நீர் அளவு. முடுக்கு—மடக்கு.

விழுங்கு—(விழுக்கு)—விடுக்கு = மடக்கு.

முழுக்கு — முக்கு. முக்குதல் = ஒன்றை வாய்நிருள் முழுக்கித் தின்னுதல்.

"அவலை முக்கித்தின், எள்ளை நக்கித்தின்"

என்பது பழமொழி.

"பாசவன் முக்கித் தண்புனற் பாயும்" (புறம். 63).

முக்கு—மொக்கு. மொக்குதல் = வாய்நிருள் நிரம்ப முழுக்கித் தின்னுதல்.

vi. ஒளித்தல்

ஒளித்தலாவது ஒன்று இன்னொன்றுள் புகுந்து மறைதல்.

உள்—ஒள்—ஒளி.

குள்—குளி. குளித்தல் = மறைதல்.

"யானறிதல் அஞ்சிக் குளித்து" (கலித். 98).

புள்—புய். புய்தல் = மறைதல்.

"கோலப் பகற்களிறொன்றுகற் புய்ய"
(திவ். இயற். திருவிருத். 40).

புள்—பள்—படு—(பது)—பதுங்கு—பதுக்கு—பதுக்கம்.

(க) துருவல் துறை

துருவல்

துருவுதலாவது ஒன்று இன்னொன்றுட் புகுந்து ஊடுருவிச் செல்லுதல்.

உள்—உரு—உருவு.

உள்—(உடு)—ஊடு—ஊடை = ஊடுசெல்லும் இழை.

குள்—(குரு)—கோர்—கோ. கோர்வை — கோவை. கோர்த்தல் = நூலைத்துளையின் ஊடு உருவச் செய்தல்.

துள்—துளை. துளைத்தல் = துருவுதல்.

துள்—துரு—துருவு.

முல்—(மூல்)—மூலம் = வாயில், ஊடு.

ஓர் அடைப்பிடத்தின் ஊடு சென்று கடத்தல் எங்ஙனம் துருவுதல் எனப்படுமோ, அங்ஙனமே ஒரு திறப்பிடத்தின் ஊடுசென்று கடத்தலும் துருவுதல் எனப்படும்; ஒரு துளையூடு செல்லுதலும் ஒரு நாட்டூடு செல்லுதலும் துருவுதல் எனப்படுதல் காண்க.

4. ஈகாரச் சுட்டுப்படலம்

(1) அண்மையியல்

முன்மையைக் குறித்தறகு முன்னோக்கிக் குவிந்த வாயிதழ், முன்மைக்குப் பிற்பட்ட அண்மையைக் குறித்தற்குப் பின்னோக்கு முகத்தால் ஈகாரத்தைத் தோற்றுவித்தது. அது அண்மைச் சுட்டாயிற்று.

அண்மைச்சுட்டு

பெயர்: ஈது—இது.

ஈன் = இவ்விடம், இவ்வுலகம்; ஈனோர் = இவர், இவ்வுலகத்தார்.

இல்—இஃது—இத்து.

இவ்—இவ↔இவை.

இவன், இவள், இவர்.

இகம் = இவ்வுலகம், இவ்விடம், ஞாலம்.

பெயரெச்சம்: ஈ—இ.

ஈன்—இன்—இன்ன.

ஈன்—ஈன = இந்த.

இது, இந்த.

வினையெச்சம்: ஈங்கு—இங்கு—இங்கா—இங்கை.

ஈங்கு—ஈங்கண்—ஈங்கன்—ஈங்கனம்;

ஈங்கன்—இங்கன்—இங்கனம்.

இங்கன்↔இங்ஙன்—இங்ஙனம்;

ஈண்டு.

இவண்.
இம்—இம்பு—இம்பர்.

வினையெச்சமும்
இடைச்சொல்லும் : இன்—இன்று. இன்—இன்னே;
இன்—இன்னும்—இதுவரையும்;
இன்—இனி. இன்னினி (அடுக்கு);
இன்—இன்னா.
இத — இதா — இதோ — இதோள் — இதோளி.
இந்தா—இந்தோ.

(2) பின்மையியல்

முன்மைக்குப் பின்மையான அண்மையைக் குறித்தற்கு வாயிதழ் பிற்படுவதால், ஈகாரச்சுட்டு அண்மைக்கடுத்துப் பின்மையுணர்த்திற்று.

1. பின்மை (காலமும் இடமும்)

இன் — இனி = இனிமேல், பின்பு.

இன் — இன்னும் = இதற்குமேலும்.

பின்—பின்னம்—பின்னர். பின்—பின்னே.

பின்—பின்பு. பின்—பின்று—பிந்து. பின்—பிற்கு.

பின்—பிற்பாடு (பின் + பாடு).

பின்—பிற—பிறவு—பிறகு—பிறக்கு. பிறக்கிடுதல் = பின்னுக்குச் செல்லுதல்.

பிறக்கு — பிறங்கு — பிறங்கடை = பின்னால் வரும் உரிமையாளன் (வாரிசு).

பின் — பினம் — பிறம் — பிறம்பு; பிறம்பத்தங்கால் = பின்னங்கால்.

பிறம் —பிடம்—பிடர்—பிடரி = தலையின் பின்புறம்.

பிடம் — பிட்டம் = பின்புறம், பின்புறத்தின் கடை அல்லது அடிப்பகுதி (குண்டி).

பிட்டம் — புட்டம். பிட்டம் — பிட்டி — புட்டி = பறவையின் பின்புறம்.

பிறம் — புறம் — புறன். புறக்கடை = வீட்டின் பின் பக்கம்.

புறங்கூறுதல் = பின்னாற் பழித்தல். புறன்—(புரளி) —புறணி = புறங்கூற்று.

புறனே = பின்பு, பிந்தி. புறனண்டை = பின்புறம்.

பிறகு—புறகு = பின்பு.

ii. மறுநிலை

இன்—இன்னும் = திரும்பவும், மேலும், வேறும்.

இன்னொன்று = வேறொன்று. இன்னொரு = வேறொரு, மற்ற.

இன் — ஏன். ஏனோர் = மற்றோர். ஏன் — ஏனை = மற்ற.

பின் = திரும்ப, வேறு. பின்னும் = திரும்பவும்.

பின்னும் பின்னும் = திரும்பத் திரும்ப.

பின்னொன்று = வேறொன்று. பின்னே யார்? = வேறு யார்?

பின—பிற—பிறிது. பிற—பிறகு = வேறு. பிறகு—பிறக்கு = வேறாக.

பிறம்—பிறன் = வேறொருவன், மற்றவன், அயலான்,

பிறம்—புறம்—புறம்பு = மற்றை.

iii. முதுகு

முதுகு பின்புறமிருப்பதால் பின்மைப் பெயர் முதுகைக் குறித்தற்காயிற்று.

பின்—பிற்கு. பிறம்—பிறவு — பிறகு = முதுகு.

பிறகு—பிறக்கு = முதுகு.

பிறகு — புறகு. பிறக்கு — புறக்கு. புறக்கிடுதல் = புறங்காட்டுதல்.

பிறம் — புறம் — புறன். புறம் = முதுகு. புறம் — புறம்பு = முதுகு.

பிறம்—பிறன்—வெரிந் — வெந்—வென் = முதுகு.

பிறம்—பிடம்—பிட்டம் = முதுகு.

iv. மேற்புறம்

விலங்குகட்கும் பறவைகட்கும் குப்புறப்படுத்திருக்கும் மாந்தனுக்கும் முதுகு மேற்புறமாயிருப்பதால், முதுகின் பெயர் மேற்புறத்தைக் குறித்தது.

புறம் = மேற்பக்கம், பக்கம்.

புறம் — புறன் —(புறனி)— புறணி = மேற்புறம்.

v. வெளிப்புறம்

மடிக்கப்படும் அல்லது சுருட்டப்படும் பொருள்கட்கு முன்பக்கம் உட்புறமும் பின்பக்கம் வெளிப்புறமும் போன்றிருத்தலாலும், உயிரற்ற கனப்பொருள்கட்கு மேற்புறம் முழுதும் வெளிப்புறமாயிருத்தலாலும், மேற்புறத்தைக் குறிக்கும் புறம் என்னும் சொல் வெளிப்புறத்தையுங் குறித்தது.

புறம் = வெளி, வெளிப்பக்கம், புறப்பொருள்.

புறம் — புறவு — புறகு = வெளிப்புறம், புறம்பானவன். புறகு — புறக்கு.

புறம் — புறம்பு = வெளிப்புறம்.

புறம்பு — புறம்பர். புறப்படு—புறப்பாடு. புறப்படுதல் = வெளிவருதல்.

'உள்ளும் புறம்பும்' 'அகமும் புறமும்' என்னுந் தொடர்களால், புறம் என்னும் சொல் உட்பக்கத்திற்கு எதிரான வெளிப்பக்கத்தைக் குறிப்பது தெளிவாம். மூடின கையின் உட்புறமாயிருப்பது உள்ளங்கை அல்லது அகங்கை என்றும், அதன் வெளிப்புறமாயிருப்பது புறங்கை என்றும் கூறப்படுதல் காண்க.

புறம் = மருதநிலத்திற்குப் புறம்பான முல்லை, முல்லையடுத்த குறிஞ்சி.

புறம்—புறவு = முல்லை, குறிஞ்சி. புறம்—புறம்பு—புறம்பணை = முல்லை, குறிஞ்சி.

புறம்—புற = முல்லைநிலப் பறவை வகை. புற — புறா—புறவு—புறவம்.

பிட்டம்—பீட்டன் = புறம்பானவன்.

vi: பின்னிடல்

இள் — இளித்தல் = வாயிதழைப் பின்னுக்கிழுத்தல், வாயைத் திறந்து பல்லைக் காட்டல்.

இள்—இரி. இரிதல்=பின்னுக்கோடுதல், தோற்றோடுதல், ஓடுதல்,

இள்—இட. இடத்தல்=இலை பூ முதலியவற்றைப் பின்னுக்கிழுத் தொடித்தல்.

இள் — (இண்) — இணுங்கு. இணுங்குதல் = திருகிப் பின்னுக்கிழுத்தல், பின்னுக்கிழுத் தொடித்தல்.

இட — இடக்கு = பிற்செலவு: குதிரை இடக்குப் பண்ணுகிறது என்னும் வழக்கைக் காண்க.

இட—இடை: இடைதல்=பின்வாங்குதல்.

இடை—இடைஞ்சல்=பின்வாங்கச் செய்யும் தடை.

இட—இடறு. இடறுதல்=பின்னுக்குத் தள்ளுதல்.

(3) இழுத்தலியல்

இயல்பாக இழுத்தலென்பது, முன்னாலுள்ள பொருளைப் பின்னுக்கு வலிந்து கொணர்தலாதலின், பின்மைக் கருத்தில் இழுத்தற் கருத்துத் தோன்றிற்று.

i. இழுப்பு

இள் – இளை – இளைப்பு. இளைத்தல்=மூச்சு வேகமாய் இழுத்தல்.

இள்—இழு—இழுப்பு. இழு—இழுவை,

இழு — இழை = இழுக்கப்பட்ட நூல். இழைத்தல் = நூல் இழைத்தல், உளியை இழுத்துத் தேய்த்தல். இழை—இழைப்பு. இழைப்புளி=இழைக்கும் உளி.

இள் — இரு — ஈர். ஈர்த்தல் = இழுத்தல், இழுத்தறுத்தல்.

ஈர்—ஈருள்=மூச்சிழுக்கும் உறுப்பாகிய ஈரல்.

ஈர்—ஈரல்.

ஈர் — ஈர்க்கு = அறுக்கும் அல்லது அறுக்கப்பட்ட சிம்பு.

ii. இழுப்புநோய்

இள்—இளை—இளைப்பு. இளை—ஈளை=காசம்.

இள்—இழு—இழுப்பு. இழு—இசு—இசிவு = சன்னி. இசித்தல்=நரம்பிழுத்தல்.

iii. எழுதுதல்

எழுத்து கோட்டாலமைவதாலும், முன்னிருந்து பின் அல்லது மேலிருந்து கீழ் இழுத்தே இயல்பாக நட்டுக் கோடு வரையப்படுவதாலும், இழுத்தற் கருத்தில் எழுதுதற் கருத்துத் தோன்றிற்று. கோடிழுத்தல் என்னும் வழக்கு இயல்பாகக் கோடு கீறும் திசையை உணர்த்தும்.

இல்–இலகு—இலக்கு=(எழுத்து, சொல், நூல்)

இலக்குதல்=இழுத்து வரைதல், வரைதல், எழுதுதல்.

"இரேகை யிலக்குக" (சைவச. பொது. 274.)

இலக்கு—இலக்கியம்=நூல், நூற்றொகுதி.

இலக்கு—இலக்கணம்=நூன்மொழி யொழுங்கு, அதைக் கூறும் நூல்.

இலக்கு—இலக்கி. இலக்கித்தல்=வரைதல்.

"இவ்வுருவு நெஞ்சென்னும் கிழியின் மேலிருந் திலக்கித்து" (சீவக. 180.)

இலக்குதல்=எழுதுதல், குறித்தல்.

இலக்கு=குறி, குறித்த இடம், இடம், குறிப்பொருள், நோக்கம்.

இலக்கு—இலக்கம்=எண்குறி, எண்.

இழு—இழுகு. இழுகுதல்=இழுத்துத் தடவுதல், தடவுதல்.

இழு—(இழுது)—எழுது—எழுத்து=வரைவு, ஓவியம், வரி, இலக்கியம்.

எழுதுதல்=இழுத்து வரைதல், வரைதல்.

ஆரியர் இந்தியாவிற்குட் புகுமுன்னரே, தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டிருந்ததனாலும், வேறெம் மொழியிலுமில்லாத பொருளிலக்கணம் தமிழுக்கிருத்தலாலும்,

"கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச் சில இலக்கணவரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ"

என்று பரஞ்சோதியார் கூறியதற்கேற்ப இலக்கண வரம்பிற் சிறந்த மொழி தமிழேயாதலாலும், இலக்கணத்தைத் தனிப்படச் சுட்ட வேறு தமிழ்ச் சொல்லின்மையாலும், இயல் என்னுஞ் சொல் ஒரு பொருளின் இயல்பையே குறித்தலாலும், இலக்கியத்தைக் குறிக்க இயல் என்னுஞ் சொற்கு இனமான தொன்றுமின்மையாலும், இலக்கணம் இலக்கியம் என்னும் சொற்கள் தூய தென்சொற்களேயென்று தெளிக.

லக்ஷண லக்ஷ்ய என்னும் வடசொற்கள், இலக்கண விலக்கியத்தைக் குறியாமல், குறி (அடையாளம்) என்னும் பொருளையும் அதன் வழிப்பொருள்களையுமே குறித்தலாலும்; வடமொழியில் இலக்கணத்தைக் குறிப்பது வ்யாகரணம் என்னும் சொல்லாதலாலும்; இலக்கணம் இலக்கியம் என்னுஞ் சொற்களின் பகுதியான இலக்கு என்னுஞ் சொற்கு அடிப் படையும் உயிர்நாடியுமான இகரம் வடசொற்களில் இன்மை யாலும்; அவை தென்சொற்கு மூலமன்மை யறிக.

இனி, குறியென்னும் பொருள் இருமொழிச் சொற்கட்கும் பொதுவாயிருத்தலாலும், தென்சொற்கள் இயற்சொற்களா யும் வடசொற்கள் திரிசொற்களாயு மிருப்பதாலும், வட சொற்கட்குத் தென்சொற்களே மூலம் என்பது பெறப்படும்.

எழுதுதல் என்னும் பொருளில், இலக்கு என்னும் தென்சொல் வடமொழியில் லிக் என்று திரியும்.

இலக்கு என்னும் சொல் மிகப் பழைமையானதாதலால், அதன் பகுதி இன்று இழுத்தற் கருத்தை வெளிப்படையாய் உணர்த்தவில்லை. குமரிநாடும் தொன்னூலும் பல பழஞ் சொற்களும் மறைந்து போனமையும் இதற்குக் காரணமாம்.

5. ஆகாரச் சுட்டுப்படலம்

முந்தியல் தமிழர் சேய்மையைக் குறித்தற்கு வாயை அகலத் திறந்தபோது, அது ஆகார வொலிக்கே ஏற்றதா யிருந்ததினால், அவ் வொலியைச் சேய்மைச் சுட்டாக்கினர்;

சேய்மைச்சுட்டு

பெயர் :

ஆது—அது
ஆன் = அவ்விடம்.
அல் — அஃது—அத்து.
அவ் — அவ — அவை.
அவன், அவள், அவர்.

பெயரெச்சம் :

ஆ — அ.
ஆன்—ஆன = அந்த.
ஆன்—அன் — அன்ன.
அது.
அந்த.

வினையெச்சம் :

ஆங்கு—ஆங்கர் — ஞாங்கர்.
ஆங்கு — அங்கு— அங்கா — அங்கை.
ஆங்கு— ஆங்கண்— ஆங்கன்—ஆங்கனம்.
ஆங்கன்—அங்கன்— அங்கனம்.
அங்கன் — அங்ஙன்—அங்ஙனம்.
ஆண்டு.
அவண்.
அம்—அம்பு—அம்பர் = அங்கு.

வினையெச்சமும் இடைச்சொல்லும் :

அன் — அன்று.
அன் — அன்னா.
அத—அதா—அதோ — அதோள்—அதோளி.
அந்தா, அந்தோ.

சேய்மைக் கருத்தினின்று தோன்றக்கூடிய பிற கருத்துக்கள் நீக்கம் மறைவு முதலிய ஒரு சிலவே யாதலாலும், அவையெல்லாம் ஊகாரச் சுட்டுக் கருத்துக்களுள் ஒவ்வொரு வகையில் அடங்கிவிட்டமையாலும், ஆகாரச் சுட்டினின்று சேய்மை யொழிந்த வேறெக் கருத்தும் பற்றிய சொற்கள் தோன்றியில.

முடிவுரை

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், தமிழ் குமரி நாட்டில் பிற மொழிச் சார்பின்றித் தானே தோன்றி வளர்ந்த தொன் முதுமொழி யென்றும்; அது உணர்வொலி, ஒப்பொலி, குறியொலி, வாய்ச்செய்கையொலி, குழவி வளர்ப்பொலி, சுட்டொலி என்னும் அறுவகை நிலைக்களத்தினின்றும் எழுந்த சொற்களின் தொகுதியென்றும்; அந்நிலைக்களங்களுள் சுட்டொலி—அதனுள்ளும் முன்மைச்சுட்டு—மிகச் சிறந்ததென்றும்; தமிழ்ச் சொற்களுள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு விழுக்காடு ஊகாரச்சுட்டினின்றே தோன்றியவை யென்றும், அறிந்துகொள்க.

இந்நூலிற் காட்டப்பட்டுள்ள நெறிமுறைகளெல்லாம் கலைமுறைப்பட்டவை யென்பதும், ஒழுங்கானவை யென்பதும், கீழ்வரும் மூவகை எடுத்துக்காட்டு வரிசைகளால் அறியலாகும்.

1. சொற்பொருட் காரணம்

பல சொற்களின் பொருட்காரணம் இந்நூலிற் கூறியுள்ள நெறிமுறைகளாலேயே அறிதல் ஒண்ணும்.

எ - டு:

பருந்து (பரந்து) = மிக வுயரப் பறக்கும் பறவையினம்.

கலுழன் = இருநிறங் கலந்த பறவையினம்.

கழுகு = உயரப் பறப்பவற்றுள் மிகப் பருத்த பறவையினம்.

அணில் = முதுகில் வரியுள்ள அரியுயிரி (rodent).

ஏம்—(ஏமை)—யாமை—ஆமை = பாதுகாப்பான ஓடுள்ள ஊருயிரி (reptile.)

கரட்டை = கரட்டுத் தோலுள்ள ஓணான்.

2. சொல்வடிவு வரலாறு

சில சொற்களின் வடிவு வந்த வரலாற்றையும் இந்நூல் நெறிமுறைகளே தெரிவிக்கும்.

எ - டு:

அள்—(அய்)—ஐ = கூர்மை, நுண்மை.
அய் — அயில் = கூர்மை.
தள் — (தய்)→தை. தைத்தல் = குத்துதல்.
தய்— தயிர் = பிரை குத்தப்பட்டுத் திரைந்த பால்.
வள்—(வய்)→வை = கூர்மை.

இங்ஙனம், ள்—ய் அல்லது ள→ய திரிபு பல யகர மெய்யீற்றுச் சொற்களின் வரலாறுணர்த்தும் திறவுகோலாகும். அய் என்னும் அசை ஐகாரப் புணரொலியாகக் கொள்ளப் பட்டது 'ஐ' என்னும் வரிவடிவெழுந்த பிற்காலத்ததாகும்.

3 சொன்முதல்

தோன்றுதல் முதல் துருவுதல் ஈறாகச் சொல்லப் பட்டுள்ள பற்பல பொருள்களையுங் குறிக்கும் ஊகாரச் சுட்டடிச் சொற்கள், பெரும்பாலும் உகர முதலவாகவும், உகர மோனை முதலவாகவும், சிறுபான்மை அதன் திரிபான அகர இகர எகர முதலவாகவும், இருக்கும்.

எ - டு:

	தோன்றுதல்	முற்படுதல் (அல்லது)	உயர்தல்	நெருங்குதல்	தொடுதல் (பொருந்துதல்)
உல்—	உரு	உந்து	உக	உறு	உறு
குல்—	குரு	குதி	குதி	(குட்டு)-கிட்டு	(குள்)-கள்
சுல்—	சிலிர்	(சுர)-சர(சரசர)	சுவர்	(சுறு)-செறு	சுவண்டு
துல்—	துளிர்	துர	துங்கம்	துன்	துன்
நுல்—	நனை	நுந்து	நூங்கு-நூக்கம்	(நுள்)-நள்	(நுள்)-நள்
புல்—	பூ	புடை	புகு	பொதுள்	புல்
முல்—	முனை	முன்னு	முகடு	முட்டு	முட்டு

	வளைதல் (அல்லது)	கூடுதல்	துளைத்தல்	துருவுதல்
உல்—	உலா	உறு	உளு	உருவு
குல்—	குலா	குழு	குடை	கோர்
சுல்—	சுலா	சோலை	சூல்	சுருங்கை
துல்—	துறடு	துறு	துளை	துருவு
நுல்—	நுடம்	(நுர)-நிர	நொள்ளை	நூழை
புல்—	புரி	பொலி	புழு	பூர்
முல்—	முறி	முள்கு	முழை	மூலம்

காலக் கடப்பினாலும் குமரிநாட்டு மறைவாலும் தொன்னூல் அழிவாலும் எண்ணிறந்த சொற்கள் இறந்து பட்டமையால், ஊகாரச் சுட்டடிச் சொற்களின் முதலை விலக்கின்றி எடுத்துக்காட்ட இயலவில்லை. ஆயினும், கூர்மதியர் இந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ள நெறிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்து ஏறத்தாழ இதுபோதுள்ள சுட்டடிச் சொற்க ளெல்லாவற்றிற்கும் மூலங் காணவும், அவற்றுள் எண்பது விழுக்காட்டிற்குக் குறையாதவற்றிற்குப் பொருட்காரணங் கூறவும், இயலும்.

சில ஊகாரச் சுட்டுவழி யடிகள், அடி நிலையிலேயே உ—அ, உ—இ, உ—எ விதிப்படி திரிந்து விடுவதால், உகர வழித் தொடர்பு பல சொற்களில் தெளிவாய்த் தெரிவதில்லை. உல் சுல் நுல் என்னும் அடிகள் பெரும்பாலும் இம் முறையில் திரிந்துள்ளன. எனினும், அவற்றின் கொடிவழியுள்ளும், இடையிடை உகர முதற் சொற்கள் நின்று முன்னும் பின்னும் பிறமுதலவாகத் திரிந்து நிற்பவற்றை இணைத்துக் கொண்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இரண்டொரு கருத்துக்கள் எதிர்கால வாராய்ச்சியால் இடம் மாறலாம். எடுத்துக்காட்டாக, தோன்றற் கருத்து வழிப்பட்டதாகக் காட்டப்பட்டுள்ள இளமைக் கருத்து, சிறுமைக் கருத்து வழிப்பட்டதாக ஒருகால் துணியப்பெறலாம். ஆயின், பெரும்பாற் கருத்துக்கள் இடமும் தொடர்பும் ஒரு போதும் மாறா.

தமிழ்ச் சொற்கள் தோன்றியதற்குக் காரணமான எல்லாக் கருத்துக்களும் இங்குக் கூறப்படவில்லை. தமிழ் எங்ஙனம் தானே தோன்றி வளர்ந்தது என்னும் உண்மை படிப்பார்க்குப் புலனாகும் அளவே இங்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாக் கருத்துக்களையும் இசைத்துக் கூறின் அவை ஒரு பேரகராதியாகப் பரந்து விரியுமாதலின், பெருவாரிச் சொற் கருத்துக்களன்றிச் சிறுவாரிச் சொற் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் இங்குக் கூறப்பட்டில. கூறப்படாத சிறுவாரிச் சொற் கருத்துக்கட்குக் கீழ்வருவன எடுத்துக்காட்டாம்.

1. அயன்மை

அண்மைக் கருத்தினின்று அயன்மைக் கருத்துப் பிறக்கும்.

உள்—அள்—அண்—அண்டு—அண்டை.

அள்—(அய்)—அயல்—அசல்.

அயல் = அண்மை, அடுத்தது, வேறு.

அயலார் = பக்கத்தார், பிறர், தொடர்பற்றவர்.

அண்டை யயல் = அக்கம் பக்கம்.

அயல் வீடு = பக்கத்துவீடு, அடுத்தவீடு.

அயலூர் = பக்கத்தூர், அடுத்தவூர், வேற்றூர்.

அயல்நாடு = பக்கத்துநாடு, வெளிநாடு.

உல்—அல்—அன்—அன்னியம்—அன்ய(வ).

இட அண்மையும் ஒரோவிடத்து இனவுறவைக் காட்டும். ஆயின், பல குடும்பத்தார் அல்லது வகுப்பார் கூடி வாழும் ஓர் ஊரில், ஒரு வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டில் உறவினரும் இருக்கலாம், நொதுமலர் அல்லது பகைவரும் இருக்கலாம். பக்கத்து வீட்டார் உறவினரல்லாதபோது அடுத்தவீட்டு நிலைகூட அயன்மை யுணர்த்தும். இனி, உறவினரல்லாதார் வாழும் பக்கத்து ஊரையும் பக்கத்து நாட்டையும் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. இடத்தின் சேய்மைக்குத் தக்கவாறு அயன்மை மிகும்.

ii. அன்மை :

அண்மைக் கருத்தினின்றே அன்மைக் கருத்தும் பிறந்துள்ளது.

உல்—அல். அல்லுதல் = நெருங்குதல், பின்னுதல், முடைதல்.

அல்—அல்லது = அணுகியது, அடுத்தது, இன்னொன்று (வேறு), அல்லாதது, அல்லாவிட்டால், தவிர.

அல்வழி, அஃறிணை, அன்மொழித்தொகை, அல்பொருள், அல்லகண்டம், அல்லகுறி முதலிய தொடர்மொழிகளில், அன்மைச்சொல் வேறாதற்பொருளை யுணர்த்துதல் காண்க.

அல்லது (அல்வினை) = நல்வினை யல்லாதது, நல்வினையின் வேறானது, தீவினை.

உழுந்தல்லதில்லை = உழுந்தின் வேறானதில்லை.

கல்வி அல்லது செல்வம் = கல்வி அல்லாதது செல்வம் = கல்வி அல்லாக்கால் செல்வம்.

ஒ. நோ. இல்லது—இல்லாது = இல்லாமல்.

அல்லது என்னும் ஒன்றன்பால் குறிப்புவினை முற்றுச் சொல், அன்மையுருபான பின், பிற பால்களையும் உணர்த்துவது வழுவமைதியாம்.

எ-டு: தந்தை அல்லது தமையன்.

முதற்காலத்தில் ஒன்றன்பாற் சொல்லாகவே யிருந்த உண்டு (உள்ளது) என்னும் குறிப்பு வினைமுற்று, இன்று இருதிணையைம்பால் மூவிடப் பொதுவினையாய் வழங்குதலை நோக்குக. உள் + அது = உள்ளது. உள் + (அ)து = உண்டு.

அல் + அது = அல்லது. அல் + (அ)து = அன்று.

iii. தொகுதல் (மறைதல்)

தொங்கற் கருத்தினின்று தொகுதற் கருத்துத் தோன்றும். இருசொற்கிடையில் வேறொரு சொல் மறைந்து நிற்பது தொங்கிநிற்பது போன்றது.

தொகு—தொகை—தோகை = தொங்கும் கரும்பு சோளம் முதலியவற்றின் தாள், தொங்கும் மயிற்பீலி.

தொகுதல் = தொங்குதல், குறைதல், மறைதல்.

உருபு தொகுதல் = உருபு மறைதல். தொக்கு நிற்றல் = மறைந்து நிற்றல்.

தொகு—தோகை.

வேற்றுமைத்தொகை வினைத்தொகை முதலிய ஐவகைத் தொகைகளையும் நோக்குக.

மறைதலைக் குறிக்கும் தொகு என்னும் சொல்லும், குழுமுதலைக் குறிக்கும் தொகு என்னும் சொல்லும், வெவ்வேறாம். முன்னது மேற்செலவியலையும் பின்னது கூடலியலையும் சார்ந்தனவென அறிக.

பலசொற்கட்குப் பல பொருளுண்டு. அவை, முதற் பொருளும் வழிப்பொருளும் சார்புப் பொருளுமாக, முறையே ஒன்றையொன்று பிறப்பித்துக் கோவைப்பட்டு நிற்பன. அவற்றுள் எப்பொருளிலேனும் அவற்றை ஆளலாம். ஆளப் பட்ட பொருள் முதலா வழியா சார்பா என்பது மொழி யாராய்ச்சியாளருக்குத்தான் தெரியும். பிறர் அதனை அறியார்; அது குற்றமன்று. ஆயின், ஓர் ஆசிரியன் ஒரு

சொல்லை ஒருபொருளில் ஆண்டவிடத்து, அதுவே அதற்குப் பொருளென வலிப்பதே குற்றமாம்.

எ-டு:

தூங்குதல்=தொங்குதல், தொங்கும் ஏணை தொட்டில் மஞ்சம் முதலியவற்றில் கண்வளர்தல், கண்வளர்தல், சோம்புதல், காலந் தாழ்த்தல், நீட்டித்துச் செய்தல்.

ஊக்கமில்லாது சோர்வடைந்திருப்பவனை, உறங்கிப் போயிருக்கிறான் அல்லது தூங்கிப் போயிருக்கிறான் என்பர். இஃதோர் அணிவகையான வழக்காம்.

''தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை யிம்மூன்றும்
நீங்கா நிலனாள் பவற்கு''

என்னுங் குறளில் (383) காலந்தாழ்த்தற் பொருளிலும்,

''தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை''

என்னுங் குறளில் (672) நீட்டித்துச் செய்தற் பொருளிலும், தூங்கற்சொல் வந்துளது. இதன் அணியியன்மையை அறியாதார், திருக்குறளின் பழைமைபற்றி அந்நூற்பொருளே முந்தியதென மயங்குவர்.

சிலர், ஊகாரச் சுட்டுப்படலத்திற் காட்டப்பட்டுள்ள சொற்களெல்லாம் முன்மைச்சுட்டு வழிப்பட்டவாயின், ஏன் அவை அக்கருத்தை உணர்த்தவில்லையென வினவலாம். அவையெல்லாம் முன்மைச்சுட்டு வழிப்பட்ட வாயினும், வெவ்வேறு கருத்திற்குத் தாண்டி அவ்வேறு பட்ட கருத்துக் களையே முதன்மையாய் உணர்த்துவதால், அவற்றில் முன்மைச்சுட்டுக் கருத்து முனைந்து தோன்றுவதில்லை. இன் (இன்னொரு), இன்னும், இனி, இத்துணைப் போல (இத்தினிப்போல) முதலிய சொற் சொற்றொடர்கள் அண்மைச் சுட்டையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பினும், அச்சுட்டு அவற்றில் விழிப்பத் தோன்றுகின்றிலது. 'கடலன்ன செல்வர்' என்பதில், அன்ன என்னும் சொல் சேய்மைச் சுட்டடியைத் தாங்கி நிற்பினும், அங்சுட்டுப்பொருள் அதில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவதில்லை. இங்ஙனம் சுட்டுச் சொற் களிலேயே சுட்டுப்பொருள் கரந்து நிற்குமாயின், சுட்டினின்றும் வேறுபட்ட கருத்துச் சொற்களில், அது எங்ஙனம் விளங்கித் தோன்றும்? கருத்துத் திரியத்திரியச் சுட்டும் கரந்துகொண்டே

செல்லும், ஆயினும், அங்காத்தலாற் பிறக்கும் அகரம் எங்ஙனம் வாய்திறப்பொலிகளிலெல்லாம் நுண்ணிதாய்க் கலந்து நிற்குமோ, அங்ஙனமே முன்மைச்சுட்டுக் கருத்தும் அதன் வழிப்பட்ட பிறகருத்துக்களிலெல்லாம் நுண்ணிதாய்க் கலந்து நிற்குமென்க.

இனி, ஊகாரச்சுட்டினின்று உல் குல் சுல் முதலிய அடிகள் பிறந்த வகையைப்பற்றியும், சிலர்க்கு ஐயமெழலாம். முதலில் நெடிலாகவேயிருந்த மூவகைச் சுட்டுக்களும், பின்பு அகச்சுட்டாகவும் புறச்சுட்டாகவும் சொல்லுறுப்பான போது, குறுகியும் வழங்கின. சுட்டு வழிப்பட்ட பலகருத்துக்களையும் உணர்த்த வேண்டுமாயின், சுட்டடியினின்று பல சொற்கள் திரியவேண்டும். அதற்கு, ஓரெழுத்துச்சொல்லான சுட்டுயிர்கள் மெய்யெழுத்துக்களொடு சேர்தல் இன்றியமையாதது. அச் சேர்க்கை முன்னும் பின்னும் நிகழலாம். முற்சேர்க்கையினும் பிற்சேர்க்கையே சொற்பெருக்கத்திற் கேதுவானது. வல்லின மெய்யீற்றைப் பலுக்குதல் முந்தியல் தமிழர் நாவிற்கு எளிதாயிராமையால், மெல்லினமெய்யீறும் இடையின மெய்யீறுமே தெரிந்து கொள்ளப் பெற்றன. மெல்லின மெய்களுள் வாய்மூடிய நிலையிலேயே மூக்குவழிக் காற்றாற் பிறப்பிக்கும் பகரமும், இடையின மெய்களுள் நாவை நுனியண்ணத்திலும் அண்பல்லிலும் பொருத்திப் பிறப்பிக்கும் லகரமும், குறைந்த முயற்சியுடைய வாயிருத்தலின்; அவையே முதலாவது ஆளப்பெற்றன. அவ்விரண்டனுள்ளும் எளிய முயற்தியுடையது மகரமேயாயினும், சொல்வளர்ச்சிக்கேது வாய்ப் பலவெழுத்துக்களாகத் திரியக்கூடியது லகரமே யாதலின், அதுவே பெரும்பால் வேர்ச்சொல்லீறாகக் கொள்ளப்பெற்றது.

எ - டு

உம்

உம்—உம்பு, உந்து—உது—உக, உது—உடு

உம்—உவ்—உவு—உகு—உங்கு, உவு—உபு

உம்—உன்—உல்

உல்

உல்—உலு—உது—உந்து—உஞ்சு—உச

உல்—உன்—உம், உன்—உன்று

உல்—உர்—உரு—உறு

உல்—உள்—உளு—உசு—உது

உள்—உழ்—உழு—உடு, உழு—உகு

உள்—உர்—உரு—உறு

உள்—உண்டு

இனி, மகரமெய் ம்—ன்—ல் முறையில் லகரமாகவுந் திரிதலால், முதலாவது மகரவிறாகவேயிருந்த வேர்ச்சொல் பின்னர் லகரவீறாகத் திரிந்ததெனலுமாம். உல் என்னும் அடி எல்லாச்சொற்களையும் பிறப்பித்தற்குப் போதிய தாயிராமையின், மேற்கொண்டும் சொற்களை அறுமடங்கு பெருக்குதற்கு மொழிமுத லெழுத்துக்களோடு கூடி, குல் சுல் துல் நுல் புல் முல் என அறுவேறடிகளைத் தோற்றுவித்ததென்க.

———

பின்னிணைப்பு

'அம்' என்னும் அடிச்சொல்

'உம்' என்னும் அடியின் திரிபான 'அம்' என்பதினின்று திரிந்துள்ள சொற்களுட் பல, இந்நூலிற் காட்டப்படாத பிறசொற்கட்கும் மூலங்காணும் வழியை எடுத்துக்காட்டும் முகமாக, இங்கு தரப்படுகின்றன.

1. மேற்செலவியல்

அம்பகம் = எழுச்சி.

அம்பரம் = உம்பரம்.

2. நெருங்கலியல்

(க) நெருங்கல் துறை.

அமலுதல் = நெருங்குதல். அமர்தல் = நெருங்குதல்.

(உ) ஒடுங்கல் துறை

அம்மை = அடிநிமிராச் செய்யுள் நூல்.

அமர்—அமரிக்கை. அமை—அமைதி.

அமுங்குதல் = ஒடுங்குதல். அமுக்குதல் = நெருக்குதல், ஒடுக்குதல். அமுக்கு—அமுக்கம். அமளி = படுக்கை.

3. கூடலியல்

(க) கூடல்துறை

அம்—அம்பு—அம்பல் — அம்பலம் = கூட்டம், மன்று, அவை.

அமர்தல் = பொருந்துதல்.

அமலுதல் = நிறைதல்.

அமலை = மிகுதி. அமளி = மிகுதி.

அமரல் = பொலிவு.

(உ) குவிதல் துறை

அம்பல் = குவிதல், குவிந்த அரும்பு, அரும்பு போல் அடக்கமான பழிச்சொல். அம்பல் — ஆம்பல் = பகலிற் குவியும் குமுதம்.

(ங) கலித்தல் துறை

அமர் = போர். அமர்த்தல் = போர் செய்தல், மாறுபடுதல்.

அமர்தல் = பொருந்துதல், விரும்புதல், அன்பு கூர்தல்.

(ச) கலங்கல் துறை

அமடுதல் = மயங்குதல்; அமட்டுதல் = மயக்குதல், அச்சுறுத்துதல்.

(ரு) பொருத்தல் துறை

அம்பர் = பிசின். அமர்தல் = பொருந்துதல், இருத்தல்; அமடுதல் = சிக்குதல். அமைதல் = பொருந்துதல், போதியதாதல், ஏற்படுதல், காரியம் முடிதல். அமைத்தல் = பொருத்துதல், சேர்த்தல், பொருந்துமென ஒப்புக்கொள்ளுதல், ஆயத்தஞ்செய்தல், ஒழுங்கு பண்ணுதல், ஏற்படுத்தல், காரியங்களை முடித்தல்;

அமை — அமைச்சு = நாட்டுக்காரியங்களை அல்லது அரசியல் வினைகளை அமைத்தல், அங்ஙனம் அமைக்கும் மந்திரி;

அமைச்சு—அமைச்சன்;

அம்மை = அமைதி. அம்—அமை—அமைதி = அமைப்பு.

அமை—அமையம் = பொருந்தும் நேரம், ஒ. நோ; நேர்—நேரம். அமையம்—அமயம் = சமையம்.

(சு) மூடல் துறை

அம்முதல் = மறைத்தல், மூடுதல்;

(எ) ஒன்றல் துறை

அமர்தல் = பொருந்துதல், ஒத்தல்; அமர என்பது ஓர் உவமவுருபு.

(ழ) உறழ்தல் துறை

அம்மி = அமுக்கித் தேய்த்து அரைக்குங் கல்.

(கூ) திரளல் துறை

அமலை = திரட்சி, சோற்றுத்திரளை.

அமை = கெட்டி மூங்கில்.

அமளி = ஆரவாரம், பேரொலி.

4. வளைதலியல்

(க) வளைதல் துறை

(திருப்புதல்) அமடுதல் = புரள்தல். அமட்டுதல் = புரட்டுதல்.

(உ) வட்டத்துறை

அம்பு = வளையல். அம்பணம் — வட்டமான ஆமை.

ஆம்பி = வட்டமான காளான். அம் = நிலத்தைச் சூழ்ந்த நீர் (கடல்), நீர், நீரால் ஏற்படும் அழகு.

அம்—அம்பு = கடல், நீர். அம்பு—அம்பணம் = நீர், நீருள்ள வாழை. அம்—ஆம் = நீர்.

அம்பு = கதிரவனைச்சுற்றும் அல்லது வட்டமான உலகம்.

அமர் = நகரைச்சூழ்ந்த கோட்டைமதில்.

5. துளைத்தலியல்

(க) துளைத்தல் துறை

அம்பு = உட்டுளையுள்ள மூங்கில்.

அம்பணம் = மரக்கால், நீர்விழுங் குழாய், யாழ்.

அம்பணவர் = யாழ்ப்பாணர், பாணர்.

அம்பணத்தி = மரக்காற் கூத்தாடிய காளி.

அம்பி = தோணி.

ஆம்பி = நீர்ச்சால் (பன்றிப்பத்தர்).

(உ) புகுதல் துறை

அமிழ்தல் = முழுகுதல். (அமிழ்—ஆழ்—ஆழி.)

அமுங்குதல் = உள்ளழுந்துதல். அமுக்குதல் = அமிழ்த்துதல், உள்ளழுத்துதல், உண்ணுதல்.

சோற்றை அமுக்குகிறான் என்பது கொச்சை வழக்கு.

அம்மம் = குழந்தையுணவு.

அம்மு = சோறு.

அமுது = சோறு, நீர், பால். அமுது—அமுதம்.

அமிழ்து = பால். அமிழ்து—அமிழ்தம் = உணவு (மணி. 28, 116).